

Fremsat den 26. marts 2010 af økonomi- og erhvervsministeren (Brian Mikkelsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om Danmarks Nationalbank og forskellige andre love¹⁾

(Styrkelse af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, præcisering af krav til styring og indretning af finansielle virksomheder m.v. og ændring af regler om egnethed og hæderlighed m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 793 af 20. august 2009, som ændret ved § 2 i lov nr. 512 af 17. juni 2008, § 110 i lov nr. 385 af 25. maj 2009, § 1 i lov nr. 392 af 25. maj 2009, § 8 i lov nr. 516 af 12. juni 2009, § 2 i lov nr. 518 af 12. juni 2009 og § 1 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), (EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1)« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), (EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97)«.

2. I § 1, stk. 2, ændres »§ 64, stk. 4« til: »§ 64, stk. 5«.

3. § 1, stk. 14-16, affattes således:

»Stk. 14. Bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf i § 5, stk. 1, nr. 7, litra b, § 76, § 77, stk. 1 og 3, § 78, stk. 1, § 90, stk. 2, § 98, § 108, stk. 2 og 3, § 115, § 144, stk. 1, § 199, stk. 9 og 10, §§ 203, 209, 247, 296 og § 327, stk. 3, skal i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem alene finde anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Stk. 15. Bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf samt bestemmelser om ledelsen i § 14, stk. 1, nr. 2, §§ 64, 65, 73-75, 80, 110 og 117, § 124, stk. 1 og 4, § 125, stk. 1 og 7, § 179, nr. 2, § 180, nr. 2, §§ 184, 185 og 233, § 289, stk. 1, § 299, § 317, stk. 3, § 346, stk. 2 og 3, § 349, stk. 2, nr. 2, § 351, § 355, stk. 2, nr. 9, og stk. 3, og §§ 356, 373 og 374 finder i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem ud over ledelsesorganet og medlemmerne heraf også anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Stk. 16. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der har tilladelse efter denne lov til at drive multilaterale handelsfaciliteter, jf. § 5, stk. 1, nr. 20, finder § 9, stk. 9, § 14, stk. 1, nr. 1, 3-6 og 8, og stk. 2-5, § 39, stk. 6, kapitel 7, §§ 70-72, kapitel 9, § 125, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, stk. 5 og 7-9, §§ 127-129, § 131, stk. 1-3 og 5, § 132, § 135, stk. 1 og 2, §§ 136 og 139, § 142, stk. 1, § 143, § 204, stk. 1, §§ 206 a og 223, § 224, stk. 6, § 226, stk. 5, §§ 344-352 og 355, § 361, stk. 1, nr. 18, §§ 368-371, § 372, stk. 1, § 373 og bilag 4, afsnit A, nr. 8, anvendelse, med de afvigelser som

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 111, s. 97).

forholdet nødvendiggør. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, og som driver multilaterale handelsfaciliteter fra dette land, finder § 31, stk. 11, og § 32 anvendelse. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og som driver multilaterale handelsfaciliteter fra dette land, finder § 32 anvendelse.«

4. § 5, stk. 1, nr. 16, affattes således:

- »16) Engagement: Summen af alle mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, samt kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder. For så vidt angår bestemmelser om engagementer i §§ 78, 145, 148 og 182, undtages følgende mellemværender:
- Ved valutatransaktioner: Mellemværender, som er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion i et tidsrum på 48 timer, efter at betaling har fundet sted.
 - Ved køb eller salg af værdipapirer: Mellemværender, der er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion i et tidsrum på fem arbejdsdage, efter at betaling har fundet sted, eller værdipapirerne er leveret, afhængig af hvilken dato der ligger først.
 - Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank eller tilbud om clearing, afvikling og deponering af finansielle instrumenter til kunder: Mellemværender vedrørende forsinket modtagelse af finansiering og andre mellemværender, der opstår som følge af kundeaktiviteten, og som ikke varer længere end den følgende arbejdsdag.
 - Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank: Intradagmellemværender med institutter, der yder disse tjenester.«

5. I § 5, stk. 6, nr. 1, ændres »124-126« til: »124, 125 og 126«.

6. I § 7, stk. 6, og § 11, stk. 4, ændres »Aktieselskabslovens § 153, stk. 2-6,« til: »Selskabslovens § 2, stk. 2-4, §§ 3 og 347«.

7. I § 9, stk. 3, ændres »§ 2, nr. 12« til: »§ 2, stk. 2«.

8. I § 11, stk. 1, 2. pkt., ændres »aktiviteter« til: »forsikringsklasser«.

9. I § 43, stk. 3, ændres »prisoplysning« til: »pris- og risikooplysning«.

10. I § 61, stk. 5, nr. 1, ændres »lovgivning« til: »lovgivningen i et land«.

11. § 64 affattes således:

»§ 64. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen må ikke:

- Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab.
- Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.

Stk. 4. Stk. 1, stk. 2, nr. 1, 2 og 4, og stk. 3 finder tilsvarende anvendelse på medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiel holdingvirksomhed.

Stk. 5. Stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse for generalagenter, jf. § 35.«

12. I § 65 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler om forretningsordenens indhold.«

13. I § 68 ændres »§ 92, stk. 2 og 3« til: »§ 93, stk. 2 og 3«.

14. § 70 affattes således:

»§ 70. Bestyrelsen for en finansiel virksomhed skal

- fastlægge, hvilke hovedtyper af forretningsmæssige aktiviteter virksomheden skal udføre,
- identificere og kvantificere virksomhedens væsentlige risici og fastlægge virksomhedens risikoprofil, herunder fastsætte hvilke og hvor store risici, virksomheden må påtage sig, samt
- fastlægge politikker for, hvorledes virksomheden skal styre hver af virksomhedens væsentlige aktiviteter og de risici, der er knyttet hertil under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Stk. 2. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen for den finansielle virksomhed give direktionen skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktionen må påføre den finansielle virksomhed,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner, der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktionen kan foretage som led i sin stilling, samt
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktionen skal rapportere til bestyrelsen om den finansielle virksomheds risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktionen og om overholdelsen af de grænser, der er fastsat i lovgivningen vedrørende de risici, som virksomheden må påtage sig.

Stk. 3. Bestyrelsen for den finansielle virksomhed skal løbende tage stilling til, om virksomhedens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktionen er forsvarlige i forhold til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som virksomhedens aktiviteter drives under.

Stk. 4. Bestyrelsen for den finansielle virksomhed skal løbende vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for direktionen. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de forpligtelser der påhviler bestyrelsen for en finansiell virksomhed i medfør af stk. 1-4.«

15. § 71 affattes således:

»§ 71. En finansiell virksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som virksomheden er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger en finansiell virksomhed skal foretage for at have effektiv former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1, nr. 1-8.«

16. § 84, stk. 1, affattes således:

»Selskabslovens §§ 87 og 88, § 89, stk. 1 og 3, § 90, stk. 1 og 2, §§ 91 og 93, § 94, stk. 1, § 96, stk. 2, § 97, stk. 3, §§ 101, 102, 105, 108 og 109, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4,

§§ 112-115, § 117, stk. 1, §§ 118, 119, 121, 124, 127, 131 og 134, § 135, stk. 1, 2 og 5, §§ 136-138 og 140-143 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på sparekasser.«

17. § 88, stk. 1, affattes således:

»Selskabslovens § 80, stk. 1-4, §§ 81, 87 og 88, § 89, stk. 1 og 3, § 90, stk. 1 og 2, §§ 91 og 93, § 94, stk. 1, § 96, stk. 2, § 97, stk. 3, §§ 101, 102, 105, 108 og 109, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-115, § 117, stk. 1, §§ 118, 119, 121, 124, 127, 131 og 134, § 135, stk. 1, 2 og 5, og §§ 136-138 og 140-143 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på andelskasser.«

18. § 96 affattes således:

»§ 96. Selskabslovens § 80, stk. 1-4, §§ 81, 87 og 88, § 89, stk. 1 og 3, § 90, stk. 1 og 2, §§ 91 og 93, § 94, stk. 1, § 96, stk. 2, § 97, stk. 3, §§ 101, 102, 105, 108 og 109, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-115, § 117, stk. 1, §§ 118 og 119, § 120, stk. 1 og 3, §§ 121, 124, 127, 131 og 134, § 135, stk. 1, 2 og 5, og §§ 136-138 og 140-143 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på en sammenslutning af andelskasser.«

19. I § 112 ændres »aktieselskabslovens § 4« til: »§§ 28 og 29 i selskabsloven«.

20. § 114, stk. 1, affattes således:

»Selskabslovens §§ 77 og 86-88, § 89, stk. 1 og 3, §§ 92 og 93, § 94, stk. 1, § 95, § 96, stk. 1, § 100, § 101, stk. 1-4 og 8, § 102, stk. 1-3, § 104, stk. 2, § 105, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-115, § 117, stk. 1, §§ 118-122, 124-128, 131, 133 og 134, § 135, stk. 1-3 og 5, og §§ 136-141 og 143 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringselskaber.«

21. § 114, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Selskabslovens § 76, stk. 2, 3 og 5, § 80, stk. 1-4, § 81, § 90, stk. 1 og 2, §§ 91, 98 og 99, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 1-3, og §§ 108, 109, 125 og 126 finder ligeledes med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringselskaber.«

22. I § 118 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Oplysninger om en kapital- eller ratepension, der er oprettet i et pengeinstitut som en del af en arbejdsmarkeds-pensionsordning, kan, til brug for rådgivning om ordningen, videregives fra pengeinstituttet til et forsikringsadministrationsfællesskab, der er koncernforbundet med pengeinstituttet.«

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.

23. I § 118, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »stk. 1-3« til: »stk. 1-4«.

24. I § 121, stk. 1, ændres »stk. 3« til: »stk. 3 og 4«.

25. I § 125, stk. 7, 2. pkt., ændres »basiskapitalen« til: »den tilstrækkelige basiskapital«.

26. Efter § 125 indsættes:

»§ 125 a. Uanset § 124, stk. 2, og § 125, stk. 2-6, skal en virksomhed, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, i 2010 og 2011 have en basiskapital, der mindst udgør 6,4 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006, eller i regler fastsat i medfør af stk. 2.

Stk. 2. Ved opgørelse af kravet i medfør af stk. 1, kan Finanstilsynet tillade, at virksomheden anvender en enklere metode end den, der fremgår af de regler, der var gældende den 31. december 2006, hvis virksomheden kan godtgøre, at de derved beregnede risikovægtede poster ikke vil være mindre end de risikovægtede poster opgjort efter reglerne, der var gældende den 31. december 2006.«

27. I § 127 ændres »124-126« til: »124, 125 og 126«, og efter »stk. 5« indsættes: », og i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, tillige mindstekravet til basiskapitalen i § 125 a«.

28. I § 129, stk. 1, nr. 5, ændres »stk. 3« til: »stk. 8«.

29. § 129, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen efter fradragene nævnt i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, jf. dog stk. 5, hvis aftalen i forbindelse med gældsstiftelse af hybrid kernekapital

- 1) indebærer, at den hybride kernekapital skal konverteres til aktie-, garanti- eller andelskapital, såfremt pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke opfylder kapitalkravet i § 127, eller på anden måde er nødlidende,
- 2) indebærer, at den hybride kernekapital på Finanstilsynets initiativ kan konverteres til aktie-, garanti- eller andelskapital, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko for, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke overholder kapitalkravet i § 127,
- 3) ikke indeholder incitament til indfrielse, og
- 4) ikke indeholder vilkår om, at gælden forfalder på et forud fastsat tidspunkt.«

30. I § 129, stk. 3, ændres »i forbindelse med gældsstiftelsen ikke indeholder vilkår om en rentestigning, jf. dog stk. 6« til: »ikke indeholder incitament til indfrielse eller vilkår om, at gælden forfalder på et forud fastsat tidspunkt«.

31. I § 129, stk. 4, ændres »i forbindelse med gældsstiftelsen indeholder bestemmelser om en rentestigning« til: »indeholder moderate incitament til indfrielse eller indeholder vilkår om, at gælden forfalder på et forud fastsat tidspunkt«.

32. I § 129, stk. 6, ændres »vilkår om en rentestigning« til: »incitament til indfrielse«, og efter »udbytteudbetalinger« indsættes: », og vilkår om stigninger i indfrielsesprisen, forudsat at sådanne stigninger ikke udgør mere end 5 pct. fra det sjette år og 10 pct. fra det syvende år«.

33. I § 129, stk. 10, 1. pkt., ændres to steder »securitisation« til: »securitisering« og i 2. pkt. ændres »securitisation« til: »en securitisering«.

34. § 131, stk. 1, affattes således:

»Kernekapitalen reduceres med

- 1) foreslået udbytte,
- 2) immaterielle aktiver,
- 3) skatteaktiver, jf. dog § 130, stk. 1, nr. 4, og
- 4) et beløb, der svarer til de dele af pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets og investeringsforvaltningsselskabets engagementer, der i medfør af § 145, stk. 11, ikke omfattes af bestemmelserne i medfør af § 145, stk. 1-3.«

35. § 131, stk. 2, nr. 2 og 3, affattes således:

- »2) den anden halvdel af de fradrag, der er nævnt i § 139, stk. 1, nr. 1-3,
- 3) den anden halvdel af de fradrag, der er nævnt i § 139, stk. 1, nr. 4-7,«

36. § 132 affattes således:

»§ 132. Hybrid kernekapital medregnes i basiskapitalen for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, jf. dog § 135, stk. 3, såfremt aftalen opfylder følgende betingelser:

- 1) Den hybride kernekapital skal være indbetalt til pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet.
- 2) Et eventuelt på forhånd fastsat tidspunkt for den hybride kernekapitals forfald må tidligst indtræde 30 år efter indbetalingen og må ikke kombineres med incitament til indfrielse af den.
- 3) Bortset fra ved et eventuelt på forhånd aftalt tidspunkt for den hybride kernekapital forfald må den kun forfalde, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet træder i likvidation eller erklæres konkurs.
- 4) Den hybride kernekapital må kun indfries på pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets initiativ, med Finanstilsynets tilladelse, og tidligst 5 år efter indbetalingen.
- 5) Eventuelle aftalte incitament til indfrielse skal være moderate og må tidligst indtræde 10 år efter indbetalingen.
- 6) Långiverens krav mod pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld samt kapitalen nævnt i § 136.
- 7) Långiverens krav mod pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvalt-

ningsselskabet må ikke være dækket af sikkerhed stillet af pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet eller virksomhederne nævnt i § 181, stk. 1, eller på anden måde være sikret en fortrinsret i forhold til pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets øvrige kreditorer.

- 8) Forrentning af gælden skal ifølge aftalen bortfalde, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke opfylder kapitalkravet i § 127.
- 9) Pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet og investeringsforvaltningsselskabet skal ifølge aftalen kunne beslutte, at forrentning af gælden bortfalder, hvis det skønnes nødvendigt for at bevare virksomhedens finansielle sundhed.
- 10) Renten må ikke ændres på grundlag af kreditors vurdering af pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet.
- 11) Pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet og investeringsforvaltningsselskabets øverste myndighed skal kunne nedskrive den hybride kernekapital og ikke-betalte renter, hvis aktie-, garanti- eller andelskapitalen nedsættes, eller hvis egenkapitalen i seryeservefonde i realkreditinstituttet er tabt.

Stk. 2. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital med Finanstilsynets tilladelse indfries tidligere end 5 år efter indbetalingen i tilfælde af en ændring i den skattemæssige eller solvensmæssige behandling af det pågældende instrument.

Stk. 3. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital med Finanstilsynets tilladelse indfries tidligere end 5 år efter indbetalingen, såfremt det erstattes af indbetalt kernekapital af mindst samme kvalitet.

Stk. 4. Uanset stk. 1, nr. 11, kan aftalen indeholde bestemmelser om, at nedskrivning af kapitalen kun kan ske, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet efterfølgende enten tilføres ny kapital, således at kapitalkravet opfyldes, eller opfører uden tab for de ikke-efterstillede kreditorer. Den hybride kernekapital og ikke-betalte renter kan kun nedskrives med et beløb, som forud er godkendt af de eksterne revisorer og Finanstilsynet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet til enhver tid kan erhverve egen hybrid kernekapital til eje på op til 3 pct. af den samlede udstedte kapital, såfremt erhvervelsen sker med henblik på videresalg. Egen hybrid kernekapital efter 1. pkt. må dog maksimalt udgøre 10 pct. af en enkelt udstedelse.

Stk. 6. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, og som i henhold til aftaler i forbindelse med gældsstiftelse kan indfries med Finanstilsynets tilladelse tidligst 3 år efter indbetalingen, medregnes i basiskapitalen, såfremt kernekapitalen efter indfrielsen udgør mindst 12 pct.

Stk. 7. Finanstilsynet kan kræve, at forrentning af gælden bortfalder, såfremt det vurderes nødvendigt af hensyn til pen-

geinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets finansielle situation og solvens.

Stk. 8. Finanstilsynet kan tillade, at rentebetalinger, der ellers ville bortfalde i medfør af stk. 1, nr. 8 og 9, erstattes af aktie-, garanti- eller andelskapital.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om

- 1) indfrielse af gælden i medfør af stk. 1, nr. 4,
- 2) moderate incitamentter til indfrielse i medfør af stk. 1, nr. 5, og
- 3) nedskrivning af den hybride kernekapital i medfør af stk. 1, nr. 11.«

37. Efter § 132 indsættes:

»§ 132 a. Hybrid kernekapital, der kunne medregnes i kernekapitalen før den 1. juli 2010, men som ikke opfylder alle kravene i henhold til § 132, kan frem til den 31. december 2040 sidestilles med hybrid kernekapital, der opfylder kravene i § 132, dog med følgende begrænsninger:

- 1) I perioden fra den 1. januar 2020 til den 31. december 2029 må sådan kapital højst udgøre 20 pct. af kernekapitalen reduceret med værdien af egne aktier, immaterielle aktiver og årets løbende underskud.
- 2) I perioden fra den 1. januar 2030 til den 31. december 2039 må sådan kapital højst udgøre 10 pct. af kernekapitalen reduceret med værdien af egne aktier, immaterielle aktiver og årets løbende underskud.

Stk. 2. Hybrid kernekapital, der kunne medregnes med op til 50 pct. af kernekapitalen inklusive hybrid kernekapital før den 1. juli 2010, men som ikke opfylder kravene i henhold til § 129, stk. 2, nr. 1, sidestilles med hybrid kernekapital, der opfylder kravene i § 129, stk. 2, nr. 1, frem til den 31. december 2040 med samme begrænsninger, som angivet i stk. 1, nr. 1 og 2.

Stk. 3. Hybrid kernekapital, der kunne medregnes med op til 35 pct. af kernekapitalen inklusive hybrid kernekapital før den 1. juli 2010, men som ikke opfylder kravene i henhold til § 129, stk. 2, nr. 2, sidestilles med hybrid kernekapital, der opfylder kravene i § 129, stk. 2, nr. 2, frem til den 31. december 2040 med samme begrænsninger, som angivet i stk. 1, nr. 1 og 2.«

38. I § 135, stk. 1, nr. 4, ændres »securitisation, securitisationpositioner« til: »securitisering, securitiseringspositioner«.

39. I § 135, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Ved opgørelsen af denne pct. skal securitiseringspositioner med en risikovægt på 1.250 pct. ikke medregnes.«

40. I § 136, stk. 1, indsættes efter »opfyldt«: », jf. dog § 135, stk. 3«.

41. I § 136, stk. 4, indsættes efter »lånekapital«: », der medregnes ved opgørelsen af basiskapitalen,«.

42. I § 136, stk. 5, ændres », jf. § 132, stk. 2« til: »på udstedelsesdagen. Ved swapsændet forstås forskellen mellem ren-

teforhøjelsens rentegrundlag og udstedelsens oprindelige rentegrundlag«.

43. § 136, stk. 6, affattes således:

»Stk. 6. Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet til enhver tid kan erhverve egen ansvarlig lånekapital til eje eller sikkerhed på op til 3 pct. af den samlede udstedte kapital, dog maksimalt 10 pct. af en enkelt udstedelse.«

44. I § 139, stk. 1, nr. 2, ændres »nævnte institutter« til: »nævnte virksomheder, som ikke er omfattet af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4«.

45. I § 139, stk. 1, nr. 3, ændres »eller stk. 2, nr. 1« til: », stk. 2, nr. 1, eller af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4«.

46. I § 139, stk. 1, nr. 4, ændres »securitisation, securitisationpositioner« til: »securitisering, securitiseringspositioner«.

47. I § 139, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »forfald«: », bortset fra beløb, der er fradraget i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4«.

48. I § 139, stk. 1, indsættes som nr. 7:

»7) Et beløb, der svarer til værdien af securitiseringspositioner, der efter reglerne udstedt i medfør af § 143, stk. 1, nr. 1, tildeles en risikovægt på 1250 pct., medmindre beløbet indgår i opgørelsen af de risikovægtede poster eller medmindre securitiseringspositionen indgår i engagementer, der fradrages i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4.«

49. I § 139, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., indsættes efter »finansieringsinstitutter«: », som ikke er omfattet af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4«.

50. I § 139 indsættes som stk. 10:

»Stk. 10. Ved opgørelsen af beløbene i stk. 2, nr. 2 og 3, indgår ikke beløb omfattet af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4.«

51. I § 144, stk. 1, 1. og 2. pkt., ændres »solvenskravet i § 124, stk. 2, nr. 1, og stk. 5« til: »kapitalkravet i § 127«.

52. I § 144, stk. 4, ændres »i henhold til Statstidende, jf. aktieselskabslovens bestemmelser herom« til: »via Erhvervs- og Selskabsstyrelsens it-system, jf. bestemmelserne herom i selskabsloven«.

53. § 145 affattes således:

»§ 145. Et engagement, jf. § 5, stk. 1, nr. 16, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må efter fradrag for henholdsvis særlig sikre dele og modtagne sikkerheder, garantier m.v. ikke overstige 25 pct. af basiskapitalen, jf. § 128. Basiskapitalen opgøres uden tillæg i medfør af § 135,

stk. 1, nr. 4, og af fradrag i medfør af § 131, stk. 2, nr. 3, og § 139, stk. 1, nr. 4 og 5.

Stk. 2. Er kunden et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab, må engagementet efter fradrag for henholdsvis særlig sikre dele og modtagne sikkerheder, garantier m.v., uanset stk. 1, udgøre op til 1 mia. kr., forudsat

- 1) at virksomhedens indbyrdes forbundne kunders engagementer, der ikke er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber eller investeringsforvaltningsselskaber, tilsammen ikke overstiger grænsen i stk. 1, og
- 2) at engagementet ikke overstiger en rimelig grænse i forhold til basiskapitalen.

Stk. 3. Grænsen i stk. 2, nr. 2, fastsættes af virksomheden og må ikke overstige 100 pct. af basiskapitalen, opgjort uden tillæg i medfør af § 135, stk. 1, nr. 4, og af fradrag i medfør af § 131, stk. 2, nr. 3, og § 139, stk. 1, nr. 4 og 5. Finanstilsynet kan i individuelle tilfælde tillade en grænse, der overstiger 100 pct. af basiskapitalen.

Stk. 4. Engagementer, der før fradrag for henholdsvis særlig sikre dele og modtagne sikkerheder, garantier m.v. udgør 10 pct. eller mere af basiskapitalen, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Ved opgørelsen skal de dele af engagementet, der består af genkøbstransaktioner, udlån eller indlån i værdipapirer eller råvarer, dog medregnes efter fradrag for modtagne sikkerheder, garantier m.v.

Stk. 5. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, der har tilladelse til at anvende en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko efter reglerne udstedt i medfør af § 143, skal hvert kvartal indberette de 20 største engagementer opgjort efter fradrag for særlig sikre dele.

Stk. 6. Overstiger engagementerne de grænser, der er fastsat i stk. 1 og 2, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan, hvis omstændighederne taler for det, fastsættes en frist til at overholde grænserne i stk. 1 og 2.

Stk. 7. Finanstilsynet kan tillade, at engagementer i handelsbeholdningen overskrider grænserne i stk. 1 og 2. Finanstilsynet kan fastsætte vilkår for tilladelsen. Overskrides betingelserne i tilladelsen, skal Finanstilsynet straks underrettes.

Stk. 8. Grænserne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen, jf. kapitel 12.

Stk. 9. Beløb, der er fradraget i basiskapitalen efter § 131, stk. 2, nr. 2, og § 139, stk. 1, nr. 1, medregnes ikke i engagementer med datterselskaber eller associerede selskaber, der driver forsikringsvirksomhed.

Stk. 10. Beløb, der er fradraget basiskapitalen efter § 131, stk. 2, nr. 2, § 139, stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 1 og 2, medregnes ikke i engagementet med udstederen af kapitalandelene.

Stk. 11. Finanstilsynet kan tillade, at engagementer eller dele af engagementer undtages fra bestemmelserne i stk. 1-4, såfremt beløbet fratrækkes i kernekapitalen i medfør af § 131, stk. 1, nr. 3.«

54. § 148 affattes således:

»§ 148. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for

- 1) opgørelse af et engagement med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder,
- 2) indberetning af engagementer i henhold til § 145, stk. 4 og 5,
- 3) fradrag i engagementer for særlig sikre dele,
- 4) fradrag i engagementer for modtagne sikkerheder, garantier m.v.,
- 5) opgørelse, indberetning og grænser for de samlede valutarisici og andre markedsrisici, og
- 6) krav for at opnå tilladelse i henhold til § 145, stk. 7.«

55. I § 150, 2. pkt., ændres »særlig sikre krav« til: »særlig sikre dele, jf. § 148, stk. 1, nr. 3«.

56. I § 152 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1-3 nævnte forhold.«

57. § 152 g, stk. 2-4, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. For lån omfattet af § 152 e, stk. 1, der skal indlægges i et register, gælder, at lånegrænsen skal være overholdt på det tidspunkt, hvor lånet skal indlægges i registret eller på det tidspunkt, hvor lånet er blevet udbetalt. Hvis lånegrænsen har været overholdt på lånets udbetalingstidspunkt og er overskredet på indlæggelsestidspunktet, skal der ved indlæggelse stilles sikkerhed i forhold til lånegrænsen for det pågældende lån. Sikkerheden kan ikke stilles i form af andre udlån, hvor lånegrænsen er overskredet.

Stk. 3. Supplerende sikkerhed skal registreres særskilt og individualiseret i forhold til de øvrige aktiver, som tjener til sikkerhed for de udstedte særligt dækkede obligationer.

Stk. 4. Finansielle instrumenter må alene indgå i et register over aktiver, hvis de anvendes til at afdække risici mellem aktiver i registret på den ene side og de udstedte særligt dækkede obligationer på den anden side, og hvor det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at pengeinstituttets betalingsstandsning, konkurs eller manglende overholdelse af pligten til at stille supplerende sikkerhed efter § 152 a, stk. 2, ikke er misligholdelsesgrund.

Stk. 5. Aktiver, herunder finansielle instrumenter, i et register tjener til fyldestgørelse af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og de modparter, med hvem de finansielle instrumenter er indgået, samt herefter til fyldestgørelse af lån optaget efter § 152 b, stk. 1.

Stk. 6. Pengeinstituttet indberetter til Finanstilsynet, hvilke aktiver m.v. der indgår i registret. Finanstilsynet eller den, Finanstilsynet bemyndiger hertil, kontrollerer tilstedeværelsen af disse aktiver.

Stk. 7. Sikkerhedsstillelse over for et register, der tilhører et pengeinstitut, der har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, og som er stillet af en finansiell modpart til dækning af finansielle instrumenter, tilkommer registret. Det samme gælder sikkerhedsstillelse, der er stillet af en anden del af pengeinstituttet som modpart over for registret, selvom registret på sikkerhedsstillelsens tidspunkt er en del af det pågældende pengeinstituts virksomhed. Sikkerhedsstillelse efter 1. og 2. pkt. kan ikke anvendes af registret som grundlag for udstedelse af særligt dækkede obligationer.«

58. § 152 h, nr. 5 og 6, ophæves, og i stedet indsættes:

- »5) pengeinstituttets ydelse af lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer med pant i fast ejendom i tilfælde, hvor der ikke foreligger et endeligt tinglyst pantebrev, samt i hvilket omfang der skal stilles alternativ sikkerhed, og hvis sikkerheden stilles i form af en garanti fra et pengeinstitut, i hvilket omfang denne ikke skal medregnes i 15-procents-grænsen, jf. § 152 c, stk. 1, nr. 6 og 7,
- 6) begrænsning af risici i forbindelse med udstedelse af særligt dækkede obligationer, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici, og
- 7) indberetning af supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer.«

59. I § 170, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 1. pkt. og stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »nr. 1,«: »og § 125 a«.

60. § 204, stk. 10, affattes således:

»Stk. 10. Fusionsplaner, spaltlingsplaner og vurderingsmændenes erklæring efter § 242 i selskabsloven skal for forsikringsselskaber senest 4 uger efter underskrivelsen sendes til Finanstilsynet, som offentliggør modtagelsen af fusionsplanen, spaltlingsplanen og vurderingsmændenes erklæring.«

61. I § 225, stk. 1, ændres »og § 125, stk. 2-5 og 8« til: »§ 125, stk. 2-5 og 8, og § 125 a«.

62. I § 244, 1. pkt., ændres »solvenskravet i § 124« til: »kapitalkravet i § 127«.

63. I § 246, stk. 1, indsættes to steder og i § 246, stk. 2, indsættes efter »og 8«: », og § 125 a«.

64. I § 246, stk. 5, ændres »§§ 105 og 106« til: »§§ 106 og 107«.

65. I § 247 a indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»Stk. 3. Administrationsboet er en selvstændig juridisk person.

Stk. 4. Administrator skal opfylde habilitetskrav svarende til krav til kurator mv. i konkurslovens § 238, stk. 1 og 2. Administrator og eventuelle medadministratorer må ikke være en og samme person som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet. Administrator og eventuelle medadministratorer må ikke være ansat i samme virksomhed som kurator.«

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 5-7.

66. I § 247 a, stk. 5, der bliver stk. 7, indsættes som 2. pkt.:

»Bestemmelserne vedrørende pengeinstitutter i henholdsvis bekendtgørelse om obligationsudstedelse, balanceprincip og risikostyring og bekendtgørelse om registrering af aktiver m.v. til dækning af særligt dækkede obligationer finder anvendelse på administrationsboet.«

67. Efter § 247 a, stk. 5, der bliver stk. 7, indsættes som nye stykker:

»Stk. 8. Bestemmelserne i denne lov om økonomi- og erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og finansielle virksomheders pligter over for økonomi- og erhvervsministeren og Finanstilsynet finder med de fornødne tilpasninger anvendelse for administrationsboet.

Stk. 9. Har administrator og eventuelle medadministratorer ikke i forvejen en ansvarsforsikring, der må anses for tilstrækkelig til at dække administrationsboets ansvar for fejl og forsømmelser under administrationen af boet, skal administrator straks efter udpegningen tegne en sådan forsikring.

Stk. 10. Administrator skal straks efter udpegningen ved tegning af sædvanlig kautionsforsikring eller på anden lignende måde sikre boet mod tab. Sikkerhedens størrelse skal til enhver tid svare til 1 pct. af aktivernes værdi, dog maksimum 100 mio. kr. I perioden, indtil der er foretaget en vurdering af de registrerede aktivers værdi efter § 247 b, stk. 3, skal sikkerheden beregnes ud fra en af administrator anslået værdi. Udgiften til kautionsforsikring afholdes som boudgift.«

68. § 247 b, stk. 4, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 4. Pengeinstituttet hæfter fortsat for, at der er de fornødne aktiver i registret, uagtet dette er sat under administration. Konstatere det ved vurderingen efter stk. 3, at de registrerede aktivers værdi ikke svarer til værdien af de obligationer, finansielle instrumenter og lån efter § 152 b, stk. 1, som aktiverne ligger til sikkerhed for, skal administrator rejse krav mod pengeinstituttet om opfyldning af registret, således at aktivernes værdi svarer til værdien af obligationer, finansielle instrumenter og lån. Tilsvarende skal administrator rejse krav mod pengeinstituttet om opfyldning af registret, hvis det på et tidspunkt under administrationen konstateres, at der er underdækning i registret. Overdrager administrator hele eller dele af registret, vil køber ikke kunne rejse nye krav mod pengeinstituttet, hvis der opstår yderligere underdækning efter overdragelsen. Hvis kun dele af registret overdrages, hæfter pengeinstituttet fortsat for eventuel underdækning i den tilbageblevne del af registret. Er pengeinstituttet erklæret konkurs, finder bestemmelserne i § 247 d anvendelse.

Stk. 5. Konstatere det ved vurderingen af de registrerede aktiver, at administrationsboet er insolvent, skal administrator indgive konkursbegæring. Administrator skal ligeledes indgive konkursbegæring, hvis administrator efterfølgende konstaterer, at administrationsboet er insolvent. Administrationsboet er insolvent, hvis det ikke kan opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, medmindre betalingsudygtigheden må antages blot at være forbigående.

Stk. 6. Administrationsboet kan ikke afsluttes, før boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af § 247 b er overdraget, jf. § 247 g, der er indgivet konkursbegæring og konkursbehandlingen er afsluttet, eller samtlige de obligationer, som aktiverne i registeret ligger til sikkerhed for, er indfriet, og de finansielle instrumenter er afviklet. Er der overskydende midler i boet ved afslutningen, skal disse tilbageføres til pengeinstituttet eller pengeinstituttet under konkurs, jf. § 247 d, stk. 4.«

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 7 og 8.

69. Efter § 247 f indsættes:

»§ 247 g. Administrator skal, efter at de registrerede aktiver er vurderet, jf. § 247 b, stk. 3, arbejde for, at boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af § 247 b overdrages til et kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, og som har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, som defineret i bilag VI, del 1, punkt 68-71, i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

Stk. 2. Kan administrator ikke overdrage boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af § 247 b, skal administrator drive administrationsboet videre i overensstemmelse med vilkårene i § 247 h, medmindre betingelserne for at indgive konkursbegæring er til stede, jf. § 247 b, stk. 5. Administrator skal dog fortsat arbejde for overdragelse efter stk. 1.

Stk. 3. Overdragelse af hele eller dele af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af § 247 b til et andet kreditinstitut, jf. stk. 1, skal godkendes af økonomi- og erhvervsministeren. Dette gælder dog ikke, hvis der alene afhændes enkelte aktiver efter § 247 h, stk. 3.

Stk. 4. Medmindre økonomi- og erhvervsministeren på det foreliggende grundlag finder, at overdragelsen ikke bør godkendes, skal Finanstilsynet offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i landsdækkende dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til de berørte obligationsejere til inden en af Finanstilsynet fastsat frist, der ikke må være kortere end 1 måned, skriftligt meddele Finanstilsynet, at de har indsigelser mod overdragelsen. Administrator skal samtidig sende meddelelse om den påtænkte overdragelse og redegørelsen til de obligationsejere, som administrator kender adressen på.

Stk. 5. Efter udløbet af fristen i stk. 4 træffer økonomi- og erhvervsministeren under hensyntagen til de fremsatte indsigelser beslutning om, hvorvidt registeret kan overdrages i overensstemmelse med det fremsatte forslag.

Stk. 6. Overdragelsen kan ikke af ejererne af de særligt dækkede obligationer påberåbes som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser.

§ 247 h. Administrator kan udstede obligationer til refinansiering af særligt dækkede obligationer, der udløber. Obligationerne benævnes refinansieringsobligationer og må ikke benævnes særligt dækkede obligationer. Refinansieringsobligationerne får, på samme vis som de særligt dækkede obligationer, de erstatter, sikkerhed i aktivmassen i administrationsboet. Administrator må ikke udstede refinansieringsobligationer, hvis der ikke efter udstedelsen kan forventes at være tilstrækkelige midler i boet til betaling af renter og afdrag til indehavere af særligt dækkede obligationer, eventuelle refinansieringsobligationer og modparter på finansielle instrumenter. Administrator kan tillige indgå aftaler om finansielle instrumenter til risikoafdækningsformål.

Stk. 2. Administrator kan optage kortvarige lån til dækning af midlertidige likviditetsunderskud i administrationsboet opstået på grund af manglende tidsmæssigt sammenfald mellem indbetalinger til boet fra låntagere og udbetalinger fra boet til

obligationsejere. Provenuet fra sådanne lån må alene anvendes til betaling af renter og afdrag til ejerne af de særligt dækkede obligationer og eventuelle refinansieringsobligationer.

Stk. 3. Administrator kan sælge aktiver fra boet til brug for dækning af midlertidige likviditetsunderskud i administrationsboet opstået på grund af manglende tidsmæssigt sammenfald mellem indbetalinger til boet fra låntagere og udbetalinger fra boet til obligationsejere. Salg af aktiver kan kun ske i begrænset omfang og til en minimumspris fastsat på forhånd.

§ 247 i. Tages administrationsboet under konkursbehandling, behandles boet i overensstemmelse med konkurslovens regler, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Aktiverne i administrationsboet, herunder finansielle instrumenter, opgjort efter fradrag af udgifter til administrator, anvendes i lige forhold til betaling af krav fra indehaverne af de særligt dækkede obligationer, modparter på de finansielle instrumenter, som de registrerede aktiver og aftaler ligger til grund for, indehavere af eventuelle refinansieringsobligationer udstedt af administrator i medfør af § 247 h, stk. 1, og dækning af lån, som administrationsboet har optaget i medfør af § 247 h, stk. 2. Overskydende midler indgår i konkursmassen, jf. § 32 i konkursloven.«

70. I § 258, *stk. 1*, ændres »§§ 21 og 22« til: »§§ 24 og 25«.

71. I § 333 a, *stk. 2, nr. 5*, indsættes efter »Fællesråd«: »i for- ening eller hver for sig«.

72. § 344, *stk. 5, 1. pkt.*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. Finanstilsynet skal i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. Tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden skal ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger.«

73. I § 345, *stk. 2*, indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) træffer afgørelse i sager om påbud efter § 347 b, stk. 1,«
Nr. 2 og 3 bliver herefter nr. 3 og 4.

74. Efter § 347 a indsættes:

»§ 347 b. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed at afholde udgifterne til, at der bliver foretaget en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Stk. 2. Den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer. Finanstilsynet anmoder den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed om at indstille en eller flere sagkyndige personer til at forestå den uvildige undersøgelse. Såfremt de indstillede sagkyndige ikke

vurderes egnede og uvildige, kan Finanstilsynet udpege andre sagkyndige personer. Udgifterne til den eller de sagkyndige personer kan foreløbigt udredes af Finanstilsynet, men afholdes endeligt af den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed. Finanstilsynet kan kræve forudgående eller løbende betaling eller sikkerhedsstillelse.

Stk. 3. Den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Stk. 4. Den uvildige undersøgelses resultater skal afgives i en skriftlig rapport til Finanstilsynet samtidig med at en kopi af rapporten sendes til den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed.

Stk. 5. De sagkyndige personer skal straks give Finanstilsynet oplysninger om forhold, de bliver opmærksomme på i forbindelse med den uvildige undersøgelse, såfremt der er en ikke uvæsentlig risiko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.«

75. § 350, *stk. 1, nr. 2*, affattes således:

»2) der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling på grund af indre eller ydre forhold udvikler sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.«

76. § 352 a affattes således:

»§ 352 a. I tilfælde hvor en finansiel virksomhed er gået konkurs, størstedelen af den finansielle virksomheds drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis et af nedennævnte forhold er indtruffet i forbindelse med eller i en kortere periode forud for virksomhedens konkurs m.v.:

- 1) Finansiell Stabilitet A/S har medvirket ved overdragelsen af virksomheden, jf. lov om finansiel stabilitet §§ 7 eller 8, eller staten har lidt tab på en individuel statsgaranti i medfør af lov om finansiel stabilitet § 16 a.
- 2) Staten har lidt tab på kapital indskudt i virksomheden i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter eller på ejerbeviser, som staten har erhvervet som led i konverteringen af sådan kapital.
- 3) Staten i øvrigt har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for virksomheden, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af virksomheden.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre redegørelsen i stk. 1. I forbindelse med offentliggørelsen finder § 354 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde den pågældende finansielle virksomhed.

Stk. 3. Redegørelsen efter stk. 1 skal beskrive Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen m.v.

Stk. 4. Finanstilsynets pligt til at udarbejde en redegørelse efter stk. 1 omfatter også de finansielle virksomheder, som opfyldte bestemmelsens krav efter den 1. marts 2009.«

77. I § 360, *stk. 1*, ændres »bevilling fratrukket salg af varer og tjenesteydelser samt renteindtægter dækkes af afgifter« til:

»indtægter i Finansloven bortset fra salg af varer og tjenesteydelser opkræves som afgift«.

78. I § 373, stk. 1, ændres » §§ 65-67« til: »§ 65, stk. 1, §§ 66 og 67«, »§ 118, stk. 4« ændres til: »§ 118, stk. 5«, efter »§ 125, stk. 1-3, 5 og 7,« indsættes: »§ 125 a«, efter » § 129, stk. 9,« indsættes: »§ 132, stk. 1, nr. 4,«, »§ 145, stk. 1-3 og stk. 4, 1. pkt.« ændres til: »§ 145, stk. 1-3, stk. 4, 1. pkt., stk. 5 og stk. 6, 1. pkt.«, og »150-152« ændres til: »150 og 151, § 152, stk. 1-3«.

79. I § 373, stk. 2, ændres »§ 70« til: »§ 70, stk. 1-4«, efter »§ 199, stk. 2 og 5,« indsættes: »§ 247 a, stk. 9 og 10, § 347 b, stk. 3,«, og »litra b.« ændres til: »litra b,«.

80. I § 373, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »i medfør af«: »§ 347 b, stk. 1, 1. pkt.,«.

81. I § 373, stk. 6 og 7, indsættes efter »udsteder af elektroniske penge«: »eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a«.

82. I § 407, stk. 1, ændres »12 og 13« til: »5«.

83. I § 407, stk. 2, ændres »stk. 1, nr. 1« til: »stk. 2, nr. 1, og kapitalkravet i § 125 a«.

§ 2

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 898 af 4. september 2008, som ændret ved § 8 i lov nr. 392 af 25. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 31 affattes således:

»§ 31. Konkursmassen anvendes til betaling af krav i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens kapitel 10. Krav fra indehaverne af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer, refinansieringsobligationer og andre værdipapirer samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer betales dog i lige forhold efter kravene i konkurslovens § 96, men før fordringerne i konkurslovens § 97.«

2. § 32, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

»Med det beskikkede tilsyns samtykke kan realkreditinstitutter indgå aftaler om finansielle instrumenter, optage lån til betalingerne i 1. pkt. og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra realkreditpantebreve, der ligger til sikkerhed for obligationer, tilhørende den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted. Til dækning af indfrielse af obligationer, der udløber, kan det beskikkede tilsyn endvidere udstede refinansieringsobligationer i den pågældende serie.«

3. § 32, stk. 2, 3. pkt., affattes således:

»Kurator kan indgå aftaler om finansielle instrumenter, optage lån til betalingerne i 1. pkt. og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra realkreditpantebreve, der ligger

til sikkerhed for obligationer, tilhørende den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted. Til dækning af indfrielse af obligationer, der udløber, kan kurator endvidere udstede refinansieringsobligationer til erstatning af udløbne obligationer i den pågældende serie.«

4. I § 32 indsættes som stk. 3-5:

»Stk. 3. Refinansieringsobligationer får tilsvarende sikkerhed som de realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller eventuelle refinansieringsobligationer, som refinansieringsobligationerne erstatter, jf. §§ 27, 27 a og 27 b.

Stk. 4. Det beskikkede tilsyn eller kurator må ikke udstede refinansieringsobligationer, hvis der ikke efter udstedelsen kan forventes at være tilstrækkeligt med midler til betaling af krav fra kreditorerne i serien eller grupperne med seriereservefond.

Stk. 5. Optager det beskikkede tilsyn eller kurator lån bortset fra refinansieringsobligationer til brug for at opfylde sine betalingsforpligtigelser i henhold til krav fra indehavere af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer eller refinansieringsobligationer udstedt i serier eller grupper af serier med seriereservefond, kan det beskikkede tilsyn eller kurator, som grundlag for låneoptagelsen, uanset stk. 1 og 2, stille sikkerhed i den førstkommande terminsindbetaling fra låntagerne på realkreditpantebrevene.«

5. Efter § 32 indsættes:

»§ 32 a. Der kan ikke ske overførsel af midler mellem serier med seriereservefond og realkreditinstituttet i øvrigt efter anmeldelse af betalingsstandsning eller afsigelse af konkursdekret.«

6. § 33 affattes således:

»§ 33. Kurator eller realkreditinstituttet kan med det beskikkede tilsyns samtykke indgå aftale om samlet overdragelse af en serie eller grupper af serier med seriereservefond til et andet realkreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, og som har tilladelse til at udstede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.

Stk. 2. Overdragelse af en serie eller grupper af serier med seriereservefond forudsætter, at økonomi- og erhvervsministeren meddeler tilladelse hertil. Ansøgning om overdragelse skal ledsages af aftalegrundlaget mellem realkreditinstituttet, der er i betalingsstandsning eller under konkursbehandling og det selskab, der ønsker at erhverve serien eller serierne med seriereservefond. Udover selve aftalegrundlaget skal økonomi- og erhvervsministeren foretage en vurdering af selskabet, der skal overtage serien eller grupper af serier med seriereservefond, herunder særligt hvorvidt selskabet overholder den finansielle regulering.

Stk. 3. Medmindre økonomi- og erhvervsministeren på det foreliggende grundlag finder, at overdragelsen ikke bør god-

kendes, skal Finanstilsynet offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i landsdækkende dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til de berørte obligationsejere til inden en frist, fastsat af Finanstilsynet, der ikke må være kortere end 1 måned, skriftligt at meddele Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen.

Stk. 4. Efter udløbet af den i stk. 3 nævnte frist træffer økonomi- og erhvervsministeren under hensyntagen til de fremsatte indsigelser beslutning om, hvorvidt serien eller grupper af serier med seriereservefond kan overdrages i overensstemmelse med det fremsatte forslag.

Stk. 5. Overdragelsen kan ikke påberåbes af indehavere af obligationer, som er udstedt af det afgivende realkreditinstitut, som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser. Overdragelsen fratager endvidere ikke de overdragede låntageres ret til at foretage hel eller delvis indfrielse af realkreditlån i overensstemmelse med de særlige indfrielsesvilkår, der gælder for lånet.«

7. § 33 d, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Hvis realkreditinstituttet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 1, 1. pkt., mister alle obligationer udstedt i den pågældende serie med seriereservefond betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Obligationer, der mister betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, kan betegnes realkreditobligationer, hvis de på tidspunktet for tilbud om lån opfylder lovgivningens krav til realkreditobligationer.

Stk. 3. Finanstilsynet kan dispensere fra stk. 2, 2. pkt., uanset at obligationerne ikke opfylder lovgivningens krav til realkreditobligationer. Serier med seriereservefonde, der overgår til betegnelsen realkreditobligationer efter 1. pkt., skal holdes adskilt fra øvrige midler i realkreditinstituttet. Allerede stillet supplerende sikkerhed, jf. stk. 1, 1. pkt., tilhører den serie med seriereservefond, som er blevet reklassificeret i medfør af stk. 2.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

8. I § 33 e, stk. 1, indsættes efter »særligt dækkede obligationer«: »eller særligt dækkede realkreditobligationer«.

9. § 33 f affattes således:

»§ 33 f. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om

- 1) værdiansættelse af de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og den løbende opgørelse af aktivernes værdi i forhold til de særligt dækkede realkreditobligationer eller de særligt dækkede obligationer,
- 2) værdiansættelse af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, og
- 3) indberetning af supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.«

§ 3

I lov om et skibsfinansieringsinstitut, jf. lovbekendtgørelse nr. 1376 af 10. december 2007, som ændret ved § 12 i lov nr. 516 af 12. juni 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 2 i, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Hvis instituttet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 1, 1. pkt., mister alle obligationer udstedt i det pågældende kapitalcenter betegnelsen særligt dækkede obligationer. Obligationer, der mister betegnelsen særligt dækkede obligationer, kan betegnes skibskreditobligationer, hvis de på tidspunktet for tilbud om lån opfylder lovgivningens krav til skibskreditobligationer.

Stk. 3. Finanstilsynet kan dispensere fra stk. 2, 2. pkt., uanset obligationerne ikke opfylder lovgivningens krav til skibskreditobligationer. Kapitalcentre, der overgår til betegnelsen skibskreditobligationer efter 1. pkt., skal holdes adskilt fra øvrige midler i instituttet. Allerede stillet supplerende sikkerhed jf. stk. 1, 1. pkt., tilhører det kapitalcenter, som er blevet reklassificeret i medfør af stk. 2.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

2. § 5, stk. 4, nr. 5 og 6, ophæves, og i stedet indsættes:

- »5) under hvilke betingelser der kan ydes byggelån til ny- eller ombygning af skibe, jf. § 152 c, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed,
- 6) begrænsning af risici i forbindelse med obligationsudstedelse, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici, og
- 7) indberetning af supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer.«

§ 4

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 795 af 20. august 2009, som ændret ved § 9 i lov nr. 516 af 12. juni 2009 og § 2 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 9 affattes således:

»§ 9. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller

stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af om, et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed omfattet af § 7, stk. 1, meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.

Stk. 4. Den eller de personer, der faktisk leder en allerede godkendt operatør af et reguleret markeds forretninger i overensstemmelse med reglerne i direktiv om markeder for finansielle instrumenter (MiFID-direktivet), anses for at opfylde kravene i stk. 1 i forbindelse med ansøgning om tilladelse til at drive et reguleret marked.«

2. I § 10, stk. 5, nr. 1, ændres »lovgivning« til: »lovgivningen i et land«.

3. I § 28 a, stk. 4, nr. 4, litra b, ændres »stk. 1, nr. 1-5« til: »stk. 2 og 3«.

4. § 31, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Bestemmende indflydelse foreligger desuden, når en erhverver, der ikke ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i et selskab, har

- 1) råderet over mere end halvdelen af stemmerettighederne i kraft af en aftale med andre investorer,
- 2) beføjelse til at styre de finansielle og driftsmæssige forhold i et selskab i henhold til en vedtægt eller aftale,
- 3) beføjelse til at udpege eller afsætte flertallet af medlemmerne i det øverste ledelsesorgan, og dette organ besidder den bestemmende indflydelse over selskabet, eller
- 4) besiddelse over mere end en tredjedel af stemmerettighederne i selskabet samt det faktiske flertal af stemmerne på generalforsamlingen eller et tilsvarende organ, og derved besidder den faktiske bestemmende indflydelse over selskabet.«

5. § 84 f affattes således:

»§ 84 f. I tilfælde hvor et aktieselskab omfattet af § 7, stk. 1, eller andre tilsynsbelagte virksomheder omfattet af denne lov er gået konkurs eller størstedelen af selskabets drift er ophørt eller overdraget, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis staten i forbindelse med eller i en kortere periode forud for dette har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for selskabet, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af selskabet.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre redegørelsen i stk. 1. I forbindelse med offentliggørelsen finder § 354 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kunde forhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde det pågældende selskab.

Stk. 3. Redegørelsen efter stk. 1 skal beskrive Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen m.v.«

6. I § 93, stk. 1, indsættes efter »§ 8 a, stk. 2,«: »§ 9, stk. 3,«.

§ 5

I lov nr. 385 af 25. maj 2009 om betalingstjenester, som ændret ved § 4 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 2, ændres »§§ 55,« til: »§ 55, § 57, stk. 3, og §§«.

2. § 18 affattes således:

»§ 18. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et betalingsinstitut, og hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen, og hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab.
- 4) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et betalingsinstitut, og hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

3. I § 86, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Tilsvarende gælder for artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.«

4. I § 86, stk. 2, indsættes to steder efter »kapitel 5-8«: »samt artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.«

5. I § 89 indsættes efter »bestemmelser«: »samt artikel 3, stk. 1 og 2, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, og artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende

betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

6. Efter § 89 indsættes:

»§ 89 a. Finanstilsynet kan påbyde et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at afsætte en direktør i instituttet eller virksomheden inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis denne efter § 18, stk. 2, ikke kan bestride stillingen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis vedkommende efter § 18, stk. 2, ikke kan bestride hvervet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 18, stk. 2, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 4. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 18, stk. 2, nr. 2, 3 eller 4, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 5. Påbud meddelt i henhold til stk. 1-3 kan af betalingsinstituttet eller virksomheden med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester og af den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer inden 4 uger sagen for domstolene. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 6. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2 og stk. 3, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 7. Har betalingsinstituttet eller virksomheden med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 90. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 90, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2 og 3.«

7. I § 94, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på sager vedrørende artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.«

8. I § 98, stk. 1 og 2, indsættes efter »77-81«: »samt artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

9. I § 107, stk. 2, ændres »§ 105« til: »§ 105 samt artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7 samt artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

10. I § 107, stk. 3, indsættes efter »§ 89,«: »§ 89 a, stk. 2 og stk. 3, 2. pkt.,«

11. Bilag 2, Metode C, affattes således:

»Metode C

Beregningsgrundlag: Instituttets nettoindtægter.

Betalingsinstituttets basiskapital skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor, som er defineret i punkt 2:

- 10 pct. af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. euro plus
- 8 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. euro indtil 5 mio. euro plus
- 6 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. euro indtil 25 mio. euro plus
- 3 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. euro indtil 50 mio. euro plus
- 1,5 pct. af den pågældende del af den relevante indikator over 50 mio. euro.

Den relevante indikator udgøres af summen af renteindtægter, renteudgifter, modtagne provisioner og gebyrer samt andre driftsindtægter. Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn. Indtægter fra henholdsvis ekstraordinære og usædvanlige poster medregnes ikke. Udgifter til outsourcing af tjenester, der leveres af tredjepart, kan medregnes, hvis disse udgifter er opkrævet af en virksomhed med hjemsted i et land inden for Den Europæiske union eller i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Den relevante indikator beregnes over det foregående år. Har betalingsinstituttet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, anvendes som grundlag for beregningen de nettoindtægter, der fremgår af instituttets estimater for det kommende år.

Basiskapitalen skal dog mindst udgøre et beløb, der beregnes i overensstemmelse med denne metode, hvor den relevante indikator udgør 80 pct. af gennemsnittet for de forudgående to år, hvis instituttet har gennemført 2 års drift eller mere, og for de foregående tre år, hvis selskabet har gennemført 3 års drift eller mere.«

§ 6

I lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 807 af 21. august 2009, som ændret ved § 10 i lov nr. 516 af 12. juni 2009 og § 5 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 21 a ændres »§ 92« til: »§ 77«.

2. § 26, stk. 6-8, ophæves.

3. § 31 affattes således:

»§ 31. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forening skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende forening.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre foreningen tab eller risiko for tab.
- 4) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en forening meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres indtræden i foreningens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

4. Efter § 36 indsættes:

»§ 36 a. Bestyrelsen skal sørge for en forsvarlig organisation af foreningens virksomhed, der skal være i overensstemmelse med loven og foreningens vedtægter. Bestyrelsen skal tage stilling til, om foreningens formueforhold til enhver tid er forsvarlige i forhold til foreningens drift. Bestyrelsen skal påse, at bogføring og formueforvaltning kontrolleres på en måde, der efter foreningens forhold er tilfredsstillende.

Stk. 2. Bestyrelsen skal ved en forretningsorden fastsætte nærmere bestemmelser om udførelsen af sit hverv.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om forretningsordenens indhold.

§ 36 b. Bestyrelsen skal

- 1) fastlægge den overordnede politik for foreningens virksomhed,

- 2) fastlægge foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers risikoprofil og udmønte den investeringspolitik, der er fastlagt i vedtægterne,
- 3) identificere og kvantificere foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers væsentlige risici, samt
- 4) identificere og forholde sig til interessekonflikter mellem foreningen og andre foreninger, mellem afdelinger og andelsklasser samt mellem foreningen og dens aftalepartnere.

Stk. 2. På grundlag af lovens og vedtægternes rammer samt den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen give direktionen skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktionen må påføre foreningen eller afdelingerne og eventuelle andelsklasser,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktionen kan foretage som led i sin stilling, samt
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktionen skal rapportere til bestyrelsen om foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i loven og i retningslinjerne for direktionen og om overholdelsen af de grænser, der er fastsat i loven vedrørende de risici, som foreningen må påtage sig, og i vedtægterne.

Stk. 3. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om foreningens vedtægter og foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers risikoprofil samt retningslinjerne for direktionen er forsvarlige i forhold til foreningens organisation og ressourcer, investeringernes likviditet og kompleksitet samt de markedsforhold, som foreningen er underlagt.

Stk. 4. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i overensstemmelse med foreningens vedtægter og den for foreningen eller afdelingerne og eventuelle andelsklasser fastlagte risikoprofil samt retningslinjerne for direktionen. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for en forening i medfør af stk. 1-4.«

5. § 37, stk. 1-3, affattes således:

»En forening skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som foreningen er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,

- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. En forening skal opbygge og organisere sin virksomhed på en sådan måde, at risikoen for interessekonflikter begrænses mest muligt.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger en forening skal foretage for at have effektive former for virksomhedsstyring jf. stk. 1, nr. 1-8.«

6. I § 110 m, stk. 1, ændres »§ 26, stk. 1, 6, 7 og 8,« til: »§ 26, stk. 1,« og efter »§ 67, stk. 4, §§« indsættes: »68 og«.

7. § 122 a affattes således:

»§ 122 a. I tilfælde hvor en forening eller afdeling er gået konkurs eller størstedelen af foreningens eller afdelingens drift er ophørt eller overdraget, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis staten i forbindelse med eller i en kortere periode forud for dette har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for foreningen eller afdelingen, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af foreningen eller afdelingen.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre redegørelsen i stk. 1. I forbindelse med offentliggørelsen finder § 354 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kunde forhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde den pågældende forening eller afdeling.

Stk. 3. Redegørelsen efter stk. 1 skal beskrive Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen m.v.«

8. I § 132, stk. 1, ændres »§ 26, stk. 1 og 6-8« til: »§ 26, stk. 1«, og efter »§ 36« indsættes: », § 36 a, stk. 1 og 2, og § 36 b, stk. 1-4«.

§ 7

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 930 af 18. september 2008, som ændret ved § 9 i lov nr. 392 af 25. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 8 affattes således:

»§ 8. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Personer omfattet af §§ 5-7 må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.

- 3) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om personer omfattet af §§ 5-7 udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Personer omfattet af §§ 5-7 meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres indtræden i virksomheden, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

2. I § 54, stk. 1, indsættes efter »§ 4,«: »§ 8, stk. 3,«.

§ 8

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1561 af 19. december 2007, som ændret ved § 3 i lov nr. 515 af 17. juni 2008, § 4 i lov nr. 517 af 17. juni 2008, § 5 i lov nr. 133 af 24. februar 2009, § 10 i lov nr. 392 af 25. maj 2009, § 11 i lov nr. 516 af 12. juni 2009 og § 6 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 14, stk. 1, ændres »§§ 21-24« til: »§§ 24-27«.

2. § 21 a affattes således:

»§ 21 a. En pensionskasse skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som pensionskassen er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og pensionskassen skal anvende disse hensigtsmæssigt,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger en pensionskasse skal foretage for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1, nr. 1-8.«

3. § 23 a affattes således:

»§ 23 a. Bestyrelsesmedlemmer eller direktører skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i pensionskassen.

Stk. 2. Kravet i stk. 1 kan fraviges, hvis pensionskassen dokumenterer at have ansat en rådgiver med tilstrækkelige faglige kvalifikationer og erfaringer.

Stk. 3. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 4. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en pensionskasse meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 3 i forbindelse med deres indtræden i pensionskassens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

4. Efter § 24 indsættes:

»§ 24 a. Bestyrelsen for en pensionskasse skal

- 1) fastlægge, hvilke hovedtyper af aktiviteter pensionskassen skal udføre,
- 2) identificere og kvantificere pensionskassens væsentlige risici og fastlægge dens risikoprofil, herunder fastsætte, hvilke og hvor store risici pensionskassen må påtage sig, samt
- 3) fastlægge politikker for, hvorledes virksomheden skal styre hver af pensionskassens væsentlige aktiviteter samt de risici, der er knyttet hertil under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Stk. 2. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen give direktøren skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktøren må påføre pensionskassen,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktøren kan foretage som led i sin stilling, samt
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktøren skal rapportere til bestyrelsen om pensionskassens risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktøren og om overholdelsen af de grænser, der er fastsat i lovgivningen vedrørende de risici, som pensionskassen må påtage sig.

Stk. 3. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om pensionskassens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktøren er forsvarlige i forhold til pensionskassens aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som pensionskassens aktiviteter drives under.

Stk. 4. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktøren varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for

direktøren. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for en pensionskasse i medfør af stk. 1-4.«

5. I § 27, stk. 3, ændres »kan« til: »skal«.

6. I § 27 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om forretningsordenens indhold.«

7. I § 57, stk. 5, ændres »§§ 123 og 124 i lov om aktieselskaber« til: »§§ 221, 223 og 224 i selskabsloven«.

8. § 66 d affattes således:

»§ 66 d. I tilfælde hvor en pensionskasse er gået konkurs, størstedelen af pensionskassens drift er ophørt eller overdraget, eller hvor pensionskassens bestand af pensionstilsagn er taget under administration, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis staten i forbindelse med eller i en kortere periode forud for dette har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for pensionskassen, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af pensionskassen.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre redegørelsen i stk. 1. I forbindelse med offentliggørelsen finder § 354 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde den pågældende pensionskasse.

Stk. 3. Redegørelsen efter stk. 1 skal beskrive Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen m.v.«

9. I § 71, stk. 1, indsættes efter »§ 24,«: »§ 24 a, stk. 1-4,« og efter »§ 26,« indsættes: »§ 27, stk. 3,«.

§ 9

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 806 af 6. august 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, nr. 9, ændres »nr. 1-8, 11 og 12« til: »nr. 1-8 og 10-12«.

2. I § 32, stk. 1, indsættes efter »overholder denne lov«: »,«.

3. I § 34, stk. 5, indsættes efter »overholdelsen af denne lov«: »,«.

4. § 39 ophæves.

§ 10

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 942 af 2. oktober 2009, som ændret ved § 1, i lov nr. 117 af 17. februar 2009 og § 1 i lov nr. 1263 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 23, stk. 6, ophæves.

Stk. 7 bliver herefter stk. 6.

2. I § 23 indsættes som stk. 7-12:

»Stk. 7. Bestyrelsen skal

- 1) identificere og kvantificere de væsentlige risici og fastlægge en risikoprofil, herunder fastsætte hvilke og hvor store risici Arbejdsmarkedets Tillægspension må påtage sig, samt
- 2) fastlægge politikker for, hvorledes Arbejdsmarkedets Tillægspension skal styre hver af Arbejdsmarkedets Tillægspensions væsentlige aktiviteter samt de risici, der er knyttet hertil under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Stk. 8. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen give direktøren skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktøren må påføre Arbejdsmarkedets Tillægspension,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktøren kan foretage som led i sin stilling, samt
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktøren skal rapportere til bestyrelsen om Arbejdsmarkedets Tillægspensions risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktøren og om overholdelse af de grænser, der er fastsat i lovgivningen vedrørende de risici, som Arbejdsmarkedets Tillægspension må påtage sig.

Stk. 9. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktøren er forsvarlige i forhold til Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som aktiviteterne drives under.

Stk. 10. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktøren varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for direktøren. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 11. Bestyrelsen ansætter direktøren og andet ledende personale. Generelle forskrifter og vejledninger, der udsendes til medlemmerne og deres arbejdsgivere, skal godkendes af bestyrelsen.

Stk. 12. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension i medfør af stk. 7-10.«

3. § 23 a affattes således:

»§ 23 a. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren i Arbejdsmarkedets Tillægspension skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af denne lov, straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.

- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre Arbejdsmarkedets Tillægspension tab eller risiko for tab.
- 4) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktøren udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktøren meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres tiltrædelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

4. § 23 b affattes således:

»§ 23 b. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som Arbejdsmarkedets Tillægspension er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter efter denne lov, og hensigtsmæssig anvendelse af disse, procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om de foranstaltninger Arbejdsmarkedets Tillægspension skal foretage for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1, nr. 1-8.«

5. I § 27, stk. 1, ændres »§ 23, stk. 6« til: »§ 23, stk. 7-10« og »§§ 23 b,« ændres til: »§ 23 b, stk. 1, §§«.

6. I § 27, stk. 3, indsættes efter »bestemmelser i denne lov«: »bortset fra § 23 b, stk. 1, nr. 5. Hvis Finanstilsynet finder, at kravet i § 23 b, stk. 1, nr. 5, ikke er overholdt, indberetter Finanstilsynet, efter høring af Arbejdsmarkedets Tillægspension, dette til beskæftigelsesministeren«.

7. I § 32 a, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »Overtrædelse af bestemmelserne i«: »§ 23, stk. 7-10,«.

§ 11

I lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1156 af 3. oktober 2007, som ændret ved § 8 i lov nr. 515 af 17. juni 2008, § 8 i lov nr. 517 af 17. juni 2008, § 12 i lov nr. 392 af 25. maj 2009 og § 2 i lov nr. 1263 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 4 a affattes således:

»§ 4 a. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren i Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i fonden.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af denne lov, straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre Lønmodtagernes Dyrtdsfond tab eller risiko for tab.
- 4) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktøren meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres tiltræden, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

2. § 4 b affattes således:

»§ 4 b. Bestyrelsen for Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal

- 1) identificere og kvantificere fondens væsentlige risici og fastlægge fondens risikoprofil, herunder fastsætte hvilke og hvor store risici, fonden må påtage sig, samt
- 2) fastlægge politikker for, hvorledes Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal styre hver af fondens væsentlige aktiviteter samt de risici, der er knyttet hertil under hensyn til samspillet mellem disse.

Stk. 2. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen give direktøren skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktøren må påføre fonden,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner, direktøren kan foretage som led i sin stilling, samt

- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktøren skal rapportere til bestyrelsen om fondens risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktøren og om overholdelse af de grænser, der er fastsat i lovgivningen, vedrørende de risici, som Lønmodtagernes Dyrtdsfond må påtage sig.

Stk. 3. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om fondens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktøren er forsvarlige i forhold til fondens aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som fondens aktiviteter drives under.

Stk. 4. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktøren varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for direktøren. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen i Lønmodtagernes Dyrtdsfond i medfør af stk. 1-4.«

3. § 4 c affattes således:

»§ 4 c. Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som fonden er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af fondens aktiviteter, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om de foranstaltninger Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal foretage for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1, nr. 1-8.«

4. I § 10, stk. 3, indsættes efter »bestemmelser i denne lov«: »bortset fra § 4 c, stk. 1, nr. 5. Hvis Finanstilsynet finder, at kravet i § 4 c, stk. 1, nr. 5, ikke er overholdt, indberetter Finanstilsynet, efter høring af Lønmodtagernes Dyrtdsfond, dette til beskæftigelsesministeren«.

5. I § 14 a, stk. 1, 2. pkt., ændres: »§ 4 c, stk. 1, nr. 1-4« til: »§ 4 b, stk. 1-4, § 4 c, stk. 1«.

§ 12

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 848 af 7. september 2009, som ændret ved § 3 i lov nr. 1272 af 16. december 2009, foretages følgende ændring:

1. § 62 affattes således:

»§ 62. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren i Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af denne lov, straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring tab eller risiko for tab.
- 4) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktøren meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres tiltræden, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

§ 13

I lov nr. 467 af 17. juni 2008 for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 ændres »inden for Færøerne eller mellem Færøerne og Danmark« til: »inden for Færøerne«.

2. I § 2 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Undtagelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland.«

3. I § 3, stk. 1, nr. 2, ændres »inden for Færøerne eller mellem Færøerne og Danmark« til: »inden for Færøerne«.

4. I § 3 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Undtagelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

5. I § 4, nr. 4, ændres »på Færøerne og i Danmark, eller« til: »på Færøerne,«.

6. I § 4 indsættes efter nr. 4 som nyt nummer:

»5) til offentlige myndigheder til betaling af skatter, bøder eller andre afgifter i Danmark eller i Grønland, eller«
Nr. 5 bliver herefter nr. 6.

7. § 6 affattes således:

»§ 6. Ved hvidvask skal i denne lov forstås hvidvask som defineret i § 4 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.«

8. Overskriften før § 10 affattes således:

»Pengeoverførsler inden for Færøerne, mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland«

9. I § 10, stk. 1, ændres »på Færøerne eller i Danmark« til: »på Færøerne«.

10. I § 10 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Undtagelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, når både betalere og modtagers betalingsformidler befinder sig på Færøerne, i Danmark eller i Grønland.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

11. I § 11, stk. 1, ændres »uden for Færøerne og Danmark« til: »uden for Færøerne«.

12. I § 11, stk. 2, ændres »uden for Færøerne og Danmark« til: »uden for Færøerne«.

13. I § 11 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Befinder modtagers betalingsformidler sig i Danmark eller i Grønland gælder samme regler, som hvis betalingsformidleren befinder sig på Færøerne.«

14. § 12 affattes således:

»§ 12. Modtagers betalingsformidler er forpligtet til at konstatere, om felterne vedrørende oplysninger om betalere i det meddelelses- eller betalings- og afviklingssystem, der anvendes til en pengeoverførsel, er udfyldt med karakterer eller input, der er tilladt efter reglerne i det pågældende system. Modtagers betalingsformidler skal have effektive procedurer til at konstatere, hvorvidt der mangler følgende oplysninger om betalere:

- 1) Ved pengeoverførsler, hvor betalere betalingsformidler befinder sig på Færøerne, de oplysninger, der kræves efter § 10.
- 2) Ved pengeoverførsler, hvor betalere betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne, de fuldstændige oplysninger om betalere efter § 8 eller, hvis det er relevant, de oplysninger, der kræves efter § 17.
- 3) Ved batchfiloverførsler, hvor betalere betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne, de fuldstændige oplysninger om betalere efter § 8, dog kun i batchfiloverførslen og ikke de enkelte overførsler, der er samlet heri.

- 4) Uanset nr. 2 og 3 ved pengeoverførsler og batchfiloverførsler, hvor betalers betalingsformidler befinder sig i Danmark eller i Grønland, alene de oplysninger, der kræves efter § 10.«

15. § 17, stk. 1, affattes således:

»Stk. 3-6 finder anvendelse, når betalers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne og mellembetalingsformidleren befinder sig på Færøerne.«

16. I § 17 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Stk. 3-6 finder dog ikke anvendelse, når betalers betalingsformidler befinder sig i Danmark eller i Grønland og mellembetalingsformidleren befinder sig på Færøerne.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

17. I § 17, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 3 og 4«.

18. I § 20, stk. 1, ændres »§ 10, stk. 2,« til: »§ 10, stk. 3,« og »§ 17, stk. 3-5,« til: »§ 17, stk. 4-6,«.

19. § 21 affattes således:

»§ 21. Loven træder i kraft den 15. juni 2010, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2, stk. 2, § 3, stk. 2, § 4, nr. 5, § 10, stk. 2, § 11, stk. 3, § 12, nr. 4, og § 17, stk. 2.«

§ 14

I lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love, som ændret ved § 3 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, § 15 i lov nr. 1278 af 16. december 2009 og § 2 i lov nr. 159 af 16. februar 2010, foretages følgende ændring:

1. § 8, nr. 10, 31 og 43, og § 11, nr. 20, ophæves.

§ 15

I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 794 af 20. august 2009, som ændret ved § 1 i lov nr. 338 af 1. maj 2009 og § 8 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændring:

1. § 9, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Fonden dækker fuldt ud indskud af købesum for fast ejendom, der indtil 9 måneder fra indsættelsen er deponeret i henhold til forudgående købsaftale, og indskud af provenu af lån med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer indtil 9 måneder fra indsættelsen af beløbet, ved nybyggeri dog indtil 2 år. Fondens dækning sker dog med fradrag af forpligtelser, der har relation til lånesagen eller ejendomshandelen, og eventuelle forpligtelser, der ikke er modregnet over for det pågældende institut i henhold til stk. 1. Det er en forudsætning, at den faste ejendom har været anvendt hovedsageligt ikke-erhvervsmæssigt

eller er bestemt til hovedsageligt ikke-erhvervsmæssig anvendelse af køberen eller sælgeren af ejendommen henholdsvis den, der har optaget lånet med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.«

§ 16

I lov nr. 116 af 7. april 1936 om Danmarks Nationalbank, som ændret ved § 1 i lov nr. 166 af 13. april 1938, § 44 i lov nr. 88 af 15. marts 1939, § 1 i lov nr. 67 af 15. marts 1967 samt § 90, i lov nr. 174 af 30. april 1969, foretages følgende ændring:

1. Efter § 14 indsættes:

»§ 14 a. Banken indsamler, bearbejder og offentliggør statistiske oplysninger inden for dens kompetenceområde og kan anvende disse oplysninger, når det er nødvendigt for udførelsen af dens opgaver, jf. § 1.

Stk. 2. Banken kan anmode følgende juridiske og fysiske personer om, inden for en frist at meddele de nærmere angivne oplysninger, som vedkommende er i besiddelse af, og som er nødvendige for Bankens udførelse af de i stk. 1 nævnte opgaver:

- 1) Juridiske og fysiske personer, som har hjemsted i Danmark, og som udøver finansiel virksomhed i henhold til lov om finansiel virksomhed eller anden finansiel lovgivning.
- 2) Juridiske og fysiske personer med hjemsted i Danmark, som har økonomisk mellemværender med udlandet.
- 3) Juridiske og fysiske personer med hjemsted i Danmark, som har udstedt eller ejer værdipapirer, eller forestår handel med eller clearing og afvikling af finansielle produkter.
- 4) Filialer eller lignende mv. i Danmark, der ikke betragtes som juridiske eller fysiske personer, men som i øvrigt er omfattet af definitionerne i nr. 1-3.

Stk. 3. Med bøde straffes de personer m.v., som er nævnt i stk. 2, der undlader rettidigt at meddele de oplysninger Banken anmoder om, eller som forsætligt eller ved grov uagtsomhed afgiver urigtige oplysninger. Der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5.

Stk. 4. Banken kan videregive fortrolige statistiske oplysninger i det omfang og med den detaljeringsgrad, det er nødvendigt for udførelsen af pågældendes opgaver til følgende:

- 1) Det Europæiske System af Centralbanker.
- 2) European Systemic Risk Board.

Stk. 5. Oplysninger, der kan videregives efter stk. 4, er oplysninger på individniveau, der gør det muligt direkte eller indirekte at identificere de i stk. 2 nævnte personer mv.«

§ 17

I lov om Danmarks Statistik, jf. lovbekendtgørelse nr. 599 af 22. juni 2000, som ændret ved § 81 i lov nr. 431 af 6. juni

2005, § 155 i lov nr. 1336 af 19. december 2008 og § 1 i lov nr. 1272 af 16. december 2009, foretages følgende ændring:

1. § 3, stk. 3, ophæves.

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 3-6.

§ 18

I varemærkeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 90 af 28. januar 2009, foretages følgende ændring:

1. § 42, stk. 1, affattes således:

»Med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt krænker en varemærkeret, der er stiftet ved registrering, ved brug eller i henhold til Rådets forordning om EF-varemærker.«

§ 19

I designloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 89 af 28. januar 2009, foretages følgende ændring:

1. § 36, stk. 1, affattes således:

»Med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt gør indgreb i en designret (designindgreb). Dette gælder også indgreb i designrettigheder, som er stiftet i henhold til Rådets forordning om EF-design.«

§ 20

I patentloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 91 af 28. januar 2009, foretages følgende ændring:

1. § 77, stk. 1, nr. 2, affattes således:

»2) på engelsk eller oversat til engelsk, dog skal patentkravene alene indleveres oversat til dansk.«

§ 21

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2010, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2. § 1, nr. 5, 26, 27, 51, 59, 61-63 og 83, § 5, nr. 1, 3-7 og 9, og § 9, træder i kraft den 1. juni 2010.

Stk. 3. § 13 træder i kraft den 15. juni 2010.

Stk. 4. § 1, nr. 12, 14 og 15, § 6, nr. 1, 3, 4 og 6, § 8, nr. 1 og 3-6, § 10, nr. 1, 2 og 4-7, og § 11, nr. 2-5, træder i kraft den 1. november 2010.

Stk. 5. § 1, nr. 77, træder i kraft den 1. januar 2011.

Stk. 6. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, 19 og 60, § 3, nr. 3 og 4, § 8, nr. 7, og af § 14 a, stk. 4, nr. 2, lov om Danmarks Nationalbank, som affattet ved denne lovs § 16, nr. 1.

Stk. 7. I perioden fra den 1. juli 2010 til den 31. december 2010 gælder det i stedet for grænsen i § 145, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved § 1, nr. 53, at summen af de engagementer, der efter fradrag for særlig sikre krav udgør 10 pct. eller mere af basiskapitalen, ikke samlet må overstige 800 pct. af basiskapitalen.

§ 22

Stk. 1. §§ 1, 3-12 og 14-20 gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. § 2 gælder ikke for Færøerne.

Stk. 3. §§ 1, 3-9, 12 og 14-20 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 4. §§ 1, 3-6, 9 og 14-20 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Finanstilsynets tilsynsvirksomhed
 - 2.2. Justering af påbud om nødvendige foranstaltninger
 - 2.3. Uvildige undersøgelser
 - 2.4. Krav til finansielle virksomheders styring og indretning
 - 2.5. Præcisering af reglerne om egnethed og hæderlighed
 - 2.6. Risikoklassificering af finansielle ydelser
 - 2.7. Finanstilsynets redegørelse i tilfælde af en finansiell virksomheds sammenbrud
 - 2.8. Administrators beføjelser i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer
 - 2.9. Kurators beføjelser, når et realkreditinstitut er i betalingsstandsning eller under konkursbehandling
 - 2.10. Ændringer af SDO-lovgivningen
 - 2.11. Ændring af reglerne for likviditet
 - 2.12. Ændring af reglerne for store engagementer
 - 2.13. Hybrid kernekapital
 - 2.14. Videreførelse af overgangsordning om kapitalkrav for virksomheder, der benytter interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster
 - 2.15. Ændringer i lov for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler
 - 2.16. Ændring af lov om betalingstjenester
 - 2.17. Ændringer i hvidvaskloven
 - 2.18. Professionelle foreningers finansielle rapporter
 - 2.19. Hjemmel til indsamling af oplysninger til brug for udarbejdelse af statistik m.v.
 - 2.20. Ændring af reglerne om strafsanktioner i varemærkeloven og designloven
 - 2.21. Ændring af reglerne om formkrav i forbindelse med validering af europæiske patenter i Danmark
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Høring
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Finansielle virksomheder spiller en vigtig rolle for stabiliteten i et moderne samfund. Det er af stor samfundsmæssig betydning, at disse virksomheder ledes og drives på en forsvarlig måde. Et moderne samfund kan kun fungere tilfredsstillende, hvis det har en stabil finansiell sektor, og det forudsætter, at virksomhederne i sektoren bliver ledet på en kompetent og hensigtsmæssig måde. Samtidig kan tilliden til hele den finansielle sektor vakle, hvis blot der konstateres ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed. Ligeledes kan den enkelte finansielle virksomhed kun eksistere, hvis det omgivende samfund, dvs. virksomhedens kunder, andre finansielle virksomheder og øvrige samarbejdspartnere, har tillid til virksomheden. Samtidig har

de sammenbrud i pengeinstitutter, der er opstået i kølvandet på den finansielle krise, vist, at hvis et pengeinstitut drives på en så uforsvarlig måde, at det ikke kan fortsætte som en selvstændig virksomhed, fører det til samfundsmæssige tab i milliardklassen. Tab som enten skal bæres af samfundet eller af den finansielle sektor.

Det foreslås indledningsvis, at Finanstilsynet fremover skal tilrettelægge sin sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet samt tilliden til de finansielle virksomheder og markeder.

Med forslaget skal Finanstilsynet ikke alene se på, om den finansielle virksomhed overholder den finansielle lovgivning. Finanstilsynet skal også i højere grad foretage en vurdering af holdbarheden af den enkelte finan-

sielle virksomheds forretningsmodel. At en forretningsmodel er holdbar betyder, at forretningsmodellen medvirker til virksomhedens levedygtighed og at gældende lovgivning overholdes. Der er tale om virksomhedens faktiske forretningsmodel, hvilket ikke nødvendigvis svarer til den forretningsmodel, der er beskrevet i virksomhedens strategidokumenter eller lignende. Det foreslås endvidere præciseret, at det risikobaserede tilsyn skal tilrettelægges ud fra et væsentlighedshensyn. Fokus skal således i mindre grad være på enkelte detaljer, hvor skadevirkningen ved en overtrædelse er mindre, og i højere grad på, om den finansielle virksomhed drives efter en fornuftig forretningsmodel, der ikke modvirker den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder.

Der foreslås med lovforslaget desuden en justering af bestemmelsen om, at Finanstilsynet under nogle nærmere omstændigheder kan påbyde en finansiell virksomhed at foretage de nødvendige foranstaltninger for at rette op på virksomhedens situation. Herved får Finanstilsynet mulighed for på et tidligere tidspunkt at give et sådant påbud, hvis der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden vil miste sin tilladelse. Det foreslås samtidig præciseret, at både indre og ydre forhold kan begrunde en sådan risiko.

Et centralt indsatsområde i kølvandet på finanskrisen er at sikre, at Finanstilsynet altid har tilstrækkelig adgang til de fornødne kompetencer og specialviden. Med lovforslaget foreslås indsat en hjemmel for Finanstilsynet til i visse afgrænsede tilfælde at påbyde virksomhederne at afholde udgifterne til, at en eller flere sagkyndige personer foretager en uvildig undersøgelse af forhold, der er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, således at virksomhedens risici kan afdekkes nærmere.

Erfaringerne fra den finansielle krise har dertil vist, at der er behov for at øge opmærksomheden både på de krav, som lovgivningen stiller til ledelsen og driften af de finansielle virksomheder, samt på de krav, som stilles til de enkelte medlemmer af bestyrelserne og direktionen.

De krav, der stilles til styring og drift af finansielle virksomheder er i dag fastsat i en række bestemmelser i bl.a. lov om finansiell virksomhed, særligt §§ 70 og 71. Praksis for anvendelsen af disse bestemmelser er bl.a. afspejlet i de vejledninger, som Finanstilsynet har udstedt med hjemmel i § 71. Samtidig offentliggør Finanstilsynet jævnlige principielle afgørelser på området.

Det foreslås, at der foretages ændringer, der skal øge opmærksomheden på kravene til styringen og indretningen af de finansielle virksomheder m.v.

Der findes tilsvarende bestemmelser i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. og i lov om tilsyn med firmapensionskasser. For at opretholde ensartetheden mellem de forskellige regelsæt i den finansielle lovgivning, foretages der tilsvarende ændringer i de to love med de tilpasninger, som de pågældende virksomheders særlige forhold nødvendiggør.

Herudover findes der lignende krav i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om Lønmodtagernes Dyrtdidsfond. For ligeledes her at bevare ensartetheden til den øvrige finansielle lovgivning foreslås det at foretage tilsvarende ændringer i disse to love. Bestemmelserne foreslås dog tilpasset de særlige forhold, som gælder for Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdidsfond, der er oprettet ved lov og f.eks. kun på visse områder er under tilsyn af Finanstilsynet. Det er ikke hensigten med forslaget at ændre fordelingen af tilsynskompetence mellem Beskæftigelsesministeriet og Finanstilsynet.

For så vidt angår kravene til de enkelte personer, som står i spidsen for finansielle virksomheder, er det vigtigt, at de har en høj standard – både når det gælder personernes ledelsesmæssige kompetencer, og når det gælder deres personlige adfærd, herunder især deres personlige økonomiske forhold. Derfor opstiller den finansielle lovgivning krav om, at medlemmer af direktionen og bestyrelsen i finansielle virksomheder m.v. skal opfylde særlige krav om egnethed og hæderlighed også kaldet »fit & proper«.

Det foreslås, at der foretages en præcisering af reglerne om egnethed og hæderlighed, som medlemmer af direktionen og bestyrelsen i finansielle virksomheder skal leve op til.

Ændringerne foreslås foretaget i lov om finansiell virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om forsikringsformidling, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtdidsfond, lov om Arbejdsskadesikring samt lov om betalingstjenester.

Lovforslaget skal derudover medvirke til at sikre, at forbrugerne får letforståelig information om og forståelse for tabsrisikoen ved investering i forskellige finansielle instrumenter. Der foreslås derfor en ændring af lov om finansiell virksomhed, der indfører en bemyndigelse for ministeren til at fastsætte nærmere regler om en obligatorisk risikokategorisering af investeringsprodukter.

Med henblik på at øge åbenheden om forløbet op til sammenbruddet for de institutter, hvor staten har ydet

garanti eller stillet midler til rådighed, foreslås en udvidelse af reglen om, hvornår Finanstilsynet skal offentliggøre en redegørelse om forløbet op til et instituts sammenbrud. Med den foreslåede udvidelse skal Finanstilsynet fremover ikke kun udarbejde en redegørelse i de tilfælde, hvor den tilbageværende juridiske person er gået konkurs, men også i de tilfælde, hvor størstedelen af driften er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringssselskabs forsikringsbestand er taget under administration.

Lovforslaget indeholder desuden bestemmelser om beføjelser for administrator i et administrationsbo, som er nedsat til at administrere et pengeinstituts register for særligt dækkede obligationer (SDO), f.eks. i tilfælde af pengeinstituttets konkurs. I sommeren 2007 indførtes der adgang for pengeinstitutter til på nærmere betingelser at udstede særligt dækkede obligationer. Regelsættet herom blev indsat i lov om finansiel virksomhed. Det blev heri fastsat, at Finanstilsynet i tilfælde af, at pengeinstituttet tages under konkursbehandling, eller instituttets tilladelse til at drive virksomhed inddrages, skal sørge for, at pengeinstituttets tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer tages under administration, og at der udpeges en administrator. Det oprindelige regelsæt indeholder imidlertid ikke detaljerede bestemmelser om administrators beføjelser. Lovforslaget indeholder derfor bestemmelser, der nærmere regulerer administrators beføjelser.

Med lovforslaget foretages der som for pengeinstitutter, der udsteder særligt dækkede obligationer, en præcisering af den tilsynsførende og kurators beføjelser i tilfælde af, at et realkreditinstitut anmelder betalingsstandsning eller tages under konkursbehandling. Denne præcisering er hensigtsmæssig, fordi der siden reglernes udformning er sket en ikke ubetydelig ændring i realkreditinstitutternes produkttyper, hvor særligt rentetilpasningslån har medført, at der er behov for tilpasning af reglerne, da de adskiller sig fra traditionelle realkreditlån, som har samme obligation bag lånet hele lånets løbetid.

Som led i den planlagte revision af lovgivningen om særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer har der været afholdt møder mellem en række brancheorganisationer, Danmarks Nationalbank og Finanstilsynet. På møderne er det blevet drøftet, i hvilket omfang SDO-loven har påvirket forbrugernes boligfinansieringsmuligheder og konkurrenceforhold. I den forbindelse er der blevet rejst nogle emner, som ikke hører under forbrugernes boligfinansieringsmuligheder og konkurrenceforhold, men som giver anledning til at foreslå enkelte tekniske ændringer i lovgivningen.

Uroen på de finansielle markeder har desuden vist, at øget likviditetsstyring i institutterne er påkrævet. Med baggrund i uroen på de finansielle markeder bad EU-Kommissionen de europæiske banktilsynsmyndigheder komme med anbefalinger på likviditetsområdet. Dette arbejde er mundet ud i en række ændringer til kreditinstitutdirektivet og kapitalkravsdirektivet, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97). Med lovforslaget gennemføres dele af CRD II, herunder reglerne om likviditet, store engagementer og hybrid kernekapital.

Da kreditinstitutter i det indre marked konkurrerer direkte med hinanden, er det internationalt fundet nødvendigt, at de vigtigste bestemmelser om store engagementer skal harmoniseres. Den nuværende regulering på området stammer tilbage fra 1992 og har også rod i internationale forpligtelser. Det er dog fra EU's side fundet nødvendigt at harmonisere reglerne om store engagementer i yderligere grad.

Hybride kapitalelementer spiller en vigtig rolle i kreditinstitutters løbende kapitalforvaltning. Instrumenterne tillader kreditinstitutterne at opnå en diversificeret kapitalstruktur og få adgang til en lang række finansielle investorer. Det er derfor fra EU's side fundet vigtigt at fastlægge ensartede kriterier for, hvornår disse kapitalinstrumenter anerkendes.

Herudover foreslås videreført en overgangsordning fra 2006, hvorefter virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af de risikovægtede poster for kreditrisiko eller interne metoder for opgørelse af de risikovægtede poster for operationel risiko i 2007, 2008 og 2009, skal have en basiskapital, der udgør henholdsvis 95 pct., 90 pct. og 80 pct. af solvenskravet på 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006. Der er internationalt opnået enighed om, at overgangsordningen skal videreføres indtil udgangen af 2011 med baggrund i den nuværende finansielle situation.

Dernæst indeholder lovforslaget en række primært tekniske ændringer i lov nr. 467 af 17. juni 2008 for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betalinger ved pengeoverførsler. Loven, der endnu ikke er trådt i kraft, har til formål at indføre regler på Færøerne, der svarer til reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006 af 15. november 2006 om oplysninger, der skal medsendes om betalinger ved penge-

overførsler, da forordningen ikke gælder direkte på Færøerne, idet Færøerne ikke er medlem af EU.

Lovforslaget indeholder derudover ændringer i lov om betalingstjenester, der skal muliggøre håndhævelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EU-Tidende 2009 nr. L 266, s. 11). Forordningen har direkte virkning i Danmark, men indeholder bestemmelser om, at medlemsstaterne skal udpege kompetente myndigheder, der skal føre tilsyn med overholdelsen af forordningen, og skal fastsætte regler om klageadgang samt om sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Endvidere indebærer lovforslaget, at filialer af institutter for kollektiv investering også bliver omfattet af hvidvaskloven, og at den gældende overgangsordning for valutavekslere og udbydere af tjenesteydelser vedrørende hæderlighedskrav, der blev indført i 2006, ophæves. Ændringerne foreslås for at skabe mere klarhed i loven og for at bringe loven i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2005/60/EF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.

Herudover har erfaringen vist, at der er behov for, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om professionelle foreningers finansielle rapporter. Reglerne om investeringsforeningers m.fl. finansielle rapporter er fastsat i bekendtgørelse nr. 723 af 7. juli 2005 om finansielle rapporter for investeringsforeninger og specialforeninger m.v. Med forslaget vil der blive indsat hjemmel til, at der kan fastsættes tilsvarende regler for professionelle foreninger. Disse foreninger opfylder i vidt omfang allerede reglerne, der vil blive fastsat.

Et bredt flertal tilkendegav i betænkningen til L120 (folketingsåret 2008-2009), at videregivelsesreglerne i lov om finansiel virksomhed bør ændres, så pensionskunder, der har en arbejdsmarkedspension, som indeholder en kapital- eller ratepension oprettet i et pengeinstitut, der er koncernforbundet med det forsikrings-administrationsfællesskab, hvori deres pensionsordning administreres, kan få rådgivning ét sted om hele ordningen. Det foreslås derfor at ændre videregivelsesreglen, så der kan videregives oplysninger uden samtykke til brug for rådgivning om en pensionsordning fra et pengeinstitut til et forsikringsadministrationsfællesskab i samme koncern.

Danmarks Nationalbank har til opgave at opretholde et sikkert pengevesen her i landet samt at lette og regulere pengeomsætning og kreditgivning. Det betyder

blandt andet, at Danmarks Nationalbank overvåger den finansielle stabilitet og udarbejder en række analyser af situationen i den finansielle sektor, herunder robustheden af det danske finansielle system. Analyserne baseres på såvel oplysninger fra Finanstilsynet som på oplysninger, Nationalbanken selv indsamler. Analyserne fokuserer både på systemet som helhed og på udvalgte pengeinstitutter. Med lovforslaget foreslås det, at Nationalbanken får en direkte hjemmel til at indsamle og anvende de for Nationalbanken nødvendige oplysninger til at opretholde et sikkert pengevesen her i landet samt at lette og regulere pengeomsætning og kreditgivning.

Lovforslaget har derudover til formål at skabe klar hjemmel til, at krænkelse af EF-varemærker og EF-design i Danmark kan sanktioneres med straf.

Lovforslaget har endvidere til formål at præcisere de krav, som skal opfyldes, for at et europæisk patent kan få virkning i Danmark.

Lovforslaget indeholder endelig mindre ændringer af redaktionel og teknisk karakter.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Finanstilsynets tilsynsvirksomhed

2.1.1. Gældende ret

Finanstilsynets tilsynsvirksomhed tilrettelægges i dag således, at der føres et risikobaseret tilsyn. Den tilsynsmæssige indsats er herefter størst, der hvor de potentielle risici og skadevirkninger er størst. Finanstilsynet tilrettelægger selv sin tilsynsvirksomhed.

Finanstilsynet varetager hovedsagelig to typer af opgaver – tilsynsvirksomhed og reguleringsvirksomhed i bred forstand. Tilsynsvirksomheden er det løbende tilsyn med de finansielle virksomheder, værdipapirmarkedet m.v. Dette tilsyn baserer sig på udstedelse af tilladelser m.v., løbende indberetninger og inspektioner på stedet. Fortolkning af lovgivningen er også en del af tilsynsvirksomheden. Reguleringsvirksomheden er i bred forstand lovarbejde og de andre arbejdsopgaver, der følger af at være en styrelse under Økonomi- og Erhvervsministeriet, herunder betjening af ministeren og Folketinget.

Tilsynsvirksomheden varetages i dag af Finanstilsynet med de to råd – Det Finansielle Virksomhedsråd og Fondsrådet – som overordnede instanser, for så vidt angår den konkrete tilsynsvirksomhed. Rådene afgør således alle konkrete sager, som anses for at være principielle eller af vidtgående betydning.

Krisehåndtering er en opgave, som ligger uden for den sædvanlige tilsynsvirksomhed, og hvor Finanstilsynet er behjælpelig med at finde en løsning på en krise i en nødlidende finansiel virksomhed. Finanstilsynet indhenter i disse tilfælde et forudgående mandat fra ministeren.

Overordnet er kompetencefordelingen mellem de to råd fastlagt således, at Fondsrådet skal virke for et vel fungerende værdipapirmarked og derfor beskæftiger sig med udstedelse af og handel med værdipapirer samt med kontrol af regnskaber. Det Finansielle Virksomhedsråd har den øvrige del af den finansielle lovgivning som sit område.

2.1.2. Baggrunden for forslaget

Formålet med lovforslaget er at sikre, at der er klarhed over, hvilke hensyn der skal danne grundlag for prioriteringen af indsatsen inden for tilsynsvirksomheden. Det er væsentligt, at disse hensyn ligger fast, således at der er bedre mulighed for at have begrundede forventninger til, hvilken indsats Finanstilsynet kan yde i konkrete situationer.

Samtidig har den finansielle krise vist, at et enkelt instituts problemer kan have indflydelse på hele sektoren. Det er derfor også relevant at sikre, at Finanstilsynet i højere grad end i dag og på et tidligere tidspunkt vurderer og gør opmærksom på eventuelle risici ved en valgt forretningsmodel.

2.1.3 Forslagets indhold

Det foreslås i lovforslaget at justere Finanstilsynets tilrettelæggelse af tilsynsvirksomhed. Tilsynsvirksomheden tilrettelægges i dag således, at der føres et risikobaseret tilsyn. Den tilsynsmæssige indsats er herefter størst, der hvor de potentielle risici og skadevirkninger er størst. Dette vil også fortsat være tilfældet.

Lovforslaget lægger op til, at Finanstilsynet fremover også skal tilrettelægge sin sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. Dermed vil tilsynsvirksomheden også være baseret på, hvor stor den samfundsmæssige skade af en given overtrædelse af den finansielle lovgivning er. Den finansielle krise har tydeligt vist, at et enkelt instituts problemer kan have indflydelse på hele sektoren. Det er derfor fundet relevant, at dette udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen. Finanstilsynet påser fortsat alle områder af den finansielle lovgivning, men Finanstilsynet kan prioritere færre ressourcer til de områder, hvor de potentielle risici eller skadevirkninger for samfundet er relativt lave. Derfor foreslås det endvidere, at det udtrykkeligt fremgår, at det risikobaserede tilsyn skal tilrettelægges ud fra et

væsentlighedshensyn under hensyntagen til den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder.

Det foreslås herudover, at det udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, at der også foretages en vurdering af holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. En uholdbar forretningsmodel vil oftest medføre betydelig risiko for, at virksomheden mister sin tilladelse på et senere tidspunkt. Med den foreslåede ændring skal Finanstilsynet i højere grad end i dag og på et tidligere tidspunkt vurdere og gøre opmærksom på eventuelle risici ved den valgte forretningsmodel. Ændringen skal også ses i lyset af de i dette lovforslag foreslåede ændringer om styring og indretning af virksomhederne, der netop skal øge fokus på reglerne herom.

Lovforslaget berører ikke Finanstilsynets reguleringsvirksomhed eller krisehåndtering uden for den sædvanlige tilsynsvirksomhed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 72.

2.2. Justering af påbud om nødvendige foranstaltninger

2.2.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder en regel om, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger, bl.a. hvis der er en betydelig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling udvikler sig således, at instituttet vil miste sin tilladelse. Bestemmelsen giver mulighed for at påbyde en finansiel virksomhed at bringe sine forhold i orden på et tidspunkt, hvor virksomheden fortsat opfylder den finansielle lovgivnings krav, f.eks. til kapitalforhold.

2.2.2. Baggrunden for forslaget

Formålet med ændringen er at give Finanstilsynet mulighed for på et tidligere tidspunkt at reagere over for en finansiel virksomhed, der er i en situation, hvor den fortsat overholder gældende lovgivning – herunder kapitalkrav m.v. – men hvor der på grund af virksomhedens indre forhold alene eller i samspil med ydre forhold, eksempelvis udviklingen i bestemte sektorer, er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden på kortere eller længere sigt vil miste sin tilladelse til at drive virksomhed.

2.2.3. Forslagets indhold

Bestemmelsen om, at Finanstilsynet under nærmere omstændigheder kan påbyde en finansiel virksomhed at

foretage de nødvendige foranstaltninger for at rette op på virksomhedens situation, foreslås justeret, således at Finanstilsynet på et tidligere tidspunkt har mulighed for at påbyde virksomheden at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden vil miste sin tilladelse til at drive virksomhed. Virksomhedens indre og ydre forhold skal indgå i Finanstilsynets vurdering og kan hver for sig eller samlet begrunde en sådan risiko.

Bestemmelsen vil kunne anvendes, når Finanstilsynet vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling vil blive således forringet, at virksomheden på kortere eller længere sigt vil miste sin tilladelse til at drive virksomhed. Dette kan for eksempel være tilfældet, når et institut har en høj udlånsvækst eller en høj eksponering i ejendomssektoren, og hvor det baseret på Finanstilsynets erfaring kan medføre betydelige tab for instituttet, også selvom der aktuelt ikke er tegn på problemer.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 73.

2.3. Uvildige undersøgelser

2.3.1. Gældende ret

Finanstilsynet har efter gældende ret alene i særlige tilfælde mulighed for at anvende fremmed bistand i forbindelse med tilsynet med de finansielle virksomheder. Der skal være tale om tilfælde, hvor tilsynet har et presserende behov for fremmed bistand eller har brug for en speciel ekspertviden. Bestemmelsen har tidligere været brugt til at få eksperter til at se nærmere på et bestemt område inden for forsikringsbranchen. Finanstilsynets brug af fremmed bistand skal desuden ske inden for de almindelige økonomiske rammer, der er fastlagt i finansloven, hvilket betyder, at udgifterne hertil skal afholdes af Finanstilsynet.

2.3.2. Baggrunden for forslaget

I takt med udviklingen af de finansielle virksomheders størrelse og kompleksiteten i deres forretningsområder og risici vurderes det, at Finanstilsynet har behov for yderligere redskaber med henblik på at sikre, at forhold, der er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomhederne, undersøges, således at virksomhedens risici kan afdækkes nærmere. En hjemmel for Finanstilsynet til i visse tilfælde at påbyde virksomhederne at afholde udgifterne til, at sagkyndige personer foretager en uvildig undersøgelse af sådanne forhold, vil bidrage hertil. Det vurderes samtidig, at en sådan undersøgelse vil kunne være til gavn for den pågældende virksomhed, idet en uvildig undersøgelse vil kunne give virksomheden et

mere nuanceret billede af de risici, virksomheden påtager sig ved at operere inden for et område af en vis kompleksitet, og dermed give virksomheden en bedre mulighed for at forebygge eventuelle tab.

Til sammenligning findes der i engelsk ret en tilsvarende mulighed for det engelske finanstilsyn (FSA). FSA har herefter hjemmel til at kræve, at der udarbejdes en rapport af sagkyndige personer med henblik på at vurdere, identificere og/eller forebygge visse risici i en given finansiell virksomhed. Omkostningerne hertil dækkes af den pågældende finansielle virksomhed.

2.3.3. Forslagets indhold

Det foreslås at indføre en hjemmel for Finanstilsynet til at påbyde en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed at afholde udgifterne til, at der foretages en uvildig undersøgelse af et eller flere nærmere angivne forhold i virksomheden, som tilsynet mener, er af væsentlig betydning for tilsynets vurdering af den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed. Finanstilsynet skal endvidere vurdere, at der ikke vil være tale om en undersøgelse, som er almindeligt forekommende i forhold til Finanstilsynets sædvanlige tilsynsvirksomhed. Bestemmelsen tænkes således alene anvendt i særlige situationer, som ikke ligger inden for Finanstilsynets almindelige virke og kompetenceområde. Udgifterne til de sagkyndiges undersøgelse udredes foreløbigt af Finanstilsynet men skal afholdes af virksomheden.

Den uvildige undersøgelse skal foretages af sagkyndige personer, fx advokater, revisorer eller andre sagkyndige rådgivere, med sagkundskab inden for det pågældende område. Finanstilsynet anmoder den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed om at indstille en eller flere sagkyndige personer til at forestå den uvildige undersøgelse. Finanstilsynet vil herefter vurdere, om de foreslåede sagkyndige kan anses for uvildige, samt er i besiddelse af de fornødne kompetencer, og dermed kan udpeges som sagkyndige. Såfremt de indstillede sagkyndige ikke vurderes egnede og uvildige, kan Finanstilsynet udpege andre sagkyndige personer.

De sagkyndige personer, der skal foretage undersøgelsen, skal underrette Finanstilsynet om forhold, de bliver opmærksomme på, såfremt der er en ikke uvæsentlig risiko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

En afgørelse om at påbyde en virksomhed at afholde udgifterne til, at der foretages en uvildig undersøgelse, skal træffes af det Finansielle Virksomhedsråd. Virksomhedsrådet vil som en del heraf tage stilling til, hvem

der udpeges som sagkyndige. Virksomheden kan anke afgørelsen om, at den skal lade foretage en uvildig undersøgelse, til Erhvervsankenævnet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 74.

2.4. *Krav til finansielle virksomheders styring og indretning*

2.4.1. *Gældende ret*

Af den gældende lov om finansiell virksomhed fremgår, at bestyrelsen for en finansiell virksomhed ved en forretningsorden skal træffe nærmere bestemmelser om udførelsen af sit hverv. Bestyrelsen for en finansiell virksomhed har mange forpligtelser som følge af finansielle virksomheders særlige karakter. Det er derfor nødvendigt at supplere selskabslovens krav til forretningsordens indhold med krav, som følger af finansielle virksomheders særlige karakter.

Af den gældende lovs § 70 fremgår det, at bestyrelsen for en finansiell virksomhed skal udfærdige skriftlige retningslinjer for den finansielle virksomheds væsentligste aktivitetsområder, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelse og direktion fastlægges. Dette indebærer bl.a., at bestyrelsen skal give direktionen beføjelser til at disponere inden for kontrollerbare rammer for de enkelte typer af risici, der opstår som et led i virksomhedens aktiviteter. Praksis i henhold til denne bestemmelse indebærer reelt også, at bestyrelsen i en finansiell virksomhed skal fastlægge den finansielle virksomheds risikoprofil. I en årrække er risikoprofilen i de fleste finansielle virksomheder blevet fastlagt direkte i retningslinjerne.

Derudover er der i bilag 1 i bekendtgørelse om kapitaldækning, der bl.a. gælder for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, krav om, at bestyrelsen i forbindelse med fastlæggelsen af det individuelle solvensbehov ud fra en helhedsvurdering forholder sig til den finansielle virksomheds risici såsom forsikringsrisiko, kreditrisiko og markedsrisiko. Efter Finanstilsynets praksis indebærer disse krav tilsammen, at bestyrelsen skal fastlægge politikker for de enkelte risikotyper. Politikkerne skal sammen med risikoprofilen efterfølgende danne grundlag for bestyrelsens retningslinjer til direktionen.

Finanstilsynet har i § 71 en hjemmel til at udstede vejledninger om, hvordan bestemmelsens krav skal forstås. Vejledningerne afspejler Finanstilsynets praksis vedrørende rammerne for en forsvarlig styring af en finansiell virksomhed.

Der er en vejledning for hver type af finansiell virksomhed samt en særlig vejledning vedrørende it-sikkerhed, som er fælles for alle finansielle virksomheder. Fælles for vejledningerne er, at de afspejler den praksis, som Finanstilsynet har fastlagt med hensyn til kravene til ledelsen og indretningen af en finansiell virksomhed. Vejledningerne afspejler bl.a. de nærmere krav til en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling, en god administrativ og regnskabsmæssig praksis, skriftlige forretningsgange på alle de væsentlige aktivitetsområder, effektive procedurer til at styre de risici, virksomheden er eller kan blive udsat for, de ressourcer, der er nødvendige for virksomheden, funktionsadskillelse mht. at styre interessekonflikter, interne kontrolprocedurer og betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Finanstilsynets praksis for kravene til såvel ledelsen som styringen af finansielle virksomheder har løbende udviklet sig i takt med udviklingen i den finansielle sektor og de internationale standarder for ledelse og drift af finansielle virksomheder. Der tænkes her især på standarder, der er vedtaget af de internationale samarbejdsorganisationer for finansielle tilsyn. Dette omfatter de europæiske organisationer, Det Europæiske Banktilsynsudvalg på kreditinstitutområdet (CEBS), Det Europæiske Tilsynsudvalg for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger på forsikringsområdet (CEIOPS) og Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg på værdipapirområdet (CESR), samt de globale organisationer Baselkomiteen på bankområdet, Den Internationale Forsikringstilsynsorganisation på forsikringsområdet (IAIS) og den globale samarbejdsorganisation for børstilsyn på værdipapirområdet (IOSCO). Bortset fra Baselkomiteen er Finanstilsynet medlem af alle organisationerne.

2.4.2. *Baggrunden for forslaget*

Der har vist sig behov for at øge opmærksomheden på de krav, lovgivningen stiller til ledelsen af de finansielle virksomheder samt at skærpe disse krav. Dette behov er blevet tydeligere under den finansielle krise. Det er således af stor vigtighed for stabiliteten på de finansielle markeder, at finansielle virksomheder drives betryggende.

2.4.3. *Forslagets indhold*

Den nye § 70 indeholder de overordnede krav til bestyrelsens arbejde. Bestyrelsen skal i henhold hertil træffe overordnede beslutninger vedrørende bl.a. de forretningsmæssige aktiviteter og de risici, som virksomheden

må påtage sig. Bestyrelsen skal i forlængelse heraf løbende revurdere disse beslutninger.

For at kunne fastsætte mere specifikke krav og for løbende at kunne tilpasse bestemmelsens indhold til de krav, som omverdenen stiller til ledelserne i den finansielle sektor, foreslås det, at Finanstilsynet får hjemmel til at kunne udstede bekendtgørelse om de nævnte forhold. Lov om finansiel virksomhed indeholder i § 71 en bestemmelse, der fastlægger de overordnede krav til forsvarlig styring af en finansiel virksomhed. Bestemmelsen i § 71 er en gennemførelse af EU-direktiver.

Lov om finansiel virksomhed § 71 stiller krav på alle organisatoriske niveauer vedrørende en række forhold, mens § 70 omhandler nogle af disse krav på bestyrelsesniveau. Denne sammenhæng mellem de to bestemmelser betyder, at vejledningerne udstedt med hjemmel i § 71 (se ovenfor pkt. 2.4.1. »Gældende ret«) i dag omfatter såvel lovens §§ 70 som 71.

Det er fundet hensigtsmæssigt, at kravene til ledelsen og virksomheden fastsættes i en bekendtgørelse, der er retligt bindende for de virksomheder, der er omfattet. I lyset af erfaringerne fra uroen på de finansielle markeder og de øgede krav til god selskabsledelse vil Finanstilsynet tage stilling til, om de krav, der i dag er medtaget i vejledningerne, skal skærpes eller suppleres i forbindelse med overgangen fra vejledninger til bekendtgørelse. Eksempelvis vil der blive fastsat regler for pengeinstitutters belåning af pantebreve. De nye regler vil gøre det lettere for Finanstilsynet at gribe ind over for en lemfældig kreditpolitik og dermed medvirke til at forhindre pantebrevskarruseller i at opstå.

Bekendtgørelsen vil efterfølgende blive ændret i takt med udviklingen og ændringer i de internationale standarder på området. Da de nuværende vejledninger søges samlet i én eller få bekendtgørelser, vil der ved udarbejdelse blive fokuseret på, at begreber og terminologi i øvrigt tilpasses, så de kan anvendes på alle typer finansielle virksomheder og forhold. Såvel udarbejdelsen som den løbende tilpasning af bekendtgørelsen vil ske efter drøftelser med den finansielle sektors organisationer.

Den foreslåede ændring af § 65 indebærer, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere krav til indholdet af bestyrelsens forretningsorden. Kravene vil afspejle Finanstilsynets praksis for kravene til forretningsordenen og i øvrigt være i overensstemmelse med hensynene bag den tilsvarende bestemmelse i selskabsloven.

Med de foreslåede ændringer af lov om finansiel virksomhed §§ 65, 70 og 71 vil der såvel i lov som i bekendtgørelse være en klarere adskillelse mellem reg-

lerne for ledelsen af en finansiel virksomhed og reglerne for driften heraf.

For at opretholde ensartede regler på det finansielle område foreslås det at foretage tilsvarende ændringer i den øvrige finansielle lovgivning med de nødvendige tilpasninger.

For firmapensionskasser indebærer det, at de får pligt til at udarbejde en forretningsorden. Derimod foreslås der ikke ændret på reglen om, at Arbejdsmarkedets Tillægspension skal udarbejde en forretningsorden. Bestemmelsen er fortsat under Beskæftigelsesministeriets ressortområde og administreres af Beskæftigelsesministeriet. Ligeledes ændres der ikke på, at der i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond slet ikke er et krav om at udarbejde forretningsorden.

Det er hensigten med de foreslåede ændringer at fastholde Finanstilsynets tilsyn m.v. uændret til den virksomhed, som udføres i henhold til lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Forslaget giver således ikke Finanstilsynet beføjelser m.v. i forhold til den virksomhed, som Arbejdsmarkedets Tillægspension udfører i henhold til anden lovgivning eller efter aftale, f.eks. administration af opkrævningsordninger eller administration af Lønmodtagernes Garantifond, Arbejdsgivernes Elevrefusion, Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring, Feriekonto m.v.

2.5. Præcisering af reglerne om egnethed og hæderlighed

2.5.1. Gældende ret

Den finansielle lovgivning indeholder i dag regler, som stiller krav til egnetheden og hæderligheden for medlemmer af direktion og bestyrelse. Reglerne findes i lov om finansiel virksomhed, værdipapirhandelsloven, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om forsikringsformidling, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), lov om Arbejdsskadesikring (AES) samt lov om betalings-tjenester.

Ifølge de gældende regler skal ledelsesmedlemmer have fyldestgørende erfaring til at bestride stillingen eller hvervet. Hertil kommer at ledelsesmedlemmer ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at stillingen eller hvervet ikke kan varetages på betryggende vis. Ledelsesmedlemmer må heller ikke have anmeldt betalingsstandsning, indgivet begæring om konkurs eller gældssanering, være i beta-

lingsstandsning eller under konkursbehandling, gælds-sanering eller tvangsakkord. Endvidere må ledelsesmedlemmer ikke have udvist en adfærd, der giver grundlag for at antage, at den pågældende ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis.

I lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger og lovene om ATP, LD og AES må ledelsesmedlemmers økonomiske situation eller andre virksomheder, som pågældende ejer desuden ikke have påført virksomheden tab eller risiko for tab.

Indgreb i form af påbud til en virksomhed om at afskedige en direktør eller direkte til et bestyrelsesmedlem om at nedlægge sit hverv er underlagt særlige regler for prøvelse. Det følger heraf, at den person, mod hvem påbuddet er rettet, kan forlange sagen indbragt for domstolene. Finanstilsynet er herefter forpligtet til inden 4 uger at indbringe sagen for domstolene. Et ledelsesmedlem har således en let adgang til at få en domstolsprøvelse af, om indgrebet er berettiget og proportionalt.

2.5.2. Baggrund for forslaget

Det er vigtigt, at de personer, som står i spidsen for finansielle virksomheder har en høj standard – både når det gælder deres ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd, herunder især deres personlige økonomiske forhold. Samfundet kan ikke have tillid til, at et bestyrelsesmedlem i et pengeinstitut kan overskue instituttets situation, hvis vedkommendes private økonomi ligger i ruiner. Endvidere kan det være vanskeligt at stole på, at en direktør i et livsforsikrings-selskab kan forvalte kundernes pensionsopsparring på en betryggende måde, hvis der er rod i ledelsen af virksomheden, og Finanstilsynet gentagne gange må give virksomheden påbud, fordi lovgivningen ikke er overholdt.

Samtidig har de sammenbrud i pengeinstitutter, der er opstået i kølvandet på den finansielle krise, vist, at hvis et pengeinstitut drives på en så uforsvarlig måde, at det ikke kan fortsætte som en selvstændig virksomhed, så fører det til samfundsmæssige tab i milliardklassen. Tab som enten skal bæres af samfundet eller af den finansielle sektor.

Derfor opstiller den finansielle lovgivning krav om, at medlemmer af direktionen og bestyrelsen i finansielle virksomheder m.v. skal opfylde særlige krav om egnethed og hæderlighed også kaldet »fit & proper«. Dette indebærer, at man som ledelsesmedlem skal have fyldestgørende erfaring til at kunne påtage sig de ledelsesmæssige opgaver, som stillingen eller hvervet kræver, og at man både på det private plan og i ledelsen af virksomheden løbende handler på en måde, som sikrer og

bevarer omverdenens tillid til den pågældende virksomhed og den finansielle sektor som helhed.

Bestemmelserne om egnethed og hæderlighed i tilsynslovene skal ses i nær sammenhæng med disse loves tilsynsbestemmelser, som giver Finanstilsynet mulighed for at gribe ind overfor ledelsespersoner i en finansielle virksomhed, som ikke længere lever op til kravene i denne bestemmelse.

Det vil sige, at Finanstilsynet med bestemmelserne har mulighed for at vurdere, om en person opfylder kravene til egnethed og hæderlighed og gribe ind med den konsekvens, at vedkommende ikke kan indtræde i ledelsen af en finansielle virksomhed – og at tilsynet med tilsynsbestemmelserne kan få fjernet en person som på grund af sine økonomiske forhold eller dadelværdige opførsel ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Et indgreb kan enten bestå i et påbud til virksomheden om at afsætte en direktør, eller et påbud direkte til et bestyrelsesmedlem om at nedlægge sit hverv. Der gælder dog særlige regler i forhold til Arbejdsmarkedets Tillægspension, Lønmodtagernes Dyr-tidsfond og Arbejdsmarkedets Erhvervsydsdomssikring.

Reglerne om ledelsens egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning er en modifikation til det generelle princip om den private ledelsesret. Det er således generelt en privat virksomheds kompetente organer – bestyrelse og generalforsamling – der suverænt beslutter, hvem der skal stå i spidsen for den pågældende virksomhed.

Denne modifikation er som ovenfor anført begrundet i den store samfundsmæssige interesse i at opbygge og bevare en stabil og veldrevet finansielle sektor.

Det er fortsat den finansielle sektors ejerkreds, der primært skal sikre, at virksomheden har en kompetent ledelse, som omverdenen kan have tillid til, og at virksomheden ledes på en forsvarlig måde. Reglerne om egnethed og hæderlighed er og skal til stadighed være subsidiære i forhold til ledelsesretten.

Det er allerede i den nuværende regulering forudsat, at finansielle virksomheder kun udpeger personer til deres ledelse, som har de fornødne kompetencer, og som ikke hidtil har udvist en adfærd, som er uforenelig med at stå i spidsen for en finansielle virksomhed. Ligeledes forudsættes det, at det er virksomheden selv, der fjerner et ledelsesmedlem, hvis vedkommende har foretaget sig noget strafbart, har påført virksomheden tab eller risiko for tab, har en dårlig økonomi eller har udvist ledelses-svigt.

Hvis en person, som er vurderet egnet og hæderlig, efterfølgende udviser en adfærd, som er uforenelig med

de krav, som er opstillet, skal Finanstilsynet have en reel mulighed for at udøve sine kompetencer og i praksis kunne fjerne ledelsesmedlemmer fra virksomheder, som bliver ledet på en uhensigtsmæssig og risikabel måde.

Den finansielle krise og de sammenbrud i finansielle virksomheder, som er opstået i kølvandet på krisen, har tydeligt vist, at der i offentligheden er et ønske om, at man fra Finanstilsynets side stiller krav til finansielle virksomheders ledelse. Ligesom man fra samfundets side har en klar forventning om, at tilsynet griber ind over for ledelsen i finansielle virksomheder m.v., som ikke efterlever lovgivningens krav, sidder påbud overhørig og i øvrigt driver virksomheden på en måde, som udsætter den for unødvendige risici, og som i værste fald vil kunne føre til, at virksomheden må lukke.

Det er derfor vigtigt, at man i den konkrete vurdering af, om der er grundlag for at påbyde en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem eller at kræve en direktør afskediget, ikke kun ser på konsekvenserne for den person, som der gribes ind over for, men tillægger hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for en direktør eller bestyrelsesformand i en finansiell virksomhed, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

2.5.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at bestemmelserne om egnethed og hæderlighed i lov om finansiell virksomhed, værdipapirhandelsloven, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om forsikringsformidling, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, lov om Arbejdsskadesikring samt lov om betalingstjenester ændres.

For det første tydeliggøres det, at kravene om egnethed og hæderlighed skal opfyldes, både når man indtræder i stillingen eller hvervet og under den løbende udøvelse af dette. Der vil altså ske en løbende vurdering af, om kravene til egnethed og hæderlighed er opfyldte.

For det andet foreslås det, at det udtrykkeligt fremgår, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af, om en person har udvist en adfærd, som indebærer risiko for at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig måde - både når vedkommende indtræder i den finansielle virksomhed og i dennes efterfølgende virke. Ledessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende

samfunds tillid til sektoren. Derfor vil ledessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

Derfor skal de ledelsesmæssige krav til direktion og bestyrelse også være mere restriktive for finansielle virksomheder.

Den foreslåede præcisering skal ses i sammenhæng med ændringen i lov om finansiell virksomhed, hvor man fremrykker tidspunktet for, hvornår Finanstilsynet kan gribe ind i forhold til en finansiell virksomhed, hvis økonomiske situation kan udvikle sig på en sådan måde, at virksomheden vil miste sin tilladelse. Denne ændring skal give Finanstilsynet mulighed for at gribe ind, selv om der endnu ikke har vist sig konkrete økonomiske vanskeligheder i virksomheden, men hvor Finanstilsynet på baggrund af sin erfaring og markedsforholdene i øvrigt finder, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at der vil opstå vanskeligheder.

På tilsvarende vis vil inddragelsen af hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor indebære, at et indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed kan ske på samme tidspunkt. Vurderingen af, om en ledelsesperson kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis, vil således ikke afhænge af, om der konkret har vist sig problemer i virksomheden, men af, om virksomheden bliver ledet på en måde, hvor der er en ikke ubetydelig risiko for, at den vil komme i økonomiske vanskeligheder.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede et mindre, lokalt pengeinstitut, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i en stor, landsdækkende bank. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiell virksomhed til en anden. Tidligere har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Finanstilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

For at sikre en mere aktiv anvendelse af reglerne om egnethed og hæderlighed har Finanstilsynet desuden ændret sine interne tilsynsprocedurer, således at Finanstilsynet nu skal foretage en vurdering af, om en finansiell virksomheds ledelse fortsat lever op til kravene om eg-

nethed og hæderlighed, hvis der i forbindelse med tilsynet med virksomheden er givet alvorlige påbud eller påtaler, eller hvis en virksomhed sidder påbud fra Finanstilsynet overhørig.

På baggrund af ovenstående bliver det lettere for Finanstilsynet at gribe ind over for en ledelse i en finansiel virksomhed. Den tidligere praksis, hvor personen kun blev vurderet én gang, og hvor egnet- og hæderlighedsvurderingen er generel og gældende for personens virke i hele den finansielle sektor, er vanskelig at anvende i praksis. Dette skyldes, at domstolene har anlagt en praksis, hvor der stilles meget strenge krav til proportionaliteten mellem den eller de forseelser, en person har begået, og den meget indgribende foranstaltning, det er, at erklære en person for uegnet til generelt at besidde en ledelsespost i den finansielle sektor.

Ved at gøre egnet- og hæderlighedsvurderingen konkret i relation til den enkelte stilling i den enkelte virksomhed sker der såvel en skærpelse som en lempelse af reglerne. Skærpelsen består i, at det bliver lettere for Finanstilsynet at gribe ind over for et ledelsesmedlem, idet indgrebet er vurderet konkret i forhold til den pågældende stilling, og dermed ikke er så indgribende for ledelsesmedlemmet, som da vurderingen var generel i relation til hele den finansielle sektor. Dermed kan redskabet anvendes i større omfang. Lempelsen består i, at det enkelte ledelsesmedlem ikke bliver vurderet som uegnet i forhold til hele den finansielle sektor, men i forhold til den pågældende stilling.

2.6. Risikoklassificering af finansielle ydelser

2.6.1. Gældende ret

Den gældende § 43, stk. 3, bemyndiger økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om prisoplysning for finansielle ydelser. Der er efter gældende ret ikke en specifik hjemmel til at fastsætte regler om risikomærkning.

2.6.2. Baggrunden for forslaget

Den økonomiske krise har medført øget fokus på de risici, der er forbundet med at investere i finansielle instrumenter. Meget tyder på, at flere investorer ikke har været opmærksomme på, hvilken risiko der har været forbundet med bestemte investeringer. F.eks. har investorerne ikke altid været opmærksomme på, at de kunne tabe betydelige beløb, og risici ved nogle komplekse finansielle produkter har ofte også været vanskelige at forstå for investorerne.

Formålet med forslaget er derfor at sætte fokus på de risici, der er forbundet med investeringer i finansielle instrumenter, så investorerne får en bedre forståelse af tabsrisikoen ved forskellige investeringer.

2.6.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at bemyndigelsen til at fastsætte nærmere regler udbygges, så den også omfatter muligheden for at fastsætte regler om risikomærkning.

Risikomærkningen skal sikre forbrugerne letforståelig information om tabsrisikoen ved investering i finansielle instrumenter. Risikoklassificeringen vil skulle oplyses forud for værdipapirhandlers første salg af et givet finansielt instrument til en kunde.

2.7. Finanstilsynets redegørelse i tilfælde af en finansiel virksomheds sammenbrud

2.7.1. Gældende ret

Finanstilsynet skal efter gældende ret offentliggøre en redegørelse for forløbet op til en finansiel virksomheds konkurs, herunder Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen, hvis staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed. Det samme gælder, hvis staten eksempelvis mere indirekte har stillet en tabsgaranti over for Danmarks Nationalbank, hvis denne har været involveret i et redningsforsøg af en nødlidende finansiel virksomhed.

Redegørelsen er som udgangspunkt undtaget reglerne om tavshedspligt men må dog ikke indeholde oplysninger om kundeforhold eller tredjemand, der har været involveret i en mulig overtagelse af den kriseramte virksomhed eller på anden måde har været involveret i bestræbelserne på at tilvejebringe en løsning på virksomhedens økonomiske problemer.

2.7.2. Baggrunden for forslaget

Efter gældende ret forudsætter Finanstilsynets udarbejdelse af en redegørelse, at den juridiske person, der dannede rammen om instituttets drift indtil sammenbruddet, er erklæret konkurs. Bestemmelsen finder derfor ikke anvendelse i de tilfælde, hvor staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed, men hvor den juridiske person, der dannede rammen om instituttets drift, ikke er gået konkurs. Under finanskrisen har der været en række tilfælde, hvor det statslige aktieselskab, Finansiell Stabilitet A/S, via helejede datterselskaber har opkøbt aktiver og passiver, bortset fra selskabskapitalen og anden efterstillet kapital, fra nødlidende pengeinstitutter, uden at den nødlidende og tilbageværende juridiske

person efterfølgende er gået konkurs. I disse tilfælde har Finanstilsynet i dag ikke hjemmel til at offentliggøre en redegørelse om forløbet op til pengeinstitutts sammenbrud.

2.7.3. Forslagets indhold

Med henblik på at øge åbenheden om forløbet op til sammenbruddet for de institutter, hvor staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed, foreslås det derfor, at anvendelsesområdet for § 352 a udvides. Med den foreslåede udvidelse skal Finanstilsynet fremover ikke kun udarbejde en redegørelse i de tilfælde, hvor den tilbageværende juridiske person er gået konkurs, men også i de tilfælde, hvor størstedelen af den finansielle virksomheds drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration. Desuden angives det mere udtrykkeligt i bestemmelsen, hvornår kriteriet om, at staten skal have ydet garanti eller stillet midler til rådighed, er opfyldt.

Redegørelsen, som Finanstilsynet udarbejder, skal beskrive årsagerne til konkursen, ophøret eller overdragelsen, alternativt det tidspunkt, hvor forsikringsselskabets forsikringsbestand tages under administration, herunder den regnskabsmæssige udvikling og Finanstilsynets rolle under forløbet op til det relevante af førnævnte tidspunkter.

Der henvises bl.a. til lovforslagets § 1, nr. 76.

2.8. Administrators beføjelser i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer

2.8.1. Gældende ret

I lov nr. 577 af 6. juni 2007 indførtes der adgang for pengeinstitutter til under nærmere givne forudsætninger at udstede særligt dækkede obligationer. Regelsættet herom blev indsat forskellige steder i lov om finansiel virksomhed.

Lov om finansiel virksomhed regulerer behandlingen af særligt dækkede obligationer, hvis Finanstilsynet enten inddrager pengeinstitutts tilladelse til at drive virksomhed, eller der indledes konkursbehandling. Reglerne gælder tilsvarende, hvis pengeinstitutts tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer inddrages.

De gældende regler fastslår, at Finanstilsynet skal sørge for, at pengeinstitutts tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer tages under administration, og at der udpeges en administrator. Finanstilsynet fører tilsyn med administrationsboet.

Administrator har mulighed for at udpege en eller flere medadministratorer med særlig indsigt i forhold, som er relevante for administrationen af boet.

2.8.2. Baggrunden for forslaget

De gældende bestemmelser regulerer således håndteringen af de særligt dækkede obligationer og fyldestgørelsen af indehaverne af de særligt dækkede obligationer. Derimod er der imidlertid ikke fastsat egentlige bestemmelser om administrators beføjelser. Det fremgår alene af bemærkningerne til det oprindelige lovforslag (L199 som fremsat den 27. marts 2007), at »Administrator skal varetage forvaltningen af registret og obligationsejernes mv. rettigheder«.

Det foreslås derfor, at der indføres en række bestemmelser, som nærmere regulerer administrators beføjelser.

Et afgørende hensyn bag de foreslåede regler er, at afslutning af administrationsboet ikke skal afvente udløb af samtlige de særligt dækkede obligationer, der er omfattet af administrationsboet. I modsat fald vil der kunne gå 30 år eller mere før administrationsboet kan afsluttes – og dermed også konkursboet efter pengeinstituttet, hvis det er pengeinstitutts konkurs, der har ført til etableringen af administrationsboet.

Et andet afgørende hensyn er, at det er væsentligt, at der ikke sker »brandudsalg« af aktiverne i boet, idet dette vil kunne medføre store tab for indehaverne af de særligt dækkede obligationer, hvilket i yderste konsekvens vil kunne have samfundsmæssig betydning henset til omfanget af de omhandlede obligationer. Historiske erfaringer fra realkreditbranchen viser endvidere, at der vil være meget stor sandsynlighed for, at der over tid vil ske genopretning af boet, hvilket yderligere taler for, at tvangssalg mv. så vidt muligt bør undgås. Fra international side har de store ratingbureauer stort fokus på emnet og er enige om, at »brandudsalg« bør undgås i videst muligt omfang.

2.8.3. Forslaget indhold

Det foreslås således, at administrator skal arbejde på overdragelse af hele registeret til et andet kreditinstitut, der har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer. Der foreslås endvidere at give administrator en række beføjelser, således at administrator alternativt kan drive administrationsboet som en going concern.

Derudover fastslås det vigtige princip, at pengeinstituttet fortsat hæfter for aktiverne i registret, uagtet dette er taget under administration.

Repræsentanter fra den finansielle sektor har været inddraget i arbejdet med de foreslåede bestemmelser. De internationale ratingbureauer har tillige fokus på området, og de har tilkendegivet, at de anser det for væsentligt, at der kommer klare bestemmelser om administrators beføjelser.

2.9. Kurators beføjelser, når et realkreditinstitut er i betalingsstandsning eller under konkursbehandling

2.9.1. Gældende ret

Kapitel 4 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. indeholder de gældende bestemmelser i de tilfælde, hvor et realkreditinstitut træder i betalingsstandsning eller går konkurs. Den tilsynsførende og kurator i et realkreditinstitut kan i henhold til de nuværende regler indgå en række forskellige aftaler f.eks. optage lån m.v. til at sikre honoreringen af realkreditinstituttets forpligtigelser dvs. betaling af obligationsejerne. Dog er den tilsynsførende (ved betalingsstandsning) og kurator (ved konkurs) i henhold til de nuværende regler begrænset af forbuddet i § 32, stk. 1 og 2, hvorefter det ikke er muligt at stille sikkerhed for lån i de realkreditpantebreve, der tilhører den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted.

2.9.2. Baggrunden for forslaget

De gældende regler har givet anledning til en række spørgsmål fra branchen vedrørende administrators beføjelser. Lovforslaget fastlægger således rammerne for administrators arbejde.

Repræsentanter fra den finansielle sektor har været inddraget i arbejdet med de foreslåede bestemmelser. De pågældende repræsentanter har i forbindelse hermed lagt stor vægt på, at de internationale ratingbureauer har fokus på området samt anset det for væsentligt, at reglerne på området bliver udbygget og præciseret.

2.9.3. Forslagets indhold

Med lovforslaget foretages der en præcisering af den tilsynsførendes og kurators beføjelser i et realkreditinstitut, der er i betalingsstandsning eller under konkursbehandling. Et afgørende hensyn bag de foreslåede regler er at sikre den bedst mulige afvikling af realkreditinstituttet. Dette søges imødekommet ved at præcisere beføjelserne for et realkreditinstitut under betalingsstandsning eller konkursbehandling. Det er ikke nødvendigvis i kreditorernes (obligationsejernes) interesse, at der sker en hurtig afvikling, da værdier herved

kan gå tabt. Det er allerede efter gældende ret muligt under konkurs at udstede obligationer til refinansiering.

Det er endvidere et afgørende hensyn, at store værdier vil kunne gå tabt, såfremt et realkreditinstitut kommer i økonomiske vanskeligheder. Det findes derfor hensigtsmæssigt, at tilsynsførende og kurator har adgang til at søge disse værdier sikret, eventuelt ved at afvente en positiv udvikling på ejendomsmarkedet. Det vil kunne have stor samfundsmæssig betydning, hvis aktiverne i en serie eller grupper af serier med seriereservefond skal afvikles i en negativ konjunktur, da den negative konjunktur typisk vil have en afsmittende effekt på værdien af aktiverne (fast ejendom), der ligger til sikkerhed for tilgodehavenderne i serierne eller grupper af serier med seriereservefond.

Det foreslås derfor, at der indføres en række bestemmelser, som præciserer det beskikkede tilsyns og kurators beføjelser. Der gives således den tilsynsførende og kurator mulighed for at stille sikkerhed for lån i realkreditpantebreve, hvis det sker i forbindelse med, at der skal foretages en refinansiering af rentetilpasningslån.

Lovforslaget ændrer ikke de almindelige gældende principper for et beskikket tilsyn eller kurator, da det som udgangspunkt fortsat skal gælde, at dispositioner, der foretages af det beskikkede tilsyn eller kurator, f.eks. optagelse af gæld eller betaling af gæld, skal ske ud fra alle kreditorernes interesse og som alt overvejende hovedregel ikke må forringe kreditorernes mulighed for dividende.

2.10. Ændringer af SDO-lovgivningen

2.10.1. Indberetning af supplerende sikkerhed stillet for særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer

2.10.1.1. Gældende ret

Det følger af lov om finansiell virksomhed, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., samt lov om et skibsfinansieringsinstitut, at institutter med tilladelse til udstedelse af særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer skal stille supplerende sikkerhed ved bl.a. faldende markedsværdier, hvis lånegrænser i loven ellers vil være overskredet.

Finanstilsynet har under den nuværende lovgivning ikke en tilstrækkelig klar hjemmel til at påbyde de institutter, der har tilladelse til at udstede særlig dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, en regelmæssig indberetning af oplysninger om den supplerende sikkerhed, som instituttet i givet fald har stillet.

2.10.1.2. Baggrunden for forslaget

Formålet med lovforslaget er at sikre, at Finanstilsynet får en klar hjemmel til at udstede en bekendtgørelse om indberetning af supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, således at tilsynet får bedre mulighed for at vurdere solvensbehovet for de institutter, der udsteder særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer.

2.10.1.3. Forslagets indhold

Det foreslås i lovforslaget, at Finanstilsynet får en hjemmel til at kræve indberetning om supplerende sikkerhed i forbindelse med særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer.

Lovforslaget vil først og fremmest give tilsynet bedre mulighed for at vurdere solvensbehovet for de institutter, der udsteder særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. Indberetning af supplerende sikkerhed vil løbende kunne give Finanstilsynet indblik i de enkelte institutters følsomhed over for stigninger i LTV (loan to value), der er forholdet mellem lånets restgæld og ejendommens værdi, både samlet og inden for den enkelte ejendomskategori. Endvidere kan det give mulighed for at vurdere, i hvilke ejendomssegmenter problemet med faldende markedsværdier måtte være størst samt at vurdere de enkelte institutters risikosituation. Det forventes, at særligt risikovillige institutter vil skille sig ud ved sådanne indberetninger.

2.10.2. Retsstillingen for finansielle instrumenter i et register

2.10.2.1. Gældende ret

Lov om finansiell virksomhed indeholder en regel om, at finansielle instrumenter i et register tjener til fyldestgørelse af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og de modparter, med hvem de finansielle instrumenter er indgået.

2.10.2.2. Baggrunden for forslaget

Formålet med forslaget er at præcisere, at sikkerhedsstillelse over for et register i et pengeinstitut, der udsteder særligt dækkede obligationer, tilhører registret. I den eksisterende lovgivning har det ikke fremgået tilstrækkeligt klart, hvem der i tilfælde af konkurs i praksis kan gøre krav på de sikkerheder, som en finansiell modpart har stillet til sikring af markedsværdien af finansielle instrumenter i et register med særligt dækkede obligationer. De internationale ratingbureauer har endvidere

tillige fokus på området og har tilkendegivet, at de anser det for væsentligt, at der ikke er tvivl om den konkursretlige stilling for sikkerhedsstillelsen.

2.10.2.3. Forslagets indhold

I overensstemmelse med formålet med sikkerhedsstillelsen for de finansielle instrumenter bør der ikke være tvivl om, at sikkerhederne tilkommer de modparter, der har stillet sikkerhederne, samt obligationsinvestorerne. Kreditorerne ifølge de finansielle instrumenter har således en separatistlignende stilling, idet de er ligestillet med obligationsindehaverne, men før seniorgældslångivere og øvrige kreditorer.

2.10.3. Overgang fra særligt dækkede obligationer, udstedt af realkreditinstitutter, til realkreditobligationer samt overgang fra særligt dækkede obligationer, udstedt af et skibsfinansieringsinstitut, til skibskreditobligationer

2.10.3.1. Gældende ret

Lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. indeholder en regel om, at obligationer, der mister betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer, kan betegnes realkreditobligationer, hvis de opfylder lovgivningens krav til realkreditobligationer. Loven giver dog ikke mulighed for, at særligt dækkede obligationer udstedt af et realkreditinstitut kan betegnes realkreditobligationer, hvis de ikke længere opfylder kriterierne for at være særligt dækkede obligationer.

Lov om et skibsfinansieringsinstitut giver heller ikke mulighed for at særligt dækkede obligationer udstedt af et skibsfinansieringsinstitut kan betegnes skibskreditobligationer, hvis de ikke længere opfylder kriterierne for at være særligt dækkede obligationer.

2.10.3.2. Baggrunden for forslaget

På grund af forskelle i regelgrundlaget for henholdsvis særligt dækkede obligationer og realkreditobligationer er det efter gældende ret ikke muligt at reklassificere særligt dækkede obligationer til realkreditobligationer.

Realkreditbranchen har påpeget, at den manglende mulighed for reklassifikation kan medføre uklarhed om status for særligt dækkede obligationer, når disse mister betegnelsen særligt dækket obligation. Blandt andet for investorerne i forsikrings- og pensionssektoren samt for investeringsforeninger kan uklarheden påvirke efterspørgslen på særligt dækkede obligationer i negativ retning.

Realkreditbranchen har på denne baggrund fremsat ønske om, at gældende ret ændres, således at der indføres mulighed for, at særligt dækkede obligationer kan reklassificeres til realkreditobligationer.

Fra skibskreditens side er der ligeledes blevet fremsat ønske om ændringer af lov om et skibsfinansieringsinstitut, således at der også i denne lov indføres mulighed for, at særligt dækkede obligationer kan reklassificeres til skibskreditobligationer.

2.10.3.3. Forslagets indhold

Lovforslaget indebærer, at også udstedelse af særligt dækkede obligationer kan blive reklassificeret som realkreditobligationer og tilbage igen, hvis de på forhånd opfylder alle krav hertil. Det foreslås, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan dispensere fra hovedreglen og tillade, at der sker reklassificering til realkreditobligationer, uanset om obligationerne ikke opfylder alle krav. I forlængelse af muligheden for at dispensere foreslås det, at serier med seriereservefonde (kapitalcentre), der reklassificeres uden at opfylde alle krav, skal holdes adskilt fra realkreditinstitutets øvrige midler. Samtidig fastsættes det, at den supplerende sikkerhed, som et institut måtte have stillet frem til tidspunktet for reklassifikation, fortsat tilhører den serie med seriereservefond (kapitalcenter) som reklassificeres.

Lovforslaget indebærer ligeledes, at særligt dækkede obligationer udstedt af et skibsfinansieringsinstitut også kan blive reklassificeret som skibskreditobligationer og tilbage igen, hvis de på forhånd opfylder alle krav hertil. Der indføres ligeledes en dispensationsmulighed.

2.10.4. Indlæggelse af aktiver i et register

2.10.4.1. Gældende ret

Af hensyn til obligationsinvestorerne stilles der krav til et pengeinstituts register for at sikre, at aktiverne er til stede i registret, såfremt pengeinstituttet går konkurs. Derfor gælder der blandt andet et krav om, at lånegrænsen skal være overholdt på tidspunktet for lånets indlæggelse i registret.

2.10.4.2. Baggrunden for forslaget

Under arbejdet med SDO-evalueringen har branchen gjort opmærksom på, at kravet om, at lånegrænsen skal være overholdt på tidspunktet for lånets indlæggelse i registreret, indebærer, at pengeinstitutterne ikke kan udnytte dynamikken i registret. I en situation med faldende ejendomspriser kan institutterne dermed være afskåret fra at indlægge en række lån, eksempelvis på grund

af ventetid på tinglysning, eller fordi der først senere skal foretages en udstedelse af SDO, hvis lånene på tidspunktet for indlæggelsen ikke længere overholder lånegrænsen.

2.10.4.3. Forslagets indhold

Det foreslås i lovforslaget at give mulighed for, at lån, hvor der er anvendt et pantebrev, hvorpå der kan udstedes særligt dækkede obligationer, og hvor lånegrænsen er overholdt på låneudbetalingstidspunktet, også skal kunne indlægges i et register, hvis der samtidig med indlæggelsen stilles sikkerhed for den del af lånet, der måtte overskride lånegrænsen. Hermed sikres, at kravet om, at lånegrænsen skal være overholdt på tidspunktet for indlæggelse, er overholdt. Dette krav foreslås samtidig lovfæstet.

2.11. Ændring af reglerne for likviditet

2.11.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder kvantitative og kvalitative regler om pengeinstitutters likviditet. Det er et krav, at et pengeinstitut skal have en forsvarlig likviditet. Kvantitativt skal likviditeten udgøre mindst 15 pct. af de gældsforpligtelser, som det påhviler pengeinstituttet at betale på anfordring eller med kortere varsel end en måned og mindst 10 pct. af pengeinstituttets samlede gælds- og garantiforpligtelser.

Lovbestemmelsen stammer fra ca. 1930 og har været omtrent enslydende i perioden. Bestemmelsen indebærer, at pengeinstitutterne og Finanstilsynet til stadighed er opmærksomme på det enkelte instituts likviditet.

2.11.2. Baggrund for forslaget

Uroen på de finansielle markeder i de sidste år har vist, at øget likviditetsstyring i institutterne er påkrævet. Udviklingen på de finansielle markeder med begrænset likviditet og med store eventualforpligtelser (f.eks. garantier) gør styring, procedurer og stresstest af likviditeten nødvendig.

På baggrund af uroen på de finansielle markeder bad EU-Kommissionen de europæiske banktilsynsmyndigheder om at komme med anbefalinger på likviditetsområdet.

Dette medførte ændringer af kreditinstitut- og kapitalkravsdirektiverne – CRD II.

2.11.3. Forslagets indhold

Det foreslås at indsætte hjemmel til, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere krav til pengeinstitutters likviditetsstyring, stresstests og beredskabsplaner.

Direktivet stiller endvidere krav om, at Finanstilsynet skal vurdere udviklingen af stresstests og beredskabsplaner. Finanstilsynet skal vurdere kreditinstitutternes styring af likviditetsrisiko og fremme udviklingen af interne modeller. Tilsynet skal endvidere se på kreditinstitutternes rolle i de finansielle markeder og på risikoen for påvirkning af den finansielle stabilitet.

Den foreslåede tilføjelse i § 152 skal sikre, at Finanstilsynet får bemyndigelse til at fastsætte regler vedrørende likviditet i overensstemmelse med bestemmelserne i kreditinstitut- og kapitalkravsdirektiverne.

2.12. Ændring af reglerne for store engagementer

2.12.1. Gældende ret

Efter de gældende regler kan virksomheder have et engagement med en kunde eller en gruppe af kunder, der udgør op til 25 pct. af virksomhedens basiskapital. Engagementer med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber kan efter de gældende regler nedvægtes med 80 pct. i opgørelsen af, hvor stort engagementet kan være i forhold til 25 pct.-grænsen. Dette bevirker, at virksomhederne reelt kan have engagementer med pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, der udgør op til 125 pct. af basiskapitalen.

De gældende regler sætter en samlet øvre grænse for omfanget af store engagementer, det vil sige engagementer, der overstiger 10 pct. af virksomhedens basiskapital, som en virksomhed kan have. Efter de gældende regler er denne grænse 800 pct. af virksomhedens basiskapital.

2.12.2. Baggrund for forslaget

De gældende regler, hvorefter virksomheder kan have et engagement med et andet kreditinstitut, der overskrider den samlede basiskapital med 25 pct., kan udgøre en trussel for den finansielle stabilitet, navnlig hvis store institutter udnytter muligheden. Dette skal ses i lyset af, at et instituts meget store engagement med f.eks. en enkelt kunde, ligeledes indebærer risiko for stort tab. Samtidig kan et tab fra et andet institut være lige så alvorligt som et tab fra ethvert andet engagement, og de bør derfor behandles ens. Der er derfor behov for strammere regler på dette område. På den anden side har den gældende øvre grænse på 800 pct. for summen af store engage-

menter i praksis vist sig at være uden betydning. Ændringerne gennemfører dele af det nye CRD II.

2.12.3. Forslagets indhold

Med de foreslåede regler sker der først og fremmest en ændring af, hvordan et engagement skal beregnes, når engagementet er indgået med et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab.

Ændringen bevirker, at virksomhederne ikke længere vil kunne nedvægte engagementerne med 80 pct. Virksomhederne vil således ikke efter de nye regler have mulighed for at have udlån op til de 125 pct. af basiskapitalen. Da de mindre virksomheder ofte vil være afhængige af få store kreditinstitutter med henblik på at afvikle deres daglige bankforretninger, vil en 25 pct.-grænse navnlig for disse virksomheder kunne opleves som snærende og vanskeliggøre deres virksomhed i forhold til efter de gældende regler. Dette er søgt afhjulpet ved at tillade, at virksomhederne kan have et engagement med pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber på op til 1. mia. kr.

De foreslåede regler erstatter den gældende samlede øvre grænse for omfanget af store engagementer på 800 pct.

2.13. Hybrid kernekapital

2.12.1. Gældende ret

Lovforslaget indebærer en ændring af reglerne for medregning af hybrid kernekapital i kernekapitalen. Kernekapital er som udgangspunkt virksomhedens egenkapital, forstået som den kapital, virksomheden og dens indehavere besidder. Hybrid kernekapital er ansvarlig lånekapital, dvs. et lån der er efterstillet alle andre lån i tilfælde af konkurs. Hybrid kernekapital kan alligevel medregnes i virksomhedens kernekapital, når den opfylder en række krav, herunder evnen til at absorbere tab. Det betyder blandt andet, at lånet skal kunne nedskrives ved meget store tab for virksomheden.

Allerede i forbindelse med kreditpakken og vedtagelsen af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter indførtes bestemmelser om hybrid kernekapital i lov om finansiell virksomhed, der indeholder væsentlige elementer af de nye direktivbestemmelser i CRD II. De gældende danske regler har således allerede taget forskud på gennemførelsen af de nye direktivbestemmelser for så vidt angår øvre grænser for, hvor meget den hybride kernekapital kan udgøre af virksomhedens samle-

de kernekapital. Afhængigt af, hvor sikker den hybride kernekapital er, kan den hybride kernekapital efter de gældende bestemmelser i overensstemmelse med de nye direktivkrav udgøre henholdsvis 50 pct., 35 pct. og 15 pct. af virksomheden kernekapital.

2.13.2. Baggrund for forslaget

De gældende danske bestemmelser er ikke fuldt ud i overensstemmelse med de nye direktivbestemmelser om hybrid kernekapital. De væsentligste forskelle mellem de gældende danske regler og de nye direktivbestemmelser er muligheden for at aftale et tidspunkt for gældens forfald, muligheden for udskydelse af rentebetalinger samt afgrænsningen af mulige incitamentter til indfrielse af gælden før tid. Det er vigtigt med fælles internationale regler for hybrid kernekapital, da udstedelse ofte vil rette sig mod internationale investorer. Fælles regler vil øge gennemsigtigheden om virksomhedernes kapitalforhold og dermed lette danske virksomheders mulighed for at rejse kapital på de internationale kapitalmarkeder.

2.13.3. Forslagets indhold

Med lovforslaget vil den hybride kernekapital også kunne medregnes i kernekapitalen, selvom der er fastsat et tidspunkt for gældens forfald. Da kapitalen derved ikke er lige så sikker, kan kapitalen kun medregnes med op til 15 pct. af kernekapitalen. Det er endvidere en betingelse i de foreslåede krav til den hybride kernekapital, at virksomheden kan beslutte, at ikke-betalte renter bortfalder, f.eks. hvis virksomheden skønner det nødvendigt for at bevare virksomhedens finansielle sundhed.

Med de foreslåede ændringer om hybrid kernekapital gennemføres de nye direktivbestemmelser på disse områder i de danske regler. Derudover tager lovforslaget sigte på at tilpasse de danske bestemmelser om hybrid kernekapital, således at der bliver mulighed for at tage højde for kommende retningslinjer vedrørende hybrid kernekapital, der forventes at blive udarbejdet af Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS).

2.14. Videreførelse af overgangsordning om kapitalkrav for virksomheder, der benytter interne metoder til opførelse af risikovægtede poster

2.14.1. Gældende ret

I forbindelse med indførelse af muligheden for at anvende interne metoder til opgørelse af de risikovægtede poster for kreditrisiko eller interne metoder for opgørelse af de risikovægtede poster for operationel risiko, jf.

lov nr. 527 af 7. juni 2006, der trådte i kraft den 1. januar 2007, blev der fastsat en overgangsordning, hvorefter virksomheder, der anvender disse interne metoder i 2007, 2008 og 2009 skal have en basiskapital, der udgør henholdsvis 95 pct., 90 pct. og 80 pct. af solvenskravet på 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006.

Denne overgangsordning gennemførte artikel 152, stk. 1-4, i kreditinstitutdirektivet og var begrundet i en usikkerhed med hensyn til effekten af de interne metoder for beregningen af den nødvendige basiskapital til opfyldelse af solvenskravet på 8 pct. af de risikovægtede poster.

2.14.2. Baggrund for forslaget

Den gældende overgangsordning ophører ved udgangen af 2009. Der er imidlertid global enighed i Baselkomiteen, der består af højtstående repræsentanter fra banktilsynsmyndigheder og centralbanker i G10 landene samt Luxembourg, Spanien, Sverige og Schweiz, om, at det er uheldigt, hvis kapitalkravene reduceres i den nuværende situation. På europæisk plan arbejdes på et direktiv, der kræver en videreførelse i 2011. Videreførelsen af overgangsordningen i 2010 er lagt i hænderne på de nationale myndigheder. Som følge heraf og som følge af den nuværende usikre situation i den finansielle sektor foreslås derfor, at også Danmark fornyer overgangsbestemmelsen for en begrænset periode frem til 31. december 2011.

2.14.3. Forslagets indhold

Forslaget indebærer, at virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko, efter lovens ikrafttræden i 2010 og i 2011 skal have en basiskapital, der mindst udgør 80 pct. af 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006.

Forslaget indebærer en videreførelse af det gældende krav i 2009 og vil således ikke indebære nogen ændring for de berørte virksomheder. I perioden fra 1. januar 2010 og frem til tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden vil virksomhederne ikke være omfattet af en overgangsordning. De berørte virksomheder er blevet gjort opmærksomme på, at overgangsordningen foreslås forlænget i overensstemmelse med Basel Komiteens beslutning og den forventede kommende ændring i kreditinstitutdirektivet, og har således mulighed for at tilrettelægge deres kapitalplanlægning derefter efter 1. januar 2009 og frem til lovens vedtagelse.

Forslaget indebærer, at det foreslåede supplerende kapitalkrav vil indgå i definitionen af kapitalkravet, hvilket indebærer, at der er behov for en række konsekvensrettelser i andre bestemmelser i lov om finansiel virksomhed.

2.15. *Ændringer i lov for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betaler ved pengeoverførsler*

2.15.1. *Gældende ret*

Lov nr. 467 af 17. juni 2008 for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betaler ved pengeoverførsler, er endnu ikke trådt i kraft, men har til formål at indføre regler på Færøerne, der svarer til reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006 af 15. november 2006 om oplysninger, der skal medsendes om betaler ved pengeoverførsler, da forordningen ikke gælder direkte på Færøerne, idet Færøerne ikke er medlem af EU.

2.15.2. *Baggrunden for forslaget*

Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1781/2006 giver under visse betingelser medlemslandene mulighed for at behandle pengeoverførsler til jurisdiktioner, som ikke er medlemmer af Fællesskabet, herunder Færøerne (og Grønland), på samme måde som indenlandske overførsler. Det betyder, at pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland kan nøjes med at indeholde »begrænsede oplysninger« om betaler.

Det er EU-Kommissionen, som skal træffe beslutning om, at betalinger mellem Færøerne og Danmark og Færøerne og Grønland kan betragtes som indenlandske betalinger. Forordningens artikel 17, stk. 1, angiver de forhold, som skal være opfyldt, for at EU-Kommissionen kan give sin godkendelse. Det kræves således, at

- 1) Færøerne er i valutaunion med Danmark,
- 2) betalingsformidlere på Færøerne deltager direkte eller indirekte i de danske betalings- og afviklings-systemer, og
- 3) lovgivningen for Færøerne kræver, at betalingsformidlere på Færøerne anvender samme regler, som er fastsat i forordningen.

De to første betingelser er opfyldt, mens den tredje betingelse først opfyldes, når de regler i loven, der svarer til reglerne i forordningen, sættes i kraft for Færøerne. Det følger af den gældende lovs ikrafttrædelsesbestemmelse, at økonomi- og erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden. Af lovens bemærk-

ninger fremgår, at ministeren først kan sætte loven i kraft efter godkendelsen fra EU-Kommissionen.

Da loven indeholder bestemmelser, som ligestiller overførsler mellem Færøerne og Danmark med pengeoverførsler inden for Færøerne, har loven derfor ikke kunnet sættes i kraft i sin helhed, før der forelå en godkendelse fra EU-Kommissionen.

EU-Kommissionen har imidlertid den 3. december 2009 meddelt, at den ikke kan imødekomme Danmarks anmodning om et betinget samtykke til at indgå aftale med Færøerne. Det er EU-Kommissionens holdning, at lovens bestemmelser, der svarer til reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1781/2006, skal sættes i kraft, før samtykke kan gives i henhold til artikel 17.

2.15.3. *Forslagets indhold*

På baggrund af EU-kommissionens tilbagemelding af 3. december 2009 ændres lovens opbygning, således at bestemmelser om ligestilling af pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark med pengeoverførsler inden for Færøerne overføres til adskilte numre, stykker og paragraffer i loven. Da der ligeledes er fremsat et forslag til lov for Grønland om oplysninger, der skal medsendes om betaler ved pengeoverførsler, som indeholder de samme regler og den samme opbygning, som lov for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betaler ved pengeoverførsler indeholder, ligestilles pengeoverførsler mellem Færøerne og Grønland samtidig med pengeoverførsler inden for Færøerne.

Som følge af ovenstående bliver det muligt at ændre lovens ikrafttrædelsesbestemmelse i § 21, jf. forslagets § 4, nr. 19, hvorved loven kan sættes i kraft i to tempi, således at de regler i loven, der svarer til reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1781/2006, kan sættes i kraft for Færøerne den 15. juni 2010, mens bestemmelserne om ligestilling af pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland med pengeoverførsler inden for Færøerne kan sættes i kraft af økonomi- og erhvervsministeren, når EU-Kommissionens godkendelse foreligger.

Endelig foretages ændringer af redaktionel karakter i lov for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betaler ved pengeoverførsler.

2.16. *Ændring af lov om betalingstjenester*

2.16.1. *Gældende ret*

Der findes i dag ikke i dansk ret regler om tilsyn med Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2560/2001 om grænseoverskridende betalinger i euro.

2.16.2. Baggrunden for forslaget

Med lovforslaget foreslås bestemmelser, der har til formål at sikre håndhævelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Forordningen træder i kraft den 1. november 2009, men bestemmelserne om håndhævelse af forordningen skal være gennemført i national ret senest den 1. juni 2010.

Forordningen gælder for grænseoverskridende betalinger i euro eller i en af de nationale valutaer i de medlemsstater, der har valgt at lade forordningen gælde for deres nationale valuta. Danmark har valgt ikke at lade forordningen gælde for betalinger i danske kroner.

2.16.3. Forslagets indhold

Efter forordningens art. 9 skal medlemsstaterne udpege kompetente myndigheder, som har ansvaret for at sikre, at bestemmelserne i forordningen overholdes. Efter artikel 10 skal brugere af betalingstjenester kunne klage til de kompetente myndigheder og efter artikel 13 skal medlemsstaterne fastlægge bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Det foreslås, at bestemmelser om håndhævelse og sanktionering af forordningen indsættes i lov om betalingstjenester, og at tilsynet med forordningen henlægges til Finanstilsynet og Konkurrencestyrelsen.

Efter lovforslaget foreslås det, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med artikel 3 vedrørende gebyrer for grænseoverskridende betalinger og tilsvarende indenlandske betalinger, artikel 4 vedrørende foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger ved oplysning om internationalt bankkontonummer (IBAN) og bankidentifikationskode (BIC) og artikel 8 vedrørende sikring af adgang til direkte debiteringstransaktioner.

Konkurrencestyrelsen skal efter forslaget føre tilsyn med artikel 6 og 7 vedrørende interbankgebyrer for direkte debiteringstransaktioner.

Det foreslås endvidere, at de sanktioner, der findes i lov om betalingstjenester, skal finde anvendelse på overtrædelser af forordningen.

2.17. Ændringer i hvidvaskloven

2.17.1. Gældende regler

Filialer af udenlandske institutter for kollektiv investering er i den gældende hvidvasklov ikke omfattet.

For valutavekslere og udbydere af tjenesteydelser gælder i hvidvaskloven en overgangsbestemmelse, hvorefter disses ledelse og reelle ejere ikke skal hæderlighedsvurderes.

2.17.2. Baggrund for forslaget

Filialer af institutter for kollektiv investering ønskes omfattet eksplicit af hvidvaskloven. Dette er en direkte følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (2005/60/EF).

Ophævelsen af overgangsbestemmelsen er begrundet i ønsket om at skabe klarhed omkring reglerne om hæderlighed og i hensynet til at forhindre misbrug af virksomheden til kriminell aktivitet. Overgangsbestemmelsen blev indsat for at sikre, at det hæderlighedskrav, der blev indført den 1. marts 2006, ikke skulle gælde for de virksomheder, som allerede udøvede disse aktiviteter på ikrafttrædelsestidspunktet, for så vidt angår strafbare forhold, som var begået før dette tidspunkt. Bestemmelsen er imidlertid formuleret, så den i nogle situationer kan læses således, at efterfølgende strafbare forhold heller ikke er omfattet, hvilket ikke har været hensigten. Forslaget skal skabe klarhed herom.

2.17.3. Forslagets indhold

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme foreslås nogle enkelte ændringer.

Det foreslås, at filialer af udenlandske institutter for kollektiv investering også bliver omfattet af hvidvaskloven.

Endvidere foreslås det at ophæve overgangsbestemmelsen om, at ledelse og reelle ejere i valutavekslere og udbydere af tjenesteydelser ikke er omfattet af hæderlighedskrav, hvis de udøvede virksomhed før 1. marts 2006.

Endelig foreslås enkelte redaktionelle ændringer.

2.18. Professionelle foreningers finansielle rapporter

2.18.1. Gældende ret

Professionelle foreninger omfattet af lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. skal aflægge finansielle

rapporter efter reglerne om rapportering heri. Efter gældende ret kan Finanstilsynet dog ikke fastsætte nærmere regler om professionelle foreningers finansielle rapporter.

2.18.2. Baggrunden for forslaget

Muligheden for at oprette professionelle foreninger blev indført i lovgivningen i 2007, og samtidig ophørte muligheden for at oprette nye fåmandsforeninger. Hensigten var, at professionelle foreninger fremover skulle være de lempeligt regulerede foreninger, der henvender sig til professionelle investorer.

Det er hensigten, at der skal gælde de samme regler for professionelle foreningers finansielle rapporter, som der gælder for fåmandsforeningers rapporter, fordi professionelle foreninger træder i stedet for fåmandsforeninger, som ikke kan stiftes mere. Professionelle foreninger lever i vidt omfang allerede op til de regler, der vil blive fastsat.

2.18.3. Forslagets indhold

Lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. foreslås ændret, således at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om professionelle foreningers finansielle rapporter.

2.19. Hjemmel til indsamling af oplysninger til brug for udarbejdelse af statistik m.v.

2.19.1. Gældende ret

I dag indsamler Danmarks Nationalbank statistiske oplysninger om finansielle forhold med udgangspunkt i en bemyndigelse fra Danmarks Statistik samt i lov om valutaforhold og den dertil hørende valutabekendtgørelse. Bemyndigelsen fra Danmarks Statistik sker i medfør af § 3, stk. 3, i lov om Danmarks Statistik og anvendes til at indsamle og udarbejde en række finansielle statistikker, herunder ind- og udlånsstatistik, rentestatistik, investeringsforeningsstatistik og værdipapirstatistik mv.

Med udgangspunkt i bekendtgørelse nr. 658 af 11. juli 1994 om valutaforhold kan Danmarks Nationalbank desuden indsamle information om finansielle transaktioner og mellemværender med udlandet, der indgår i henholdsvis opgørelsen af Danmarks betalings- og kapitalbalance. De oplysninger, der indhentes både i forhold til udarbejdelsen af finansielle statistikker og i forbindelse med opgørelsen af Danmarks betalings- og kapitalbalance, anses for at være fortrolige og kan alene

anvendes til udarbejdelse af statistik, jf. forvaltningsloven § 30.

2.19.2. Baggrunden for forslaget

Den finansielle krise har tydeliggjort et behov for, at Nationalbanken også kan anvende de indsamlede oplysninger til udførelsen af andre opgaver end statistikudarbejdelse. Det gælder særligt i forbindelse med overvågningen af den finansielle stabilitet og ved tilrettelæggelsen af penge- og valutapolitikken samt i relation til Nationalbankens deltagelse i det europæiske samarbejde på det finansielle område.

Den finansielle krise har vist, at enkelte pengeinstitutters opbygning af eksponeringer over for risikofyldte sektorer som ejendomsmarkedet har givet problemer i forhold til overholdelse af solvens- og likviditetskrav. Høj korrelation mellem de enkelte pengeinstitutters eksponeringer kan uanset pengeinstituttets størrelse forårsage ustabilitet i hele den finansielle sektor. Store indlånsunderskud har endvidere gjort mange pengeinstitutter afhængige af adgang til de internationale kapitalmarkeder og dermed sårbare over for omdømmerisici. Problemer i enkelte pengeinstitutter kan dermed skabe en generel usikkerhed om den danske banksektors robusthed og få afsmittende negativ virkning på stabiliteten i hele den finansielle sektor.

Selv om Nationalbanken primært baserer sin overvågning på sundhedstilstanden i den finansielle sektor under ét, kan der derfor opstå situationer, hvor Nationalbanken har behov for at basere sine analyser og vurderinger på oplysninger om de enkelte finansielle institutter. Dette drejer sig om oplysninger, som typisk vil være tilgængelige som led i de statistiske indberetninger.

Også i situationer, hvor Nationalbanken indtager rollen som likviditetsstiller, hvis et pengeinstitut har likviditetsvanskeligheder, er der behov for hurtigt at få et overblik over det enkelte pengeinstituts forhold. Nationalbanken inddrages typisk med meget kort varsel, og med den nye bestemmelse vil Nationalbanken hurtigere kunne danne sig et billede af det pengeinstitut, der er i likviditetsvanskeligheder, ved at trække på de indberettede oplysninger og dermed bedre være i stand til at forholde sig til, hvorledes der skal ageres.

Inddragelse af virksomhedsspecifik information er også relevant ud fra et valutapolitisk hensyn, blandt andet ved store grænseoverskridende virksomhedshandler, hvor betalingsafviklingen kan have stor effekt på valutamarkedet og dermed kronkursen. Forhåndsviden om sådanne transaktioner kan være vigtig for beslutningen om, hvordan Nationalbanken skal agere i forventning om en eventuel styrkelse eller svækkelse af kronen. Der-

ved kan Nationalbanken blandt andet bedre tilrettelægge udførelsen af sine markedsoperationer.

De tætte finansielle bånd i Europa har aktualiseret et behov for Nationalbanken til at kunne videregive fortrolige statistiske oplysninger, som led i det europæiske samarbejde. Nationalbanken er den del af det Europæiske System af Centralbanker (ESCB), som består af Den Europæiske Centralbank, ECB, og centralbankerne fra alle EU-landene. Som led i dette samarbejde kan Nationalbanken i visse situationer have behov for at kunne videregive fortrolige statistiske oplysninger særligt vedrørende den finansielle stabilitet i Danmark.

Nationalbankens behov for at kunne videregive fortrolige oplysninger skal også ses i sammenhæng med EUs planer om at styrke overvågningen af den finansielle stabilitet med oprettelsen af det såkaldte European Systemic Risk Board (ESRB), hvor ECB skal fungere som sekretariat.

ESRBs hovedopgave vil bestå i at overvåge den systemiske risiko på de finansielle markeder og dermed bidrage til at forhindre, at nye systemiske finansielle kriser opstår i EU.

Etableringen af ESRB vil betyde, at ECB i kraft af sin sekretariatsfunktion får beføjelse til at anmode de nationale myndigheder om udlevering af statistisk information, herunder også fortrolig information, som skønnes nødvendig for ESRBs arbejde. Nationalbanken indgår i forvejen i statistiksamarbejdet i ESCB og leverer aggregerede statistikoplysninger inden for det finansielle område til ECB på principielt lige fod med eurolandene.

Det er således ikke kun nationalt, at centralbanken har behov for anvendelse af fortrolige oplysninger. Den finansielle sektor er kendetegnet ved at være international med mange grænseoverskridende aktiviteter, og den finansielle krise har vist flere eksempler på finansielle institutter, hvis forlis har påvirket kunder og forretningsforbindelser i en række lande, fx Lehman Brothers. Det er ikke mindst i det lys, at etableringen af ESRB, med deltagelse af alle EU landes centralbanker, skal ses.

2.19.3. Forslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det, at Nationalbanken får en direkte hjemmel til at indsamle og anvende de for Nationalbanken nødvendige oplysninger til at opretholde et sikkert pengevesen her i landet samt at lette og regulere pengeomsætning og kreditgivning. Det betyder for det første, at Nationalbankens hjemmel til at indsamle og udarbejde statistik fremadrettet vil fremgå direkte af lov om Danmarks Nationalbank. For det andet får Nationalbanken mulighed for at anvende de allerede

indsamlede statistiske oplysninger, herunder på institutniveau, i sit arbejde som centralbank.

Nationalbanken vil med lovforslaget få mulighed for at trække på de indsamlede oplysninger til blandt andet analyser og vurderinger af den finansielle stabilitet, vurdering af pengeinstitutter i likviditetsproblemer og udførelsen af penge- og valutapolitikken. Endvidere får Nationalbanken mulighed for i nærmere afgrænset omfang at videregive fortrolige oplysninger som led i det europæiske samarbejde i ESCB og ESRB, jf. afsnit 2.19.2.

Med lovforslaget bliver bestemmelsen i lov om Danmarks Statistik § 3, stk. 3, overflødig og foreslås derfor ophævet.

2.20. Ændring af reglerne om strafsanktioner i varemærkeloven og designloven

2.20.1. Gældende ret

Det har været muligt at etablere EF-varemærkerettigheder fra 1. april 1996. Fra 1. april 2003 har det været muligt at stifte registrerede EF-designrettigheder, mens det har været muligt at stifte uregistrerede EF-designrettigheder fra 6. marts 2002.

Det har hidtil været antaget, at reglerne i varemærkeloven og designloven om strafsanktioner omfatter krænkelse af alle varemærke- og designrettigheder, som har gyldighed i Danmark, herunder EF-varemærkerettigheder og EF-designrettigheder. Spørgsmålet har ikke været særskilt behandlet i retspraksis før en dom af 3. november 2009 fra Vestre Landsret.

2.20.2. Baggrunden for forslaget

Baggrunden for forslaget om præcisering af reglerne om straf i varemærkeloven og designloven er en dom fra Vestre Landsret af 3. november 2009 om krænkelse af ophavsrettigheder og varemærkerettigheder gennem salg af falske tøjfigurer. I dommen udtaler retten bl.a., at varemærkelovens § 42 ikke opfylder det skærpede hjemmelskrav, der kræves for at pålægge straf for krænkelse af EF-varemærkeregistreringer.

Reglerne om strafsanktioner bliver i praksis navnlig anvendt i forbindelse med piratkopiering, herunder varemærkeforfalskning. Piratkopiering er et stadigt stigende problem, og strafferammen for krænkelse af bl.a. varemærke- og designrettigheder blev ved en lovændring i december 2008 hævet til 6 år som led i regeringens indsats mod piratkopiering.

Det er vigtigt i forbindelse med indsatsen mod piratkopiering, at der er klar hjemmel til at straffe krænkelse

af rettigheder, som er stiftet med virkning for Danmark i henhold til EF-varemærkeforordningen og EF-designforordningen. Det skyldes, at mange af de varemærke- og designrettigheder, som har gyldighed i Danmark, er stiftet i henhold til EF-forordningerne herom. Dommen fra Vestre Landsret har derfor affødt et behov for, at bestemmelserne om strafsanktioner i varemærkeloven og designloven præciseres.

2.20.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at straffebestemmelserne i varemærkelovens § 42, stk. 1, og designlovens § 36, stk. 1, præciseres, således at det klart fremgår af bestemmelserne, at de omfatter krænkelse af rettigheder, som er stiftet i henhold til EF-varemærkeforordningen henholdsvis EF-designforordningen.

2.21. Ændring af reglerne om formkrav i forbindelse med validering af europæiske patenter i Danmark

2.21.1. Gældende ret

Det følger af patentlovens § 77, at et europæisk patent får virkning i Danmark, hvis det meddelte patent inden 3 måneder fra den dag, hvor Den Europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort patentmeddelelsen, indleveres til Patent- og Varemærkestyrelsen. Materialet skal ifølge bestemmelsens ordlyd indleveres oversat til dansk eller på engelsk eller oversat til engelsk samt en oversættelse af patentkravene til dansk.

Patent- og Varemærkestyrelsen har hidtil administreret patentlovens § 77 således, at patentkravene alene skal foreligge på dansk og ikke tillige på engelsk, således at virksomhederne ikke skal indlevere de samme patentkrav i to forskellige sprogversioner.

2.21.2. Baggrunden for forslaget

Patentlovens § 77 beskriver de krav, der skal opfyldes, for at et europæisk patent kan få virkning i Danmark (validering af et europæisk patent i Danmark).

Ordlyden af § 77 har givet anledning til tvivl om, på hvilke(t) nationalsprog de enkelte dokumenter i en sag om validering af europæiske patenter skal indleveres til Patent- og Varemærkestyrelsen. Lovforslaget indeholder derfor en præcisering af bestemmelsen.

2.21.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at kravene i patentlovens § 77 præciseres, således at det tydeligt fremgår af bestemmelsens ordlyd, at patentkravene alene skal indleveres til Patent- og Va-

remærkestyrelsen på dansk og ikke tillige på engelsk. Herved skabes der endvidere bedre sammenhæng i forhold til bestemmelsens stk. 1, nr. 1, hvor der alene kræves patentkrav på dansk.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

Forslaget vurderes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget indebærer økonomiske konsekvenser for de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, der får et påbud om at lade foretage en uvildig undersøgelse, idet virksomhederne skal bære udgifterne til de sagkyndige personer, der forestår den uvildige undersøgelse.

Forslaget skal dog ses i lyset af, at det er de virksomheder, der opererer på særligt risikofyldte områder, som har den største sandsynlighed for at blive påbudt at lade foretage en uvildig undersøgelse og de dermed forbundne omkostninger. Det er ikke muligt at kvantificere anvendelsen af bestemmelsen, da dette i høj grad afhænger af virksomhedernes fremtidige forhold. En periode med fx mange nye og meget komplicerede produkter i virksomhederne, eller hvor enkelte virksomheder på anden vis påtager sig nye og meget komplicerede risici, kan medføre en hyppigere anvendelse af bestemmelsen.

For så vidt angår kravene til finansielle virksomheders styring og indretning, er de foreslåede ændringer i vidt omfang en kodificering af allerede eksisterende krav og praksis. Forslaget vurderes derfor ikke umiddelbart at have væsentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet. Det kan dog ikke udelukkes, at arbejdet med bekendtgørelsen, der vil ske i samarbejde med brancheorganisationerne, på nogle områder vil kunne føre til ændringer, der kan have visse administrative konsekvenser for de finansielle virksomheder. Det samme gælder eventuelle fremtidige ændringer i bekendtgørelsen. Eventuelle byrder eller lettelser vil dog først være mulige at kvantificere, når bekendtgørelserne foreligger.

For forslaget vedrørende store engagementer vurderes det, at der for erhvervslivet kan være visse økonomiske konsekvenser forbundet med de nye regler. Det vurderes således, at de nye regler, for hvor store engagementer virksomhederne kan have med pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, kan bevirke øgede omkostninger for

virksomhederne. Dette skyldes, at der er risiko for, at virksomhederne vil få en lavere rente på deres udlån som følge af kravet om spredning. Det vurderes, at ændringerne ikke indebærer væsentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet. Der vil dog være omstillingsomkostninger til tilpasning af systemer til opgørelse af store engagementer.

For så vidt angår de foreslåede regler om styring af likviditeten, sker der en detaljering af reglerne herom på bekendtgørelsesniveau. Reglerne i bekendtgørelsen må forventes at medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet, da kravene til styring af likviditeten formentlig vil øge administrationen.

Herudover kan både de foreslåede regler om risiko-klassifikation og indberetning af supplerende sikkerhed stillet for særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer medføre administrative byrder for de omfattede virksomheder. De foreslåede bestemmelser indeholder hjemmel til at fastsætte nærmere regler i bekendtgørelser. Byrderne vil således først kunne kvantificeres ved bekendtgørelserne.

Med ændringen af hvidvaskloven vil filialer af udenlandske institutter for kollektiv investering blive omfattet af hvidvaskloven, og de vil dermed blive pålagt de byrder, der er forbundet hermed. På nuværende tidspunkt findes der dog ikke filialer af udenlandske institutter for kollektiv investering i Danmark.

For så vidt angår professionelle foreningers finansielle rapporter er det hensigten, at der skal gælde de samme regler for professionelle foreningers finansielle rapporter, som der gælder for fåmandsforeningers rapporter, fordi professionelle foreninger træder i stedet for fåmandsforeninger, som ikke kan stiftes mere. Derfor lever de professionelle foreninger i vidt omfang allerede op til de regler, der vil blive fastsat. Forslaget vurderes derfor ikke at have væsentlige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, ligesom det ikke vurderes at have væsentlige administrative konsekvenser af betydning for erhvervslivet.

Forslaget vedrørende Danmarks Nationalbanks hjemmel til indsamling af oplysninger til brug for udarbejdelse af statistik m.v. har været sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) med henblik på en vurdering af, om forslaget skal forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel. CKR vurderer ikke, at forslaget indeholder administrative konsekvenser i et omfang, der berettiger, at lovforslaget bliver forelagt virksomhedspanelet. Forslaget bør derfor ikke forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97). Lovforslaget fremsættes for at bringe de danske regler i overensstemmelse med de foretagne ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning) (kreditinstitutdirektivet), (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 1), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/49/EF af 14. juni 2006 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag (omarbejdning) (kapitalkravsdirektivet), (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 201) samt Europa-parlamentet og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), (EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1).

På baggrund af EU-kommissionens tilbagemelding af 3. december 2009, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 2.15.2., ændres den gældende lovs opbygning, således at bestemmelser om ligestilling af pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark med pengeoverførsler inden for Færøerne overføres til adskilte numre, stykker og paragraffer i loven.

Som følge af ovenstående bliver det muligt at ændre lovens ikrafttrædelsesbestemmelse i § 21, jf. forslagens § 13, nr. 19, hvorved loven kan sættes i kraft i to tempi, således at de regler i loven, der svarer til reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1781/2006, kan sættes i kraft for Færøerne den 15. juni 2010, mens bestemmelserne om ligestilling af pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland med pengeoverførsler inden for Færøerne kan sættes i kraft af økonomi- og erhvervsministeren, når EU-Kommissionens godkendelse foreligger.

Da reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1781/2006 således allerede er en del af den gældende lov, indeholder ændringerne i lov for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betalinger ved pengeoverførsler, ikke nye EU-retlige aspekter.

Lovforslaget indeholder desuden bestemmelser om håndhævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EU-Tidende 2009 nr. L 266, s. 11). Bestemmelserne om håndhævelse skal være gennemført senest den 1. juni 2010, jf. forordningens artikel 13.

Lovforslaget indeholder derudover en ændring af lov om betalingstjenester, der er en konsekvens af en berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked offentliggjort i EU-tidende 2009 L 187, s. 5. Der er alene tale om en ændret henvisning.

Endvidere indeholder loven en korrektion af gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2005/60/EF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EU-tidende 2005 nr. L 309, s. 15).

Ændringen i lov om Danmarks Nationalbank er afledt af bestemmelsen i ESCB-statuttens art. 5 og art. 8, stk. 4, i Rådets forordning 2533/98 om ECBs indsamling af statistisk information som ændret ved Rådets forordning 951/2009, hvorefter der kan overføres fortrolig statistisk information indenfor ESCB, hvis det er nødvendigt for udførelsen af ESCBs opgaver.

Endelig bemærkes, at forslaget vedrørende strafsanktioner i varemærkeloven og designloven er affødt af EF-varemærkesystemet og EF-designsystemet.

8. Høring

Forslaget har forud for fremsættelsen været helt eller delvist i høring hos følgende myndigheder og organisationer i det omfang, det er vurderet relevant for pågældende:

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdoms sikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Awapatent, Bech-Bruun Advokatfirma, Beskæftigelsesministeriet, Budde Schou A/S, Børsmæglerforeningen, Chas. Hude, Copenhagen Business School (CBS), Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Danmarks Statistik, Danmarks Tekniske Universitet,

Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Autoriseret Markedsplads A/S, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Forening for Industriens Patent- og Varemærkespecialister (DIP), Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Forening til Bekæmpelse af Produktpirateri, Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening - DIRF, Dansk Landbrug, Dansk Metal, Dansk Opfinderforening, Dansk Pantebrevsforening, Danske Advokater, Danske Andelskasser, Danske Forsikrings- og Pensionsmæglere, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det Danske Handelskammer, Disciplinærnævnet for Statsautoriserede Revisorer, Erhvervs- og Byggestyrelsen, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, Ferring Lægemedler A/S, Ferrosan A/S, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finansministeriet, Finansrådet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Finanstilsynet, FLSmidth, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forbrugestyrelsen, Foreningen af Firmapensionskasser, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Pengeinstitutter, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen Industriel Retsbeskyttelse, Foreningen Registrerede Revisorer, FOREX, Forsikring & Pension, Forsknings- og Innovationsstyrelsen, Forsvarsministeriet, Frivilligrådet, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Færøernes Hjemmestyre, Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GN Store Nord A/S, Gorrissen Federspiel Kierkegaard, Grønlands Hjemmestyre, H. Lundbeck A/S, Haldor Topsøe A/S, Handelshøjskolen – Århus Universitet, Hans Harding ApS, Horten Advokataktieselskab, Højberg A/S, Håndværksrådet, Indenrigs- og Socialministeriet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Ingeniørforeningen i Danmark, InvesteringsForeningsRådet, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, Johan Schlüter Advokatfirma, Kirkeministeriet, Klima- og Energiministeriet, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Konkurrencestyrelsen, Kromann Reumert, Kulturministeriet, Kuratorforeningen, København Universitet – Det Juridiske Fakultet, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrugsrådet, Landsforeningen af beskikkede advokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Larsen & Birkeholm A/S, LEO Pharma Nordic, Lett Advokatfirma, Lind Cadovius Advokataktieselskab, Lokale Pengeinstitutter, Læge-

middelindustriforeningen (LIF), Lægemiddelstyrelsen, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), MAQS Law Firm, Miljøministeriet, Ministeriet for Flygtninge, Indvandre-re og Integration, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Ministeriet for videnskab, teknologi og udvikling, Novo Nordisk A/S, Novozymes A/S, OMX Den Nordiske Børs København A/S, Opfinderforeningen.dk, Parcelhusejernes Landsforening, Patent- og Varemærkestyrelsen, Patentagentforeningen, Patentgruppen, Patrade A/S, PBS (Payment Business Services), Pensionsstyrelsen, Plesner, Plougmann & Vingtoft A/S, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening,

Regnskabsrådet, Revifora, Revisorkommissionen, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Sammenslutningen Danske Andelskasser, Sandel, Løje & Wallberg, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statens Byggeforskningsinstitut, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Statsministeriet, Syddansk Universitet, Sø- og Handelsretten, Søfartsstyrelsen, Teknologisk Institut, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Transportministeriet, Udenrigsministeriet, Udvalget til Beskyttelse af Videnskabeligt Arbejde, Undervisningsministeriet, Vestre Landsret, VP Securities A/S, Western Union, Zacco Danmark, Økonomistyrelsen, Østre Landsret, Ålborg Universitet og Århus Universitet.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Økonomiske konsekvenser for virksomheder, der måtte få påbud om at lade foretage en uvil-dig undersøgelse. Visse økonomiske konsekvenser ved ændring af reglerne om store engagementer. Enkelte omstillingsbyrder, men der vurderes ikke at være væ-sentlige administrative konse-kvenser.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. sep-tember 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97). Lov-forslaget indeholder derudover bestemmelser om håndhævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. sep-tember 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EU-Tidende 2009	

nr. L 266, s. 11). Lovforslaget indeholder endvidere en ændring af lov om betalingstjenester, der er en konsekvens af en berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF om betalings-tjenester i det indre marked offentliggjort i EU-tidende 2009 L 187, s. 5. Endelig indeholder loven en korrektion af gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2005/60/EF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EU-tidende 2005, L 309, s. 15).

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (EU-note)

Ændringen er en konsekvens af, at der med lovforslaget foreslås gennemført dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97).

Til nr. 2 (§ 1, stk. 2)

Ændringen er en konsekvens af ændringen af § 64, jf. lovforslagets § 1, nr. 11, hvor der indsættes et nyt stk. 3.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 14-16)

Ved lov 516 af 12. juni 2009 blev vedtaget en ændring af de daværende § 1, stk. 14 og 15, i lov om finansiel virksomhed. Det var forventningen, at loven ville være trådt i kraft ultimo 2009. Loven trådte imidlertid først i kraft den 1. marts 2010.

I mellemtiden blev ændring af lov om finansiel virksomhed, nr. 1273 af 16. december 2009, vedtaget og størstedelen af denne lov trådte i kraft den 1. januar 2010 – herunder den i denne sammenhæng relevante bestemmelse. I lov nr. 1273 af 16. december 2009 indsættes i § 1, nr. 3, et nyt stk. 12 i lov om finansiel virksomhed § 1. Hvorefter nummerrækkefølgen af stykkerne forskydes, således at stk. 13-16 bliver til stk. 14-17.

Den vedtagne ændring af § 1, stk. 14 og 15, i lov nr. 516 af 12. juni 2009, kommer således ved sin ikrafttræden til at ændre i de forkerte stykker i § 1. Derfor affattes disse stykker i deres helhed uden at der dermed er påtænkt nogen indholdsmæssig ændring.

Til nr. 4 (§ 5, stk. 1, nr. 16)

Med den forslåede ændring i stk. 1, nr. 16, præciseres det, at engagementsbegrebet også omfatter kapitalandele. Der er ikke tale om nogen materiel ændring, da kapitalandele også medregnes i engagementer efter de gældende regler, uanset at kapitalandele ikke er et mellemværende med kreditrisiko.

Derudover foreslås indført undtagelser med hensyn til engagementsbegrebet for så vidt angår bestemmelserne i lovens §§ 78, 145, 148 og 182 vedrørende reglerne om engagementer med direktion eller bestyrelse, engagementsgrænser, opgørelse og indberetning af store engagementer samt koncerninterne engagementer.

De foreslåede undtagelser omfatter mellemværende i forbindelse med afvikling af spotforretninger i valuta eller værdipapirer. Endvidere omfatter undtagelserne kortsigtede interdag-mellemværender, der kan opstå i forbindelse med udførelse af tjenesteydelser i form af betalingsformidling, clearing og afvikling af værdipapirer, herunder mellemværende som følge af forsinkede betalinger og andre mellemværender som følge af kunder handlinger i tilknytning til udførelse af disse tjenesteydelser. Ved interdag-mellemværender forstås mellemværende, der højst har en varighed frem til slutningen på den efterfølgende arbejdsdag. Endelig omfatter undtagelserne intradag-mellemværender med institutter, herunder korrespondentbanker, der yder tjenesteydelser i form af betalingsformidling clearing og afvikling af værdipapirer for deres kunder. Ved intradag-mellemværende forstås mellemværender, der opstår i løbet af en arbejdsdag, men som er nedbragt ved arbejdsdagens udløb.

Baggrunden for at undtage mellemværender i forbindelse med disse transaktioner fra reglerne om store engagementer er, at reglerne om store engagementer kan være unødigt byrdefulde og vanskelige at administrere i forhold til sådanne kortfristede mellemværender, og idet risikoen forbundet med store mellemværender i forbindelse med sådanne bankforretninger vurderes at være begrænset på grund af den meget korte løbetid, som disse mellemværender har. Dette skal også ses i sammenhæng med, at den gældende nationale valgmulighed om ned-

vægtning af mellemværender med kreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, som i dag er gennemført i bekendtgørelsen om store engagementer udstedt i medfør af § 148, bortfalder. Senest ved udgangen af 2010 skal sådanne mellemværender vægtes som andre engagementer. De foreslåede undtagelser gennemfører artikel 1, nr. 19, litra a, i CRD II.

Til nr. 5 (§ 5, stk. 6, nr. 1)

Ændringen er en konsekvens af den foreslåede § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 26, som ikke skal indgå i henvisningen i § 5, stk. 6, nr. 1.

Til nr. 6 (§ 7, stk. 6, og § 11, stk. 4)

Med ændringen berigtiges en fejl i den konsekvensrettelse af § 7, stk. 6, og § 11, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, som er vedtaget med lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven).

Med den foreslåede formulering ændres henvisningen, således at der henvises til § 2, stk. 2-4, og §§ 3 og 347 i lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven), der svarer til den nu ophævede aktieselskabslovs § 153, stk. 2-6.

Til nr. 7 (§ 9, stk. 3)

Ændringen berigtiger en henvisningsfejl i § 9, stk. 3, hvor der henvises til § 2, nr. 12, i lov om værdipapirhandel m.v. Henvisningen burde være til § 2, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.

Fejlen skyldes, at der ikke blev foretaget en konsekvensrettelse af § 9, stk. 3, da § 2 i den tidligere lov om værdipapirhandel m.v. blev nyaffattet ved § 1, nr. 6, i lov nr. 108 af 7. februar 2007.

Til nr. 8 (§ 11, stk. 1, 2. pkt.)

Det foreslås, at »aktiviteter« ændres til »forsikringsklasser«. Der er tale om en sproglig præcisering. Det bemærkes, at der er tale om samme ændring, som blev foreslået med § 1, nr. 8, i lov nr. 392 af 25. maj 2009, men som grundet en slåfejl var ugyldig.

Til nr. 9 (§ 43, stk. 3)

Den gældende stk. 3 bemyndiger økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om prisoplysning for finansielle ydelser. Det foreslås, at bemyndigelsen udvides, så der også bliver mulighed for

at udstede bekendtgørelser om oplysning om risiko for finansielle ydelser.

Det er hensigten, at den nye bemyndigelse skal benyttes til at udstede en bekendtgørelse om risikomærkning af investeringsprodukter, som bibringer investorerne en enkel og tydelig information om tabsrisikoen ved investering i forskellige finansielle instrumenter. Bekendtgørelsen skal forpligte udbydere af investeringsprodukter at risikomærke disse. Mærkningen vil omfatte tre kategorier, grøn, gul og rød og tage højde for risikoen for, at investor mister sin investering samt produktets kompleksitet. En udbyder skal senest i forbindelse med indgåelse af en aftale om køb af et investeringsprodukt oplyse en detailkunde om, hvordan produktet er mærket.

Finanstilsynet vil udarbejde et bilag til bekendtgørelsen, som vil indeholde en liste, hvor forskellige typer af investeringsprodukter er indplaceret i kategorierne. Finanstilsynet vil føre tilsyn med bekendtgørelsens overholdelse efter samme principper, som tilsynet med god skik og investorbeskyttelse er baseret på. Det vil sige, at Finanstilsynet vil kunne tage sager op på baggrund af klager, historier i pressen eller af egen drift, ligesom tilsynet kan foretage stikprøvekontroller og gennemføre inspektioner. Finanstilsynet kan i forbindelse med tilsynet give påbud og påtaler. Desuden vil udbydere, som tilsidesætter kravet om mærkning og oplysning om mærkningen, kunne straffes med bøde.

Reglerne og listen skal være så lette som muligt at forstå for forbrugerne og anvende for værdipapirhandlerne (fx pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber). De relevante brancheorganisationer og forbrugersiden vil derfor blive inddraget i arbejdet med kategoriseringen af de forskellige typer af investeringsprodukter. Bekendtgørelsen forventes udstedt til sommer.

Til nr. 10 (§ 61, stk. 5, nr. 1)

Der er alene tale om en sproglig præcisering af bestemmelsen.

Til nr. 11 (§ 64)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om finansiel virksomhed.

Som hidtil skal medlemmer af en finansiel virksomheds bestyrelse og direktion på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til virksomheden eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i en eksisterende finansiel virksomhed, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene.

Bestemmelsen og Finanstilsynets indgrebsbeføjelser bygger på identiske bestemmelser i en række EU-direktiver på det finansielle område.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnetheds- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en finansiel virksomhed skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks virksomhed.

Som hidtil kan der ikke stilles et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i finansielle virksomheders forhold. Her vil en særlig indsigt i anden branche eller i lokale forhold, som er relevante for den finansielle virksomhed, kunne være tilstrækkeligt. Ligeledes vil der i vurderingen af tværgående pensionskassers bestyrelsesmedlemmer blive taget højde for, at en del af pladserne i disse kassers bestyrelser er forbeholdt de af arbejdsmarkedets parter, der står bag de overenskomster, som udgør fundamentet for de omfattede pensionsordninger i pensionskassen.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede et mindre, lokalt pengeinstitut, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i stor, landsdækkende bank. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiel virksomhed til en an-

den. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan en person ikke udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Sker dette ikke kan Finanstilsynet i medfør af § 351 påbyde virksomheden at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrundet en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af skattelovgivningen og selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter § 351, stk. 3, gribe ind og kræve, at vedkommende midlertidigt fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter nr. 4.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens ved-

kommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter *nr. 3* kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af en virksomhed eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage i den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden, men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, f.eks. hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden. Der vil være tale om en konkret vurdering.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført en finansiell virksomhed tab eller bragt virksomheden i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af denne virksomhed, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af eksempelvis et engagement, når engagementet ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om engagementer, som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som den finansielle virksomhed har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for den finansielle virksomhed, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende vurderes ikke at være egnet og hæderlig.

Bestemmelsen omfatter f.eks. situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører den finansielle virksomhed tab eller udsætter virksomheden for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen til, at engagementet blev nødlidende

I *nr. 4* foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direk-

tørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af den finansielle virksomhed. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en finansiell virksomhed sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig kreditstyring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed, eller der er risiko for, at dette vil ske.

De finansielle virksomheder, som er kollapsede under den nuværende finansielle krise, har generelt været karakteriseret ved, at virksomhederne havde anlagt en meget ekspansiv og risikopræget strategi, og at ledelsen ikke havde sikret sig, at der var effektive og tilstrækkelige kontrolprocedurer til at styre virksomhedens risici. Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld

måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser, vedkommende har udvist.

Som noget nyt fremgår det eksplicit, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af et ledelsesmedlems adfærd. Det præciseres hermed, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af, om et ledelsesmedlem har udvist eller udviser en adfærd, der indebærer en risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for f.eks. en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i et forsikringsselskab, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 64, stk. 1, nr. 1-3. Tilsidesættelse af det mere skønsprægede krav i § 64, stk. 2, nr. 4, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse. Det har hidtil været vurderingen, at der skal være helt klare tegn på, at virksomheden havde lidt skade eller at dette ville ske umiddelbart efter. Derimod ville et indgreb mod et ledelsesmedlem, hvis handlinger endnu ikke havde manifesteret sig i økonomiske vanskeligheder ikke kunne anses for proportionalt.

Med den nye formulering af stk. 2, nr. 4, fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i en konkret vurdering eller i et konkret indgreb over for et ledelsesmedlem, skal vurderes. For at opretholde tilliden til den finansielle sektor fordres det således at indgreb kan ske på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforholdene samt til den konkrete virksomhed vurderer,

at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden inden for 2-3 år ikke vil kunne fortsætte sin drift, hvis ikke der sker meget væsentlige ændringer i virksomhedens ledelse og drift.

Hertil kommer, at da ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledelsessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 3* foreslås det præciseret, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i *stk. 2* angivne forhold. Pligten består både, når man vil indtræde i hvervet eller stillingen, og løbende under udøvelsen af hvervet. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring om vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen i *stk. 2*, nr. 1.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 2* fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat kan anses for at være egnet og hæderlig.

Som efter den gældende bestemmelse, finder reglerne bortset fra *stk. 2*, nr. 3, tilsvarende anvendelse på ledelsesmedlemmer i en finansiell holdingvirksomhed og for generalagenter, jf. bestemmelsens *stk. 4* og *5*.

Til nr. 12 (§ 65)

Der foreslås indsat et nyt *stk. 2*, der giver Finanstilsynet hjemmel til at udstede bekendtgørelse om de krav, der stilles til indholdet af bestyrelsens forretningsorden. Finanstilsynets praksis for kravene til bestyrelsens forretningsorden fremgår i dag af de vejledninger, Finanstilsynet har udarbejdet med hjemmel i § 71, *stk. 2*. Vejledningerne indeholder henvisninger til den tidligere aktieselskabslovs regler om bestyrelsens forretningsorden.

De finansielle virksomheder er på grund af deres samfundsøkonomiske betydning underlagt omfattende regulering og beskæftiger sig i øvrigt ofte med mange og komplekse forretningsområder. Bestyrelsen i en finan-

siel virksomhed har derfor mange forpligtelser, der følger af virksomhedens særlige karakter. Af særlige forpligtelser kan nævnes proceduren i forbindelse med opgørelse af virksomhedens individuelle solvensbehov, udarbejdelse af politikker for den finansielle virksomheds risikobehæftede aktiviteter, retningslinjer for outsourcing af aktiviteter samt opfølgningen på, om kravene i § 71 i øvrigt er opfyldt. Bestyrelsens procedurer for sådanne særlige forpligtelser bør fremgå af bestyrelsens forretningsorden for en finansiell virksomhed, og der foreslås derfor indsat et nyt stk. 2 indeholdende en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede en bekendtgørelse om de krav, som skal stilles til indholdet af denne forretningsorden. I bekendtgørelsen vil der bl.a. blive fastsat regler om, hvilke forhold, der som minimum skal fremgå af forretningsordenen, men der kan for nogle forhold også være tale om, at der stilles minimumskrav til, hvordan de skal fremgå.

Til nr. 13 (§ 68)

Det foreslås, at henvisningen til selskabslovens § 92, stk. 2 og 3, erstattes med en henvisning til selskabslovens § 93, stk. 2 og 3.

Med den foreslåede ændring berigtiges den nævnte henvisning til selskabsloven. Den nuværende henvisningsfejl skyldes en fejl i den konsekvensrettelse af bestemmelsen, som blev foretaget med § 8, nr. 20, i lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiell virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven).

Til nr. 14 (§ 70)

Den foreslåede ændring af § 70 indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion. Dette omfatter løbende stillingtagen til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, risikoprofil og politikker m.v. Samtidig indeholder den krav til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktionen og til direktionens rapportering til bestyrelsen om virksomhedens risici. Endelig indeholder den krav til bestyrelsens opfølgning på, om risikoprofil og politikker følges i virksomheden og til, at bestyrelsen træffer de fornødne forholdsregler, hvis risikoprofil og politikker ikke længere er forsvarlige for den finansielle virksomhed.

Kravene gælder for alle finansielle virksomheder. Ifølge kapitel 12 i lov om finansiell virksomhed gælder, at en række regler blandt andet også gælder for koncerner, hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsinstitut. Det drejer sig blandt andet om reglerne for solvensbehovet, om engagements størrel-

se og om tilstrækkelig likviditet. Som følge heraf skal indebærer den foreslåede § 70, at bestyrelsen i en finansiell virksomhed, der samtidig er modervirksomhed i en koncern eller en delkoncern, skal tage stilling til, hvordan det sikres, at risici kan identificeres og styres på tværs af koncernens selskaber, med henblik på at koncernen kan opfylde de pågældende regler. Det følger dog samtidig, at bestyrelserne i koncernens øvrige finansielle virksomheder selvstændigt skal tage stilling til, om de risici og opgørelsesprincipper, som de finansielle virksomheder anvender, er passende i forhold til aktiviteterne og forholdene i disse virksomheder. Bestyrelserne i koncernens finansielle virksomheder kan lægge de samme principper til grund ved fastlæggelsen af risikoprofil og politikker, hvis det kan dokumenteres, at det er forsvarligt.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, skal bestyrelsen for en finansiell virksomhed fastlægge, hvilke forretningsmæssige aktiviteter virksomheden vil beskæftige sig med inden for virksomhedens formålsparagraf. I et pengeinstitut vil bestyrelsen eksempelvis skulle beslutte, hvilke pengeinstitutaktiviteter (indlån, udlån, værdipapirhandel etc.) virksomheden skal beskæftige sig med. Bestyrelsen i et forsikringselskab vil f.eks. skulle tage stilling til, hvilke forsikringsklasser og -produkter selskabet skal udbyde.

Bestyrelsen skal desuden efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, identificere og kvantificere de væsentlige risici, som virksomheden påtager sig dels ved sine forretningsmæssige aktiviteter dels ved sin indretning. Bestyrelsen skal herunder træffe beslutning om virksomhedens risikoprofil, der er den overordnede ramme for, hvilke og hvor store risici virksomheden ønsker at påtage sig. Eksempelvis skal bestyrelsen i et pengeinstitut fastlægge, hvilke kreditrisici pengeinstituttet vil kunne påtage sig som følge af de aktiviteter, som pengeinstituttet skal udføre. Bestyrelsen skal desuden fastlægge, hvor store disse risici må være. Det kan f.eks. være grænser for eksponeringer mod bestemte brancher og for eksponeringer mod bestemte geografiske områder. I et forsikringselskab skal bestyrelsen f.eks. fastlægge, hvilke og hvor store forsikrings- og markedsrisici selskabet vil påtage sig.

Ud fra den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen efter det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, fastlægge politikker m.v. for virksomhedens væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici under hensyntagen til samspillet mellem disse. Med politikker menes principper for, hvordan virksomheden skal drives, for at risikoprofilen kan overholdes. For et pengeinstitut kan der f.eks. være tale om, at bestyrelsen skal fastlægge overordnede principper for, hvorledes kreditrisici holdes inden for de fastlagte rammer, f.eks. opfølgning på hvordan kreditterne udvikler sig. I et for-

sikringsselskab vil det f.eks. være de overordnede principper for selskabets forsikringsmæssige risici og opfølgning på, hvordan bl.a. forsikringsudbetalingerne udvikler sig og om de indlagte forudsætninger holder.

Efter nr. 4 skal der fastsættes regler for, hvorledes direktionen skal rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal sikre, at bestyrelsen til stadighed har kendskab til den finansielle virksomheds aktuelle risici, herunder om virksomheden overholder lovgivningens krav til, hvor store risici, virksomheden må påtage sig. Dette skal dels gøre det muligt for bestyrelsen at gribe ind i tide overfor uønskede risici, dels være en del af beslutningsgrundlaget, når bestyrelsen skal revurdere risikoprofilen.

Efter det foreslåede *stk. 2* skal bestyrelsen udarbejde skriftlige retningslinjer til direktionen. Dette skal ske på grundlag af bestyrelsens overvejelser og beslutninger om forretningsmæssige aktiviteter, risikoprofil og politikker. Beslutningen om retningslinjerne til direktionen skal blandt andet indeholde de kvantitative og kvalitative rammer, inden for hvilke direktionen kan agere. Såvel de kvantitative som de kvalitative rammer skal være kontrollerbare sådan, at det er muligt for direktionen selv at kontrollere og for bestyrelsen at følge op på, om rammerne overholdes. Som en integreret del af fastsættelsen af rammerne skal bestyrelsen tage stilling til, efter hvilke principper risici skal opgøres, således at der ikke er tvivl om, hvad rammerne indebærer. Samtidig skal bestyrelsen beslutte, hvilke typer af dispositioner direktionen kan træffe på egen hånd, og hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens godkendelse. Dette skal sikre, at væsentlige dispositioner, der efter den finansielle virksomheds forhold er af usædvanlig art eller af stor betydning, vurderes eksplicit af bestyrelsen i forhold til den finansielle virksomheds risikoprofil og politikker.

Som et led i bestyrelsens forpligtelse til løbende at vurdere såvel virksomhedens risici som direktionens udførelse af sine opgaver skal bestyrelsen i retningslinjerne til direktionen også tage stilling til omfanget af direktionens forpligtelse til at rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal omfatte både alle retningslinjernes rammer og alle de grænser, der er fastsat i lovgivningen, f.eks. placeringsgrænserne i lovens §§ 145-147. Reglen indebærer desuden, at direktionen skal rapportere til bestyrelsen, hvis der er vilkår i virksomheden eller på de finansielle markeder, der indebærer, at de af bestyrelsen fastlagte risikoprofil og politikker ikke længere kan overholdes, også selvom direktionen følger retningslinjerne.

De foreslåede *stk. 1* og *2* indebærer, at bestyrelsens skriftlige retningslinjer til direktionen ikke som i den gældende § 70 alene skal omfatte de væsentligste aktivitetsområder, men derimod skal omfatte alle væsentlige

aktiviteter og tilknyttede risici. Dette er i overensstemmelse med Finanstilsynets praksis og sikrer, at kun uvæsentlige aktiviteter kan udelades af bestyrelsens stillingtagen efter den foreslåede § 70. Medmindre der er tale om aktiviteter, som bestyrelsen efter lovgivningen ikke må – eller af andre årsager ikke kan – uddelegere til direktionen, afgør bestyrelsen dog selv, om en aktivitet skal uddelegeres fuldt ud eller kun delvist til direktionen.

Bestyrelsen skal løbende sikre, at virksomheden drives forsvarligt, hvilket fremgår af forslaget *stk. 3* og *4*. Bestyrelsen skal efter forslaget *stk. 3* tage stilling til, om risikoprofilen og de af bestyrelsen vedtagne politikker m.v. på passende måde er implementeret i virksomhedens drift. Efter forslaget *stk. 4* skal bestyrelsen vurdere, om direktionen overholder de retningslinjer, som bestyrelsen har givet direktionen, idet dette er en væsentlig forudsætning for, at virksomheden drives forsvarligt. Såfremt direktionen ikke overholder retningslinjerne, skal bestyrelsen træffe de nødvendige forholdsregler, som i praksis vil afhænge af karakteren af den manglende overholdelse.

Efter forslaget *stk. 3* skal bestyrelsen desuden tage stilling til, om den valgte risikoprofil er forsvarlig set i lyset af blandt andet de organisatoriske forhold, de forhåndenværende ressourcer, herunder særligt kapital og likviditet, de forretningsmæssige aktiviteter art og kompleksitet samt markedsforholdene. Denne vurdering vil i stort omfang være fremadrettet. Eksempelvis skal bestyrelsen sikre sig, at der er tilstrækkelige medarbejderressourcer og systemmæssige ressourcer til at håndtere såvel vækst i forretningsomfanget som nye risici, der kan opstå.

Bestyrelsen skal ligeledes vurdere, om de fastlagte politikker er egnede til at sikre, at virksomhedens risici til stadighed kan holdes inden for den ønskede risikoprofil.

Hvor ofte, der skal foretages revurdering af risikoprofil og politikker, afhænger af den konkrete situation. Normalt vil revurderingen skulle ske mindst en gang om året, men i perioder med større ændringer i virksomhedens forhold og/eller markedsforholdene vil revurderingen skulle foretages hyppigere.

En revurdering behøver ikke nødvendigvis at føre til ændringer, men såfremt bestyrelsen skønner, at risikoprofil og politikker ikke er betryggende, skal bestyrelsen foretage en fornyet fastlæggelse heraf samt om nødvendigt revurdere virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter og retningslinjerne til direktionen.

De bestyrelsesopgaver, der er anført i § 70, er nært forbundne med den proces, der finder sted, når bestyrelsen skal tage stilling til den finansielle virksomheds individuelle solvensbehov i henhold til lovens § 124,

stk. 4, § 125, stk. 7, og § 126, stk. 8. Dette skal således fastsættes ud fra virksomhedens organisation, forretningsmæssige aktiviteter og risikoprofil, idet der skal være overensstemmelse mellem disse forhold og den kapital, der er til rådighed.

Kravene i henhold til den foreslåede § 70 indebærer ikke krav om en bestemt procedure for bestyrelsens stillingtagen til de forhold bestemmelsen omhandler, men indebærer krav om, at bestyrelsen løbende sikrer sig, at der er overensstemmelse mellem, hvad den finansielle virksomhed vil og kan gøre.

Det foreslås i *stk. 5*, at der gives en bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede bekendtgørelse om forholdene i stk. 1-4. Bekendtgørelsen kan bl.a. indeholde krav til fastlæggelse af risikoprofil, herunder hvilke risikotyper, der som minimum skal være taget stilling til i den enkelte type af finansiell virksomhed. Det kan også fremgå, på hvilke områder der som minimum skal være politikker, og hvad disse politikker skal indeholde. Der kan desuden være krav til retningslinjerne til direktionen og bestemmelser om forhold i forbindelse med den løbende vurdering af, om virksomheden drives forsvarligt.

Bekendtgørelsen kan stille forskellige krav mellem dels de enkelte typer af finansielle virksomheder (pengeinstitutter, realkreditinstitutter, forsikringsselskaber m.v.) og dels mellem de enkelte virksomheder, f.eks. på grund af virksomhedens størrelse og kompleksitet.

Til nr. 15 (§ 71)

Den gældende § 71, stk. 1, foreslås ændret således, at ordene »effektive former for virksomhedsstyring« i den nuværende bestemmelses nr. 1 flyttes til bestemmelsens indledning og dermed kommer til at udgøre det overordnede krav i bestemmelsen. De efterfølgende nr. 2-9 bliver herefter nr. 1-8 og udgør de enkelte hovedkrav til, hvad der indgår i opfyldelsen af kravet til effektive former for virksomhedsstyring. Derved svarer bestemmelsens ordlyd i højere grad til indholdet af artikel 22 i kreditinstitutdirektivet.

Den gældende § 71, stk. 2, foreslås ændret således, at bestemmelsen i stedet for en hjemmel til udstedelse af vejledninger indeholder hjemmel til udstedelse af bekendtgørelse, hvis bestemmelser er retligt bindende for de finansielle virksomheder.

Den praksis, som Finanstilsynet har fastlagt, og som for en dels vedkommende fremgår af vejledningerne til bestemmelsen, vil som hovedregel blive videreført. I lyset af erfaringerne fra uroen på de finansielle markeder og de øgede internationale krav til god selskabsledelse vil Finanstilsynet imidlertid tage stilling til, om de krav, der i dag er medtaget i vejledninger, skal skærpes eller

suppleres i forbindelse med overgangen fra vejledninger til bekendtgørelse udstedt med hjemmel i §§ 70 og 71. Bekendtgørelsen vil efterfølgende blive ændret i takt med udviklingen og ændringer i de internationale standarder på området. På grundlag af en nøje afvejning mellem behov og konsekvenser, vil der også kunne tænkes fastsat danske særregler, hvis dette skønnes nødvendigt af hensyn til at opretholde tilliden til den finansielle stabilitet eller tilliden til den finansielle sektor eller for at beskytte kunder i finansielle virksomheder i Danmark. Såvel udstedelsen som den løbende tilpasning af bekendtgørelsen vil ske efter drøftelser med den finansielle sektors organisationer.

Det skal særskilt nævnes, at Finanstilsynet i bekendtgørelsen vil fastsætte regler for pengeinstitutters belåning af pantebreve, herunder hvilke kriterier institutterne skal lægge vægt på ved udlån baseret på pantebreve samt hvilke oplysninger, der som minimum skal foreligge for at et pantebrev kan belånes. Detaljerede regler på området vil gøre det lettere for Finanstilsynet at gribe ind over for en lemfældig kreditpolitik i fremtiden.

Reglerne vil stille krav om, at pantets værdi løbende vurderes, herunder ved at foretage vurderinger af ejendommen og i øvrigt have øje for forholdet til eventuelle andre panterettigheder i ejendommen. Derudover skal pantets reelle værdi tillægges afgørende betydning ved belåning af en ejendom gennem en vurdering af ejendommen, den offentlige vurdering samt en vurdering af eventuelle andre panterettigheder i ejendommen.

I dag er der en vejledning til § 71 for hver enkelt type af finansiell virksomhed samt en it-sikkerhedsvejledning, der er fælles for alle virksomheder, der er omfattet af loven. Af overskuelighedshensyn, og for så vidt muligt at sikre ensartede regler, vil det fremover tilstræbes, at der kun udstedes én bekendtgørelse i medfør af § 71 for samtlige finansielle virksomheder. Bekendtgørelsen vil dog tage højde for de særlige forhold i de enkelte virksomhedstyper.

Til 16-18 (§ 84, stk. 1, § 88, stk. 1, og § 96)

Det foreslås, at der sker en nyaffattelse af § 84, stk. 1, § 88, stk. 1, og § 96.

Med den foreslåede formulering berigtiges de henvisninger til selskabsloven, som fremgår af bestemmelserne. De nuværende henvisningsfejl skyldes en fejl i den konsekvensrettelse af bestemmelserne, som blev foretaget med § 8, nr. 24, 27, 29, 33 og 34, i lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiell virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven).

Til nr. 19 (§ 112)

Med ændringen berigtiges en fejl i den konsekvensrettelse af § 112, i lov om finansiel virksomhed, som er vedtaget med lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven).

Med den foreslåede formulering ændres henvisningen, således at der henvises til §§ 28 og 29 i lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven), der svarer til den nu ophævede aktieselskabslovs § 4.

Til nr. 20 og 21 (§ 114, stk. 1 og 3)

Det foreslås, at der sker en nyaffattelse af § 114, stk. 1 og 3.

Med den foreslåede formulering berigtiges de henvisninger til selskabsloven, som fremgår af bestemmelserne. De nuværende henvisningsfejl skyldes en fejl i den konsekvensrettelse af bestemmelserne, som blev foretaget med § 8, nr. 33 og 34, i lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven).

Til nr. 22 (§ 118, stk. 4)

Den gældende § 118, stk. 3, giver mulighed for at videregive oplysninger om kundeforhold til koncernforbundne forsikringsselskaber, det administrerende selskab i et forsikringsadministrations-selskab, til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ejer fuldt ud og til Arbejdsmarkedets Tillægspension til brug for rådgivning. Rådgivning er særlig relevant på forsikrings- og pensionsområdet, fordi en del kunder på grund af ordningernes kompleksitet har svært ved at varetage egne interesser, og fordi kunderne sjældent er i kontakt med selskaberne.

Imidlertid giver stk. 3, ikke mulighed for en rådgivning, der omfatter hele ordningen, for de kunder, som har en arbejdsmarkedspensionsordning, der indeholder en kapital- eller ratepension i et pengeinstitut. Det gælder uanset, om pengeinstituttet er koncernforbundet med et givent forsikringsadministrationsfællesskab og uanset, om pengeinstituttet er oprettet inden for koncernen med henblik på at kunne tilbyde sådanne kapital- og ratepensioner som led i en arbejdsmarkedspensionsordning.

For at sikre alle pensionskunder lige muligheder for rådgivning om deres arbejdsmarkedspensionsordninger foreslås det, at der også åbnes mulighed for, at et pengeinstitut kan videregive oplysninger om en kapital-

eller ratepension til et forsikringsadministrationsfællesskab inden for samme koncern til brug for rådgivning om kundens arbejdsmarkedspensionsordning.

Dette forslag vil gøre det muligt at videregive oplysninger om den del af en arbejdsmarkedspensionsordning, der måtte være placeret som kapital- eller ratepension i et pengeinstitut inden for samme koncern som forsikringsadministrationsfællesskabet. Det vil gøre det muligt at give kunden rådgivning om den samlede arbejdsmarkedspensionsordning, også selvom en del af ordningen er placeret som en kapital- eller ratepension i et koncernforbundet pengeinstitut. Dermed kan rådgivningsforpligtelsen helt overlades til administrationsfællesskabet, som har mulighed for at tage den samlede ordning i betragtning i forbindelse med rådgivningen af kunden.

En arbejdsmarkedspensionsordning er oprettet enten på grundlag af en kollektiv overenskomst på et fagområde eller gennem firmaaftale på den enkelte arbejdsplads, dvs. en ordning, som er oprettet som led i et ansættelsesforhold. Der er typisk både ret og pligt til at være med i ordningen. Det fremgår af overenskomsten eller aftalen mellem arbejdspladsen og pensions-selskabet, hvor meget hver af parterne indbetaler. Indbetalingen sker som hovedregel som en procentdel af lønnen.

En arbejdsmarkedspensionsordning kan indeholde både alderspension i et livsforsikringsselskab, forsikringer mod f.eks. kritisk sygdom i et skadesforsikringsselskab samt i særlige tilfælde en kapital- eller ratepension i et pengeinstitut.

Det gælder, som for § 118, stk. 3, at administrationsfællesskabet ikke må anvende de videregivne oplysninger til andre formål end rådgivning om den samlede arbejdsmarkedspensionsordning. I overensstemmelse med de sædvanlige betingelser for videregivelse af kundeoplysninger må oplysningerne om kapital- eller ratepensionen alene videregives, hvis de er relevante for, at der kan ydes rådgivning. Tilsvarende må oplysninger videregivet til brug for rådgivning ikke bruges til markedsføringsformål.

Oplysninger kan kun videregives til brug for rådgivning om selve ordningen, og de muligheder, som ordningen indeholder. Forslaget giver ikke mulighed for at rådgive kunden til at købe dækninger, som ligger uden for ordningen.

Forslaget giver heller ikke mulighed for at videregive oplysninger om andre ordninger, som kunden måtte have i pengeinstituttet, når disse ikke indgår i den pågældendes arbejdsmarkedspensionsordning.

Bestemmelsen giver kun mulighed for, at der kan videregives oplysninger om en kapital- eller ratepension,

som er en del af en samlet arbejdsmarkedspensionsordning fra et pengeinstitut til et forsikringsadministrationsfællesskab, når disse er en del af den samme koncern. Der gives med forslaget således ikke mulighed for, at oplysninger kan videregives fra administrationsfællesskabet til pengeinstituttet med henblik på, at rådgivningen kan foregå der. En sådan videregivelse vil kun kunne ske, hvis kunden har givet sit samtykke hertil.

Til nr. 23 (§ 118, stk. 5)

Det foreslås, at bestemmelsen i § 117, stk. 1, om videregivelse af fortrolige oplysninger også finder anvendelse på oplysninger, der videregives efter den foreslåede § 118, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 22.

Til nr. 24 (§ 121, stk. 1)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 121, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at oplysninger om en privatkunde ikke må videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden har givet samtykke hertil. Da den foreslåede § 118, stk. 4, opregner betingelserne for at kunne videregive oplysninger om en kundes kapital eller ratepension til brug for rådgivning, bør der i forbindelse med forbuddet mod at videregive oplysninger til brug for rådgivning, medmindre der foreligger et samtykke, jf. § 121, stk. 1, indsættes en henvisning i bestemmelsen til den ny § 118, stk. 4, for at tydeliggøre, at der ikke kræves samtykke til videregivelse til rådgivning, når forholdet er omfattet af § 118, stk. 4.

Til nr. 25 (§ 125, stk. 7)

Det foreslås præciseret, at solvensbehovet skal udtrykkes som den tilstrækkelige basiskapital i procent af de risikovægtede poster, og ikke den faktiske basiskapital i procent af de risikovægtede poster. Der er alene tale om en sproglig præcisering.

Til nr. 26 (§ 125 a)

Den foreslåede bestemmelse forlænger en overgangsordning for virksomheder, der anvender en intern metode for opgørelse af de risikovægtede poster for kreditrisiko eller en intern metode for opgørelse af de risikovægtede poster for operationel risiko, jf. 143, stk. 3. Forslaget indebærer, at virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko efter bestemmelsens ikrafttræden i 2010 og i 2011, skal have en basiskapital, der mindst udgør 6,4 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gælden-

de den 31. december 2006. Dette svarer til den gældende overgangsordning i 2009 i henhold til § 5, stk. 3, i lov nr. 527 af 7. juni 2006, hvorefter virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko, efter lovens ikrafttræden i 2010 og i 2011 skal have en basiskapital, der mindst udgør 80 pct. af solvenskravet på 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006.

Den foreslåede stk. 2 er en videreførelse af den gældende bestemmelse i § 5, stk. 4, i lov nr. 527 af 7. juni 2006, der giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte nærmere for opgørelse af minimumskravet til basiskapitalen efter stk. 1. Denne bestemmelse tager sigte på, at Finanstilsynet kan fastsætte regler, der gør det muligt for virksomheder at vælge enklere metode til opgørelse af risikoposter, end fastsat i reglerne der var gældende den 31. december 2006.

Til nr. 27 (§ 127)

Definitionen af kapitalkravet foreslås udvidet til også at omfatte det supplerende krav til basiskapitalen, der foreslås indsat i lov om finansiel virksomhed og videreført i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, med den ny § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 26.

Til nr. 28 (§ 129, stk. 1, nr. 5)

Der er tale om en korrektion af henvisningen til stk. 3 i § 129, stk. 1, nr. 5, da henvisningen rettelig skal være til stk. 8.

Til nr. 29 (§ 129, stk. 2)

De foreslåede ændringer til bestemmelsen gennemfører CRD II artikel 1, nr. 7, 9-12 og 36, som ændrer artiklerne 57, 63, stk. 2, 65, stk. 1, 66 og 154 samt indsætter den nye artikel 63a i kreditinstitutdirektivet.

Den foreslåede ændring af § 129, stk. 2, vedrører betingelser for hybrid kernekapital, der kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen, inklusiv hybrid kernekapital. Derudover foreslås der enkelte sproglige ændringer i indledningen til stk. 2.

Ændringen i nr. 1 indebærer, at konvertering af den hybride kernekapital til aktie, garanti- eller andelskapital ikke alene skal finde sted, hvis virksomheden ikke opfylder kapitalkravet, men også hvis virksomheden på anden måde er nødlidende, selv om virksomheden opfylder kapitalkravet. Parterne skal i låneaftalen specificere, hvornår virksomheden på anden måde er nødli-

dende. Dette kan eksempelvis være ved nærliggende risiko for betalingsstandsning, eller ved nærliggende risiko for, at virksomheden ikke kan opfylde det individuelle opgjorte solvensbehov.

Det foreslås endvidere, at der i *nr. 2* indsættes en regel om, at låneaftalen ikke må indeholde incitament til indfrielse. Dette er skærpelse af kravet i forhold til den gældende regel, hvorefter aftalen ikke må indeholde vilkår om en rentestigning. Incitament til indfrielse vil blandt andet omfatte elementer i aftalen, som kan give markedsdeltagerne en forventning om, at indfrielse vil finde sted på et givet tidspunkt.

Endelig foreslås i *nr. 3* indført et krav om, at hybrid kernekapital, der kan udgøre op til 50 pct. af kernekapital ikke må forfalde på et forud fastsat tidspunkt. Reglen om at hybrid kernekapital ikke må forfalde på et forud fastsat tidspunkt er som sådan ikke ny, men indførelsen af reglen i den foreslåede *nr. 3* er en konsekvens af, at hybrid kernekapital i medfør af forslaget til ændring af *nr. 1* kan indeholde aftale om, at gælden forfalder på et på forhånd fastsat tidspunkt. Hvis aftalen indeholder sådan bestemmelse, kan den pågældende hybride kernekapital højst udgøre 15 pct. af kernekapitalen, jf. den foreslåede § 129, stk. 4, i lovforslagets § 1, nr. 31.

Til nr. 30 (§ 129, stk. 3)

Den foreslåede ændring i stk. 3 gennemfører CRD II artikel 1, nr. 12, som indsætter et nyt artikel 66, stk. 1a, litra b, i kreditinstitutdirektivet vedrørende betingelserne for hybrid kernekapital. § 129, stk. 3, vedrører hybrid kernekapital, som ikke opfylder alle kravene i stk. 2, men som kan udgøre op til 35 pct. af kernekapitalen, inklusiv hybrid kernekapital. Stk. 3 ændres som følge af den foreslåede § 129, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 29, således at det fremgår, at låneaftalen ikke må indeholde incitament til indfrielse eller vilkår om, at gælden forfalder på et forud fastsat tidspunkt, hvis den hybride kernekapital skal kunne udgøre op til 35 pct. af kernekapitalen. Dette er en erstatning af den gældende bestemmelse, hvorefter aftalen ikke må indeholde bestemmelser om en rentestigning.

Incitament til indfrielse omfatter elementer i aftalen om hybrid kernekapital, som kan give markedsdeltagerne en forventning om, at indfrielse vil finde sted på eller før et på forhånd fastsat tidspunkt, f.eks. i forbindelse med en aftalt rentestigning eller en aftalt ændring i konverteringsforholdet mellem hybrid kernekapital og aktiekapital, eller andre elementer, hvor det vil kunne opfattes som et svaghedstegn, hvis virksomheden ikke helt eller delvis indfrier den hybride kernekapital, når den har mulighed for det.

Til nr. 31 (§ 129, stk. 4)

Den foreslåede ændring i stk. 4 gennemfører CRD II artikel 1, nr. 12, som indsætter et nyt artikel 66, stk. 1a, litra c, i kreditinstitutdirektivet vedrørende betingelserne for hybrid kernekapital. § 129, stk. 4, vedrører hybrid kernekapital, som ikke opfylder alle kravene i stk. 2, men som kan udgøre op til 15 pct. af kernekapitalen inklusiv hybrid kernekapital. I forhold til de gældende bestemmelser indebærer forslaget, at hybrid kernekapital i denne kategori kan indeholde bestemmelser om, at gælden forfalder på et på forhånd fastsat tidspunkt, og at aftalen kan indeholde andre moderate incitament til indfrielse, end begrænsede rentestigninger i henhold til de gældende regler, jf. lovforslagets § 1, nr. 36.

Moderate incitament til indfrielse kunne eksempelvis være rentestigninger, der ligger inden for de begrænsninger, der er anført i den gældende § 132, stk. 1, nr. 12 og 13, samt stk. 2 og 3, eller aftalte stigninger i konverteringsforholdet mellem hybrid kernekapital og aktiekapital, der ligger inden for et givet loft, for eksempel 150 pct. af det oprindelige konverteringsforhold ved aftalens indgåelse.

Til nr. 32 (§ 129, stk. 6)

Ændringen af § 129, stk. 6, er en konsekvens af ændringen i stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 29. Da der nu indføres bestemmelser om andre moderate incitament til indfrielse end rentestigninger, præciseres det i stk. 6, at statslig hybrid kernekapital i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter vil være undtaget fra bestemmelserne vedrørende incitament til indfrielse i § 129, stk. 2 og 3, således at sådanne aftaler kan indeholde vilkår om begrænsede stigninger i indfrielsesprisen. Bestemmelsen tager sigte på, at statslig hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud, og som måtte medføre udbetaling efter lovens ikrafttræden, vil kunne medregnes op til 35 pct. eller 50 pct., uanset at de indeholder bestemmelser om sådanne begrænsede stigninger i indfrielsesprisen. Endvidere er formålet, at aftaler om indskud af statslig hybrid kernekapital, der er udstedt før lovens ikrafttræden, efter lovens ikrafttræden vil kunne ændres i enighed mellem parterne vedrørende incitament til førtidsindfrielse, uden at aftalen samtidigt må ændres, således at den nye foreslåede § 132 nødvendigvis skal opfyldes. Eventuelle aftaler om statslig hybrid kernekapital indgået efter lovens ikrafttræden vil være omfattet af den foreslåede ændring af § 132. For aftaler indgået forud for lovens ikrafttræden, som ikke overholder de nye foreslåede bestemmelser i § 132, vil den statsligt ind-

skudte hybride kernekapital være omfattet af overgangsbestemmelsen i den foreslåede § 132 a.

Til nr. 33 (§ 129, stk. 10, 1. og 2. pkt.)

Der er alene tale om en sproglig præcisering af det anvendte begreb.

Til nr. 34 (§ 131, stk. 1)

Forslaget gennemfører 3. afsnit i artikel 106, stk. 1, i kreditinstitutdirektivet. Stk. 1, nr. 1-3, er en videreførelse af den gældende bestemmelse. Med forslaget indsættes et nyt stk. 4, der indebærer, at et beløb, der dækker engagementer eller dele af engagementer, der undtages fra bestemmelserne om store engagementer i § 145, i medfør af den foreslåede nye § 145, stk. 11, ikke medregnes i kernekapitalen, eksklusivt hybrid kernekapital.

Til nr. 35 (§ 131, stk. 2)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om indsættelse af et nyt nr. 7 i § 139, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 48. Derudover foreslås det sprogligt præciseret, at beløbet, der fradrages i § 131, svarer til beløbet, der fradrages i § 139, således at det tydeligere fremgår, at de pågældende fradrag fordeles med halvdelen i kernekapitalen og halvdelen i den ansvarlige lånekapital.

Til nr. 36 (§ 132)

De foreslåede ændringer til bestemmelsen gennemfører CRD II artikel 1, nr. 7, 9-12 og 36, som ændrer artiklerne 57, 63, stk. 2, 65, stk. 1, 66 og 154 samt indsætter den ny artikel 63a i kreditinstitutdirektivet.

I indledningen i stk. 1 er indsat en henvisning til § 135, stk. 3, hvor der er grænser for medregning af supplerende kapital i kernekapitalen, for at præcisere, at der er tale om nødvendige betingelser for, at hybrid kernekapital kan medregnes i basiskapitalen, men ikke tilstrækkelige betingelser, jf. disse grænser.

Stk. 1, nr. 1, videreføres uændret.

Den foreslåede ændring i *stk. 1, nr. 2*, gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter den ny artikel 63a, stk. 2, 1. pkt., i kreditinstitutdirektivet. Ændringen indebærer, at hybrid kernekapital, hvor der er aftalt et forfaldstidspunkt, kan medregnes i kernekapitalen, forudsat at den oprindelige løbetid er over 30 år. Hybrid kernekapital, hvor der er aftalt et forfaldstidspunkt, kan dog højst udgøre 15 pct. af kernekapitalen inklusiv hybrid kernekapital, jf. lovforslagets § 1, nr. 31.

Den foreslåede ændring i *stk. 1, nr. 3*, er en konsekvens af den foreslåede ændring i nr. 2, hvori der indføres en regel om, at der i låneaftaler om hybrid kernekapital gerne må være aftalt et forfaldstidspunkt, såfremt dette ligger tidligst 30 år efter indbetalingen. Den foreslåede ændring i nr. 3 præciserer, at ud over et aftalt forfaldstidspunkt, må gælden kun forfalde, såfremt låntageren træder i likvidation eller erklæres konkurs.

I bestemmelsens *stk. 1, nr. 4*, ændres »tilbagebetales« til »indfries«. Der er alene tale om en sproglig præcisering af, at indfrielse også kan ske på anden måde end ved tilbagebetaling. Et eksempel er, at instituttet har skaffet hybrid kernekapital ved udstedelse af obligationer, og hvor instituttet for at indfri lånet køber obligationerne tilbage.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 5*, erstatter den gældende § 132, stk. 1, nr. 12 og 13, samt stk. 2 og 3, der indeholder bestemmelser om loft over aftalte rentestigninger i aftaler om hybrid kernekapital. Den foreslåede regel er mere generel, idet den fastslår, at eventuelle aftalte incitamenter til indfrielse af den hybrid kernekapital, herunder også andre incitamenter end rentestigninger, skal være moderate, og at de tidligst må indtræde 10 år efter indbetalingen. Begreberne: *incitamenter til indfrielse og moderate incitamenter til indfrielse* er nærmere omtalt i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 30 og 31.

Tilsynsmyndighederne skal i henhold til artikel 63a, stk. 2, i kapitalkravsdirektivet fastlægge, hvad der forstås ved moderate incitamenter til indfrielse. Finanstilsynet vil basere sin fortolkning af, hvad der forstås ved moderate incitamenter til indfrielse, på retningslinjer, der forventes udarbejdet af de europæiske tilsynsmyndigheder i fællesskab i regi af Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS). I medfør af det foreslåede stk. 10, forventes Finanstilsynet at fastsætte nærmere regler for, hvornår der er tale om moderate incitamenter til indfrielse, jf. bemærkningerne herunder.

Stk. 1, nr. 6 og 7, er en videreførelse af de gældende nr. 5 og 6, dog med enkelte sproglige ændringer.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 8*, gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter den ny artikel 63a, stk. 3, i kreditinstitutdirektivet. Den foreslåede bestemmelse erstatter det gældende nr. 7, hvorefter forrentning af gælden bortfalder, hvis virksomheden ikke har frie reserver i forhold til seneste årsrapport. Formålet med bestemmelsen er at øge den hybride kernekapitals tabsabsorberingsevne, således at den hybride kernekapital i en situation, hvor virksomheden ikke opfylder kapitalkravet, bedre kan beskytte virksomheden mod konkurs eller likvidation. Derudover bliver det i bestemmelsen præ-

ciseret, at det skal fremgå af aftalen, at forrentning af gælden skal bortfalde.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 9*, gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter den ny artikel 63a, stk. 3, i kreditinstitutdirektivet. Det foreslås at indføre krav om, at låntageren skal kunne beslutte, at forrentning af gælden bortfalder, såfremt det skønnes nødvendigt for at bevare virksomhedens finansielle sundhed. Dette er en skærpelse af kravet til hybrid kernekapital i forhold til det gældende krav i § 132, stk. 1, nr. 9, der ophæves, hvorefter forrentning kan udskydes eller erstattes af indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital, hvis virksomheden ikke opfylder kapitalkravet i § 127.

Stk. 1, nr. 10, er en videreførelse af det gældende nr. 8, dog med enkelte sproglige ændringer.

Det foreslås, at de gældende nr. 9 og 10, ophæves, idet de nye direktivbestemmelser om hybrid kernekapital ikke indeholder bestemmelser om, at betalinger af renter kan udskydes. Ikke-betalte renter skal i henhold til direktivet bortfalde, og således ikke længere udgøre noget krav mod virksomheden, jf. bemærkningerne til nr. 9 herover.

I det foreslåede *stk. 1, nr. 11*, ændres »virksomheder« til »pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmægler-selskabet og investeringsforvaltningsselskabet«. Der er i denne henseende alene tale om en sproglig præcisering af den gældende bestemmelse. Bestemmelsen ændres endvidere således, at »egenkapitalen er tabt« slettes, og i stedet for »er nedskrevet til nul« indsættes »nedsættes«. De foreslåede ændringer, gennemfører CRD II artikel 1, nr. 9, som ændrer artikel 63, stk. 2, i kreditinstitutdirektivet. Den foreslåede bestemmelse svarer til det gældende nr. 11, dog således at det ikke må være et krav, at aktie-, garanti, eller andelskapital er nedsat, før virksomhedens øverste myndighed kan nedskrive den hybride kernekapital og ikke-betalte renter. Nedskrivning af den hybride kernekapital skal kunne ske sideløbende med nedsættelsen af aktie-, garanti, eller andelskapital.

Med vedtagelsen af lovforslaget ophæves endvidere de gældende stk. 1, nr. 12 og 13, der erstattes af det nye stk. 1, nr. 5.

Det foreslåede *stk. 2* gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter det ny artikel 63a, stk. 2, i kreditinstitutdirektivet. Det foreslås, at Finanstilsynet kan give tilladelse til indfrielse af hybrid kernekapital tidligere end 5 år efter udstedelsen efter ønske fra den udstedende virksomhed, hvis den skatte- eller solvensmæssige behandling af den hybrid kernekapital ændres.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan tillade indfrielse af hybrid kernekapital tidligere end 5 år efter indbetalingen, såfremt det erstattes af indbetalt kerne-

kapital af mindst samme kvalitet. Det vil sige aktie-, garanti- eller andelskapital eller hybrid kernekapital, der hører til samme eller bedre kategori i henhold til § 129, stk. 2-4. Hvis hybrid kernekapital erstattes af hybrid kernekapital i samme kategori i henhold til § 129, stk. 2-4, vil Finanstilsynet i forbindelse med en tilladelse til indfrielse lægge vægt på, om den nye hybride kernekapital ud fra en samlet bedømmelse kan anses at have mindst samme kvalitet som den indfrie.

Det foreslåede *stk. 4* indfører en mulighed for, at der i låneaftalen indføres vilkår om, at nedskrivning af den hybride kernekapital kun kan ske, hvis virksomheden efterfølgende enten tilføres ny kapital, eller ophører uden tab for de ikke-efterstillede kreditorer. Den hybride kernekapital og ikke-betalte renter kan kun nedskrives med et beløb, som forud er godkendt af de eksterne revisorer og Finanstilsynet. Reglen giver långiver mulighed for at afgrænse forhåndstilsagnet om, at låntageren kan nedskrive den hybride kernekapital, såfremt selskabskapitalen nedsættes. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i stk. 5, hvor reglen dog er formuleret som en begrænsning for, hvornår nedskrivning kan ske, og ikke som en mulighed. Den foreslåede ændring indebærer ikke nogen materiel ændring.

Det foreslåede *stk. 5* giver virksomhederne mulighed for at erhverve egen hybrid kernekapital i forbindelse med handel med og betjening af kunder og finansielle modparter. Finanstilsynet vil kunne give tilladelse til, at virksomheden kan erhverve op til 3 pct. af den samlede udstedte hybride kernekapital i forbindelse med sådanne aktiviteter, dog maksimalt 10 pct. af en enkelt udstedelse. En tilladelse vil forudsætte, at virksomheden har politikker og pålidelige forretningsgange med henblik på at sikre, at erhvervelse af egen hybrid kernekapital gennem disse aktiviteter ikke bliver af væsentlig omfang og at den fastsatte overgrænse i tilladelsen til enhver tid overholdes. Den foreslåede bestemmelse erstatter det gældende stk. 7, 1. pkt., hvorefter virksomheder kan erhverve egen hybrid kernekapital til eje på op til 2 pct. af den udstedte kapital uden Finanstilsynets tilladelse. Hvis en virksomhed har pant i egen hybrid kernekapital, giver tilladelsen i medfør af denne regel virksomheden mulighed for at byde på pantet ved realisation, forudsat at 3 pct. grænsen eller, hvor relevant, 10 pct. grænsen vedrørende samme udstedelse overholdes.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører retningslinjer vedrørende hybrid kernekapital fra Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS).

Det gældende stk. 4 bliver herefter *stk. 6*. Hybrid kernekapital kan tidligst indfries efter 5 år. Ifølge reglen kan hybrid kernekapital, der er udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, medregnes i

basiskapitalen, selvom låneaftalen giver mulighed for indfrielse 3 år efter indbetalingen, såfremt kernekapitalen efter indfrielsen udgør mindst 12 pct. Indfrielsen skal dog være betinget af Finanstilsynets tilladelse.

Ifølge den gældende bestemmelse kan hybrid kernekapital, der er udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter også medregnes i basiskapital, selvom låneaftalen giver mulighed for indfrielse 3 år efter indbetalingen, såfremt indskuddet erstattes af hybrid kernekapital af mindst samme kvalitet, og Finanstilsynet giver tilladelse. Med lovændringen, jf. stk. 3, kan hybrid kernekapital indfries tidligere end 5 år efter indbetalingen med Finanstilsynets tilladelse, såfremt det erstattes af indbetalt kernekapital af mindst samme kvalitet. Der er derfor ikke længere behov for denne tilføjelse i det foreslåede stk. 6, idet den hybride kernekapital, der er udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, omfattes af den generelle lempelse.

Det foreslås, at det gældende stk. 5 og 6 ikke videreføres som konsekvens af ophævelsen af de gældende bestemmelser i stk. 1, nr. 12 og 13.

Det foreslås, at de gældende stk. 8 og 9 ophæves. Baggrunden for at stk. 8 foreslås ophævet er, at reglen, med visse modifikationer, er blevet indarbejdet i den foreslåede nye stk. 4, jf. bemærkningerne ovenfor. Stk. 9 foreslås ophævet som en konsekvens af den foreslåede ophævelse af stk. 1, nr. 12.

Det foreslåede *stk. 7* gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter den ny artikel 63a, stk. 3, i kreditinstitutdirektivet. Det foreslås, at indføre hjemmel til, at Finanstilsynet kan kræve, at forrentningen af gælden skal bortfalde, såfremt det vurderes nødvendigt af hensyn til virksomhedens finansielle situation og solvens. Kravet vil afhænge af den finansielle virksomheds konkrete situation. Det kan f.eks. tænkes anvendt, hvor virksomheden ikke overholder sit solvensbehov, eller der er nærliggende risiko herfor.

Det foreslåede *stk. 8* gennemfører CRD II artikel 1, nr. 10, som indsætter den ny artikel 63 a, stk. 3, i kreditinstitutdirektivet. Det foreslås, at indføre hjemmel til, at Finanstilsynet kan tillade, at rentebetalinger, der ellers vil bortfalde i medfør af den foreslåede stk. 1, nr. 8 og 9, kan erstattes af aktie-, garanti- eller andelskapital. Bestemmelsen giver virksomheden mulighed for med Finanstilsynets tilladelse at erstatte rentebetalinger med udstedelse af ny aktie-, garanti- eller andelskapital til indehaverne af den hybride kernekapital eller ved overførsel fra virksomhedens beholdning af egne aktier, garanti- eller andelsbeviser til indehaverne af den hybride kernekapital. Erstatningen kan være underlagt specifik-

ke betingelser fastsat af Finanstilsynet med henblik på at sikre, at betalingen ikke forringer virksomhedens situation.

Det foreslås i *stk. 9*, at give Finanstilsynet hjemmel til i en bekendtgørelse at uddybe reglerne for indfrielse i stk. 1, nr. 4. Dette vil bl.a. ske på grundlag af de forventede fremtidige fælles europæiske retningslinjer herfor udarbejdet af Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS). Det foreslås endvidere at give Finanstilsynets hjemmel til at fastsætte detaljerede bestemmelser om, hvilke incitament, der kan anses for moderate i medfør af stk. 1, nr. 5, eventuelt baseret på kommende retningslinjer fra CEBS, jf. også bemærkningerne herover. Endelig foreslås det at give Finanstilsynet hjemmel til at uddybe reglerne for nedskrivning af hybrid kernekapital i stk. 4 med henblik på at undgå, at nedskrivning vil vanskeliggøre refinansiering, herunder tilførsel af ny aktiekapital. Dette vil også omfatte bestemmelser om muligheden for efterfølgende opskrivning af tidligere nedskrevet hybrid kernekapital. Fastsættelse af uddybende regler for nedskrivning af hybrid kernekapital vil ligeledes ske på grundlag af de forventede kommende fælles europæiske retningslinjer fra CEBS.

Til nr. 37 (§ 132 a)

Den foreslåede bestemmelse gennemfører CRD II artikel 1, nr. 37, som indsætter artikel 154, stk. 9, i kreditinstitutdirektivet. Det foreslås, at hybrid kernekapital, der opfylder og er udstedt i medfør af de gældende regler om hybrid kernekapital, men som ikke opfylder de foreslåede nye krav i § 132, forsat vil kunne sidestilles med hybrid kernekapital, der opfylder de nye foreslåede bestemmelser frem til 2040, dog med en overgangsordning fra 2020 og frem til 2040. Overgangsordningen indebærer, at hybrid kernekapital, der opfylder kravene frem til 1. juli 2010, men ikke kravene efter 1. juli 2010, fra 1. januar 2020 maksimalt kan udgøre 20 pct. af kernekapitalen, inklusiv hybrid kernekapital, efter fradrag for egne aktier, immaterielle aktiver og årets løbende underskud. Ved opgørelse af grænsen på 20 pct. skal kernekapitalen således ikke fradrages for alle de i § 131, stk. 1 og 2, nævnte fradrag. Tilsvarende gælder for beregningen af den foreslåede grænse på 10 pct. fra 1. januar 2030 og frem til 31. december 2040. I det foreslåede stk. 2 fastsættes det, at overgangsordningen i stk. 1 tilsvarende gælder med hensyn til grænserne for medregning af hybrid kernekapital i kernekapitalen. Hybrid kernekapital, der i medfør af grænserne fastsat i det foreslåede stk. 1 ikke kan sidestilles med hybrid kernekapital efter 2020 eller 2030, men som måtte opfylde fremtidige krav til ansvarlig lånekapital, vil kunne medregnes som ansvarlig lånekapital.

Til nr. 38 (§ 135, stk. 1)

Der er alene tale om en sproglig præcisering af det anvendte begreb.

Til nr. 39 (§ 135, stk. 2)

Bestemmelsen vedrører muligheden for et tillæg til den supplerende kapital for institutter, der anvender den interne metode for kreditrisiko, jf. § 143, stk. 3, hvis de regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser overstiger de forventede tab. Der er fastsat en øvre grænse for dette tillæg på 0,6 pct. af de risikovægtede poster for aktiver og forpligtelser, der er omfattet af den interne metode. Loftet på 0,6 pct. sikrer mod, at virksomheder, der kun har meget små forventede tab i henhold til deres interne metode for opgørelse af forventet tab, vil kunne neutralisere effekten af nedskrivninger og hensættelser på deres basiskapital og dermed solvens.

Forslaget indebærer, at securitiseringspositioner med en risikovægt på 1250 pct. ikke skal medregnes ved opgørelse af dette loft for tillægget til den supplerende kapital. Poster med en risikovægt på 1250 pct. vil give et uforholdsmæssigt bidrag til de risikovægtede poster, og dermed også en uforholdsmæssig forhøjelse af loftet for tillægget til den supplerende kapital, da den nominelle værdi multipliceres med 12,5, medens almindelige engagementer typisk maksimalt indgår med den nominelle værdi. Det kan hertil bemærkes, at det forventes, at securitiseringspositioner med en risikovægt på 1250 pct. fremover vil blive fradraget i basiskapitalen i henhold til forslaget til ny § 139, stk. 1, nr. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 48, således at disse positioner ikke vil indgå ved opgørelse af de risikovægtede poster.

Forslaget gennemfører artikel 63, stk. 3, 3. pkt., i kreditinstitutdirektivet.

Til nr. 40 (§ 136, stk. 1)

Med præciseringen indsættes en henvisning til § 135, stk. 3, hvor der er grænser for medregning af supplerende kapital i kernekapitalen, for at præcisere, at der er tale om nødvendige betingelser for, at ansvarlig lånekapital kan medregnes i basiskapitalen, men ikke tilstrækkelige betingelser, jf. disse grænser.

Til nr. 41 (§ 136, stk. 4)

Der er tale om en præcisering, således at det klart fremgår, at der er i forbindelse med medregningen i opgørelsen af basiskapitalen, at der foretages den pågældende reduktion af den ansvarlige lånekapital.

Til nr. 42 (§ 136, stk. 5)

Forslaget er en konsekvensrettelse som følge af, at den gældende henvisning til § 132, stk. 2, ikke kan oprettholdes efter at § 132, stk. 2, i henhold til lovforslagets § 1, nr. 36, ændres. Forslaget indebærer ingen indholdsmæssig ændring.

Udstedelsens rentegrundlag kan enten være fastforrentet (statsrentekurven) eller variabelt forrentet (swaprentekurven). Hvis der er aftalt en fast rente på udstedelsen frem til tidspunktet for den aftalte rentestigning, og hvor der ligeledes efter den aftalte rentestigning er aftalt en fast rente, da er rentegrundlaget både før og efter renteforhøjelsen fastforrentet, og swapspændet bliver nul. Tilsvarende er swapspændet nul, hvis der oprindeligt er aftalt en variabel forrentning på udstedelsen, fx diskontorenten med et fast tillæg, og ligeledes efter rentestigningen er aftalt en variabel forrentning i form af diskontorenten med et større tillæg, idet rentegrundlaget både før og efter rentestigningen er variabel forrentet. I disse eksempler skal rentestigningen således være mindre eller lig med 150 basispunkter, hvis den ansvarlige kapital ikke skal anses for at forfalde på tidspunktet for første rentestigning. Hvis der derimod er aftalt fast forrentning frem til rentestigningen, og en variabel rente efter rentestigningen, således at renten efter rentestigningen følger diskontorenten med et fast tillæg, da er rentegrundlaget efter tidspunktet for den aftalte rentestigning variabelt forrentet, men før rentestigningen fastforrentet, og swapspændet bliver da forskellen mellem renten bestemt af swaprentekurven og statsrentekurven, givet en løbetid frem til den aftalte rentestigning. Her skal de 150 basispunkter reguleres med swapspændet. Swapspændet, således som det er defineret i bestemmelsen, kan både være positivt og negativt. Hvis aftalen indebærer en overgang fra fastforrentning af udstedelsen til variabel forrentning, vil swapspændet typisk være positiv, hvilket indebærer, at det 150 basispunkter reguleres nedad. Hvis aftalen indebærer en overgang fra en variabel forrentning til den fastforrentning vil swapspændet typisk være negativt, og således indebære at de 150 basispunkter reguleres opad

Til nr. 43 (§ 136, stk. 6)

Den forslåede ændring i stk. 6 giver virksomhederne mulighed for at erhverve egen ansvarlig lånekapital i forbindelse med handel med og betjening af kunder og finansielle modparter. Finanstilsynet vil efter ansøgning kunne give tilladelse til, at virksomheden kan erhverve op til 3 pct. af den samlede udstedte ansvarlige lånekapital i forbindelse med sådanne aktiviteter, dog maksimalt 10 pct. af en enkelt udstedelse. En tilladelse vil forudsætte, at virksomheden har politikker og pålidelige forretningsgange med henblik på at sikre, at erhvervelse

af egen ansvarlig lånekapital gennem disse aktiviteter ikke bliver af væsentlig omfang og at den fastsatte øvre grænse i tilladelsen til enhver tid overholdes. Den foreslåede bestemmelse erstatter den gældende stk. 6, hvorefter virksomheder kan erhverve egen ansvarlig lånekapital til eje på op til 2 pct. af den udstedte kapital uden Finanstilsynets tilladelse. Baggrunden for forslaget er en tilsvarende foreslået ændring i reglerne for hybrid kernekapital, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 36, idet det vurderes hensigtsmæssigt, at reglerne for erhvervelse af egne udstedelser af henholdsvis hybrid kernekapital og ansvarlig lånekapital er ens.

Til nr. 44 og 45 (§ 139, stk. 1, nr. 2 og 3)

Forslaget er en konsekvens af forslaget om, at engagementer kan undtages fra reglerne om store engagementer, hvis de fradrages i egenkapitalen, jf. lovforslagets § 1, nr. 34 og 53. Det foreslås at ændre § 139, stk. 1, nr. 2 og 3, således, at beløb vedrørende engagementer, der fradrages i medfør af forslaget til § 131, stk. 1, nr. 4, som følge af den foreslående bestemmelse i § 145, stk. 11, undtages fra fradragene i medfør § 139, stk. 1, nr. 2 og 3. Forslaget tager sigte på at undgå, at beløb vedrørende samme engagement, fradrages i kapitalen flere gange.

Til nr. 46 (§ 139, stk. 1, nr. 4)

Der er alene tale om en sproglig præcisering af det anvendte begreb.

Til nr. 47 (§ 139, stk. 1, nr. 6)

Forslaget er en konsekvens af forslaget om, at engagementer kan undtages fra reglerne om store engagementer, hvis de fradrages i egenkapitalen, jf. lovforslagets § 1, nr. 34 og 53. Det foreslås at ændre § 139, stk. 1, nr. 6, således, at beløb vedrørende engagementer, der fratages i medfør af forslaget til § 131, stk. 1, nr. 4, som følge af den foreslående bestemmelse i § 145, stk. 11, undtages fra fradragene i medfør § 139, stk. 1, nr. 6. Forslaget tager sigte på at undgå, at beløb vedrørende samme engagement, fradrages i kapitalen flere gange.

Til nr. 48 (§ 139, stk. 1, nr. 7)

Den foreslående bestemmelse har til formål at lempe kapitalkravet til de securitiseringspositioner, der efter de gældende regler tildeles en risikovægt på 1250 pct., da disse positioner belastes urimeligt hårdt efter de gældende regler. Det skyldes, at risikovægten på securitiseringspositioner skaleres op med en faktor på 1,06 ved opgørelse af de risikovægtede poster, hvorved den reelle

risikovægt bliver på 1325 pct. Dette indebærer, at kapitalkravet til securitiseringspositioner med risikovægt 1250 pct. overstiger værdien af securitiseringspositionen, og dermed det potentielle tab. Den foreslåede bestemmelse giver mulighed for, at virksomheder, der hidtil har skullet medtage securitiseringspositioner med risikovægt på 1250 pct. ved opgørelse af de risikovægtede poster, i stedet kan fradrage værdien af securitiseringspositionen i basiskapitalen. Bestemmelsen gennemfører artikel 57 litra r i kreditinstitutdirektivet.

Til nr. 49 og 50 (§ 139, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., og stk. 10)

Forslaget er en konsekvens af forslaget om, at engagementer kan undtages fra reglerne om store engagementer, hvis de fradrages i egenkapitalen, jf. lovforslagets § 1, nr. 34 og 53. Det foreslås at ændre § 139, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., samt indsætte nyt stk. 10 således, at beløb vedrørende engagementer, der fratages i medfør af forslaget til § 131, stk. 1, nr. 4, som følge af den foreslående bestemmelse i § 145, stk. 11, undtages fra fradragene i medfør § 139, stk. 2, nr. 1, og stk. 2 og 3. Forslaget tager sigte på at undgå, at beløb vedrørende samme engagement fradrages i kapitalen flere gange.

Til nr. 51 (§ 144, stk. 1)

Forslaget er en konsekvensrettelse som følge af forslaget om et supplerende mindstekrav til basiskapitalen i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, der foreslås videreført i den ny § 125 a, og den foreslåede udvidede definition af kapitalkravet i § 127. Forslaget indebærer, at enten manglende overholdelse af solvenskravet i § 124, eller manglende overholdelse af det supplerende mindstekrav til basiskapitalen, hvis dette er større end solvenskravet og minimumskapitalkravet i § 124, og dermed bindende, eller minimumskapitalkravet i medfør af § 124, hvis dette er bindende, er en betingelse for at kunne anvende reglen i § 144 om tvangsindløsning af minoritetsaktionærer.

Til nr. 52 (§ 144, stk. 4)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at aktieselskabslovens procedure for indkaldelse af aktier, i lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven), er ændret således, at indkaldelsen sker via Erhvervs- og Selskabsstyrelsens it-system.

Det foreslås derudover, at henvisningen til aktieselskabsloven ændres til en henvisning til lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven). Der er tale om en kon-

sekvensændring som følge af, at aktieselskabsloven ophæves og erstattes af selskabsloven.

Det bemærkes, at der er tale om samme ændring, som blev foreslået med § 8, nr. 37, i lov nr. 516 af 12. juni 2009, men som grundet en slåfejl var ugyldig.

Til nr. 53 (§ 145)

Ændringerne til bestemmelsen gennemfører bl.a. CRD II artikel 1, nr. 22, der ændrer artikel 111 i kreditinstituddirektivet, vedrørende overgrænser for, hvor store engagementer virksomheden kan have. Endvidere gennemfører ændringerne i bestemmelserne artikel 106, stk. 1, afsnit 3, i kreditinstituddirektivet vedrørende muligheden for at undtage engagementer fra disse grænser, hvis virksomheden i stedet fratrukker et beløb i egenkapitalen svarende til engagementet.

I *stk. 1* foreslås indført en sondring mellem fradrag i engagementer for sikre dele og fradrag i engagementer som følge af kreditrisikoafdækning i form af modtagne sikkerheder, garantier m.v. I den gældende bestemmelse benævnes begge typer fradrag som fradrag for særligt sikre krav. Den foreslåede nye sondring skønnes at være nødvendig, fordi den foreslåede ændring i § 145, stk. 4, indebærer forskellige regler for indberetninger af store engagementer til Finanstilsynet, hvor disse for visse typer engagementer, skal indberettes efter fradrag for modtagne sikkerheder, garantier m.v., medens hovedreglen er indberetning før fradrag for modtagne sikkerheder, garantier m.v. Der er ikke tilsvarende en forskel vedrørende indberetninger henholdsvis før og efter fradrag for særligt sikre dele. Ved anvendelse af betegnelsen særligt sikre dele i stedet for særligt sikre krav præciseres det endvidere, at fradraget kan være begrænset til visse dele af engagementet og ikke nødvendigvis hele engagementet. Derudover indebærer forslaget ikke en materiel ændring af reglerne.

I det foreslåede *stk. 2* afskaffes først og fremmest den gældende regel om, at summen af store engagementer, ikke samlet må overstige 800 pct. af basiskapitalen. Afskaffelsen af reglen skal ses i lyset af, at en forsvarligt drevet virksomhed aldrig vil komme i nærheden af 800 pct. grænsen. Reglen har i praksis ikke haft nogen betydning.

Det foreslåede *stk. 2* indfører en ny undtagelse til grænserne for, hvor stort et engagement med et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab og investeringsforvaltningsselskab må være. Efter de gældende regler kan de nævnte virksomhedstyper have engagementer med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, der udgør op til 125 pct. af virksomhedens basiskapital,

som følge af en lavere vægtning af disse engagementer. Ændringerne til kapitalkravsdirektiverne bevirker, at muligheden for at nedvægte engagementer med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber ophører. Engagementer med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber vil således som udgangspunkt blive omfattet af den almindelige 25 pct. grænse.

Reglerne for opgørelse af store engagementer følger af bekendtgørelse om store engagementer, der vil blive revideret, således at nedvægtning af de nævnte engagementstyper som udgangspunkt ikke længere vil kunne ske. Det foreslåede *stk. 2* indfører en regel om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, på trods heraf, under de anførte betingelser, kan have engagementer med de nævnte virksomhedstyper på op til 1 mia. kr. Det skal bemærkes, at det foreslåede *stk. 2* i modsætning til resten af § 145 først finder anvendelse fra den 31. december 2010, jf. overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 21, stk. 7, dvs. samtidigt med at nye regler udstedt i medfør af § 148 om opgørelse af store engagementer træder i kraft, hvorefter nedvægtning af engagementer mod andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber ikke længere vil kunne ske.

Det foreslåede *stk. 3* indfører et krav om, at virksomheder, der anvender undtagelsen i den foreslåede *stk. 2*, skal fastsætte en grænse for, hvor store engagementer virksomheden vil have med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber. Reglen bevirker, at bestyrelsen aktivt skal forholde sig til, hvor store engagementer den ønsker, at virksomheden skal have med andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber. I den foreslåede regel indføres der en øvre grænse for, hvor stort et engagement kan være med den pågældende virksomhedstype, og samtidig indføres der hjemmel til, at Finanstilsynet kan tillade at den øvre grænse overskrides. Tilladelse til bestyrelsen til at fastsætte en grænse, der er over 100 pct. af basiskapitalen, behøver ikke at være tidsbegrænset. Finanstilsynet kan dog betinge tilladelsen og vil kunne trække tilladelse tilbage, såfremt betingelserne ikke overholdes eller forudsætningerne for tilladelsen ændres væsentligt. Dette kan eksempelvis være tilfældet, såfremt virksomhedens kapitalsammensætning eller virksomhedens faktiske solvens har ændret sig.

I det foreslåede *stk. 4* indføres der først og fremmest en præcisering af, hvorledes et engagement skal opgøres

ved beregningen af 10 pct. grænsen i bestemmelsen. Præciseringen i stykkets første punktum indebærer således ikke nogle materielle ændringer i forhold til den gældende retstilstand. I stykkets andet punktum foreslås det indført, at de dele af engagementet, der består af genkøbstransaktioner, dvs. genkøbsaftaler og omvendte genkøbsaftaler, som nærmere defineret i kapitaldækningsbekendtgørelsen udstedt af Finanstilsynet i medfør af § 143, samt udlån eller indlån i værdipapirer eller råvarer skal indregnes efter fradrag af sikkerheder, garantier m.v. Reglen er ny i dansk ret, men har oprindelse i kreditinstitutdirektivet.

I det foreslåede *stk. 5* indføres der et nyt krav om indberetning for institutter, der har tilladelse til at anvende en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster. Engagementerne skal opgøres efter reglerne udstedt i medfør af § 148 efter fradrag for særlig sikre dele, men før fradrag for modtagne sikkerheder, garantier m.v. Kravet har oprindelse i kreditinstitutdirektivet.

I bestemmelsens nye *stk. 6* foreslås det, at Finanstilsynet også får mulighed for at give en virksomhed, der overskrider grænserne i det foreslåede *stk. 2*, en frist til at overholde lovens grænser. I stykkets andet punktum foreslås formuleringen af, hvornår Finanstilsynet kan give en frist, omformuleret i forhold til den gældende regel. Der er ikke tiltænkt en ændring af Finanstilsynets praksis med at give midlertidig tilladelse til overskridelse af grænserne. Den ændrede formulering er alene en tilpasning til direktivets ordlyd.

Det foreslåede *stk. 7* indfører en ny hjemmel, hvorefter Finanstilsynet kan give tilladelse til, at engagementer i handelsbeholdningen overskrider bestemmelsens grænser. Handelsbeholdningen er nærmere defineret i bekendtgørelse om kapitaldækning, som Finanstilsynet har udstedt. Tilladelsen kan også gives forud for overskridelsen. Der er tale om en ny regel i dansk ret, der har sin oprindelse i kreditinstitutdirektivet. Som det fremgår af bestemmelsen kan Finanstilsynet knytte betingelser til tilladelsen, herunder eksempelvis en ny øvre grænse for engagementets størrelse, en tidsbegrænsning for overskridelsen, supplerende krav til kapitalen og særlige rapporteringskrav. Hvis betingelserne ikke overholdes, vil Finanstilsynet kunne trække tilladelsen tilbage.

Stk. 8-10 er en videreførelse af de gældende *stk. 5-7*.

Endelig foreslås indsat et nyt *stk. 11*. Forslaget gennemfører 3. afsnit i artikel 106, *stk. 1*, i kreditinstitutdirektivet. Forslaget indebærer, at institutter med Finanstilsynets tilladelse kan udtage engagementer eller dele af engagementer fra bestemmelserne om store engagementer i § 145, *stk. 1-3*, såfremt de pågældende engagementer er 100 pct. dækket af virksomhedens egenkapital. Et

beløb, der svarer til de dele af virksomhedens engagementer, der undtages fra reglerne om store engagementer fratrækkes i kernekapitalen i medfør af forslaget til § 131, *stk. 1*, nr. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 34. Forslaget vil medføre, at virksomhederne får større fleksibilitet med hensyn til styring af store engagementer, idet de kan søge Finanstilsynet om tilladelse til at se bort fra engagementsgrænserne i § 145, mod at engagementet fratrækkes i kapitalen. Dermed kan virksomheden undgå at skulle nedbringe engagementer med kunden, selv om engagementet overstiger grænserne. Dette vil dog ikke udgøre nogen risiko for virksomhedens kapitalgrundlag, da der allerede skal være taget højde for det maksimale potentielle tab.

Til nr. 54 (§ 148)

I bestemmelsen *nr. 1* præciseres det, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for opgørelse af et engagement med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder. Der er alene tale om en præcisering af Finanstilsynets kompetence og ikke en materiel ændring.

Bestemmelsens *nr. 2* udgår. I den foreslåede *nr. 2* vil der blive indført en adgang for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for indberetning af engagementer, der er omfattet af § 145, *stk. 4 og 5*, jf. ændringerne heri i lovforslagets § 1, nr. 53. Som en konsekvens heraf udgår den gældende *nr. 3*.

De foreslåede *nr. 3 og 4* erstatter det eksisterende *nr. 4*. Disse ændringer bevirker ikke en materiel ændring af Finanstilsynets kompetence på området, men er en konsekvens af et ændret ordvalg i § 145.

Nr. 5 er en videreførelse af den gældende *nr. 5*.

Den foreslåede *nr. 6* er ny, og giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte nærmere regler for hvilke krav, der stilles for at opnå tilladelse i medfør af § 145, *stk. 7*.

Til nr. 55 (§ 150)

Ændringen er en konsekvens af det foreslåede § 148, *stk. 1*, nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 54.

Til nr. 56 (§ 152)

Der foreslås indsat et nyt *stk. 4* indeholdende en bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede en bekendtgørelse om forholdene i kreditinstitutdirektivet bilag V og XI, som ændres ved CRD II artikel 1, nr. 40 og 42. Bilagene indeholder bl.a. en række krav til, at institutterne udarbejder strategier og systemer for styring og måling af likviditetsrisici, samt metoder til måling og styring af positionerne. Der er endvidere krav om udar-

bejdelse af stresstests og beredskabsplaner. Efter § 152, stk. 1, skal et pengeinstitut have en forsvarlig likviditet. Det foreslås, at de nærmere regler herom, der gennemfører indholdet af bilagene, fastsættes i en bekendtgørelse. Der har ikke tidligere været en hjemmel til at fastsætte bestemmelser.

Til nr. 57 (§ 152 g)

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2* i § 152 g, der giver mulighed for, at lån omfattet af § 152 e, stk. 1, dvs. lån hvor det fremgår af pantebrevet, at det kan ligge til sikkerhed for et lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer (SDO-lån), kan indlægges i et register, såfremt lånegrænsen er overholdt på låneudbetalingstidspunktet. Hidtil har det kun været muligt at indlægge lån, hvor lånegrænsen var overholdt på det tidspunkt, hvor lånet skulle indlægges i registret. Dette krav har medført, at nogle SDO-lån ikke har kunnet indlægges i registret, da lånegrænsen på tidspunktet for indlæggelse har været overskredet. Dermed er registret ikke dynamisk.

Det foreslås derfor, at lån, hvor lånegrænsen har været overholdt på låneudbetalingstidspunktet, også kan indlægges i registret. For disse lån gælder det, at de på tidspunktet for indlæggelse baserer sig på en opdateret værdiansættelse og suppleres med sikkerhed, såfremt lånegrænsen ikke er overholdt.

Kravet om, at der skal stilles sikkerhed i forhold til den konkrete lånegrænse, betyder, at for lån omfattet af § 152 d, stk. 3, hvor lånegrænsen er 70/75 pct., skal der stilles sikkerhed i forhold til 70/75-grænsen. Har instituttet eksempelvis ydet et lån, hvor grænsen på 75 pct. var overholdt på udbetalingstidspunktet, men hvor lånegrænsen på indlæggelsestidspunktet er 78 pct., skal der stilles sikkerhed for de resterende 3 pct., da kravet i det nye *stk. 2* er, at alle lån indgår i registret med fuld dækning. Dermed er det ikke muligt at lade lån med lavere lånegrænse, men også med særlig risikoprofil, indgå på et tidspunkt, hvor LTV er steget. LTV (loen to value) er forholdet mellem lånets restgæld og ejendommens værdi. Derfor stilles der krav om, at sikkerheden skal stilles i forhold til den konkrete overskredne lånegrænse, selvom dette medfører, at 70/75-lån, der lægges ind i registret og 70/75-lån, der allerede er inde i registret, behandles forskelligt, idet der for sidstnævnte lån først skal stilles supplerende sikkerhed, hvis grænsen på 80 pct. overskrides.

Den sikkerhed, som instituttet kan anvende i de tilfælde, hvor et lån, der har overholdt lånegrænsen på tidspunktet for udbetaling, men hvor grænsen er overskredet på tidspunktet for indlæggelse, er den samme, som når

instituttet skal stille supplerende sikkerhed for aktiver, der falder i værdi i registret. § 152 c gælder således også for den sikkerhed, der skal ledsage lån, hvor lånegrænsen måtte være overskredet på tidspunktet for indlæggelse. Supplerende sikkerhed for lån, der indlægges, og hvor lånegrænsen er overskredet, kan ikke ske med andre lån, hvor lånegrænsen er overskredet. Det skyldes, at dette ville indebære risiko for, at obligationsejere af særligt dækkede obligationer i registret ville blive uforholdsmæssigt tilgodeset i forhold til instituttets øvrige kreditorer som følge af den overskydende sikkerhedsstillelse, der ikke må tillægges værdi i registret.

I forbindelse med SDO-lovens tilblivelse blev det med forespørgsel til Kommissionen gjort klart, at lånegrænser skal være overholdt på enkeltlåsniveau og ikke porteføljeniveau. På den baggrund, og da lån med overskredne lånegrænser fremover kan indlægges med supplerende sikkerhed også i form af andre lån, stilles der i *stk. 3*, krav om, at de supplerende sikkerheder skal registreres særskilt.

Det foreslås endvidere, at der indsættes et nyt *stk. 3*, som præciserer, at den supplerende sikkerhed skal registreres særskilt og individualiseret i forhold til de øvrige aktiver, som tjener til sikkerhed for de udstedte særligt dækkede obligationer. Kravet bevirker, at LTV-overholdelsen tager udgangspunkt i det enkelte aktiv, således at LTV overholdes lån for lån og ikke kun på porteføljeniveau. Der henvises til bemærkningerne til *stk. 2*.

De nuværende *stk. 2-4* bliver herefter *stk. 4-6*.

Det foreslås endvidere, at der indsættes et nyt *stk. 7*, som præciserer, hvem der i en konkurssituation kan gøre krav på de sikkerheder, som en finansiel modpart har stillet til sikring af markedsværdien af finansielle instrumenter i et register for særligt dækkede obligationer.

Lovændringen er alene en teknisk ændring, der præciserer, at sikkerhederne for de omhandlede finansielle instrumenter tilkommer registeret og ikke pengeinstituttets konkursbo. I overensstemmelse med formålet med sikkerhedsstillelsen for de finansielle instrumenter må der ikke være tvivl om, at sikkerhederne tilkommer de berettigede kreditorer i registeret som separatistlignende krav, idet disse får en konkursretlig fortrinsstilling på lige fod med obligationsindehaverne i forhold til seniorgælds långivere og andre kreditorer.

Til nr. 58 (§ 152 h)

Det foreslås, at der indsættes et nyt *nr. 7* i § 152 h, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte regler for indberetning af supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer. Oplysningerne om supplerende sikkerhed vil give Finanstilsynet bedre mulighed for at få indblik

i bl.a., hvor meget supplerende sikkerhed det enkelte udstedende institut har stillet, hvad årsagen til behovet skyldes, hvordan sikkerheden er tilvejebragt, og hvor meget ekstra supplerende sikkerhed instituttet har mulighed for at stille.

Reglerne for indberetning udformes endeligt af Finanstilsynet. Det påregnes, at indberetningen vil blive fastsat til at ske flere gange årligt på standardiserede indberetningsskemaer, der indberettes elektronisk til tilsynet.

Institutterne skal blandt andet oplyse, hvad der er årsagen til, at den supplerende sikkerhed stilles. En årsag kan eksempelvis være faldende markedsværdier på ejendomme, hvorved lånegrænserne i lovgivningen er overskredet. En anden årsag kan være anvendelse af den såkaldte intervalsikkerhedsstillelse på visse ejendoms-kategorier, jf. realkreditlovens § 5, stk. 1, nr. 7, § 5, stk. 2, og § 5, stk. 3, nr. 2-4, hvor lånegrænsen kan forhøjes fra 60 pct. til 70 pct., mod at der stilles supplerende sikkerhed. Endvidere skal institutterne oplyse, hvorfra sikkerhedsstillelsen fremkommer, f.eks. fra instituttets egne kapitalreserver, udstedelse af seniorgæld eller garantier.

Nyaffattelsen af nr. 5 og 6 foreslås af sproglige hensyn og indeholder ikke indholdsmæssige ændringer.

Til nr. 59 (§ 170)

Konsekvensrettelse som følge af forslaget om et supplerende krav til basiskapitalen i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, der foreslås videreført med den ny § 125 a, jf. lovforslaget § 1, nr. 26. Den foreslåede ændring indebærer, at koncerner, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, omfattes af dette supplerende kapitalkrav.

Til nr. 60 (§ 204, stk. 7, stk. 6, og § 11, stk. 4)

Med ændringen berigtiges en fejl i den konsekvensrettelse af § 204, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed, som er vedtaget med lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven).

Med den foreslåede formulering ændres henvisningen, således at der henvises til § 242 i lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven).

Til nr. 61 (§ 225)

Konsekvensrettelse som følge af forslaget om et supplerende krav til basiskapitalen i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, der foreslås videreført med den ny § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 26.

Til nr. 62 (§ 244)

Forslaget præciserer, at § 244 om et værdiansættelsesnævn også finder anvendelse over for et nødlidende pengeinstitut, der ikke opfylder kapitalkravet i § 127, og ikke blot solvenskravet i § 124.

Til nr. 63 (§ 246)

Konsekvensrettelse som følge af forslaget om et supplerende krav til basiskapitalen i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, der foreslås videreført med den ny § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 26.

Til nr. 64 (§ 246, stk. 5)

Det foreslås, at § 246, stk. 5, tilrettes, således at der henvises til §§ 106 og 107 i lov om aktie- og anpartsselskabers (selskabsloven). Med ændringen berigtiges en fejl i den konsekvensrettelse af § 246, stk. 5, som blev vedtaget med § 8, nr. 55, i lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven).

Med den foreslåede formulering ændres henvisningen i § 246, stk. 5, således at der henvises til selskabslovens §§ 106 og 107, der svarer til den nu ophævede aktieselskabslovs §§ 78 og 79.

Til nr. 65 (§ 247 a, stk. 3 og 4)

Det er en vigtig forudsætning, at administrationsboet er en fra pengeinstituttet og dennes evt. konkursbo forskellig og selvstændig enhed. Dette fremgår implicit af de gældende regler, hvorefter pengeinstituttet eller dets konkursbo skal overlade de registrerede aktiver til administrationsboet ved administrationens begyndelse, jf. § 247 b, stk. 1, og tilsvarende at evt. overskydende midler fra administrationsboet skal overføres til pengeinstituttets konkursbo ved administrationsboets afslutning, jf. § 247 d, stk. 4. Af § 247 d, stk. 3, fremgår endvidere, at administrator kan anmelde administrationsboets udækkede krav i pengeinstituttets konkursbo.

Det følger videre af § 247 a, stk. 2, at låntagerne efter administrationens begyndelse kun kan betale med frigørende virkning til administrationsboet.

Det foreslås derfor lovfæstet i *stk. 3*, at administrationsboet er en selvstændig juridisk person, som således kan erhverve rettigheder og pådrage sig forpligtelser. Det kan ligeledes anlægge retssager og gøres til genstand for søgsmål, og det kan erklæres konkurs samt selv indgive konkursbegæring.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 4* fastsætter habilitetskrav til administrator og medadministratorer. Der tages udgangspunkt i de krav, der gælder for kuratorer efter konkursloven. Administrator bør – i lighed med, hvad der er typisk for kuratorer – være advokat, idet varetagelsen af hvervet forudsætter nøje kendskab til en lang række retsregler mv. Administrator kan vælge at udpege medadministratorer, der har en anden faglig og/eller uddannelsesmæssig baggrund, hvis dette findes hensigtsmæssigt for administrationen af boet. For at undgå interessekonflikter mellem et evt. konkursbo efter pengeinstituttet og administrationsboet, fastslås det i bestemmelsen, at administrator og evt. medadministrator ikke må være en og samme person som kurator i pengeinstituttets konkursbo, og de må heller ikke være ansat i samme virksomhed.

Til nr. 66 (§ 247 a, stk. 5)

Det fremgår af den gældende § 247 a, stk. 5, at administrationsboet er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Det foreslås tilføjet til bestemmelsen, at administrationsboet skal efterleve de bestemmelser, der gælder for pengeinstitutter efter henholdsvis bekendtgørelse om obligationsudstedelse, balanceprincip og risikostyring og bekendtgørelse om registrering af aktiver m.v. til dækning af særligt dækkede obligationer. Herved sikres obligationsejerne på samme måde, som da de erhvervede obligationerne via pengeinstituttet. Som led i dette giver bestemmelseernes anvendelse tillige Finanstilsynet bedre mulighed for at udføre sit tilsyn.

Til nr. 67 (§ 247 a, stk. 8-10)

Det fastslås i forslaget til *stk. 8*, at lov om finansiel virksomheds bestemmelser om økonomi- og erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser skal finde anvendelse på administrationsboet. Tilsvarende gælder for lovens bestemmelser om finansielle virksomheders pligter over for økonomi- og erhvervsministeren og Finanstilsynet.

Dette betyder eksempelvis, at lov om finansiel virksomheds bestemmelser om tavshedspligt i § 354 og

videregivelse af oplysninger i kapitel 9 gælder for administrationsboet. Tilsvarende gælder for eksempel lovens regnskabsbestemmelser i kapitel 13 og Finanstilsynet mulighed for at indgive konkursbegæring efter § 234.

Forslagene til henholdsvis *stk. 9* og *10* indeholder forsikringsmæssige krav til administrator.

I konkurslovens § 111 er der fastsat regler for kurators pligt til at tegne henholdsvis ansvarsforsikring og kautionsforsikring.

Det foreslås, at der indføres tilsvarende regler for administrator. *Stk. 9* omhandler ansvarsforsikring og *stk. 10* sikkerhedsstillelse eller kautionsforsikring mod tab for administrationsboet. Ifølge bestemmelserne i konkursloven er det skifteretten, der fastsætter sikkerhedens størrelse i relation til kautionsforsikringen og skifteretten har ligeledes mulighed for at kræve forsikringsdækningen ændret for både ansvarsforsikringer og kautionsforsikringer.

Skifteretten er ikke involveret på samme måde i et administrationsbo, og der er derfor i *stk. 10* valgt en løsning, hvor sikkerheden skal svare til 1 pct. af aktiverne i administrationsboet, dog med et loft på den påkrævede sikkerhedsstillelse på 100 mio. kr. Da sikkerheden skal stilles straks efter at administrator er udpeget, skal størrelsen af den påkrævede sikkerhed i første omgang fastsættes ud fra en anslået værdi af aktiverne. Når den endelige vurdering af aktiverne er foretaget efter § 247 b, stk. 3, fastsættes den endelige størrelse af sikkerheden. Maksimumsbeløbet på 100 mio. kr. fastholdes også efter den endelige vurdering af aktiverne.

Et administrationsbo vil typisk indeholde aktiver svarende til meget store beløb. Det er derfor påkrævet med en sådan sikkerhedsstillelse eller kautionsforsikring, der skal sikre mod evt. underslæb begået af administrator. Kravet om sikkerhedsstillelse/kautionsforsikring har betydning på flere måder, idet der selvfølgelig er en vis dækning mod evt. underslæb begået af administrator om end det som nævnt typisk vil være tale om meget store værdier, som administrator er sat til at forvalte. Det vil ikke være realistisk at tegne en forsikring eller stille en sikkerhed, der dækker værdien af alle aktiverne i boet. Derudover har kravet om sikkerhedsstillelse eller kautionsforsikring betydning i relation til, at et forsikrings-selskab skal tage stilling til, om de overhovedet vil tegne en kautionsforsikring for den udpegede administrator.

Til nr. 68 (§ 247, stk. 4-6)

Af de gældende regler fremgår, at administrator i tilfælde af pengeinstituttets konkurs kan anmelde krav i

konkursboet, ligesom eventuelle overskydende midler i et register skal tilbageføres til konkursboet.

De gældende regler regulerer imidlertid ikke direkte den situation, at registret er taget under administration, uden at der er tale om, at pengeinstituttet er erklæret konkurs.

Det foreslås derfor, at *stk. 4* lovfæster det grundlæggende princip, at pengeinstituttet eller dets konkursbo hæfter for registret, uagtet dette er taget under administration. Herved sikres ensartede vilkår for obligationsejere m.v., uanset om pengeinstituttet er gået konkurs eller kører videre.

Efter det foreslåede *stk. 4* skal administrator rejse krav mod pengeinstituttet, hvis det konstateres, at der ikke er aktiver i registret svarende til værdien af de udstedte obligationer, finansielle instrumenter og lån optaget efter reglerne i § 152 b, *stk. 1*, de såkaldte seniorlån. Pengeinstituttets forpligtelse til at stille supplerende sikkerhed, hvis administrator rejser krav herom, består under hele administrationen.

Pengeinstituttet har pligt til at sørge for en vis overdækning i registreret, så længe registret er under pengeinstituttets administration. Dette fremgår af bemærkningerne til § 152 a, *stk. 1* (jf. L199 af 28. marts 2007, side 43). Denne forpligtelse til overdækning består ikke, når registret er overgået til administration i et administrationsbo.

Såfremt pengeinstituttet ikke opfylder administrators krav, kan administrator indbringe kravet for domstolene.

Der kan ske overdragelse af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af 247 b til et andet kreditinstitut efter den foreslåede bestemmelse i § 247 g. Har administrator forinden overdragelsen gjort et krav gældende mod pengeinstituttet på grund af konstateret underdækning i den overtagne del af registreret, vil dette krav kunne overdrages sammen med de øvrige aktiver.

Opstår der derimod underdækning efter overdragelse af hele registret, vil køber ikke kunne rejse krav mod pengeinstituttet i anledning heraf. Hvis alene dele af registret er overdraget, vil pengeinstituttet fortsat hæfte for den del af registret, der ikke er overdraget. Køber af en del af registret vil derimod ikke kunne rejse nye krav mod pengeinstituttet, hvis der opstår yderligere underdækning i den overtagne del af registret efter købers overtagelse.

Det foreslås endvidere, at der i *stk. 5* som en ny bestemmelse indsættes en forpligtelse for administrator til at indgive konkursbegæring, hvis det ved vurderingen af de registrerede aktiver konstateres, at administrationsboet er insolvent, dvs. ikke kan opfylde sine forpligtel-

ser, efterhånden som de forfalder, og dette ikke blot er et forbigående problem. Definitionen på insolvens – og dermed forpligtelsen til at indgive konkursbegæring – følger derved konkursloven, jf. konkurslovens § 17, *stk. 2*.

Forpligtelsen til at indgive konkursbegæring gælder også, hvis administrator på et senere tidspunkt konstaterer, at boet er insolvent.

I de foreslåede bestemmelser i lovforslaget fastsættes en række beføjelser for administrator, således at det er muligt at drive administrationsboet videre. Det er hensigten, at administrator gives mulighed for at fortsætte et administrationsbo, der har midlertidige likviditetsproblemer, men det er omvendt ikke hensigten, at administrator skal drive boet videre, hvis sandsynligheden for, at likviditeten forbedres, er meget ringe. Og er der tale om, at boet er insolvent, og dette ikke blot er af forbigående karakter, skal administrator som nævnt indgive konkursbegæring.

Administrator skal i denne sammenhæng være opmærksom på omstødsreglerne i konkurslovens kapitel 8, herunder særligt bestemmelsen i § 74, hvorefter der kan ske omstødelse af dispositioner, der på utilbørlig måde begunstiger en obligationsejer på de øvriges bekostning, undtager administrationsboets ejendele fra at tjene til obligationsejernes fyldestgørelse eller forøger administrationsboets gæld til skade for obligationsejerne. Betingelser for omstødelse er, at den omhandlede disposition gør administrationsboet insolvent og at den begunstigede kendte eller burde kende administrationsboets insolvens og de forhold, som gør dispositionen utilbørlig. Det bemærkes i denne sammenhæng, at forholdet mellem aktiver og passiver ikke er afgørende for spørgsmålet om omstødsrisiko.

Stk. 6 er en videreførelse af det tidligere *stk. 4*. Bestemmelsen fastslår, hvornår administrationsboet kan afsluttes. Da der i nærværende lovforslag stilles forslag om, at administrator skal indgive konkursbegæring ved boets insolvens, jf. ovenfor, og at administrator skal kunne overdrage boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af § 247 b til et andet kreditinstitut, jf. nedenfor, foreslås bestemmelsen ændret, så den bringes i overensstemmelse hermed.

Endvidere fastslås det i bestemmelsen, at eventuelle overskydende midler ved boets afslutning overføres til pengeinstituttet eller pengeinstituttet under konkurs, jf. § 247 d, *stk. 4*.

Til nr. 69 (§§ 247 g-247 i)

I den foreslåede § 247 g fastslås i *stk. 1*, at det grundlæggende princip for administrators arbejde skal være,

at der arbejdes for et salg af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af 247 b til et andet kreditinstitut, der har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer. Kreditinstituttet skal være meddelt tilladelse i Danmark, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

De efterfølgende stykker beskriver de nærmere betingelser for gennemførelsen af et sådant salg.

I *stk. 2* fastslås, at administrator skal drive administrationsboet som going concern, såfremt det viser sig ikke at være muligt at afhænde boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af 247 b, jf. *stk. 1*. Dette gælder dog ikke, hvis betingelserne for at indgive konkursbegæring efter § 247 b, *stk. 5*, er til stede. Den primære baggrund for, at administrator skal drive administrationsboet som going concern er, at det er vigtigt, at der ikke sker et såkaldt brandudsalg af aktiverne i administrationsboet. Et brandudsalg af aktiverne vil være til ulempe for alle obligationsejerne, idet de salgspriser, der vil opnås ved et salg af aktiverne her og nu, normalt vil være betydeligt lavere end ved et almindeligt salg. Henset til omfanget og værdien af de udstedte obligationer, vil det også i et vist omfang kunne få samfundsmæssige konsekvenser, hvis der sker et sådan udsalg af aktiverne til lave priser med tab for obligationsejerne til følge.

Administrator skal drive boet i overensstemmelse med de vilkår, som er givet i forslaget til § 247 h. Det skal dog fortsat være administrators primære mål at overdrage boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af 247 b, såfremt dette på et tidspunkt viser sig muligt.

Salg af hele eller dele af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af 247 b kan ikke ske uden økonomi- og erhvervsministerens tilladelse, jf. *stk. 3*, på samme måde som en sammenlægning efter § 204. Derimod kræver det ikke ministerens godkendelse, hvis der alene afhændes enkelte aktiver, som omhandlet i § 247 h, *stk. 3*.

Stk. 4 omhandler krav om offentliggørelse af det planlagte salg af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af 247 b, hvis økonomi- og erhvervsministeren finder, at ansøgningen herom skal fremmes. Bestemmelsen svarer til fremgangsmåden, som gælder for overdragelse af forsikringsbestande efter § 204 og livsforsikringsbestande, der er taget under administration, jf. § 257, *stk. 2*.

Det må forventes, at det i praksis vil være Finanstilsynet, der vurderer, om ansøgningen skal fremmes eller

afvises på det foreliggende grundlag, men med ministerens endelige godkendelse.

Redegørelsen, som er nævnt i *stk. 3*, skal indeholde vilkårene for salget og en beskrivelse af administrationen og karakteren af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af § 247 b.

Den i *stk. 4* fastsatte frist på 1 måned svarer til fristen, der efter § 257, *stk. 2*, gælder for overdragelse af livsforsikringsbestande, der er taget under administration. Fristen er kortere end den der gælder efter § 204 (3 måneder), idet det må formodes, at obligationsejerne er bekendt med, at registeret er overgået til et administrationsbo.

I relation til indsigelsesmuligheden i *stk. 4*, jf. *stk. 5*, skal det bemærkes, at indsigelserne ikke i sig selv vil kunne føre til, at overdragelsen ikke godkendes, medmindre der er tale om helt særlige tilfælde, som Finanstilsynet ikke i forvejen har haft kendskab til. Dette er i overensstemmelse med den praksis, der gælder for overdragelse af forsikringsselskaber efter § 204, *stk. 5*, og overdragelse af livsforsikringsbestande, der er taget under administration, jf. §§ 253-258. Det er kun obligationsejerne, der kan gøre indsigelse mod det påtænkte salg.

Endelig fremgår det af *stk. 6* – ligeledes i overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder for forsikringsbestande og livsforsikringsbestande under administration – at et salg af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af § 247 b ikke kan påberåbes af obligationsejerne som grundlag for opsigelse af aftalen og dermed førtidig indfrielse af obligationerne.

Den foreslåede § 247 h er en ny bestemmelse, der fastlægger administrators beføjelser, hvis administrationsboet skal drives som going concern i en periode.

I *stk. 1* gives administrator mulighed for at udstede refinansieringsobligationer. Baggrunden herfor skal findes i de behov for fremskaffelse af likviditet, der vil opstå i administrationsboet, når obligationerne løbende udløber. Obligationerne i et administrationsbo må forventes af have forskellige løbetider, og der opstår således løbende behov for at skaffe likviditet med henblik på betaling til ejerne af de udløbne obligationer. Denne kapital fremskaffes sædvanligvis ved udstedelse af nye obligationer. Da en stor del af lånemarkedet i dag er dækket af obligationer med kort løbetid, er det store summer, der skal refinansieres årligt.

Såfremt administrator ikke får mulighed for at udstede refinansieringsobligationer, vil det næppe være muligt for ham at skaffe den fornødne likviditet. Refinansieringsobligationerne vil ikke være særligt dækkede obli-

gationer. Refinansieringsobligationerne får, som de særligt dækkede obligationer de erstatter, sikkerhed i aktivmassen i administrationsboet.

Det er en vigtig forudsætning for administrators mulighed for at udstede refinansieringsobligationer, at disse alene kan udstedes som erstatning for udløbne obligationer – administrator kan derimod ikke udstede obligationer med henblik på nyudlån. Såfremt administrator har behov for at skaffe likviditet til administrationsboet i andre situationer end ved udløb af obligationer, må administrator anvende de øvrige beføjelser, som det foreslås at tildele administrator.

Refinansieringsobligationerne får, som de særligt dækkede obligationer de erstatter, sikkerhed i aktivmassen i administrationsboet. Denne sikkerhed har primært betydning i relation til refinansieringsobligationernes konkursretlige stilling – refinansieringsobligationerne gives således en separatistlignende stilling, jf. § 247 d, stk. 1. Dette omtales nærmere i forbindelse med forslaget til § 247 i. Baggrunden for at lade refinansieringsobligationerne få sikkerhed i aktivmassen svarende til de særligt dækkede obligationer, som de erstatter, er, at investorerne ellers ikke vil kunne forventes at købe obligationerne. Kan de overhovedet sælges uden sikkerhed, vil det være på dårlige vilkår, hvilket vil være til ulempe for alle de tilbageværende obligationsejere. Det må dog uanset sikkerhedsstillelsen forventes, at det i et vist omfang vil afspejle sig i kurser og renter, at det er tale om refinansieringsobligationer udstedt af et administrationsbo og dermed ikke særligt dækkede obligationer.

Det kan således ikke med den skitserede model udelukkes, at der kan opstå en situation, hvor der kan være ejere af obligationer med kort løbetid, der får fuld betaling ved udløbet af deres obligationer, mens ejere af obligationer med længere løbetid ikke bliver fuldt ud indfriet. Dette vil kunne ske, hvis det mod administrators forventninger efterfølgende viser sig, at administrationsboet ikke kan fortsætte som going concern, men i stedet må overgå til en konkursbehandling, og det i denne forbindelse viser sig, at den stillede sikkerhed ved tvangssalg ikke er nok til at dække samtlige obligationsejere. Denne problemstilling er dog af generel karakter og gør sig ikke specielt gældende for et administrationsbo.

Administrators adgang til at udstede refinansieringsobligationer gælder dog ikke, hvis der ikke efter udstedelsen kan forventes at være tilstrækkelige midler i boet til betaling af renter og afdrag til indehavere af særligt dækkede obligationer og eventuelle refinansieringsobligationer.

I *stk. 2* foreslås det at give administrator mulighed for at optage kortvarige lån til dækning af midlertidige likviditetsunderskud, som opstår på grund af, at der ikke er tidsmæssig sammenhæng mellem indbetalingerne til administrationsboet fra låntagerne og administrators udbetalinger til obligationsejerne. Administrator kan derfor have behov for at kunne optage sådanne lån.

Anvendelsen af provenuet fra sådanne lån er begrænset til betaling af renter og afdrag til ejerne af særligt dækkede obligationer og eventuelle refinansieringsobligationer.

I tilfælde af administrationsboets konkurs har lånene separatistlignende stilling og nyder dermed samme stilling som ejerne af de særligt dækkede obligationer og eventuelle refinansieringsobligationer, samt modparter på finansielle instrumenter, jf. nedenfor i forbindelse med omtalen af § 247 i.

Baggrunden for at give sådanne lån denne prioritetsstilling er, at det i modsat fald vil blive meget dyrt for boet og dermed i sidste ende for obligationsejerne at optage sådanne lån, hvis der ikke kan gives nogen sikkerhed herfor.

Administrator bør alene optage sådanne lån, hvis det er overvejende sandsynligt, at der kommer betalinger nok til at betale den kommende termin.

Stk. 3 giver administrator mulighed for, hvis det ikke er muligt at optage lån i medfør af § 247 h, stk. 2, i begrænset omfang at sælge aktiver fra administrationsboet til en på forhånd fastsat minimumspris. Administrator skal »sælge så lidt som muligt så godt som muligt«. Administrator skal fastsætte minimumsprisen på baggrund af en vurdering af det pågældende aktivs rimelige kontante handelsværdi, forstået som en pris flere kyndige erhververe med kendskab til markedet for det omhandlede aktiv må skønnes at ville betale for aktivet.

Den foreslåede § 247 i er ny og fastlægger vilkårene, hvis administrationsboet kommer under konkursbehandling.

Stk. 1 fastslår, at reglerne herom i konkursloven som udgangspunkt skal anvendes.

Stk. 2 giver indehaverne af de særligt dækkede obligationer, modparter på finansielle instrumenter, som de registrerede aktiver og aftaler ligger til grund for, og indehaverne af eventuelle refinansieringsobligationer udstedt af administrator en separatistlignende stilling til de aktiver, der er i administrationsboet. De skal således alene respektere omkostninger i forbindelse med administrationsboet.

Lån, som administrationsboet har optaget i medfør af § 247 h, stk. 2, tildeles samme separatistlignende stilling

som krav fra obligationsejerne. Lån kan ifølge bestemmelsen alene optages til brug for midlertidige likviditetsunderskud i administrationsboet, og provenuet fra sådanne lån kan alene anvendes til betaling af renter og afdrag til ejere af særligt dækkede obligationer eller refinansieringsobligationer.

Overskydende midler indgår i konkursmassen, jf. § 32 i konkursloven.

Til nr. 70 (§ 258, stk. 1)

Det foreslås, at § 258, stk. 1, tilrettes, således at der henvises til §§ 24 og 25 i lov om aktie- og anpartsselskabers (selskabsloven). Med ændringen berigtiges en fejl i den konsekvensrettelse af § 258, stk. 1, som blev vedtaget med § 8, nr. 56, i lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven).

Med den foreslåede formulering ændres henvisningen i § 258, stk. 1, således at der henvises til selskabslovens §§ 24 og 25, der svarer til den nu ophævede aktieselskabslovs § 3.

Til nr. 71 (§ 333, stk. 2, nr. 5)

Ændringen medfører, at Landsorganisationen i Danmark, Akademikernes Centralorganisation og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd kan indstille et medlem hver for sig, hvis de ikke kan finde enighed om at indstille et medlem i forening.

Siden oprettelsen af Penge- og Pensionspanelet i 2007 har Landsorganisationen i Danmark, Akademikernes Centralorganisation og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd ikke kunne finde enighed om at indstille et medlem som repræsentant for arbejdstagerinteresser i forening. I tilfælde af at organisationerne ikke kan blive enige om at udpege et medlem i fællesskab, sikrer ændringen, at disse kan indstille et medlem hver for sig, således at økonomi- og erhvervsministeren kan udpege et medlem, og pladsen ikke står tom.

Til nr. 72 (§ 344, stk. 5)

Den foreslåede ændring skal skabe klarhed over, hvilke hensyn der skal danne grundlag for prioriteringen af Finanstilsynets tilsynsindsats. Finanstilsynets tilsynsvirksomhed planlægges ud fra et væsentlighedskriterium.

Af det foreslåede 1. pkt. fremgår, at Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. Den finan-

sielle krise har tydeligt vist, hvordan et enkelt instituts problemer kan have indflydelse på hele sektoren. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet også tager højde for dette aspekt ved tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden. På denne baggrund foreslås det, at dette fremgår udtrykkeligt af bestemmelsen.

Den finansielle stabilitet afhænger af mange forhold, og der vil være forskel fra tid til anden på, hvilke forhold der påvirker den finansielle stabilitet.

Af det foreslåede 2. pkt. fremgår, at Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed skal lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. Herved tænkes ikke alene på, at Finanstilsynet skal vurdere evt. aktuelle lovovertrædelser, men også skal se på potentielle fremtidige lovovertrædelser eller problemer. At dette foreslås indsat udtrykkeligt i bestemmelsen skal også ses i lyset af forslaget til lov om finansiel virksomhed §§ 70 og 71, jf. lovforslagets § 1, nr. 14 og 15, hvor der sker en præcisering og justering af reglerne for styring og indretning af virksomheden, med henblik på at øge virksomhedernes fokus herpå. Med forslaget skal Finanstilsynet prioritere sin tilsynsindsats, så der på et tidligere tidspunkt vurderes og gøres opmærksom på, at virksomheden har valgt en risikabel eller uholdbar forretningsmodel.

En forretningsmodel kan vurderes uholdbar af mange årsager, og det vil både afhænge af den konkrete virksomheds type, størrelse og forretninger, samt markedsforholdene generelt.

Som eksempler på uholdbare forretningsmodeller kan for pengeinstitutter nævnes tilfælde, hvor forretningsgrundlaget hviler på en stor eksponering i forhold til enkelte sektorer fx ejendomssektoren eller mange store engagementer. Høj udlånsvækst kan også være en indikator for en uholdbar forretningsmodel, idet faren for at få dårlige udlånsengagementer øges, hvis væksten sker i et tempo, hvor instituttets kreditkontor og kontrolsystemer har svært ved at følge med. Det kan også dreje sig om en situation, hvor et institut har for stor og kortsigtet afhængighed af kapitalmarkedet til at skaffe den fornødne funding.

For skadesforsikringsselskabet kan det nævnes, at der i en forretningsmodel for skadesforsikringsselskaber altid vil indgå følgende elementer: Tegning, tarifiering, skadesbehandling, herunder hensættelser og genforsikring. Hvis disse elementer enkeltvis eller i kombination ikke har den nødvendige fokus eller indbyrdes afbalancering, kan det føre til fremtidige solvensproblemer på samme måde som manglende styring af aktivrisikoen. Som eksempler på uholdbare forretningsmodeller kan for skadesforsikringsselskaber nævnes tilfælde, hvor

forretningsgrundlaget hviler på en forudsætning om vækst uden en gennemarbejdet tarif, eller hvor selskaberne vil komme i alvorlige vanskeligheder, hvis ikke genforsikringen er tegnet – eksempelvis i tilfælde af kraftige storme, store brande, eller senest samtidig med accept af store risici. Endvidere kan nævnes tilfælde, hvor virksomheden har placeret sine aktiver meget koncentreret – f.eks. alene i aktier i en enkelt stor virksomhed – og dermed gjort sig afhængig af denne virksomheds overlevelse.

For livsforsikringsselskaber kan det nævnes, at der i en forretningsmodel for livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser indgår en række elementer, der har indflydelse på forretningsmodellens holdbarhed, f.eks. det tekniske grundlag som forsikringerne er tegnet på, de indgåede aftaler samt risikostyringen. Hvis disse elementer enkeltvis eller i kombination ikke har den nødvendige kvalitet eller indbyrdes afbalancering, kan det føre til fremtidige solvensproblemer. Det kan således være uholdbart, hvis f.eks. det tekniske grundlag ikke korrekt eller i nødvendigt omfang inddrager de biometriske risici, eller virksomheden ikke måler eller styrer markedsrisiciene godt nok.

Hvis Finanstilsynet konstaterer, at en virksomhed har en uholdbar forretningsmodel, vil Finanstilsynets reaktion afhænge af de konkrete forhold. Hvis virksomheden ikke på det pågældende tidspunkt overtræder den finansielle lovgivning, kan reaktionen være en risikoplysning, ligesom §§ 349 og 350 også efter omstændighederne kan finde anvendelse, jf. herunder. For nogle virksomhedstyper vil Finanstilsynets vurdering af forretningsmodellen have betydning for den kapital, som virksomheden skal have for fortsat at drive virksomhed. Er der tale om egentlige overtrædelser af § 71, hvis f.eks. forretningsmodellen betyder, at virksomheden ikke kan styre sine risici effektivt, kan Finanstilsynet give påbud eller evt. foretage politianmeldelse. Endvidere har Finanstilsynet mulighed for at påbyde virksomhedens ledelse at lade udarbejde en redegørelse for virksomhedens økonomiske stilling og fremtidsudsigter i medfør af § 349. Endelig kan Finanstilsynet skride ind i medfør af § 350 og påbyde virksomheden at træffe de nødvendige foranstaltninger, for at rette op på forholdet. Opfylder virksomheden ikke dette, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse.

Det overordnede kriterium for tilrettelæggelsen af tilsynsindsatsen er, at tilsynsindsatsen på et område skal stå i forhold til de potentielle risici og skadevirkninger. Beskyttelsen er både rettet mod de økonomiske interesser for den pågældende virksomheds indskydere, investorer, obligationsejere, forsikrede eller andre kunder, men også mere overordnet for den finansielle stabilitet

og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder samt andre samfundsmæssige forhold.

Med de potentielle risici tænkes blandt andet på risikoen for lovovertrædelser. En forhøjet risiko kan eksempelvis skyldes teknisk kompliceret regulering, en generel erfaring hos Finanstilsynet for, at der ofte sker overtrædelser af de pågældende regler eller en konkret erfaring med overtrædelser i bestemte virksomheder eller typer af virksomheder. Som eksempler kan nævnes nye regelsæt, hvor der ofte er en vis gennemførelsestid i virksomhederne.

Det foreslås endeligt, at det udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, at tilsynsindsatsen skal prioriteres ud fra et væsentlighedshensyn. Dette indebærer ikke, at der er områder af den finansielle lovgivning, som Finanstilsynet ikke skal påse. På de områder, hvor de potentielle risici eller skadevirkninger vurderes at være relativt lave, kan tilsynet i stedet anvende mindre effektive, men også mindre ressourcekrævende tilsynsinstrumenter, såsom stikprøvevise kontroller eller kontroller, som gennemføres, når Finanstilsynet eksempelvis alligevel er på undersøgelse af for forholdet relevante områder i de finansielle virksomheder.

Hvor risikoen for skadevirkning vurderes at være meget lav, kan Finanstilsynet vælge, at området ikke løbende påses, men at man alene vil forlade sig på anmeldelser og andre oplysninger, der fremsendes til Finanstilsynet.

Finanstilsynet behandler ikke sager om enkelte kunders forhold til en finansiell virksomhed. Selv om skadevirkningen af en lovovertrædelse i relation til en enkelt kunde kan være forholdsvis stor, skal det være den generelle skadegørende effekt, som skal være rettesnor ved prioritering af tilsynsindsatsen.

Til nr. 73 (§ 345)

Med den foreslåede tilføjelse i § 345, stk. 2, vil det være Det Finansielle Virksomhedsråd, der træffer afgørelse i sager om påbud til finansielle virksomheder eller finansielle holdingvirksomheder om virksomheden skal afholde udgifterne til, at der foretages en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i virksomheden i medfør af den foreslåede § 347 b. Heri vil også indgå en afgørelse af, om den eller de sagkyndige, som virksomheden har indstillet, kan udpeges til at forestå den uvildige undersøgelse, eller om der evt. skal udpeges en anden, jf. bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 74.

Efter de gældende regler træffer Det Finansielle Virksomhedsråd afgørelse i tilsynssager af principiel karakter samt i tilsynssager, der har videregående betydelige følger for virksomheden. Med den foreslåede bestem-

melse vil det være op til Det Finansielle Virksomhedsråd at afgøre, hvorvidt der skal udstedes et påbud i medfør af den foreslåede § 347 b.

Til nr. 74 (§ 347 b)

Det foreslås at indføre en bestemmelse i § 347 b, der giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed at afholde udgifterne til, at der foretages en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Finanstilsynets påbud beror på en konkret vurdering. Der skal være tale om en situation, hvor Finanstilsynet finder det hensigtsmæssigt, at der foretages en sådan uvildig undersøgelse. Det er afgørende, at Finanstilsynet vurderer, at der er tale om et forhold af væsentlig betydning for tilsynet med den pågældende virksomhed. Endelig skal bestemmelsen ikke kunne finde anvendelse på undersøgelser, som er sædvanligt forekommende i Finanstilsynets almindelige tilsynsvirksomhed. Begrænsningen skal medvirke til at sikre, at bestemmelsen alene anvendes i helt særlige situationer, som ikke ligger inden for Finanstilsynets almindelige virke og kompetenceområde. Det kan bl.a. indgå i vurderingen, om der kræves en særlig indsigt, for at tage stilling til det pågældende forhold, og om der er tale om usædvanlige risici, der er særlige for den konkrete virksomhed, eller det er aktuelt for hele branchen.

Det er Finanstilsynet, der antager den eller de sagkyndige til at foretage undersøgelsen. Herved vil den pågældende virksomhed som udgangspunkt have samme retsstilling over for den eller de sagkyndige, som hvis det var Finanstilsynet selv, der forestod undersøgelsen. Dette indebærer fx, at forvaltningsloven, offentlighedsloven og retssikkerhedsloven finder anvendelse. Den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed har dog mulighed for at komme med en indstilling til Finanstilsynet om, hvem der skal udpeges som sagkyndig, jf. herunder.

Et eksempel på forhold, der kan være genstand for en uvildig undersøgelse, er, at Finanstilsynet, som led i en undersøgelse af virksomheden, påbyder virksomheden at få udarbejdet en uvildig redegørelse for værdien af og risikoen ved virksomhedens udlån til kommanditselskaber, der investerer i fast ejendom. Den sagkyndige vil således skulle tage stilling til, hvorvidt de af kommanditselskabet belånte ejendommens drift lever op til de

forelagte budgetter, og ejendommene derfor er rentable, samt eventuelt klarlægge selskabsdeltagernes hæftelsesforhold og disses kreditværdighed.

Et andet eksempel kan være, at en eller flere sagkyndige gennemgår pantebrevsbeholdningen i et datterselskab med henblik på at klarlægge den reelle risiko i beholdningen og dermed foretage en kreditvurdering af den finansielle virksomheds engagement med datterselskabet.

Derudover kan en uvildig undersøgelse bestå af sagkyndiges gennemgang af virksomhedens transaktioner med en kvalificeret ejer – f.eks. en fond – med henblik på en vurdering af, om transaktionerne er sket på markedsvilkår.

Endvidere kan der være tilfælde, hvor den finansielle virksomhed har påtaget sig nogle usædvanlige risici, som virksomheden måske selv kan have vanskeligt ved at overskue og redegøre for, og som det er væsentligt for Finanstilsynet at få klarlagt.

Endelig kan et eksempel på en sådan uvildig undersøgelse være, at et pengeinstitut har et kompliceret finansielt engagement. I et sådant tilfælde kan det være hensigtsmæssigt at lade vurderingen af engagementets værdi og risiko blive underlagt en uvildig undersøgelse af en internationalt forankret finansiel rådgiver.

De nævnte eksempler skal ses i sammenhæng med ovennævnte betingelser for at udstede påbuddet – at forholdet er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Bestemmelsen vil således give Finanstilsynet mulighed for, uden omkostninger for tilsynet, at trække på ekspertviden, som ikke ellers er til stede i Finanstilsynet på det pågældende område. En afgørelse om at udstede et påbud om, at en virksomhed skal afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse, vil i medfør af den foreslåede ændring i § 345, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 73, skulle træffes af Det Finansielle Virksomhedsråd.

Det bemærkes i denne forbindelse, at en afgørelse er underlagt de almindelige forvaltningsretlige principper. Dette indebærer bl.a., at den berørte virksomhed forud for afgørelsen vil være blevet hørt i sagen, og dermed haft mulighed for at komme med sine evt. indvendinger mod, at den pågældende undersøgelse iværksættes, samt redegøre for det forhold, som er undersøgelsens genstand. Afgørelsen skal ligeledes overholde proportionalitetsprincippet, således at den byrde, det er for virksomheden at skulle afholde udgifterne til undersøgelsen, skal stå i rimeligt forhold til det mål, der ønskes opnået ved undersøgelsen.

Virksomheden vil kunne indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet. En anke til Erhvervsankenævnet har som udgangspunkt ikke opsættende virkning. Såfremt virksomheden måtte få medhold ved Erhvervsankenævnet, vil Finanstilsynet skulle dække de udgifter til et rimeligt honorar til de sagkyndige personer, som den finansielle virksomhed måtte have haft.

Ifølge forslaget til *stk. 2* skal den uvildige undersøgelse foretages af en eller flere sagkyndige personer. Ved sagkyndige personer forstås eksempelvis advokater, revisorer eller andre finansielle rådgivere med sagkundskab inden for det pågældende område.

Finanstilsynet anmoder den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed om at indstille en eller flere sagkyndige personer til at forestå den uvildige undersøgelse. Finanstilsynet vil herefter vurdere, om den eller de foreslåede sagkyndige personer kan anses for uvildige, samt er i besiddelse af de fornødne kompetencer, og dermed kan udpeges som sagkyndig. Såfremt de indstillede sagkyndige ikke vurderes egnede og uvildige, kan Finanstilsynet udpege andre sagkyndige personer. Det centrale for Finanstilsynet afgørelse af, hvorvidt den eller de sagkyndige er uvildige, er, om de har tilknytning til virksomheden, eller om der i øvrigt foreligger forhold, hvorved der efter Finanstilsynets vurdering kan rejses tvivl om de pågældendes uvildighed i forhold til denne. Ved vurderingen kan det bl.a. indgå, hvorvidt den sagkyndige opfylder habilitetskrav, svarende til konkurslovens § 238 samt den relevante brancheorganisations eventuelle egne habilitetskrav. Det vil ligeledes være Det Finansielle Virksomhedsråd, der samtidig med afgørelsen om påbuddet tager stilling til, om den eller de sagkyndige personer, som virksomheden har indstillet, kan udpeges, eller om der skal vælges en anden.

Af det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.*, fremgår, at udgifterne til den eller de sagkyndige personer foreløbigt kan udredes af Finanstilsynet, men afholdes endeligt af den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed. Finanstilsynet kan hermed vælge at afholde udgiften foreløbig, men har også mulighed for at kræve forudgående eller løbende betaling eller kræve sikkerhedsstillelse fra virksomheden.

Det foreslås i *stk. 3*, at den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed, der skal afholde udgifterne til, at der foretages en uvildig undersøgelse, skal give de sagkyndige personer, der er udpeget hertil, de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af undersøgelsen. Da det er Finanstilsynet, der udpeger og antager den eller de sagkyndige personer, vil de i forhold til virksomheden være at opfatte som repræsentanter for Finanstilsynet. Dette indebærer, at den eller de sagkyndige

vil have adgang til oplysninger i samme omfang, som hvis Finanstilsynet selv forestod undersøgelsen, herunder med de begrænsninger, der fx følger af forbuddet mod selvinkriminering i retssikkerhedsloven.

Med den foreslåede bestemmelse sikres klarhed om, at den eller de sagkyndige personer kan få de oplysninger til brug for undersøgelsen af den pågældende virksomhed, som de finder nødvendige, på samme måde som hvis Finanstilsynet selv forestod undersøgelsen, jf. lov om finansiell virksomhed § 347, stk. 1.

I forslaget til *stk. 4* fremgår det, at den uvildige undersøgelses resultater skal afgives i en skriftlig rapport. I forbindelse med Finanstilsynets påbud til virksomheden om at afholde udgifterne til, at der foretages en uvildig undersøgelse, beskriver Finanstilsynet nærmere i afgørelsen, hvori undersøgelsen skal bestå, og hvornår der skal foreligge en endelig skriftlig rapport fra de sagkyndige personer.

Det fremgår endvidere af det foreslåede *stk. 4*, at de sagkyndige skal udlevere en kopi af den skriftlige rapport om undersøgelsen til den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed senest samtidig med, at denne udleveres til Finanstilsynet. Dette skal ses i naturlig forlængelse af, at virksomheden har bestøttet undersøgelsen, og derfor også bør modtage en kopi af rapporten.

For at sikre, at Finanstilsynet orienteres hurtigst muligt om væsentlige problemer i den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed, foreslås det i *stk. 5*, at de sagkyndige personer straks skal give Finanstilsynet oplysninger om forhold, de bliver opmærksomme på i forbindelse med den uvildige undersøgelse, såfremt der er en ikke uvæsentlig risiko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet bliver orienteret straks, hvis de sagkyndige personer bliver opmærksomme på forhold, som tyder på, at virksomheden kan være på vej ud i økonomiske vanskeligheder, for eksempel på grund af væsentlige tab på den finansielle virksomheds største engagementer. I tilfælde af, at de sagkyndige personer får oplysninger om forhold, der tyder på, at virksomheden ikke overholder kapitalkravet efter lovens §§ 124-126 eller solvensbehovet efter lovens § 124, stk. 4, og § 125, stk. 7, skal de sagkyndige derfor straks underrette Finanstilsynet herom. Der kan også være tale om likviditetsmæssige forhold af ikke uvæsentlig betydning, herunder overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Til nr. 75 (§ 350, stk. 1, nr. 2)

Den foreslåede ændring af § 350, stk. 1, nr. 2, fremrykker tidspunktet for, hvornår Finanstilsynet kan gribe ind og påbyde, at en finansiel virksomhed foretager de nødvendige foranstaltninger for at rette op på sin økonomiske situation. Efter den gældende bestemmelse skal der være en betydelig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling udvikler sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse. Det vil i praksis være, hvor virksomheden ikke længere vil kunne overholde lovens solvens- og likviditetskrav.

Det foreslås at ændre »betydelig risiko« til »ikke uvæsentlig risiko« med henblik på, at Finanstilsynets reaktion kan ske på et tidligere tidspunkt. Ved at fremrykke tidspunktet for tilsynets reaktion opnås der mere tid og manøvrerum til, at virksomheden kan foretage og gennemføre de fornødne foranstaltninger. Finanstilsynet skal foretage sin vurdering på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforhold og til den konkrete virksomhed.

Bestemmelsen kan bl.a. tænkes anvendt, når der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden på et senere tidspunkt ikke kan opfylde lovens kapitalkrav. Hvis et pengeinstitut har en høj eksponering på ejendomsmarkedet eller en høj udlånsvækst, vil Finanstilsynet således kunne påbyde instituttet at foretage nærmere foranstaltninger, hvis tilsynet på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforholdene og til det konkrete institut vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at instituttet inden for 2-3 år ikke vil kunne opfylde kapitalkravene.

Ændringen skal i øvrigt ses i lyset af ændringen af § 344, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 72, hvor Finanstilsynet skal tilrettelægge sin tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme finansiel stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder og i højere grad end tidligere vurdere de enkelte finansielle virksomheders forretningsmodeller. I den forbindelse skal også nævnes ændringerne af §§ 70 og 71, jf. lovforslagets § 1, nr. 14 og 15, der netop skal øge virksomhedens fokus på styring og indretning af virksomheden. Konstaterer Finanstilsynet en uholdbar forretningsmodel, hvor virksomheden i øvrigt fortsat overholder gældende lovgivning, kan en reaktionsmulighed således være at påbyde virksomheden at foretage nødvendige foranstaltninger i medfør af § 350. Bestemmelsen kan således også anvendes for at fremme finansiel stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder.

Derudover foreslås det præciseret, at den ikke uvæsentlige risiko kan skyldes både indre og ydre forhold for virksomheden. Inden for virksomhedens kontrol kan f.eks. en strategi om en betydelig udlånsvækst og vækst inden for ejendomsbranchen indebære en væsentlig ri-

siko for virksomheden. Risici, der ligger uden for virksomhedens kontrol, kan være begrundet i forhold, som virksomheden ikke har kontrol over, men som virksomheden heller ikke har taget højde for i tilrettelæggelsen af sin forretning. Opbygningen af en boble inden for afgrænsede markeder eller sektorer kan således være forhold, der ligger uden for virksomhedens kontrol, men som må antages at kunne indebære en væsentlig økonomisk risiko for virksomheden på et senere tidspunkt.

Bestemmelsen giver mulighed for, at en finansiel virksomheds forhold bringes i orden, mens virksomheden stadig opfylder den finansielle lovgivnings krav til kapitalforhold m.v.

Det påbud, som Finanstilsynet giver, kan afpasses efter den konkrete virksomheds forhold, hvilket giver Finanstilsynet mere differentierede beføjelser. Finanstilsynets påbud skal konkretiseres så tilstrækkeligt, at ledelsen i den finansielle virksomhed reelt har mulighed for at imødekomme påbuddet. Sagen vil som udgangspunkt skulle forelægges for Det Finansielle Virksomhedsråd, jf. § 344, stk. 2, da et påbud i medfør af bestemmelsen altid vil have videregående betydelige følger for den finansielle virksomhed. Der skal ligeledes være klarhed over, hvornår påbuddet er opfyldt. Omvendt skal det være op til den enkelte virksomheds ledelse at udfylde rammerne for, hvorledes et påbud skal opfyldes.

Når Finanstilsynet meddeler den finansielle virksomhed et påbud, vil der samtidig blive fastsat en frist for opfyldelse heraf. Er påbuddet ikke opfyldt inden for denne frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. stk. 2.

Endelig foreslås en sproglig ændring i bestemmelsen, idet det nuværende »instituttet« i sidste led i bestemmelsen ændres til »virksomheden«. Hermed tydeliggøres det, at bestemmelsen gælder for alle finansielle virksomheder.

Til nr. 76 (§ 352 a)

Det foreslås, at anvendelsesområdet for § 352 a, stk. 1, udvides, således at Finanstilsynet fremover skal udarbejde en redegørelse i et større omfang, end hvad der gælder i dag.

Med den foreslåede udvidelse skal Finanstilsynet fremover ikke kun udarbejde en redegørelse i de tilfælde, hvor den tilbageværende juridiske person er gået konkurs, men også i de tilfælde, hvor størstedelen af den finansielle virksomheds drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration (den udløsende begivenhed).

Kriteriet om, at staten skal have ydet garanti eller stillet midler til rådighed, foreslås desuden ændret, således at det kommer til at fremgå udtrykkeligt af bestemmelsen, at den også omfatter de tilfælde, hvor Finansiell Stabilitet A/S har medvirket ved overdragelsen af virksomheden efter lov om finansiell stabilitet §§ 7 eller 8, eller hvor staten har lidt tab på en individuel statsgaranti i medfør af lov om finansiell stabilitet § 16 a. Tilsvarende opregnes nu også det tilfælde, hvor staten har lidt tab på hybrid kernekapital indskudt i virksomheden i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter.

Med *stk. 1, nr. 1*, foreslås det, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse, når en finansiell virksomhed er gået konkurs, eller størstedelen af den finansielle virksomheds drift er ophørt, hvis Finansiell Stabilitet A/S har medvirket ved overdragelsen af virksomheden i medfør af lov om finansiell stabilitet §§ 7 eller 8, eller hvor staten har lidt tab på en individuel statsgaranti i medfør af lov om finansiell stabilitet § 16 a. Med den foreslåede ændring, vil de situationer, hvor et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S har overtaget et nødlidende pengeinstitut eller størstedelen af dennes drift, og hvor den juridiske enhed, der dannede ramme om driften, ikke efterfølgende nødvendigvis er gået konkurs, være omfattet af bestemmelsen.

Med *stk. 1, nr. 2*, foreslås det, at Finanstilsynet desuden skal udarbejde en redegørelse, når en finansiell virksomhed er gået konkurs, eller størstedelen af den finansielle virksomheds drift er ophørt eller overdraget, hvis staten har lidt tab på kapital indskudt i virksomheden i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter. Med den foreslåede formulering omfatter bestemmelsen alene de tilfælde, hvor staten har lidt et tab på hybrid kernekapital, som er indskudt i virksomheden, eller på ejerbeviser, som er erhvervet som led i en konvertering, der er sket umiddelbart før sammenbruddet. Det bemærkes, at bestemmelsen ikke er tiltænkt situationen, hvor der alene er tale om et kurstab, men derimod situationen, hvor pengeinstituttet lider tab på aktiver (udlån) af en størrelse, der enten betyder, at egenkapitalen er tabt, hvorved der lides tab på ejerbeviser, eller hvor egenkapitalen er tabt, og hvor tabene samtidig er så store, at nogle af tabene vil skulle dækkes af den hybride kernekapital (i tilfælde, hvor der ikke er sket konvertering). Det vil sige, at tabet konstateres ud fra instituttets regnskabsmæssige forhold. Den foreslåede bestemmelse omfatter ikke tilfælde af manglende rentebetalinger.

Med *stk. 1, nr. 3*, foreslås det, at Finanstilsynet endvidere skal udarbejde en redegørelse, når staten i øvrigt har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for virksomheden, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller

dele af virksomheden, når denne er gået konkurs, størstedelen af den finansielle virksomheds drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration.

Det følger af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse, hvis forholdene i stk. 1, nr. 1-3, er opfyldt i en kortere periode forud for, at den finansielle virksomhed er gået konkurs, størstedelen af den finansielle virksomheds drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration.

Med en kortere periode forstås, at den udløsende begivenhed har en naturlig handlings- og tidsmæssig sammenhæng med statens garanti eller indskud af kapital. Dermed omfatter bestemmelsen som udgangspunkt ikke de tilfælde, hvor den udløsende begivenhed indtræder senere end 2 år efter, at virksomheden modtog statens garanti eller indskud af kapital.

I forlængelse heraf vurderes den kortere periode efter stk. 1, nr. 1, i forhold til det tidsrum, der løber mellem den udløsende begivenhed og det tidspunkt, hvor Finansiell Stabilitet har medvirket til en overdragelse af virksomheden. Har staten har lidt tab på en individuel statsgaranti i medfør af lov om finansiell stabilitet § 16 a, regnes den kortere periode fra det tidspunkt, hvor statsgarantien blev stillet.

For tilfælde omfattet af stk. 1, nr. 2, vurderes den kortere periode i forhold til det tidsrum, som løber mellem den udløsende begivenhed og det tidspunkt, hvor statens tab er konstateret.

For tilfælde omfattet af stk. 1, nr. 3, vurderes den kortere periode i forhold til det tidsrum, som løber mellem den udløsende begivenhed og det tidspunkt, hvor staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for den finansielle virksomhed.

Det foreslåede *stk. 2* er en videreførelse af det gældende § 352 a, stk. 2. Det bemærkes i denne forbindelse, at den beskrevne lempelse af Finanstilsynets generelle tavshedspligt alene gælder i forhold til den lovpligtige redegørelse. Redegørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger vedrørende kundeforhold eller tredjemand, der har været involveret i en mulig overtagelse af den kriseramte virksomhed eller på anden måde har været involveret i bestræbelserne på at tilvejebringe en løsning på virksomhedens økonomiske problemer. Uden sidstnævnte undtagelse ville bestemmelsen kunne afholde potentielle overtagende virksomheder fra at udvise interesse for kriseramte virksomheder generelt.

Finanstilsynet kan – hvis der skønnes behov herfor – på eget initiativ udarbejde og offentliggøre supplement til redegørelsen.

Det foreslåede *stk. 3* er en videreførelse af det gældende § 352 a, *stk. 1*, sidste pkt., og nyaffattelsen sker alene af lovtekniske årsager.

Det foreslås med *stk. 4*, at Finanstilsynets pligt til at udarbejde en redegørelse efter *stk. 1* også omfatter de finansielle virksomheder, som opfylder bestemmelsen efter den 1. marts 2009, hvor den gældende bestemmelse trådte i kraft. Herved præciseres det, at bestemmelsen også finder anvendelse for de pengeinstitutter, som under den finansielle krise har modtaget statslige midler via Finansiell Stabilitet, enten direkte eller som led i en overtagelse af driften, men hvor den juridiske enhed, der dannede rammen om pengeinstitutdriften indtil sammenbruddet, ikke er gået konkurs.

Den foreslåede bestemmelse svarer med de nødvendige tilpasninger til, hvad der foreslås i relation til § 84 f i lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovforslagets § 4, nr. 5, § 122 a i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., jf. lovforslagets § 6, nr. 7, og § 66 d i lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovforslagets § 8, nr. 8.

Til nr. 77 (§ 360)

Den gældende afgiftsbestemmelse i § 360, *stk. 1*, er formuleret således, at renteindtægter og salg af varer og tjenesteydelser nedskriver afgiftsopkrævningen hos de tilsynsbelagte virksomheder.

Ved overgangen til omkostningsbevillinger i 2007, jf. finansloven for 2007, bestod Finanstilsynets bevilling på finansloven af en indtægtsbevilling, der var større end udgiftsbevillingen. Forskellen var Finanstilsynets netoudgiftsbevilling, der udgjordes af Finanstilsynets renteudgifter til staten. Finanstilsynets renteomkostninger var dermed indeholdt i indtægtsbevillingen og dækket af de gebyrer, der blev opkrævet. Renteomkostningerne dækkede over, at staten gennem et finansår stillede likviditet til rådighed for Finanstilsynet.

Som følge af omkostningsreformen blev udgiftsbevillingen hævet svarende til de forventede nettorenteomkostninger. Finanstilsynet afholder derfor på nuværende tidspunkt renteomkostningerne direkte af udgiftsbevillingen.

Bestemmelsen foreslås ændret, da det ikke længere er nødvendigt at regulere budgetteringen i Finansloven for renteindtægter, renteudgifter eller øvrige indtægter efter overgangen til omkostningsbaserede bevillinger for at kunne beregne Finanstilsynets afgiftsopkrævning.

Indtægter fra salg af varer og tjenesteydelser omfatter indtægter fra transaktioner, hvor der er leveret en ydelse, og hvor indtægten ikke har karakter af et gebyr. Omfattet af definitionen er fx husleje og boligindtægter, forpagt-

ningsindtægter, salg af publikationer og indtægter fra forretningsmæssige aktiviteter.

Til nr. 78 (§ 373, *stk. 1*)

Med den foreslåede ændring vil det blive muligt at straffe med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, såfremt et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab indfrier hybrid kernekapital uden at have modtaget tilladelse fra Finanstilsynet, jf. § 132, *stk. 1*, nr. 4. Det vil endvidere blive muligt at straffe med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, såfremt et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab ikke overholder reglerne om store engagementer, herunder de grænser, der er fastsat i § 145. Endelig vil det være muligt at straffe med bøde eller fængsel, såfremt der ikke sker indberetning til Finanstilsynet af store engagementer. Overskridelse af grænserne er efter de gældende regler også strafbelagt, lige som det også efter de gældende regler er muligt at straffe med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, såfremt en virksomhed ikke foretager indberetning til Finanstilsynet.

Derudover ændres henvisningerne til §§ 65 og 118 som følge af, at der indsættes nye stykker heri, jf. lovforslagets § 1, nr. 12 og 22.

Endelig foreslås en konsekvensrettelse som følge af forslaget om et supplerende mindstekrav til basiskapitalen i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, *stk. 3*, der foreslås videreført i den ny § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 26. Forslaget indebærer, at overtrædelse af dette mindstekrav til basiskapital kan straffes efter tilsvarende principper, som overtrædelse af solvenskravene og minimumskapitalkravene i medfør af §§ 124, 125 og 126.

Til nr. 79 (§ 373, *stk. 2*)

Forslaget er en ændring af henvisningerne i den gældende § 373, *stk. 2*, der indeholder bestemmelse om overtrædelser, der kan straffes med bøde. Ændringen er en konsekvens af den ændrede § 70, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Derudover foreslås det strafbelagt med bøde, såfremt administrator ikke sørger for at have nødvendig forsikringsmæssig dækning i medfør af det foreslåede § 247 a, *stk. 9* og 10. Dette gælder såvel for ansvarsforsikring som for kautionsforsikring.

Det foreslås endvidere at indsætte en henvisning til § 347 b, *stk. 3*, således at en virksomheds undladelse af at give de sagkyndige personer de oplysninger, der er

nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 75, kan straffes med bøde.

Det foreslås endeligt, at punktummet efter »litra b« rettes til et komma. Ændringen skyldes en slåfejl ved en ændring af bestemmelsen i lov nr. 1273 af 16. december 2009, jf. lovens § 1, nr. 24.

Til nr. 80 (§ 373, stk. 3, 1. pkt.)

Det foreslås, at indsætte en henvisning til § 347 b, stk. 1, 1. pkt., i § 373, stk. 3, således at en virksomheds undladelse af at efterkomme Finanstilsynets påbud om at lade foretage en uvildig undersøgelse kan straffes med bøde.

Til nr. 81 (§ 373, stk. 6 og 7)

Det foreslås, at administrator kan straffes på samme måde som et medlem af en finansiel virksomheds bestyrelse eller direktion, såfremt administrator ikke træffer nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab i administrationsboet eller ved nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse. Bestemmelsen indebærer, at administrator på samme måde som bestyrelses- eller direktionsmedlemmer i finansielle virksomheder kan straffes, hvis de udviser passivitet, og dette medfører, at der påføres administrationsboet tab eller nærliggende fare for tab af en væsentlig størrelsesorden.

Det foreslås desuden, at administrator kan straffes for at give urigtige eller vildledende oplysninger om administrationsboet til bl.a. offentlige myndigheder, offentligheden og obligationsejerne. Det er vigtigt, at obligationsejerne, offentligheden osv. kan have fuld tillid til de oplysninger, som administrator giver om administrationsboet. Tilsvarende kan administrator ifalde straf for grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab. Strafferammen er bøde eller fængsel op til 4 måneder.

Til nr. 82 (§ 407, stk. 1)

Forslaget i § 407, stk. 1, er en konsekvensrettelse som følge af forslaget om ændring af § 132, stk. 1, nr. 5, der erstatter den gældende § 132, stk. 1, nr. 12 og 13, jf. lovforslagets § 1, nr. 36.

Til nr. 83 (§ 407, stk. 2)

Den foreslåede ændring af stk. 2 er en ajourføring af bestemmelsen, således at det præciseres, at Finanstilsynet kan kræve, at bestyrelsen indkalder instituttets øverste myndighed med henblik på en redegørelse for generalforsamlingen, hvis kapitalkravet i § 127 ikke er

opfyldt, og ikke, som efter den gældende bestemmelse, kun hvis solvenskravet ikke er opfyldt. Forslaget indebærer bestemmelserne vedrørende kravene til basiskapitalen i § 407 harmoniseres med betingelserne vedrørende kravene til basiskapitalen for inddragelse af tilladelsen i §§ 224 og 225 og krisehåndteringsbestemmelsen i § 246.

Desuden korrigeres henvisningen til § 124, der rettelig skal være til stk. 2, nr. 1.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 31)

Det er hensigten med ændringen af bestemmelsen, at refinansieringsobligationer udstedt af et realkreditinstitut under betalingsstandsning eller konkursbehandling ikke opnår en bedre retsstilling end eksisterende indehavere af særligt dækkede obligationer (SDO), særligt dækkede realkreditobligationer (SDRO), realkreditobligationer (RO) og andre værdipapirer. Det tilsvarende gælder over for derivatmodparter, jf. lovens § 26, stk. 4.

En sådan retsstilling ville stride imod EU-bestemmelserne i kreditinstitutdirektivet, hvor det er en afgørende forudsætning, at der, før en obligation kan anses for at være »særligt dækket«, skal sikres en forrang/fortrinsstilling i nedbrudssituationer (betalingsstandsning eller konkurs).

Konsekvensen af denne ændring indebærer, at konkurslovens § 93, nr. 3, om gæld, der pådrages under boets behandling, ikke kan anvendes af obligationsindehaverne (kreditorerne), der har fået en refinansieringsobligation udstedt af realkreditinstituttet under betalingsstandsning eller konkursbehandling.

Udgangspunkt i den gældende lov om realkreditlån og realkreditobligationer er, at indehaverne af SDO, SDRO, RO og andre værdipapirer har en separatistliggende stilling som følge af lovens krav om opdeling i serier eller grupper af serier med seriereservefond. En gruppe fælleshæftende serier med fælles seriereservefond betegnes ofte som et »kapitalcenter«.

Det er hensigten, at refinansieringsobligationer opnår den samme retsstilling som indehaverne af SDO, SDRO, RO og andre værdipapirer.

Udover obligationer og andre værdipapirer kan der i serier eller grupper af serier med seriereservefond være udstedt seniorgæld, jf. lovens § 33 e (også kaldet »junior covered bonds«). For fuldstændighedens skyld bemærkes, at seniorgælden alene opnår dækning for sit tilgodehavende efter at obligationsejerne, herunder refinansieringsobligationer udstedt i betalingsstandsning eller under konkurs, har fået fuld dækning.

Til nr. 2 og 3 (§ 32, stk. 1, 2. pkt. og § 32, stk. 2, 3. pkt.)

En adgang til at udstede refinansieringsobligationer med samme rang som de særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, realkreditobligationer og andre værdipapirer er en afgørende forudsætning for, at det beskikkede tilsyn og kurator har mulighed for at drive en serie eller grupper af serier med seriereservefond i en længere periode med henblik på at sikre, at samtlige obligationsindehavere opnår bedst mulig dækning af deres tilgodehavende.

Skulle et realkreditinstitut anmelde betalingsstandsning eller gå konkurs, er det udgangspunktet, at den tilsynsførende og kurator skal udstede refinansieringsobligationer.

De udløbne obligationer, som refinansieringsobligationerne afløser, har som øvrige obligationer i serien eller grupper af serier med seriereservefond en separatliggende stilling til alle aktiver i serien eller grupper af serier med seriereservefond.

Baggrunden for, at refinansieringsobligationer skal have samme konkursretlige status, som de obligationer, de refinansierer, er, at investorerne ellers ikke vil kunne forvente at købe obligationerne.

Det bemærkes, at refinansieringsobligationer ikke kan have betegnelsen realkreditobligationer, særlig dækkede obligationerne eller særlig dækkede realkreditobligationer, da realkreditinstitutionen i tilfælde af konkurs ikke vil have en tilladelse til at udstede sådanne obligationer.

Refinansieringsobligationer kan ikke anvendes til nyudlån og må alene anvendes til brug for refinansiering af eksisterende lån i serien eller grupper af serier med seriereservefond.

Refinansieringsmuligheden skal alene anvendes til at sikre, at serien eller grupper af serier med seriereservefond kan fortsætte i en længere årrække som »going concern«, således at det sikres, at alle obligationsejere – også obligationsejerne med lang løbetid – opnår bedst mulig dækning.

Baggrunden for, at det præciseres, at det beskikkede tilsyn og kurator kan udstede refinansieringsobligationer er, at obligationerne alene erstatter obligationer, som udløber, og dermed stiger den samlede obligationsrestgæld ikke set i forhold til tiden før en anmeldt betalingsstandsning eller konkursbehandling.

Der gælder de samme regler for refinansieringsobligationer som for realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og andre værdipapirer.

Det bemærkes endvidere, at en refinansiering under konkurs eller betalingsstandsning ikke kan udelukkes at

blive dyrere end ved udstedelsen af realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, hvilket betyder, at låntagerne har et incitament til enten at opsiges lånet til indfrielse ved refinansieringstidspunktet eller til at opkøbe de bagvedliggende obligationer i markedet (til en forventeligt lav kurs) og anvende disse til fuld indfrielse af restgælden. I praksis må låntagerne derfor forventes ikke at forsætte låneforholdet efter en konkurs, dog vil der formentlig være låntagere (kunder), der ikke uden videre kan flytte deres lån. Omfanget af udstedelse refinansieringsobligationer forventes derfor at være begrænset ud fra det synspunkt, at låntager/kunde naturligt vil forsøge at finde alternative finansieringskilder f.eks. et andet realkreditinstitut eller et pengeinstitut på grund af stigende priser.

Til nr. 4 (§ 32, stk. 3-5)

I det foreslåede *stk. 3* præciseres det, at refinansieringsobligationerne får tilsvarende sikkerhed i de aktiver (såsom f.eks. realkreditpantebrevene og reservefondsmidler) i serier eller grupper af serier med seriereservefond, som lå til sikkerhed for de udløbne obligationer i form af realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller eventuelle refinansieringsobligationer.

Udstedelsen af refinansieringsobligationer kan som de øvrige redskaber opregnet i § 32, stk.1 og 2, alene anvendes af det beskikkede tilsyn og af kurator i det omfang, at det beskikkede tilsyn henholdsvis kurator vurderer, at anvendelsen er nødvendig for at sikre værdierne i serien eller grupper af serier med seriereservefond, og at redskaberne alene anvendes, fordi det er i kreditorers (obligationsejers) interesse, jf. det foreslåede *stk. 4*.

Princippet i konkurslovens kap. 2 og 12 er fortsat gældende. Det betyder, at såfremt det beskikkede tilsyn eller kurator beslutter at anvende muligheden for at udstede refinansieringsobligationer, skal kurator eller tilsynsførende have en begrundet overbevisning om, at refinansiering er i obligationsejerne (kreditorernes) interesse, både obligationsejerne med lang og kort løbetid.

Som altovervejende hovedregel vil kurator eller realkreditinstitutionen under betalingsstandsning skulle foretage løbende refinansiering af de realkreditlån, hvor de bagvedliggende obligationer har en kortere løbetid end lånets løbetid. Dermed sikres det, at realkreditinstitutionen i videst muligt omfang kan afvikles uden tab for alle obligationsejere.

I *stk. 5* forudsættes låneoptagelsen at være midlertidig og primært anvendt i de tilfælde, hvor der ikke er et

sammenfald mellem indbetaling fra låntagerne og udbetaling til obligationsindehaverne.

Det har været intentionen at begrænse omfanget af en låneoptagelse, hvorfor der alene kan foretages en midlertidig belåning af den førstkommende terminsindbetaling, jf. forslaget til stk. 5. Der må ikke foretages en generalpant sætning af terminsydelserne, hvorved real-kreditpantebrevets værdi indirekte udhules.

Uanset om der stilles sikkerhed i den førstkommende terminsbetaling eller andre aktiver, kan den pågældende långiver kræve sig fyldestgjort i den stillede sikkerhed, såfremt låneaftalen misligholdes, og såfremt den relevante sikringsakt er iagttaget.

Den likviditet, der tilgår den eller de serier med seriereservefond som følge af belåning af aktiver eller terminsindbetalinger, må udelukkende anvendes til betaling af obligationsindehaverne og derivatmodparter.

Til nr. 5 (§ 32 a)

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 33. Af ordensmæssige hensyn foreslås den flyttet til § 32 a.

Til nr. 6 (§ 33)

Der gives i *stk. 1* hjemmel til en overdragelse af serier eller grupper af serier med seriereservefond til et andet kreditinstitut, der har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer.

De efterfølgende stykker beskriver de nærmere betingelser for gennemførelsen af en overdragelse.

Overdragelse af hele serier eller grupper af serier med seriereservefond kan ikke ske uden økonomi- og erhvervsministerens tilladelse, jf. *stk. 2*. Det må forventes, at det i praksis vil være Finanstilsynet, der vurderer, om ansøgningen skal fremmes eller afvises på det foreliggende grundlag, men med ministerens endelige godkendelse.

Videregivelsesreglerne i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed forbyder finansielle virksomheder at videregive fortrolige oplysninger om deres kunder, medmindre der er tale om en berettiget videregivelse.

Som udgangspunkt kræver en berettiget videregivelse, at kunden har givet samtykke hertil. Der kan dog efter en konkret afvejning af på den ene side den finansielle virksomheds interesse i at videregive fortrolige oplysninger og på den anden side kundens berettigede forventning om hemmeligholdelse, ske videregivelse uden samtykke fra kunden.

En situation, hvor det vil være berettiget at videregive oplysninger uden samtykke fra kunden, er efter Finans-

tilsynets praksis, når en finansiel virksomhed sælger et forretningsområde fra til en anden finansiel virksomhed. Man har her fundet, at kundernes krav på hemmeligholdelse må vige for den finansielle virksomheds interesse i at kunne sælge det pågældende forretningsområde. I vurderingen af, om der foreligger en berettiget videregivelse, har man tillagt det betydning, at der sker videregivelse til en virksomhed, som er underlagt tilsvarende regler som den afgivende virksomhed.

Det vil derfor efter denne praksis være muligt at videregive oplysninger om fordringerne i serien eller grupper af serier med seriereservefond i forbindelse med et helt eller delvist salg af serien eller grupper af serier med seriereservefond, uden at der på forhånd indhentes samtykke hertil fra de kunder, hvis lån ligger til sikkerhed i serien eller grupper af serier med seriereservefond.

Stk. 3 indeholder krav om offentliggørelse af den planlagte overdragelse af serien eller serier med seriereservefond, hvis økonomi- og erhvervsministeren finder, at ansøgningen herom skal fremmes. Bestemmelsen svarer til fremgangsmåden, som gælder for overdragelse af forsikringsbestande efter § 204, i lov om finansiel virksomhed og livsforsikringsbestande, der er taget under administration, jf. § 257, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Det må forventes, at det i praksis vil være Finanstilsynet, der vurderer, om ansøgningen skal fremmes eller afvises på det foreliggende grundlag, men med ministerens endelige godkendelse.

Redegørelsen, som er nævnt i *stk. 3*, skal indeholde vilkårene for overdragelsen.

Den i *stk. 3* fastsatte frist på 1 måned svarer til fristen, der efter § 257, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed gælder for overdragelse af livsforsikringsbestande, der er taget under administration. Fristen er kortere end den, der gælder efter § 204 i lov om finansiel virksomhed om sammenlægning af finansielle virksomheder (3 måneder), idet det må formodes, at obligationsejerne er bekendt med, at realkreditinstitutet er gået i betalingsstandsning eller taget under konkursbehandling.

I relation til indsigelsesmuligheden i *stk. 3*, jf. *stk. 4*, skal det bemærkes, at indsigelserne ikke i sig selv vil kunne føre til, at overdragelsen ikke godkendes, med mindre der er tale om helt særlige tilfælde, som Finanstilsynet ikke i forvejen har haft kendskab til. Dette er i overensstemmelse med den praksis, der gælder for overdragelser af forsikringsselskaber efter § 204, stk. 3, og overdragelse af livsforsikringsbestande, der er taget under administration, jf. §§ 253-258. Det er kun obligationsejerne, der kan gøre indsigelse mod den påtænkte overdragelse.

Endelig fremgår det af *stk. 5* – ligeledes i overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder for forsikringsbestande og livsforsikringsbestande under administration – at en overdragelse af serien eller grupper af serier med seriereservefond ikke kan påberåbes af obligationsejerne som grundlag for opsigelse af aftalen og dermed førtidig indfrielse af obligationerne.

Det skal understreges, at obligationsejerne heller ikke kan påberåbe sig en påtænkt – men endnu ikke effektueret – overdragelse som grundlag for opsigelse af aftalen. Og indsigelser fra obligationsejerne mod overdragelsen vil således ikke give dem ret til opsigelse og førtidig indfrielse.

I relation til *stk. 5* bemærkes det endeligt, at bestemmelsen kun omfatter obligationer, der udstedes efter lovforslagets ikrafttræden. Allerede udstedte obligationer omfattes således ikke af denne bestemmelse. Baggrunden herfor er, at der vil være tale om lovgivning med tilbagevirkende kraft, hvis bestemmelsen skal gælde for allerede udstedte obligationer. Der vurderes ikke at være så tungtvejende grunde, der taler for at tillægge bestemmelsen tilbagevirkende kraft, at dette bør ske. For fremtidige obligationsejere vil det således være et kendt vilkår ved købet af obligationerne, mens dette naturligvis ikke vil være tilfældet for allerede udstedte obligationer.

Ingen obligationsejere (uanset rang og om de indgår i overdragelsen) kan gøre misligholdelse gældende, selvom der principielt foreligger debitorskifte. For at sikre en rimelig behandling af disse rettighedshavere er der indbygget et krav om økonomi- og erhvervsministerens godkendelse af overdragelsen.

For låntagerne er der tale om kreditorskifte, hvilket de efter dansk rets almindelige regler skal tåle. Overdragelsen forringer til gengæld heller ikke låntagernes ret til førtidig indfrielse i overensstemmelse med de for lånene særligt gældende indfrielsesvilkår.

Til nr. 7 (§ 33 d)

Det foreslås med *stk. 2*, at også særligt dækkede obligationer, udstedt af et realkreditinstitut med tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan reklassificeres til at være realkreditobligationer på samme måde som den allerede eksisterende tilbagefaldsret for særligt dækkede realkreditobligationer. Dette indebærer, at hvis der på et tidligere tidspunkt er stillet supplerende sikkerhed for obligationsudstedelsen i form af andre aktiver end fast ejendom eller garantier fra offentlige myndigheder, skal disse aktiver udskiftes med sikkerhedsstillelse i fast ejendom eller garantier fra offentlige myndigheder, før obligationerne kan betegnes »realkre-

ditobligationer«. Det bemærkes, at der kan være tilfælde, hvor instituttet ikke har mulighed for at udskifte aktiver, herunder aktiver stillet i forbindelse med opfyldelse af kravet om supplerende sikkerhed. Derfor er der i *stk. 3*, givet Finanstilsynet en dispensationsadgang, der indebærer, at der alligevel kan ske reklassifikation, selvom en særligt dækket obligation ikke måtte opfylde alle lovgivningens krav til realkreditobligationer.

Kravet om, at de reklassificerede obligationer skal opfylde alle lovgivningens krav til realkreditobligationer, indebærer eksempelvis, at lånegrænser, afdragsprofiler, løbetider m.v. i lovens §§ 3-5 skal være opfyldt på tidspunktet for tilbud om lån. Lånet skal dermed som udgangspunkt være ydet i henhold til lovens § 33 c, *stk. 1*, og i mindre omfang § 33 c, *stk. 2-3*. Dog er der i *stk. 3* givet Finanstilsynet en dispensationsadgang til i begrænset omfang at tillade, at ikke alle krav til realkreditobligationer er opfyldt i relation til de særligt dækkede obligationer/særligt dækkede realkreditobligationer. Det må endvidere lægges til grund, at kravet om, at låntager hæfter personligt og skal være ejer af den faste ejendom, heller ikke kan fraviges.

Det foreslås med *stk. 3*, at Finanstilsynet kan dispensere fra kravet om, at særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer skal opfylde lovgivningens krav til realkreditobligationer, når reklassifikation til realkreditobligationer finder sted.

Forskellen på særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og realkreditobligationer er blandt andet, at de tre obligationstyper – udover at der i visse situationer skal stilles supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer – har forskellige afdragsprofiler og løbetider på de bagvedliggende lån.

Endvidere kan der være forskelle på lånegrænser samt på de aktiver, som obligationsudstedelsen er baseret på. Hovedreglen er således, at alle krav skal være opfyldt for at foretage reklassificering.

Endelig kan kravet om, at låntager hæfter personligt for lånet og kravet om, at låntager skal eje den faste ejendom fraviges for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Er der forskel på de særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og realkreditobligationer, og ønsker instituttet alligevel at foretage reklassificering til realkreditobligationer, skal instituttet ansøge om dispensation hertil hos Finanstilsynet.

Der vil formentlig ofte i sådanne dispensationssager være tale om principielle afgørelser, og tilsynet vil da forelægge sagen for Det Finansielle Virksomhedsråd.

Det forventes, at tilladelsen vil være baseret på bagatelagte grænser for, hvor store procentuelle afvigelser, der må være i karakteristika for de underliggende aktiver. I modsat fald vil sondringen mellem særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og realkreditobligationer blive udvandet, og begrebet »realkreditobligation« blive betydningsløst, hvis der ikke også i forbindelse med reklassifikation lægges vægt på, at der kan være visse forskelle i karakteristika for de underliggende aktiver. Eksempelvis følger realkreditobligationer den kendte låneprofil på ejerboliger, hvor lånegrænsen er 80 pct., løbetiden 30 år, og hvor der kun kan ydes 10 års afdragsfrihed.

For særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer kan denne låneprofil i medfør af § 33 c, stk. 2, sammensættes anderledes, med eksempelvis 50 års løbetid og længere afdragsfrihed og en lavere lånegrænse på 75 pct.

Af samme årsag må der derfor ikke ske sammenblanding af reklassificerede særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer og realkreditobligationer. Reklassificerede obligationer skal således holdes adskilt fra realkreditinstituttets øvrige midler.

Uanset om sikkerhedsgrundlaget for reklassificerede særligt dækkede obligationer til realkreditobligationer muligvis måtte være bedre end oprindelige realkreditobligationer, ændrer dette ikke ved, at midler, der stammer fra supplerende sikkerhed, som allerede er stillet for særligt dækkede obligationer, ikke må udtages fra serien eller gruppen af serier med seriereservefond (kapitalcentret) uanset reklassifikationen. Dette fastsættes i lovforslaget, da obligationsindehaverne har berettigede forventninger til, at allerede stillet supplerende sikkerhed fortsat er i det kapitalcenter, der står for udstedelsen, uanset at statusbetegnelsen særligt dækket obligation bortfalder.

Til nr. 8 (§ 33 e)

Det foreslås, at § 33 e, stk. 1, præciseres således, at det fremgår helt klart, at bestemmelsen både omfatter særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer.

Til nr. 9 (§ 33 f)

Det foreslås, at der indsættes et nyt nr. 3 i § 33 f, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte regler for indberetning af supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer. Oplysningerne om supplerende sikkerhed vil give Finanstilsynet bedre mulighed for at få indblik i bl.a., hvor meget supplerende sikkerhed det enkelte udstedende institut har stillet, hvad årsagen til behovet skyldes,

hvordan sikkerheden er tilvejebragt, og hvor meget ekstra supplerende sikkerhed instituttet har mulighed for at stille.

Reglerne for indberetning udformes endeligt af Finanstilsynet. Det påregnes, at indberetningen vil blive fastsat til at ske flere gange årligt på standardiserede indberetningsskemaer, der indberettes elektronisk til Finanstilsynet.

Institutterne skal blandt andet oplyse, hvad der er årsagen til, at den supplerende sikkerhed stilles. En årsag kan eksempelvis være faldende markedsværdier på ejendomme, hvorved lånegrænserne i lovgivningen er overskredet. En anden årsag kan være anvendelse af den såkaldte intervalsikkerhedsstillelse på visse ejendoms-kategorier, jf. lovens § 5, stk. 1, nr. 7, § 5, stk. 2, og § 5, stk. 3, nr. 2-4, hvor lånegrænsen kan forhøjes fra 60 pct. til 70 pct., mod at der stilles supplerende sikkerhed. Endvidere skal institutterne oplyse, hvorfra sikkerhedsstillelsen fremkommer, f.eks. fra instituttets egne kapitalreserver, udstedelse af seniorgæld eller garantier.

Nyaffattelsen af nr. 1 og 2 foreslås af sproglige hensyn og indeholder ikke indholdsmæssige ændringer.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 2 i, stk. 2)

Det foreslås med *stk. 2*, at også særligt dækkede obligationer, udstedt af et skibsfinansieringsinstitut med tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan reklassificeres til at være skibskreditobligationer. Dette indebærer, at hvis der på et tidligere tidspunkt er stillet supplerende sikkerhed for obligationsudstedelsen i form af andre aktiver end skibe eller garantier fra offentlige myndigheder, skal disse aktiver udskiftes med sikkerhedsstillelse i skibe eller garantier fra offentlige myndigheder, før obligationerne kan betegnes »skibskreditobligationer«. Det bemærkes, at der kan være tilfælde, hvor instituttet ikke har mulighed for at udskifte aktiver herunder aktiver stillet i forbindelse med opfyldelse af kravet om supplerende sikkerhed. Derfor er der i *stk. 3* givet Finanstilsynet en dispensationsadgang, der indebærer, at der alligevel kan ske reklassifikation, selvom en særligt dækket obligation ikke opfylder alle lovgivningens krav til skibskreditobligationer.

Der vil formentlig ofte i sådanne dispensationssager være tale om principielle afgørelser, og tilsynet vil da forelægge sagen for Det Finansielle Virksomhedsråd.

Det forventes, at tilladelsen vil være baseret på bagatelagte grænser for, hvor store procentuelle afvigelser, der må være i karakteristika for de underliggende aktiver.

Forskellen på særligt dækkede obligationer og skibskreditobligationer er blandt andet, at der i visse situationer skal stilles supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer, medens dette ikke er tilfældet for en skibskreditobligation. Hovedreglen er således, at alle krav skal være opfyldt for at foretage reklassificering.

Af samme årsag må der derfor ikke ske sammenblanding af reklassificerede særligt dækkede obligationer og skibskreditobligationer. Reklassificerede obligationer skal således holdes adskilt fra instituttets øvrige midler.

Uanset om sikkerhedsgrundlaget for reklassificerede særligt dækkede obligationer til skibskreditobligationer muligvis måtte være bedre end oprindelige skibskreditobligationer, ændrer dette ikke ved, at midler, der stammer fra supplerende sikkerhed, som allerede er stillet for særligt dækkede obligationer, ikke må udtages fra kapitalcentret, uanset reklassifikationen. Dette fastsættes i lovforslaget, da obligationsindehaverne har berettigede forventninger til, at allerede stillet supplerende sikkerhed fortsat er i det kapitalcenter, der står for udstedelsen, uanset statusbetegnelsen særligt dækket obligation bortfalder.

Til nr. 2 (§ 5, stk. 4)

Det foreslås, at der indsættes et nyt *nr. 7* i § 5, stk. 4, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte regler for indberetning af supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer. Oplysningerne om supplerende sikkerhed vil give Finanstilsynet bedre mulighed for at få indblik i bl.a., hvor meget supplerende sikkerhed det enkelte udstedende institut har stillet, hvad årsagen til behovet skyldes, hvordan sikkerheden er tilvejebragt, og hvor meget ekstra supplerende sikkerhed instituttet har mulighed for at stille.

Reglerne for indberetning udformes endeligt af Finanstilsynet. Det påregnes, at indberetningen vil blive fastsat til at ske flere gange årligt på standardiserede indberetningsskemaer, der indberettes elektronisk til Finanstilsynet.

Et skibsfinansieringsinstitut skal blandt andet oplyse, hvad der er årsagen til, at den supplerende sikkerhed stilles. En årsag kan eksempelvis være faldende markedsværdier på skibe, hvorved lånegrænserne i lovgivningen overskrides.

Nyaffattelsen af nr. 5 og 6 foreslås af sproglige hensyn og indeholder ikke indholdsmæssige ændringer.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 9)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om værdipapirhandel m.v.

Som hidtil skal medlemmer af bestyrelse og direktion i en virksomhed omfattet af § 7, stk. 1, på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til virksomheden eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i en eksisterende virksomhed, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over for ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene.

Bestemmelsen og Finanstilsynets indgrebsbeføjelser bygger på identiske bestemmelser i en række EU-direktiver på det finansielle område.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnet- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en virksomhed omfattet af § 7, stk. 1, skal, jf. stk. 1, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængigt af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse inden for den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks virksomhed.

Som hidtil kan der ikke stilles et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i de pågældende virksomheders forhold. Her vil en særlig indsigt i anden branche eller i lokale forhold, som er relevante for virksomheden, kunne være tilstrækkeligt.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en mindre virksomhed, men at det ikke gør sig gældende i

forhold til en direktørpost i stor, kompleks operatør. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan en person som udgangspunkt ikke udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Sker dette ikke, kan Finanstilsynet i medfør af § 12 e påbyde virksomheden at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratæde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen og selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter § 12 e, stk. 3, gribe ind og kræve at vedkommende midlertidig fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter nr. 3.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalings-

standsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

I *nr. 3* foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af en virksomhed omfattet af § 7. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en virksomhed sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har und-

ladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed, eller der er risiko for, at dette vil ske.

De finansielle virksomheder, som er kollapsede under den nuværende finansielle krise, har generelt været karakteriseret ved, at virksomhederne havde anlagt en meget ekspansiv og risikopræget strategi, og at ledelsen ikke havde sikret sig, at der var effektive og tilstrækkelige kontrolprocedurer til at styre virksomhedens risici.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 3, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes, om et indgreb over for et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser, vedkommende har udvist.

Som noget nyt fremgår det eksplicit, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af et ledelsesmedlems adfærd. Det præciseres hermed, at i den konkrete vurdering af, om det bør påbydes en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem, eller at kræve en direktør afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for f.eks. en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i et selskab, som driver et reguleret marked, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 12 e, stk. 1, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af det mere skønspregede krav i § 12 e, stk. 1, nr. 3, vil som oftest ikke være proportionalt efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med den nye formulering af nr. 3 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i forhold til et konkret indgreb skal vurderes. For at opretholde tilliden til den finansielle sektor fordres det eksempelvis, at et indgreb kan ske på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforholdene samt til den konkrete virksomhed vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden inden for 2-3 år ikke vil kunne fortsætte sin drift, hvis ikke der sker meget væsentlige ændringer i virksomhedens ledelse og drift.

Da ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledelsessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 3* foreslås det præciseret, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i *stk. 2* angivne forhold. Pligten består både, når man vil indtræde i hvervet eller stillingen og løbende under udøvelsen af hvervet.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 2* fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat kan anses for at være egnet og hæderlig. Et ledelsesmedlem har fx pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældsanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen i *stk. 2, nr. 1*.

I *stk. 4* opretholdes den undtagelse fra kravet om egnethed og hæderlighed, som indebærer, at hvor et selskab ansøger om tilladelse til at drive et reguleret marked, vil kravene til ledelsens egnethed og hæderlighed, der fremgår af § 8, stk. 2, nr. 4, anses for at være opfyldt for de medlemmer af bestyrelsen eller direktionen, som allerede varetager et sådan hverv på et godkendt reguleret marked i et land inden for Den Europæiske Union. Der er derfor ikke krav om, at Finanstilsynet foretager en ny bedømmelse af det pågældende ledelsesmedlem. Bestemmelsen gennemfører artikel 37, stk. 2, i MiFID-direktivet.

Til nr. 2 (§ 10, stk. 5, nr. 1)

Der er alene tale om en sproglig præcisering af bestemmelsen.

Til nr. 3 (§ 28 a, stk. 4, nr. 4, litra b)

Det foreslås, at § 28 a, stk. 4, nr. 4, litra b, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at henvisningen til § 31, stk. 1, ændres til en henvisning til § 31, stk. 2 og 3. Der er tale om en konsekvensændring.

Den gældende § 28 a, stk. 4, nr. 4, litra b, henviser til § 31, stk. 1, nr. 1-5, ved beskrivelsen af udøvelse af indflydelse. § 31, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. bliver ophævet og erstattet af fire stykker i § 9, nr. 9, i lov nr. 516 af 12. juni 2009 (Ændringer som følge af selskabsloven). Beskrivelsen af kontrollerende indflydelse, som før fandtes i § 31, stk. 1, nr. 1-5, findes nu i § 31, stk. 2 og 3.

Til nr. 4 (§ 31, stk. 3)

Bestemmelsen i lov om værdipapirhandel m.v. om, hvornår en erhverver af en aktiepost anses for at have erhvervet kontrol, blev ændret ved lov nr. 516 af 12. juni 2009 som følge af vedtagelsen af den nye selskabslov, jf. lov nr. 470 af 12. juni 2009, hvor der blandt andet blev ændret i koncernbegrebet i selskabslovgivningen.

§ 31, stk. 3, foreslås justeret, således at lovens koncernbegreb fortsat er parallel med selskabslovgivningens koncernbegreb. Denne ændring blev ved en fejl ikke foretaget i forbindelse med vedtagelsen af den nye selskabslov og følgeloven hertil, jf. lov nr. 470 og 516 af 12. juni 2009.

Til nr. 5 (§ 84 f)

Det foreslås, at anvendelsesområdet for § 84 f, stk. 1, udvides, således at Finanstilsynet fremover skal udarbejde en redegørelse i et større omfang, end hvad der gælder i dag.

Med den foreslåede udvidelse skal Finanstilsynet fremover ikke kun udarbejde en redegørelse i de tilfælde, hvor den tilbageværende juridiske person er gået konkurs, men også i de tilfælde, hvor størstedelen af driften af selskabet omfattes af lovens § 7, stk. 1, er ophørt eller overdraget (den udløsende begivenhed). Tilsvarende gælder i forhold til andre tilsynsbelagte virksomheder, som er omfattet af lov om værdipapirhandel m.v. Med andre tilsynsbelagte virksomheder forstås virksomheder, som Finanstilsynet fører et aktivt tilsyn med.

Med *stk. 1* foreslås det, at, Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse, når staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for selskabet, dets kreditorer

eller en erhverver af hele eller dele af selskabet, når dette er gået konkurs, eller størstedelen af selskabets drift er ophørt eller overdraget.

Det følger af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse, hvis forholdene i stk. 1 er opfyldt i en kortere periode forud for, at selskabet er gået konkurs, eller størstedelen af selskabets drift er ophørt eller overdraget.

Med en kortere periode forstås, at den udløsende begivenhed har en naturlig handlings- og tidsmæssig sammenhæng med statens garanti eller indskud af kapital. Dermed omfatter bestemmelsen således som udgangspunkt ikke de tilfælde, hvor den udløsende begivenhed indtræder senere end 2 år efter, at selskabet modtog statens garanti eller indskud af kapital. Den kortere periode vurderes i forhold til det tidsrum, som løber mellem den udløsende begivenhed og det tidspunkt, hvor staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for selskabet.

Det foreslåede *stk. 2* er en videreførelse af det gældende § 84 f, stk. 2. Det bemærkes i denne forbindelse, at den beskrevne lempelse af Finanstilsynets generelle tavshedspligt alene gælder i forhold til den lovpligtige redegørelse. Redegørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger vedrørende kundeforhold eller tredjemand, der har været involveret i en mulig overtagelse af det kriseramte selskab eller på anden måde har været involveret i bestræbelserne på at tilvejebringe en løsning på selskabets økonomiske problemer. Uden sidstnævnte undtagelse ville bestemmelsen kunne afholde potentielle overtagende selskaber fra at udvise interesse for kriseramte selskaber generelt.

Finanstilsynet kan – hvis der skønnes behov herfor – på eget initiativ udarbejde og offentliggøre supplement til redegørelsen.

Det foreslåede *stk. 3* er en videreførelse af det gældende § 84 f, stk. 1, sidste pkt., og nyaffattelsen sker alene af lovtekniske årsager.

Til nr. 6 (§ 93, stk. 1)

Med forslaget indsættes der straffehjemmel for overtrædelse af den foreslåede § 9, stk. 3, jf. lovforslagets § 4, nr. 1. Der findes allerede straffehjemmel for de tilsvarende regler i lov om finansiel virksomhed, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. og flere andre love. Det foreslås derfor, at det samme forhold også skal kunne straffes efter værdipapirhandelsloven.

Straf kan pålægges medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed omfattet af lovens § 7, hvis

medlemmet undlader at give Finanstilsynet oplysninger om de angivne forhold. Forholdet kan straffes med bøde.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 5, stk. 2)

Det foreslås at tilføje § 57, stk. 3, til opregningen af bestemmelser, der kan fraviges ved aftale mellem udbydere og brugere af betalingstjenester, der ikke er forbrugere. Ændringen er en konsekvens af en berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked offentliggjort i Lovtidende 2009 L 187, s. 5.

Til nr. 2 (§ 18)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om betalingstjenester.

Som hidtil skal medlemmer af et betalingsinstituts bestyrelse og direktion på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til instituttet eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i et eksisterende betalingsinstitut, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over for ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene.

Bestemmelsen og Finanstilsynets indgrebsbeføjelser bygger på identiske bestemmelser i en række EU-direktiver på det finansielle område.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnethed- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i et betalingsinstitut skal, jf. stk. 1, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse inden-

for den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks virksomhed.

Som hidtil kan der ikke stilles et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i betalingsinstitutters forhold. Her vil en særlig indsigt i anden branche eller i lokale forhold, som er relevante for instituttet, kunne være tilstrækkeligt.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede et mindre betalingsinstitut, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i et stort, landsdækkende institut. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan et medlem af bestyrelsen og direktionen som udgangspunkt ikke udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt.

I vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrundet en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan

eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen eller selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter nr. 4.

Efter nr. 2 kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter nr. 3 kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af et betalingsinstitut eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført instituttet tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden, men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, fx hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden. Der vil være tale om en konkret vurdering.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis økonomiske dispositioner har påført et betalingsinstitut tab eller bragt instituttet i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af dette, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold, som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som betalingsinstituttet har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for instituttet, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen omfatter f.eks. situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at

opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører foreningen tab eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

I nr. 4 foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af betalingsinstituttet. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, f.eks. advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af et betalingsinstitut sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for instituttet. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis instituttets ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dum-

dristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed, eller der er risiko for at dette vil ske.

De finansielle virksomheder, som er kollapsede under den nuværende finansielle krise, har generelt været karakteriseret ved, at virksomhederne havde anlagt en meget ekspansiv og risikopræget strategi, og at ledelsen ikke havde sikret sig, at der var effektive og tilstrækkelige kontrolprocedurer til at styre virksomhedens risici.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes, om et indgreb over for et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser vedkommende har udvist.

Som noget nyt fremgår det eksplicit, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af et ledelsesmedlems adfærd. Det præciseres hermed, at der i den konkrete vurdering af, om det bør påbydes en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem, eller at kræve en direktør afskediget, skal tillægges hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for f.eks. en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i et forsikringsselskab, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 18, stk. 1, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af de mere skønspregede krav i § 18, stk. 1, nr. 3 og 4, vil som oftest ikke være proportionalt efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med den nye formulering af nr. 4 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til

den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i forhold til et konkret indgreb skal vurderes. For at opretholde tilliden til den finansielle sektor fordres det eksempelvis, at et indgreb kan ske på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforholdene samt til den konkrete virksomhed vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden inden for 2-3 år ikke vil kunne fortsætte sin drift, hvis ikke der sker meget væsentlige ændringer i virksomhedens ledelse og drift.

Da ledesssvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledesssvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledesssvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 3* foreslås det præciseret, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i *stk. 2* angivne forhold. Pligten består både, når man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen i *stk. 2, nr. 1*.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 2* fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Til nr. 3 (§ 86, stk. 1)

Ifølge § 86 i lov om betalingstjenester påser Finanstilsynet overholdelsen af lov om betalingstjenester med de undtagelser, der er opregnet i §§ 97 og 98. Det foreslås, at Finanstilsynet også skal føre tilsyn med art. 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Forordningen gælder jf. art. 1, stk. 2, for grænseoverskridende betalinger foretaget i euro eller i en af de nationale valutaer i de medlemsstater, der har meddelt

deres beslutning om at udvide denne forordnings anvendelsesområde til deres nationale valuta.

Artikel 3 vedrører gebyrer for grænseoverskridende betalinger og fastslår, at gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver af en bruger af betalingstjenester i forbindelse med grænseoverskridende betalinger på op til 50 000 EUR, skal være de samme som de gebyrer, som denne udbyder af betalingstjenester opkræver af brugere af betalingstjenester for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta.

Artikel 4 vedrører foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger ved oplysning om internationalt bankkontonummer (IBAN) og bankidentifikationskode (BIC). Som eksempel skal en udbyder af betalingstjenester, når dette er relevant, oplyse, brugeren af betalingstjenester om brugerens IBAN og udbyderen af betalingstjenesters BIC. Artikel 8 vedrører sikring af adgang til direkte debiteringstransaktioner. Det fremgår af art. 8, stk. 1, at hvis en betalers udbyder af betalingstjenester giver adgang for en indenlandsk direkte debiteringstransaktion foretaget i euro på denne betalers betalingskonto, skal udbyderen give adgang for direkte debiteringstransaktioner foretaget i euro, der initieres af en betalingsmodtager via en betalingstjenesteudbyder etableret i en hvilken som helst medlemsstat.

For udbydere af betalingstjenester beliggende i en medlemsstat, der ikke har euroen som sin valuta, gælder dette for direkte debiteringstransaktioner foretaget i euro senest den 1. november 2014.

Der henvises endvidere til denne lovs § 5, nr. 8, vedrørende forslaget om, at Konkurrencestyrelsen skal føre tilsyn med forordningens artikler 6 og 7. Disse artikler fastsætter regler for interbankgebyrer for både indenlandske og grænseoverskridende direkte debiteringstransaktioner.

Til nr. 4 (§ 86, stk. 2)

Det foreslås, at Det Finansielle Virksomhedsråd tillægges den samme kompetence i forhold til art. 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som det har efter lovens kapitel 5-8.

For så vidt angår bestemmelserne i lovens kapitel 5-8 afgiver Det Finansielle Virksomhedsråd en rådgivende udtalelse om bekendtgørelser, som Finanstilsynet udsteder inden for sit ressortområde samt om afgørelser af principielle sager eller sager med vidtgående betydning inden for de nævnte kapitler.

Til nr. 5 (§ 89)

§ 89 i lov om betalingstjenester giver Finanstilsynet adgang til at give påbud om berigtigelse eller ændring af forhold, der er i strid mod denne lovs bestemmelser.

Det foreslås, at denne adgang udvides til også at gælde for artikel 3, stk. 1 og 2, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, samt artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. For en nærmere beskrivelse af disse artikler henvises til bemærkningerne til forslagets § 5, nr. 3.

Da forordningens artikel 3, stk. 3 og 4, udelukkende vedrører forordningens anvendelsesområde og derfor ikke indeholder nogen direkte forpligtelser, er disse bestemmelser ikke medtaget i opregningen af bestemmelser, som foreslås omfattet af Finanstilsynets adgang til at give påbud.

Forordningens artikel 4, stk. 2, pålægger en betaler og en betalingsmodtager en forpligtelse til at give nærmere opregnede oplysninger. Da en tilsidesættelse af denne forpligtelse medfører, at en udbyder af betalingstjenester kan opkræve gebyrer, som er nærmere reguleret i art. 4, stk. 3, foreslås art. 4, stk. 2, ikke omfattet af Finanstilsynets adgang til at give påbud.

Til nr. 6 (§ 89 a)

Den finansielle lovgivning indeholder generelt regler, som giver Finanstilsynet mulighed for at foretage et målrettet indgreb, hvis en direktør eller et bestyrelsesmedlem i en finansiell virksomhed ikke opfylder kravene om egnethed og hæderlighed.

Det foreslås, at der indføres en tilsvarende bestemmelse i lov om betalingstjenester, som et supplement til de nuværende regler i loven, som alene giver Finanstilsynet mulighed for at tilbagekalde tilladelsen fra et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse, hvis et ledelsesmedlem ikke længere opfylder kravene i § 18, stk. 2.

Med den nye bestemmelse kan Finanstilsynet påbyde en virksomhed at afsætte en direktør, som ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Dette fremgår af bestemmelsen i stk. 1. Hermed får Finanstilsynet en bedre og mere målrettet indgrebsmulighed til at sikre, at virksomhedens direktion overholder reglerne om egnethed og hæderlighed. Sidder virksomheden påbuddet overhørigt, kan den straffes med en bøde.

Finanstilsynet får endvidere mulighed for at gribe ind direkte over for bestyrelsesmedlemmer i finansielle virksomheder, som ikke opfylder kravene til egnethed

og hæderlighed, ved at påbyde vedkommende at nedlægge sit hverv. Dette vil være mindre indgribende over for virksomheden og dens fortsatte drift end at inddrage virksomhedens tilladelse. Efterlever bestyrelsesmedlemmet ikke et påbud udstedt af Finanstilsynet, kan vedkommende straffes med bøde. Det er forventningen, at den finansielle virksomhed selv griber ind over for den direktør eller det bestyrelsesmedlem, der ikke længere viser sig at være egnet og hæderlig til at bestride stillingen eller hvervet. Finanstilsynets indgrebsmuligheder skal derfor alene anvendes i de ganske særlige tilfælde, hvor den finansielle virksomhed mod forventning ikke selv har afsat pågældende direktør eller bestyrelsesmedlem.

Inden Finanstilsynet påbyder en virksomhed at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af den finansielle virksomhed og af den, som påbuddet retter sig mod. I denne fase vil bestyrelsen have mulighed for af egen drift at afsætte en direktør. Forinden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet for Det Finansielle Virksomhedsråd, som i medfør af § 345, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, træffer afgørelser i tilsynssager af principiel karakter og som er tillagt tilsvarende beføjelser i lovens § 86, stk. 2.

Det foreslåede *stk. 1* vedrører den situation, hvor en direktør ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 18, stk. 2, nr. 1, fordi vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Endvidere angår *stk. 1* de øvrige situationer, hvor en direktør ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 18, stk. 2. Det drejer sig om de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gældssanering, eller hvor vedkommendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende har eller deltager i driften af, har påført betalingsinstituttet eller virksomheden med begrænset tilladelse tab eller risiko for tab. Det samme gælder situationer, hvor personen har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Stk. 2 giver Finanstilsynet mulighed for at meddele et påbud direkte til et bestyrelsesmedlem i de tilsvarende situationer, som er angivet i *stk. 1*.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan påbyde et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse midlertidigt at fjerne en direktør eller påbyde et

bestyrelsesmedlem midlertidigt at nedlægge sit hverv, allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Det er en forudsætning for udstedelse af et påbud efter *stk. 3*, at der er rejst tiltale mod den pågældende. Det tager i de fleste tilfælde lang tid, inden et strafansvar bliver pålagt. Imidlertid tilsiger hensynet til virksomheden, kunderne og de almene samfundsinteresser, som ligger bag reglerne om egnethed og hæderlighed, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for et ledelsesmedlem på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at vedkommende påfører virksomheden skade. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyrket mistanke om, at det pågældende ledelsesmedlem har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af, om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af *stk. 3*, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne vedkommende over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed. I denne vurdering skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillige indgå, jf. den foreslåede § 18, stk. 3. Dette kan indebære, at hensynet til den pågældendes retssikkerhed skal afvejes mod den skade, som tilliden til den finansielle sektor vil lide, hvis den pågældende får lov til at fortsætte i sin stilling mens straffesagen behandles.

Den endelige stillingtagen til, hvorvidt en person opfylder betingelserne for at være direktør eller bestyrelsesmedlem i et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse i sager, hvor ledelsesmedlemmet midlertidigt er fjernet fra virksomhedens ledelse, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen, jf. straffelovens § 79. Det følger af denne bestemmelse, at man i forbindelse med domfældelse for en strafbar handling ved dom kan fratage en person retten til at udøve erhverv, som er underlagt krav om autorisation eller godkendelse. Hermed sikres det, at der foretages et samlet opgør med retsfølgerne af en lovovertrædelse.

Bliver der nedlagt påstand under straffesagen om, at tiltalte ikke opfylder betingelserne for egnethed og hæderlighed i § 18, men der ved en fejl ikke sker pådømmelse af spørgsmålet, vil denne fejl kunne rettes gennem en anke af rettens afgørelse.

Sker der i en straffesag ikke samtidig pådømmelse af spørgsmålet om egnethed og hæderlighed, vil spørgsmålet efterfølgende kunne prøves ved domstolene. Dette kan ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud til virksomheden, jf. *stk. 1*, eller et påbud direkte til personen, jf. *stk. 2*, og den, som påbuddet retter sig imod, forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. *stk. 5*. Der vil ved en prøvelse af Finanstilsynets påbud kunne tages

hensyn til den allerede udmålte straf, således som det ville være sket, hvis strafudmålingen og rettighedsfrakendelsen var sket samtidig med afgørelse af straffesagen.

Det foreslåede *stk. 4* bestemmer, at det skal angives i påbud udstedt i medfør af *stk. 2*, på baggrund af § 18, *stk. 2*, nr. 2, 3 eller 4, hvor længe påbuddet finder anvendelse. Man vil således ikke kunne forvente, at man straks efter afslutningen af en konkurs eller en gældssanering på ny kan anses for at opfylde kravene til egnethed og hæderlighed. Det vil bero på en konkret vurdering, hvor længe påbuddet skal gælde. Varigheden kan ansættes fra 1 til 5 år eller indtil videre. Reglen er i overensstemmelse med øvrige regler om rettighedsfortabelse, jf. f.eks. næringslovens § 7 b.

Finanstilsynets afgørelser kan sædvanligvis påklages til Erhvervsankenævnet af den finansielle virksomhed eller af det bestyrelsesmedlem, som påbuddet retter sig imod, jf. § 91. Denne klageadgang opretholdes.

Det foreslås i *stk. 5*, at påbud om, at en virksomhed skal afsætte en direktør eller påbud om, at et bestyrelsesmedlem skal nedlægge sit hverv, af retssikkerhedsmæssige grunde også skal kunne prøves ved domstolene. Det foreslås samtidig, at Finanstilsynet skal være ansvarligt for at indbringe sagen for domstolene, og at dette skal ske inden for en frist på 4 uger. Det fremgår derfor af *stk. 5*, at virksomheden og den person, som et påbud efter *stk. 1-3* retter sig imod, kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene. En anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er udstedt. Når Finanstilsynet har modtaget anmodningen, skal sagen anlægges inden 4 uger. Der stilles ingen formkrav til anmodningen.

Det foreslås samtidig, at en anmodning om indbringelse af sagen for domstolene som udgangspunkt ikke kan tillægges opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog foreslås det, at retten skal have mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten.

Endvidere foreslås det i *stk. 6*, at Finanstilsynet får hjemmel til af egen drift eller efter ansøgning at tilbagekalde et påbud. Det vil især være relevant i forhold til påbud, som ikke er tidsbegrænsede.

I tilfælde hvor en person, som er blevet påbudt at nedlægge sit hverv, ansøger om at få påbuddet tilbagekaldt, men hvor Finanstilsynet afslår denne ansøgning, indføres der som udgangspunkt samme mulighed for domstolsprøvelse som efter *stk. 4*. Det indebærer, at

ansøgeren kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter, at vedkommende har indgivet begæring herom til Finanstilsynet.

Det er ikke muligt at begære et afslag på at omgøre et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene. Det er heller ikke muligt at begære et afslag på tilbagekaldelse af et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene, før der er gået mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år, siden en domstol senest har stadfæstet et afslag på tilbagekaldelse. De foreslåede begrænsninger har kun betydning for muligheden for at kræve sagen indbragt for domstolene af Finanstilsynet. En person, som har modtaget et afslag på sin ansøgning, vil til en hver tid have mulighed for selv at anlægge sag ved domstolene.

Det foreslås med *stk. 7*, at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse, hvis virksomheden ikke efterkommer et påbud om at afsætte en direktør. Det samme er tilfældet, hvis et bestyrelsesmedlem ikke selv nedlægger sit hverv efter et påbud fra Finanstilsynet.

Til nr. 7 (§ 94, *stk. 1*)

Det foreslås, at § 94, *stk. 1*, i lov om betalingstjenester om Finanstilsynets forpligtelse til at orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i denne lov bortset fra kapitel 2-4, skal finde tilsvarende anvendelse på sager vedrørende artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Til nr. 8 (§ 98)

§ 98 i lov om betalingsmidler fastsætter, at Konkurrencestyrelsen fører tilsyn med §§ 77-81, som vedrører en række gebyrspørgsmål. Efter § 98 kan Konkurrencestyrelsen udstede de fornødne påbud til overholdelse af disse bestemmelser og kræve nødvendige oplysninger til brug for sit tilsyn. Bestemmelsen indeholder endvidere regler om anke af Konkurrencestyrelsens afgørelser samt offentlighed.

Det foreslås, at Konkurrencestyrelsen også skal føre tilsyn med artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Disse artikler vedrører interbankgebyrer for direkte debiteringstransaktioner.

Af artikel 6 følger det, at i mangel af en bilateral aftale mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester skal et multilateralt interbankgebyr på 0,088 EUR betales af betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester til betalerens udbyder af betalingstjenester for hver grænseoverskridende direkte debiteringstransaktion, der udføres inden den 1. november 2012, medmindre der er indgået aftale om et lavere multilateralt interbankgebyr mellem de pågældende udbydere af betalingstjenester.

Efter art. 7, stk. 1, fastsættes det, at hvis et multilateralt interbankgebyr eller et andet aftalt vederlag finder anvendelse for en indenlandsk direkte debiteringstransaktion, der udføres inden den 1. november 2009, mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester, skal et sådant multilateralt interbankgebyr eller et andet aftalt vederlag finde anvendelse på alle indenlandske direkte debiteringstransaktioner, der udføres inden den 1. november 2012.

Hvis et sådant multilateralt interbankgebyr eller et andet aftalt vederlag nedsættes eller afskaffes inden den 1. november 2012, finder denne nedsættelse eller afskaffelse jf. art. 7, stk. 2, anvendelse på enhver indenlandsk direkte debiteringstransaktion, der udføres inden denne dato. Foreligger der en bilateral aftale mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester for en indenlandsk direkte debiteringstransaktion, finder stk. 1 og 2 ikke anvendelse på indenlandske direkte debiteringstransaktioner, der udføres inden den 1. november 2012, jf. art. 7, stk. 3.

Det bemærkes, at disse bestemmelser jf. art. 1, stk. 4, finder anvendelse på direkte debiteringstransaktioner foretaget i euro mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester.

Til nr. 9 (§ 107, stk. 2)

Med forslaget til denne bestemmelse fastsættes, hvilke bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som skal kunne strafsanktioneres.

Til nr. 10 (§ 107, stk. 3)

Det foreslås, at strafbestedelsen i loven ændres, således at en virksomhed, som sidder et påbud udstedt i medfør af § 89 a om at afsætte en direktør overhørigt, kan straffes med bøde. Ligeledes foreslås det, at et bestyrelsesmedlem, som trods et påbud herom ikke nedlægger sit hverv, kan straffes med bøde.

Til nr. 111 (*Bilag 2 Metode C*)

Efter lov om betalingstjenester § 13, stk. 1, nr. 2, skal betalingsinstituttet til enhver tid have en basiskapital, der beregnes i henhold til én af de tre metoder (A, B og C), der er beskrevet i bilag 2 til loven. Beregningsmetode C anvender instituttets nærmere definerede nettoindtægter som beregningsgrundlag.

Beskrivelsen af beregningsmetode C foreslås udvidet i overensstemmelse med direktivet, således at det gøres klart, at henholdsvis ekstraordinære og usædvanlige poster ikke indgår, og at udgifter til outsourcing under visse betingelser kan fratrækkes. Ved outsourcing forstås henlæggelse af væsentlige aktivitetsområde til en leverandør, f.eks. outsourcing af it-drift. Endelig medtages en bestemmelse om minimumskrav, såfremt instituttet har gennemført to års drift eller mere, eller tre års drift eller mere, hvilket også er et krav i henhold til direktivet. I disse tilfælde skal basiskapitalen mindst udgøre et beløb, hvor den relevante indikator udgør 80 pct. af gennemsnittet for de forudgående to hhv. tre år.

Ved ekstraordinære poster forstås indtægter og omkostninger, der hidrører fra begivenheder, som ikke hører under den ordinære drift, og som derfor ikke forventes at være tilbagevendende. Dette svarer til definitionen i årsregnskabsloven. Betegnelsen angiver, at de samme ekstraordinære forhold ikke kan forventes at forekomme igen. Hvad der skal forstås ved instituttets ordinære drift, må afgøres ud fra den konkrete situation. Eksempler på ekstraordinære poster kan være omkostninger, der er resultatet af en naturkatastrofe i et område, hvor sådanne ikke normalt kan forventes, eller ekspropriation af aktiver.

Usædvanlige poster adskiller sig fra ekstraordinære poster ved i henhold til årsregnskabsloven at kunne komme til udtryk gennem såvel ordinære som ekstraordinære poster. En post skal i relation til metode C anses som usædvanlig, hvis den forringer muligheden for sammenligninger af regnskabsresultat fra periode til periode. Der kan f.eks. være tale om større engangsindektægter eller -omkostninger.

Eksempel på anvendelse af metode C, hvor instituttet har været i drift i mere end tre år: Et betalingsinstitut, der udbyder betalingstjenester i henhold til bilag 1, nr. 5 (udsteder betalingskort) ($k=1$), har de seneste tre år haft nettoindtægter (= den relevante indikator) svarende til 8 mio. euro (år 1), 12 mio. euro (år 2) og 10 mio. euro (år 3). A. Kapitalkrav beregnet på grundlag af den relevante indikator for det foregående år (år 3): $1,0 * ((2,5 * 0,1) + (2,5 * 0,08) + (5 * 0,06)) = 750.000$ euro. B. Kapitalkrav beregnet på grundlag af 80 pct. af den gennemsnitlige relevante indikator for de foregående tre år $((8+12+10)$:

$3=10:100*80=8$): $1,0*((2,5*0,1)+(2,5*0,08)+(3*0,06)) = 630.000$ euro. Kapitalkravet fastsættes da til 750.000 euro svarende til det højeste af A og B.

Indledningen til metode C samt litra a-e videreføres uændret.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 21 a)

Det foreslås, at henvisningen til selskabslovens § 92 erstattes med en henvisning til selskabslovens § 77.

Med den foreslåede ændring berigtiges den nævnte henvisning til selskabsloven. Den nuværende henvisningsfejl skyldes en fejl i den nyaffattelse af bestemmelsen, som blev foretaget med § 5, nr. 2, i lov nr. 1273 af 16. december 2009 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel stabilitet og forskellige andre love.

Til nr. 2 (§ 26, stk. 6-8)

Det foreslås at flytte bestemmelserne i § 26, stk. 6-8, i den gældende lov til to nye bestemmelser, §§ 36 a og 36 b, sådan at kravene til bestyrelsens stillingtagen til foreningens organisation og drift, kravene til bestyrelsens forretningsorden og kravene til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion indsættes lige før de overordnede krav til en forsvarlig styring af foreningen (§ 37).

Som konsekvens heraf foreslås det at ophæve den gældende § 26, stk. 6-8.

Til nr. 3 (§ 31)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v.

Som hidtil skal medlemmer af en forenings bestyrelse og direktion på tidspunktet for godkendelse af foreningen eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i en eksisterende forening, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over for ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene.

Bestemmelsen og Finanstilsynets indgrebsbeføjelser bygger på identiske bestemmelser i en række EU-direktiver på det finansielle område.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere

Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnetheds- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2, nr. 4.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en forening skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse inden for den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en forening med komplicerede eller flere forskellige afdelinger.

Som hidtil kan der ikke stilles et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i investeringsforeningers m.v. forhold. Her vil en særlig indsigt i anden branche eller lignende forhold, som er relevante for foreningens virksomhed, kunne være tilstrækkeligt.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete forening. Det er således muligt, at en person, på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en lille forening med en enkel investeringspolitik, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i stor forening, som fortager meget komplekse investeringer. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en forening til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte. Der vil dog fortsat ikke skulle foretages en fornyet vurdering af bestyrelsesmedlemmer i en investeringsforening i de tilfælde, hvor der oprettes en ny eller anden enhed af samme foreningstype og som administreres af samme investeringsforvaltningsselskab, og disse bestyrelsesmedlemmer også får plads i bestyrelsen i den nye enhed.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan et medlem af bestyrelsen eller direktionen som udgangspunkt ikke udpeges som hen-

holdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Sker dette ikke kan Finanstilsynet i medfør af § 121 påbyde virksomheden at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig eller uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbare bestemmelser i skattelovgivningen eller selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter § 121, stk. 3, gribe ind og kræve, at vedkommende midlertidigt fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter nr. 4.

Efter nr. 2 kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter nr. 3 kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af en forening eller gribe ind over for et

ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført foreningen tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, fx hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden. Der vil være tale om en konkret vurdering.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført en forening tab eller bragt foreningen i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af denne, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold, som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som foreningen har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for den finansielle virksomhed, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen omfatter f.eks. situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører foreningen tab eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

I nr. 4 foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af foreningen. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at vedkommende ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en forening sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed, eller der er risiko for, at dette vil ske.

De finansielle virksomheder, som er kollapse under den nuværende finansielle krise, har generelt været karakteriseret ved, at virksomhederne havde anlagt en meget ekspansiv og risikopræget strategi, og at ledelsen ikke havde sikret sig, at der var effektive og tilstrækkelige kontrolprocedurer til at styre virksomhedens risici.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en forening drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i foreningens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor

et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser vedkommende har udvist.

Som noget nyt fremgår det eksplicit, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af et ledelsesmedlems adfærd. Det præciseres hermed, at der i den konkrete vurdering af, om det bør påbydes en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem, eller at kræve en direktør afskediget, skal tillægges hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for f.eks. en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i en investeringsforening, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 31, stk. 1, nr. 1 og 2. Til sidesættelse af de mere skønspregede krav i § 31, stk. 1, nr. 3 og 4, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med den nye formulering af nr. 4 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i forhold til et konkret indgreb skal vurderes. For at opretholde tilliden til den finansielle sektor fordres det eksempelvis, at et indgreb kan ske på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforholdene samt til den konkrete forening vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at foreningen inden for 2-3 år ikke vil kunne fortsætte sin drift, hvis ikke der sker meget væsentlige ændringer i dens ledelse og drift.

Da ledessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille investeringsforening eller en forening, som alene beskæftiger sig med et begrænset

område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 3* foreslås det præciseret, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i *stk. 2* angivne forhold. Pligten består både, når man vil indtræde i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen i *stk. 2*, nr. 1.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 2* fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Til nr. 4 (§§ 36 a, og 36 b)

Den foreslåede § 36 a, *stk. 1* og 2, svarer til den hidtidige § 26, *stk. 6* og 7, om at bestyrelsen skal tage stilling til kravene til foreningens organisation og drift samt vedtage en forretningsorden.

Bestemmelsens *stk. 1* om bestyrelsens opgaver skal ses sammen med reglen i § 27, *stk. 1*, om direktionens opgaver. Mens den daglige ledelse varetages af direktionen i overensstemmelse med bestyrelsens retningslinjer og anvisninger, varetages ledelsen i øvrigt af bestyrelsen og direktionen, jf. § 26, *stk. 1*.

Bestemmelsens *stk. 1*, 1. pkt., fremhæver bestyrelsens pligt til at sørge for – og dermed være ansvarlig for – en forsvarlig og lovmæssig udøvelse af foreningens virksomhed, herunder en forsvarlig placering af formuen. I bestemmelsens *stk. 1*, 2. pkt., fremhæves bestyrelsens pligt til at føre kontrol med, at bogføringen og formueforvaltningen foregår på betryggende måde. Direktionen har det daglige ansvar for, at bogføringen foregår på betryggende måde i overensstemmelse med lovgivningen og de i henhold til denne udstedte nærmere bestemmelser om bogføringspligtens omfang. Bogføringen omfatter hele foreningens bogholderi og regnskabsvæsen. Bestyrelsens og direktionens pligt med hensyn til formueforvaltningen er ikke blot en pligt til at konstatere aktivernes tilstedeværelse, men omfatter også deres forsvarlige placering og forvaltning.

Efter *stk. 2* skal bestyrelsen for en forening udarbejde en forretningsorden for udførelsen af dens hverv. Der foreslås indsat et nyt *stk. 3*, der giver Finanstilsynet hjemmel til at udstede bekendtgørelse om de krav, der

stilles til indholdet af bestyrelsens forretningsorden. En række af kravene til bestyrelsens forretningsorden er i dag udmøntet i den vejledning, Finanstilsynet har udarbejdet med hjemmel i § 37, *stk. 3*, herunder i form af henvisninger til den tidligere aktieselskabslovs regler om bestyrelsens forretningsorden og med en række af de pligter, der påhviler en forenings bestyrelse.

Foreningerne er underlagt omfattende regulering. Dette skyldes foreningernes samfundsøkonomiske betydning, samt at foreningerne investerer deres medlemmers penge, uden at det enkelte medlem i det daglige kan følge sin investering. Bestyrelsen i en forening har derfor mange forpligtelser, der følger af den særlige karakter af foreningens virksomhed. Af særlige forpligtelser – ud over forvaltning af foreningens formue – kan nævnes spørgsmålet, om bestyrelsen skal delegerer opgaver (som for eksempel investeringsrådgivning samt markedsføring og formidling af andele) til andre virksomheder i stedet for, at foreningen udfører opgaverne selv. Endvidere skal bestyrelsen følge op på, om kravene i §§ 37 og 39-42 om delegation i øvrigt er opfyldt. Sådanne særlige forpligtelser bør fremgå af forretningsordenen for en forenings bestyrelse, og der foreslås derfor indsat et nyt *stk. 3* indeholdende en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede bekendtgørelse om de krav, som skal stilles til indholdet af bestyrelsens forretningsorden.

Den foreslåede § 36 b erstatter den gældende § 26, *stk. 8*, og indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion svarende til de foreslåede præciseringer af § 70 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen er dog formuleret anderledes under hensyn til foreningers særlige karakter og til, at en forenings investeringspolitik og de almindelige regler for anbringelse af formuen skal fremgå af dens vedtægter, jf. § 10, *stk. 1*, nr. 29, i den gældende lov.

Kravene omfatter bestyrelsens fastlæggelse af den overordnede politik for foreningens virksomhed og foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers risikoprofil samt udmøntning af den investeringspolitik, der er fastlagt i vedtægterne. Derudover skal den identificere og kvantificere foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers væsentlige risici. Endvidere skal bestyrelsen identificere og forholde sig til mulige interessekonflikter mellem foreningen og andre foreninger, afdelinger og andelsklasser samt mellem foreningen og dens aftalepartnere. Aftalepartnere kan være foreningens investeringsforvaltningsselskab, depot-selskab, investeringsrådgivere og formidlere af foreningens andele m.fl. Samtidig præciserer forslaget kravene til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktionen og til direktionens rapportering til bestyrelsen om foreningens risici. Endelig præciseres kravene til

bestyrelsens opfølgning på, om den fastlagte risikoprofil følges og kravene til, at bestyrelsen træffer de fornødne forholdsregler, hvis risikoprofilen ikke længere er forsvarlig.

Forslaget skal for så vidt angår hedgeforeninger ses i sammenhæng med § 114 d, stk. 1, og 2, i den gældende lov. Efter disse bestemmelser skal en hedgeforening fastlægge sin risikopolitik og risikoprofil i foreningens vedtægter. Endvidere skal hedgeforeningens bestyrelse fastsætte risikorammer for foreningen og dens afdelinger.

Er en forening opdelt i afdelinger og afdelingerne i andelsklasser, gælder kravene de enkelte afdelinger og andelsklasser.

Såfremt bestyrelsen i medfør af den gældende lovs § 27, stk. 3, har overladt den daglige administration til et investeringsforvaltningsselskab, skal de skriftlige retningslinjer i stk. 2 rettes til selskabets direktion.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, påhviler det bestyrelsen at fastlægge den overordnede politik for foreningens virksomhed. Bestemmelsen medfører, at bestyrelsen skal fastlægge, hvordan foreningen vil markedsføre sig og hvilke samarbejdspartnere, den vil indgå aftale med og lignende. Den overordnede investeringspolitik er allerede fastsat i vedtægterne.

Bestyrelsen skal ifølge det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, inden for lovens og vedtægternes rammer fastlægge foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers risikoprofil, der er den overordnede ramme for, hvilke og hvor store risici foreningen eller de enkelte afdelinger og eventuelle andelsklasser må påtage sig. Endvidere skal bestyrelsen udmønte den investeringspolitik, der er fastsat i foreningens vedtægter. Eksempelvis skal bestyrelsen fastlægge, hvilke og hvor store kreditrisici, valutarisici og renterisici, en afdeling, der investerer i obligationer, må påtage sig, og hvor stor risiko afdelingen må påtage sig ved at anvende afledte finansielle instrumenter.

Derudover skal bestyrelsen efter det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, identificere og kvantificere foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassens væsentlige risici.

Endelig skal bestyrelsen efter det foreslåede *stk. 1, nr. 4*, identificere og forholde sig til interessekonflikter mellem foreningen og andre foreninger, eventuelt foreninger som den administreres sammen med, mellem afdelinger, der for eksempel investerer i den samme type instrumenter, og mellem foreningen og dens aftalepartnere såsom dens investeringsforvaltningsselskab, et pengeinstitut eller fondsmæglerselskab, der giver investeringsrådgivning eller formidler foreningens andele.

Der kan også være interessekonflikter i forhold til foreningens depotselskab, særligt når depotselskabet udfører andre opgaver for foreningen.

Efter *nr. 4* skal der fastsættes regler for, hvorledes direktionen skal rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal sikre, at bestyrelsen til stadighed har kendskab til den foreningens aktuelle risici, herunder om foreningen overholder lovgivningens krav til, hvor store risici, foreningen må påtage sig. Dette skal dels gøre det muligt for bestyrelsen at gribe ind i tide overfor uønskede risici, dels være en del af beslutningsgrundlaget, når bestyrelsen skal revurdere risikoprofilen.

Der er både tale om de interessekonflikter, som medarbejderne har i deres daglige arbejde, men også de interessekonflikter, som bestyrelsen og direktionen har, når de skal varetage den enkelte forenings forhold i relation til andre foreninger, for eksempel i forbindelse med fordeling af omkostninger eller en forenings betaling for administration til et investeringsforvaltningsselskab, der hovedsagelig ejes af en anden forening. På samme måde kan bestyrelsesmedlemmerne selv have interessekonflikter i relation til foreningens samarbejdspartnere. Interessekonflikterne kan medføre inhabilitet, jf. § 29, stk. 2, i den gældende lov.

Efter det foreslåede *stk. 2* skal bestyrelsen udarbejde skriftlige retningslinjer til direktionen. Hvis en forening har overladt den daglige ledelse af foreningen til et investeringsforvaltningsselskab, jf. § 27, stk. 3, skal retningslinjerne rettes til direktionen for investeringsforvaltningsselskabet. Bestyrelsen skal udarbejde de skriftlige retningslinjer (herunder en fondsinstruks) på grundlag af lovens og vedtægternes rammer for investeringer og den af bestyrelsen fastlagte risikoprofil for foreningen eller dens afdelinger og eventuelle andelsklasser. Retningslinjerne til direktionen skal blandt andet indeholde de kontrollerbare kvantitative og kvalitative rammer, inden for hvilke direktionen kan agere. Såvel de kvantitative som de kvalitative rammer skal være kontrollerbare sådan, at det er muligt for direktionen at kontrollere og for bestyrelsen at følge op på, om rammerne overholdes. Som en integreret del af fastsættelsen af rammerne skal bestyrelsen tage stilling til, efter hvilke principper risici skal opgøres, således at der ikke er tvivl om, hvad rammerne indebærer. Samtidig skal bestyrelsen beslutte, hvilke typer af dispositioner direktionen kan træffe på egen hånd, og hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens godkendelse. Dette skal sikre, at dispositioner, der efter foreningens forhold er af usædvanlig art eller af stor betydning, vurderes eksplicit af bestyrelsen i forhold til den eller de fastlagte risikoprofiler, jf. i øvrigt § 27, stk. 1, i den gældende lov.

Som et led i bestyrelsens forpligtelse til løbende at vurdere såvel foreningens eller dens afdelingers og eventuelle andelsklassers risici som direktionens udførelse af sine opgaver skal bestyrelsen i medfør af stk. 2, nr. 4, i retningslinjerne til direktionen også tage stilling til omfanget af direktionens forpligtelse til at rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal omfatte både retningslinjernes rammer og de grænser, der er fastsat i vedtægterne og i lovgivningen, for eksempel placeringsgrænserne i lovens §§ 93-105. Reglen indebærer, at direktionen skal rapportere til bestyrelsen, hvis der er vilkår i foreningens virksomhed eller på de finansielle markeder, der indebærer, at den af bestyrelsen fastlagte risikoprofil m.v. ikke længere kan overholdes, også selv om direktionen følger retningslinjerne.

De foreslåede stk. 1 og 2 indebærer, at bestyrelsens skriftlige retningslinjer til direktionen ikke som i den gældende § 26, stk. 8, alene skal omfatte de væsentligste aktivitetsområder, men derimod skal omfatte alle væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici. Dette er i overensstemmelse med tilsynets praksis og sikrer, at kun uvæsentlige aktiviteter kan udelades af bestyrelsens stillingtagen efter den foreslåede § 70. Medmindre der er tale om aktiviteter, som bestyrelsen ikke kan uddelegere til direktionen, afgør bestyrelsen dog selv, om en aktivitet kan uddelegeres fuldt ud eller kun delvis til direktionen.

Bestyrelsen skal løbende sikre sig, at foreningen drives forsvarligt, hvilket fremgår af forslagens stk. 3 og 4. Bestyrelsen skal efter forslagens stk. 3 tage stilling til, om foreningens eller dens afdelingers og eventuelle andelsklassers investeringer holder sig inden for den fastlagte risikoprofil. Efter forslagens stk. 4 skal bestyrelsen vurdere, om direktionen overholder de retningslinjer, som bestyrelsen har givet direktionen, idet dette er en væsentlig forudsætning for, at foreningen drives forsvarligt. Såfremt direktionen ikke overholder retningslinjerne, skal bestyrelsen træffe de nødvendige foranstaltninger, som vil afhænge af karakteren af den manglende overholdelse.

Efter forslagens *stk. 3* skal bestyrelsen løbende tage stilling til, om den valgte risikoprofil er forsvarlig set i lyset af foreningens organisatoriske forhold, dens ressourcer, herunder særligt formuens størrelse, investeringernes likviditet og kompleksitet samt markedsforholdene. Ved vurderingen af disse forhold skal bestyrelsen tage hensyn til, at foreningen altid skal kunne indløse medlemmernes andele. Denne vurdering vil i vidt omfang være fremadrettet. Eksempelvis skal bestyrelsen sikre sig, at der er tilstrækkelige medarbejderressourcer og systemmæssige ressourcer til at håndtere såvel vækst

i formuen og kursændringer som nye risici, der kan opstå.

Hvor ofte, der skal foretages revurdering af risikoprofilen, afhænger af den konkrete situation. Normalt vil revurderingen skulle ske mindst en gang om året, men i perioder med større ændringer i foreningens forhold og/eller markedsforholdene vil revurderingen skulle foretages hyppigere.

En revurdering behøver ikke nødvendigvis at føre til ændringer, men bestyrelsen skal sikre sig, at foreningens eller dens afdelingers eller eventuelle andelsklassers risikoprofil fortsat er betryggende. Såfremt bestyrelsen skønner, at risikoprofilen ikke er betryggende, skal bestyrelsen på ny fastlægge risikoprofilen samt om nødvendigt ændre retningslinjerne til direktionen.

Såfremt bestyrelsen vurderer, at der er behov for ændring af foreningens vedtægter, skal bestyrelsen forelægge et forslag hertil for foreningens generalforsamling.

Kravene i henhold til den foreslåede § 36 b indebærer ikke krav om en bestemt procedure for bestyrelsens stillingtagen til forholdene i bestemmelsen, men indebærer krav om, at bestyrelsen sikrer sig, at der er overensstemmelse mellem det, som bestyrelsen på baggrund af loven og den investeringspolitik, der fremgår af foreningens vedtægter, har fastlagt om foreningens investeringer og risikoprofil, samt den virksomhed, som foreningen driver.

Det foreslås i *stk. 5*, at der gives en bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede bekendtgørelse om forholdene i stk. 1-4. Bekendtgørelsen kan bl.a. indeholde krav til fastlæggelse af risikoprofil samt krav til retningslinjerne til direktionen og bestemmelser om forhold i forbindelse med den løbende vurdering af, om foreningen drives forsvarligt.

Til nr. 5 (§ 37, stk. 1-3)

Den gældende § 37, stk. 1, foreslås ændret svarende til de foreslåede ændringer af § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Forslaget om ensartede regler i de to love skyldes, at § 37 finder anvendelse på foreninger, der har ansat en direktør og personale til at administrere foreningen. Hvis en forening har overladt den daglige ledelse af foreningen til et investeringsforvaltningsselskab, jf. § 27, stk. 3, overføres nogle af kravene i § 37 til investeringsforvaltningsselskabet. Det vil så være § 71, stk. 1, der finder anvendelse.

Den gældende § 37, *stk. 1*, foreslås ændret således, at ordene »effektive former for virksomhedsstyring« i den nuværende bestemmelses nr. 1 flyttes til bestemmelsens indledning og dermed kommer til at udgøre det over-

ordnede krav i bestemmelsen. De efterfølgende nr. 2-9 bliver herefter nr. 1-8 og udgør de enkelte hovedkrav til, hvad der indgår i opfyldelsen af kravet til effektive former for virksomhedsstyring. Derved svarer bestemmelsens ordlyd til indholdet af den foreslåede § 71 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 3 foreslås ændret således, at bestemmelsen i stedet for en hjemmel til udstedelse af vejledninger indeholder hjemmel til udstedelse af en særskilt bekendtgørelse for foreninger, hvis bestemmelser er retligt bindende for foreningerne. Investeringsforvaltningsselskaberne vil blive omfattet af bekendtgørelsen for finansielle virksomheder.

Finanstilsynet har udstedt en vejledning til § 37 for blandt investeringsforeninger, specialforeninger og hedgeforeninger. Denne vejledning henviser til Finanstilsynets it-sikkerhedsvejledning for finansielle virksomheder. Finanstilsynets retningslinjer for it-sikkerhed vil fremover fremgå af bekendtgørelsen.

Til nr. 6 (§ 110 m)

Den foreslåede ændring vedrører professionelle foreninger og er en konsekvens af, at § 26, stk. 6-8, i den gældende lov flyttes til de foreslåede §§ 36 a og 36 b, jf. lovforslagets § 6, nr. 4. Efter den gældende lov gælder §§ 36-42 også for professionelle foreninger. Den bestående henvisning omfatter således også den foreslåede § 36 b. Forslaget kommer dermed til at omfatte professionelle foreninger med den konsekvens, at de professionelle foreninger bliver omfattet af de foreslåede bestemmelser for foreninger.

Desuden foreslås det, at Finanstilsynets hjemmel til at udstede bekendtgørelse om de krav, der stilles til indholdet af en forenings finansielle rapporter, også skal omfatte professionelle foreningers finansielle rapporter.

Muligheden for at oprette professionelle foreninger blev indført i lovgivningen i 2007, og samtidig ophørte muligheden for at oprette nye fåmandsforeninger. Hensigten var, at professionelle foreninger fremover skulle være de lempeligt regulerede foreninger, der henvender sig til professionelle investorer.

På samme måde som alle andre typer foreninger, som er reguleret i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. skal professionelle foreninger udarbejde finansielle rapporter efter reglerne i loven. Da professionelle foreninger ikke er godkendt af Finanstilsynet, men er registreret i Finanstilsynet, skal de ikke indsende årsrapporter til Finanstilsynet. Ved indførelsen blev de professionelle foreninger heller ikke omfattet af bemyndigelsen i § 68 til Finanstilsynet om at fastsætte nærmere

regler for årsrapporterne. Dette har sidenhen vist sig at være uhensigtsmæssigt. Derfor foreslås det nu ændret, således at Finanstilsynets hjemmel til at udstede bekendtgørelse om de krav, der stilles til indholdet af en forenings finansielle rapporter, også skal omfatte professionelle foreningers finansielle rapporter.

Til nr. 7 (§ 122 a)

Det foreslås, at anvendelsesområdet for § 122 a, stk. 1, udvides, således at Finanstilsynet fremover skal udarbejde en redegørelse i et større omfang, end hvad der gælder i dag.

Med den foreslåede udvidelse skal Finanstilsynet fremover ikke kun udarbejde en redegørelse i de tilfælde, hvor den tilbageværende juridiske person er gået konkurs, men også i de tilfælde, hvor størstedelen af driften af foreningen eller afdelingen er ophørt eller overdraget (den udløsende begivenhed).

Med stk. 1 foreslås det, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse, når staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for foreningen eller afdelingen, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af foreningen eller afdelingen, når denne er gået konkurs, eller størstedelen af foreningens eller afdelingens drift er ophørt eller overdraget.

Det følger af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse, hvis forholdene i stk. 1 er opfyldt i en kortere periode forud for, at foreningen eller afdelingen er gået konkurs eller størstedelen af foreningens eller afdelingens drift er ophørt eller overdraget.

Med en kortere periode forstås, at den udløsende begivenhed har en naturlig handlings- og tidsmæssig sammenhæng med statens garanti eller indskud af kapital. Dermed omfatter bestemmelsen således som udgangspunkt ikke de tilfælde, hvor den udløsende begivenhed indtræder senere end 2 år efter, at foreningen eller afdelingen modtog statens garanti eller indskud af kapital. Den kortere periode vurderes i forhold til det tidsrum, som løber mellem den udløsende begivenhed og det tidspunkt, hvor staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for foreningen eller afdelingen.

Det foreslåede stk. 2 er en videreførelse af det gældende § 122 a, stk. 2. Det bemærkes i denne forbindelse, at den beskrevne lempelse af Finanstilsynets generelle tavshedspligt alene gælder i forhold til den lovpligtige redegørelse. Redegørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger vedrørende kundeforhold eller tredjemand, der har været involveret i en mulig overtagelse af den kriseramte foreningen eller afdelingen eller på anden måde har været involveret i bestræbelserne på at tilvejebringe en løsning på foreningens eller afdelingens

økonomiske problemer. Uden sidstnævnte undtagelse ville bestemmelsen kunne afholde potentielle overtægende interessenter fra at udvise interesse for kriseramte foreninger eller afdelinger generelt.

Finanstilsynet kan – hvis der skønnes behov herfor – på eget initiativ udarbejde og offentliggøre supplement til redegørelsen.

Det foreslåede stk. 3 er en videreførelse af det gældende § 122 a, stk. 1, sidste pkt., og nyaffattelsen sker alene af lovtekniske årsager.

Til nr. 8 (§ 132, stk. 1)

Forslaget er en ændring af henvisningerne i den gældende § 132, stk. 1, der indeholder bestemmelse om de bestemmelser, hvor der kan straffes for overtrædelse. Henvisningen korrigeres som en konsekvens af ændringerne i lovforslagets § 6, nr. 2 og 4.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 8)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om forsikringsformidling.

Som hidtil skal medlemmer af en forsikringsmæglervirksomheds bestyrelse og direktion på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til forsikringsmæglervirksomhed eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i en eksisterende virksomhed, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene. Desuden skal personer, som udøver forsikringsmægling i en virksomhed med tilladelse hertil, opfylde kravene i stk. 2-4.

Bestemmelsen og Finanstilsynets indgrebsbeføjelser bygger på identiske bestemmelser i en række EU-direktiver på det finansielle område.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnetheds- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2, nr. 3.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en forsikringsmæglervirksomhed skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgø-

rende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse inden for den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks virksomhed.

Som hidtil kan der ikke stilles et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i forholdene for en virksomhed, som udøver forsikringsformidling. Her vil en særlig indsigt i anden branche eller i lokale forhold, som er relevante for virksomheden, kunne være tilstrækkeligt.

Personer, som udøver forsikringsformidling, skal opfylde § 8, stk. 2-4, samt de uddannelsesmæssige krav, som fremgår af § 7, stk. 2.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen efter § 8 er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en mindre forsikringsmæglervirksomhed, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i en stor, landsdækkende virksomhed. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en forsikringsmæglervirksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Kravene i dette stykke finder anvendelse på medlemmer af direktionen, bestyrelsen, den for forsikringsmæglingen ansvarlige person samt de personer, som har tilladelse til at udøve forsikringsmægling.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan en person som nævnt ovenfor som udgangspunkt ikke indtræde i sin stilling eller hverv, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Sker dette ikke kan Finanstilsynet i medfør af § 22 a påbyde virksomheden at afsætte en direktør eller en person, der er ansvarlig for forsikrings-

formidlingen. Endvidere kan tilsynet give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen eller i selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter § 22 a, stk. 3, gribe ind og kræve at vedkommende midlertidigt fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter nr. 4.

Efter nr. 2 kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig. Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse på den eller de personer, der er ansvarlige for virksomhedens forsikringsformidling.

I nr. 3 foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den

pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af forsikringsmæglervirksomheden. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at vedkommende ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en forsikringsmæglervirksomhed sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet forsikringsmæglervirksomheden, eller der er risiko for, at dette vil ske.

De finansielle virksomheder, som er kollapse under den nuværende finansielle krise, har generelt været karakteriseret ved, at virksomhederne havde anlagt en meget ekspansiv og risikopræget strategi, og at ledelsen ikke havde sikret sig, at der var effektive og tilstrækkelige kontrolprocedurer til at styre virksomhedens risici.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 3, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser, vedkommende har udvist.

Som noget nyt fremgår det eksplicit, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af et ledelsesmedlems adfærd. Det præciseres hermed, at der i den konkrete vurdering af, om det bør påbydes en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem, eller at kræve en direktør afskediget, skal tillægges hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for f.eks. direktøren i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i en forsikringsmæglervirksomhed, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 8, stk. 2, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af det mere skønsprægede krav i § 8, stk. 2, nr. 3, vil som oftest ikke være proportionalt efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med den nye formulering af nr. 3 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i forhold til et konkret indgreb skal vurderes. For at opretholde tilliden til den finansielle sektor fordres det eksempelvis, at et indgreb kan ske på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforholdene samt til den konkrete virksomhed vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden inden for 2-3 år ikke vil kunne fortsætte

sin drift, hvis ikke der sker meget væsentlige ændringer i dens ledelse og drift.

Da ledesssvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledesssvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille virksomhed eller en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledesssvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 3* foreslås det præciseret, at personer omfattet af §§ 5-7 har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i *stk. 2* angivne forhold. Pligten består både, når man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen i *stk. 2, nr. 1*.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 2* fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Til nr. 2 (§ 54, stk. 1)

Med forslaget indsættes der straffehjemmel for overtrædelse af den foreslåede § 8, stk. 3, jf. lovforslagets § 7, nr. 1. Der findes allerede straffehjemmel for de tilsvarende regler i lov om finansiell virksomhed, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. og flere andre love. Det foreslås derfor, at det samme forhold også skal kunne straffes efter lov om forsikringsformidling.

Straf kan pålægges den omfattede personkreds, hvis det undlades at give Finanstilsynet oplysninger om de angivne forhold. Forholdet kan straffes med bøde.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 14, stk. 1)

Med den foreslåede formulering berigtiges de henvisninger til selskabsloven, som fremgår bestemmelsen. De nuværende henvisningsfejl skyldes en fejl i den konsekvensrettelse af bestemmelsen, som blev foretaget med § 11, nr. 3, i lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af

årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven).

Til nr. 2 (§ 21 a)

Forslaget svarer til, hvad der foreslås i relation til § 71, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 15. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til denne lovændring.

§ 21 a, stk. 1, foreslås ændret således, at ordene »effektive former for virksomhedsstyring« i den nuværende bestemmelses nr. 1 flyttes til bestemmelsens indledning og dermed kommer til at udgøre det overordnede krav i bestemmelsen. De efterfølgende nr. 2-9 bliver herefter nr. 1-8 og udgør de enkelte hovedkrav til, hvad der indgår i opfyldelsen af kravet til effektive former for virksomhedsstyring. Desuden er der foretaget en sproglig tilpasning af bestemmelsen til lov om finansiel virksomhed § 71.

§ 21 a, stk. 2, foreslås ændret således, at bestemmelsen i stedet for en hjemmel til udstedelse af vejledninger indeholder hjemmel til udstedelse af bekendtgørelse, hvis bestemmelser er retligt bindende for firmapensionskasserne.

Finanstilsynet har udstedt vejledning nr. 9635 af 14. oktober 2005 for firmapensionskasser i henhold til § 21 a, stk. 1, nr. 1-3 og 5, i lov om tilsyn med firmapensionskasser. Den vil danne grundlag for en kommende bekendtgørelse.

Til nr. 3 (§ 23 a)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om tilsyn med firmapensionskasser.

Som hidtil skal medlemmer af bestyrelse eller direktion i en firmapensionskasse på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til pensionskassen eller på tidspunktet for tiltrædelse af en sådan stilling i en eksisterende pensionskasse, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over for ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonen løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 3 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor), både når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnetheds- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 3, nr. 3.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en firmapensionskasse skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udføre hvervet eller stillingen. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse inden for den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Spørgsmålet om egnethed påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken pensionskasse, der er tale om. Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks pensionskasse.

Stk. 1 modificeres dog af stk. 2, hvorefter bestyrelsesmedlemmer og direktører ikke nødvendigvis selv skal besidde tilstrækkelige faglige kvalifikationer og erfaringer. I stedet kan kravet om egnethed opfyldes ved, at pensionskassen dokumenterer at have ansat en rådgiver med tilstrækkelige faglige kvalifikationer og erfaringer. Dokumentation kan ske ved at indsende kopi af den med rådgiveren indgåede kontrakt.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete pensionskasse. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiel virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Efter *stk. 3, nr. 1*, kan en person ikke udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Sker dette ikke kan Finanstilsynet i medfør af § 65 b påbyde pensionskassen at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af

hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen eller selskabslovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Dog kan Finanstilsynet efter § 65 b, stk. 3, gribe ind og kræve at vedkommende midlertidig fjernes fra ledelsen, allerede når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter nr. 4.

Efter nr. 2 kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

I nr. 3 foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist/udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af den finansielle virksomhed. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af en firmapensionskasse sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis pensionskassens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet pensionskassen, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 3, nr. 3, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en pensionskasse drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i pensionskassens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor, og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes, om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser, vedkommende har udvist.

Som noget nyt fremgår det eksplicit, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af et ledelsesmedlems adfærd. Det præciseres hermed, at i den konkrete vurdering af, om det bør

påbydes en person at nedlægge sit hverv som bestyrelsesmedlem, eller at kræve en direktør afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i en pensionskasse, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 23 a, stk. 2, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af det mere skønsprægede krav i § 23 a stk. 1, nr. 3, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med den nye formulering af nr. 3 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i forhold til et konkret indgreb skal vurderes. For at opretholde tilliden til den finansielle sektor fordres det eksempelvis, at et indgreb kan ske på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforholdene samt til den konkrete pensionskasse vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at pensionskassen inden for 2-3 år ikke vil kunne fortsætte sin drift, hvis ikke der sker meget væsentlige ændringer i dens ledelse og drift.

Da ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledelsessvigt i selv små finansielle virksomheder kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en lille pensionskasse eller en pensionskasse, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 3* foreslås det præciseret, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i *stk. 2* angivne forhold. Pligten består både, når man vil indtræde i hvervet eller stillin-

gen, og løbende under udøvelsen af hvervet. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen i *stk. 3, nr. 1*.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 2* fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Til nr. 4 (§ 24 a)

Forslaget svarer til hvad der foreslås i relation til § 70 i lov om finansiell virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Der foreslås indsat en ny § 24 a, der indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion. Dette omfatter løbende stillingtagen til pensionskassens risikoprofil og politikker m.v. Samtidig indeholder den krav til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktøren – hvis det fremgår af pensionskassens vedtægter, at der kan eller skal ansættes en direktør (forretningsfører) – og til direktørens rapportering til bestyrelsen om pensionskassens risici. Endelig indeholder bestemmelsen krav til bestyrelsens opfølgning på, om risikoprofil og politikker følges i pensionskassen og til, at bestyrelsen træffer de fornødne forholdsregler, hvis risikoprofil og politikker ikke længere er forsvarlige.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, skal pensionskassens bestyrelse fastlægge hvilke hovedtyper af aktiviteter pensionskassen skal udføre. Pensionskassers aktiviteter er dog væsentligt begrænset i lov om tilsyn med firmapensionskasser §§ 5-6.

Bestyrelsen skal efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, desuden identificere og kvantificere de væsentlige risici, som pensionskassen påtager sig dels ved sine aktiviteter dels ved sin indretning. Bestyrelsen skal herunder træffe beslutning om pensionskassens risikoprofil, der er den overordnede ramme for, hvilke og hvor store risici kassen ønsker at påtage sig.

Ud fra den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, fastlægge politikker m.v. for pensionskassens væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici under hensyntagen til samspillet mellem disse. Med politikker menes principper for, hvordan virksomheden skal drives, for at risikoprofilen kan overholdes.

Efter det foreslåede *stk. 2* skal bestyrelsen udarbejde skriftlige retningslinjer til direktøren. Dette skal ske på grundlag af bestyrelsens overvejelser og beslutninger om aktiviteter, risikoprofil og politikker. Beslutningen om retningslinjerne til direktøren skal blandt andet indeholde de kvantitative og kvalitative rammer, inden for hvilke direktøren kan agere. Såvel de kvantitative som de kvalitative rammer skal være kontrollerbare sådan, at det er muligt for direktøren at kontrollere og for bestyrelsen at følge op på, om rammerne overholdes. Som en integreret del af fastsættelsen af rammerne skal bestyrelsen tage stilling til, efter hvilke principper risici skal opgøres, således at der ikke er tvivl om, hvad rammerne indebærer. Samtidig skal bestyrelsen beslutte, hvilke typer af dispositioner direktøren kan træffe på egen hånd, og hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens godkendelse. Dette skal sikre, at meget væsentlige dispositioner, der efter pensionskassens forhold er af usædvanlig art eller af stor betydning, vurderes eksplicit af bestyrelsen i forhold til pensionskassens risikoprofil og politikker.

Som et led i bestyrelsens forpligtelse til løbende at vurdere såvel pensionskassens risici som direktørens udførelse af sine opgaver skal bestyrelsen i retningslinjerne til direktøren også tage stilling til omfanget af direktørens forpligtelse til at rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal omfatte både retningslinjernes rammer og de grænser, der er fastsat i lovgivningen, for eksempel placeringsgrænserne i lovens kapitel 6. Reglen indebærer, at direktøren skal rapportere til bestyrelsen, hvis der er vilkår i pensionskassen eller på de finansielle markeder, der indebærer, at den af bestyrelsen fastlagte risikoprofil m.v. ikke længere kan overholdes, også selv om direktøren følger retningslinjerne.

Bestyrelsen skal løbende sikre sig, at pensionskassen drives forsvarligt, hvilket fremgår af forslaget *stk. 3* og *4*. Bestyrelsen skal efter forslaget *stk. 3* tage stilling til, om risikoprofilen og de af bestyrelsen vedtagne politikker m.v. på passende måde er implementeret i pensionskassens drift. Efter forslaget *stk. 4* skal bestyrelsen vurdere, om direktøren overholder de retningslinjer, som bestyrelsen har givet direktøren, idet dette er en væsentlig forudsætning for, at kassen drives forsvarligt. Såfremt direktøren ikke overholder retningslinjerne, skal bestyrelsen træffe de nødvendige forholdsregler, som i praksis vil afhænge af karakteren af den manglende overholdelse.

Efter forslaget *stk. 3* skal bestyrelsen desuden forholde sig til, om den valgte risikoprofil er forsvarlig set i lyset af blandt andet de organisatoriske forhold, de forhåndenværende ressourcer, herunder særligt kapital og likviditet, aktiviteternes art og kompleksitet samt mar-

kedsforholdene. Denne vurdering vil i stort omfang være fremadrettet. Eksempelvis skal bestyrelsen sikre sig, at der er tilstrækkelige medarbejderressourcer og systemmæssige ressourcer til at håndtere såvel ændringer i forretningsomfanget som nye risici, der kan opstå.

Bestyrelsen skal ligeledes vurdere, om de fastlagte politikker er hensigtsmæssige til at sikre, at pensionskassens risici til stadighed kan holdes inden for den ønskede risikoprofil.

Hvor ofte, der skal foretages revurdering af risikoprofil og politikker, afhænger af den konkrete situation. Normalt vil revurderingen skulle ske mindst en gang om året, men i perioder med større ændringer i pensionskassens forhold og/eller markedsforholdene vil revurderingen muligvis skulle foretages hyppigere.

En revurdering behøver ikke nødvendigvis at føre til ændringer, men bestyrelsen skal sikre sig, at risikoprofil og politikker fortsat er betryggende. Såfremt bestyrelsen skønner, at risikoprofil eller politikker ikke er hensigtsmæssige, skal bestyrelsen foretage en fornyet fastlæggelse heraf samt om nødvendigt revurdere pensionskassens aktiviteter og retningslinjerne til direktøren.

Kravene i henhold til den foreslåede § 24 a indebærer ikke krav om en bestemt procedure for bestyrelsens stillingtagen til de i bestemmelsen omhandlede forhold, men indebærer krav om, at bestyrelsen sikrer sig, at der er overensstemmelse mellem, hvad pensionskassen vil og kan gøre.

Det foreslås i *stk. 5*, at der gives en bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede bekendtgørelse om forholdene i *stk. 1-4*. Bekendtgørelsen kan bl.a. indeholde krav til fastlæggelse af risikoprofil, herunder hvilke risikotyper, der som minimum skal være taget stilling til. Det kan også fremgå, på hvilke områder der som minimum skal være politikker, og hvad disse skal indeholde. Der kan endvidere være krav til retningslinjerne til direktøren og bestemmelser om forhold i forbindelse med den løbende vurdering af, om pensionskassen drives forsvarligt.

Til nr. 5 (§ 27, *stk. 3*)

Efter de gældende regler kan en firmapensionskasses bestyrelse træffe nærmere bestemmelser om udførelsen af sit hverv i form af en forretningsorden. Det er imidlertid ikke et krav, at bestyrelsen udarbejder en sådan. Bestemmelsen blev indført med lov nr. 326 af 24. maj 1989 og havde ifølge bemærkningerne til lovforslaget den daværende § 93, *stk. 4*, i lov om forsikringsvirksomhed som forbillede. I § 93, *stk. 4*, var udarbejdelse af en forretningsorden imidlertid et krav, ikke en mulighed.

For at fortsætte den løbende harmonisering af lov om tilsyn med firmapensionskasser med lov om finansiel virksomhed foreslås det at ændre § 27, stk. 3, således at det fremover er et krav til bestyrelsen, at den skal udarbejde en forretningsorden.

Til nr. 6 (§ 27, stk. 4)

Ligesom bl.a. livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser er firmapensionskasser på grund af deres samfundsøkonomiske betydning underlagt omfattende regulering og beskæftiger sig i øvrigt ofte med komplekse forretningsområder, om end aktiviteterne er begrænset til pensionskasevirksomhed. Bestyrelsen i en firmapensionskasse har derfor mange forpligtelser, der følger af kassens særlige karakter. Af særlige forpligtelser kan nævnes udarbejdelse af politikker, retningslinjer for outsourcing af aktiviteter og opfølgningen på, om kravene i § 21 a i øvrigt er opfyldt. Sådanne særlige forpligtelser bør fremgå af forretningsordenen for en firmapensionskasse, og derfor foreslås indsat et nyt stk. 4, hvorefter Finanstilsynet får hjemmel til at udstede bekendtgørelse om de krav, som skal stilles til indholdet af bestyrelsens forretningsorden.

En række af disse krav er i dag udmøntet i Finanstilsynets vejledning nr. 9635 af 14. oktober 2005 for firmapensionskasser i henhold til § 21 a, stk. 1, nr. 1-3 og 5, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, herunder i form af henvisninger i vejledningerne til den tidligere aktieselskabslovs regler om bestyrelsens forretningsorden. De er gældende for de bestyrelser, der har valgt at udarbejde en forretningsorden. Disse krav vil blive indarbejdet i en bekendtgørelse, hvis bestemmelser er retligt bindende for firmapensionskasserne.

Til nr. 7 (§ 57, stk. 5)

Med ændringen berigtiges en fejl i den konsekvensrettelse af § 57, stk. 5, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, som er vedtaget med lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven).

Med den foreslåede formulering ændres henvisningen, således at der henvises til §§ 221, 223 og 224 i lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven).

Til nr. 8 (§ 66 d)

Det foreslås, at anvendelsesområdet for § 66 d, stk. 1, udvides, således at Finanstilsynet fremover skal udarbejde en redegørelse i et større omfang, end hvad der gælder i dag.

Med den foreslåede udvidelse skal Finanstilsynet fremover ikke kun udarbejde en redegørelse i de tilfælde, hvor den tilbageværende juridiske person er gået konkurs, men også i de tilfælde, hvor størstedelen af pensionskassens drift er ophørt eller overdraget, eller hvor pensionskassens bestand af pensionstilsagn er taget under administration (den udløsende begivenhed).

Med stk. 1 foreslås det, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse, når staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for pensionskassen, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af foreningen eller afdelingen, når denne er gået konkurs, størstedelen af pensionskassens drift er ophørt eller overdraget eller hvor pensionskassens bestand af pensionstilsagn er taget under administration.

Det følger af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse, hvis forholdene i stk. 1 er opfyldt i en kortere periode forud for, at foreningen eller afdelingen er gået konkurs, størstedelen af foreningens eller afdelingens drift er ophørt eller overdraget, eller pensionskassens bestand af pensionstilsagn er taget under administration.

Med en kortere periode forstås, at den udløsende begivenhed har en naturlig handlings- og tidsmæssig sammenhæng med statens garanti eller indskud af kapital. Dermed omfatter bestemmelsen således som udgangspunkt ikke de tilfælde, hvor den udløsende begivenhed indtræder senere end 2 år efter, at pensionskassen modtog statens garanti eller indskud af kapital. Den kortere periode vurderes i forhold til det tidsrum, som løber mellem den udløsende begivenhed og det tidspunkt, hvor staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for pensionskassen.

Det foreslåede stk. 2 er en videreførelse af det gældende § 66 d, stk. 2. Det bemærkes i denne forbindelse, at den beskrevne lempelse af Finanstilsynets generelle tavshedspligt alene gælder i forhold til den lovpligtige redegørelse. Redegørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger vedrørende kundeforhold eller tredjemand, der har været involveret i en mulig overtagelse af den kriseramte pensionskasse eller på anden måde har været involveret i bestræbelserne på at tilvejebringe en løsning på pensionskassens økonomiske problemer. Uden sidstnævnte undtagelse ville bestemmelsen kunne afholde potentielle overtagende interessenter fra at udvise interesse for kriseramte pensionskasser generelt.

Finanstilsynet kan – hvis der skønnes behov herfor – på eget initiativ udarbejde og offentliggøre supplement til redegørelsen.

Det foreslåede stk. 3 er en videreførelse af det gældende § 66 d, stk. 1, sidste pkt., og nyaffattelsen sker alene af lovtekniske årsager.

Til nr. 9 (§ 71, stk. 1)

Det foreslås, at en overtrædelse af den nye § 24 a, stk. 1-4, om bestyrelsens pligter skal kunne straffes med bøde. Derved sker der en harmonisering med lov om finansiel virksomhed, idet den samtidigt ændrede § 70 i lov om finansiel virksomhed strafsanktioneres med bøde efter den gældende § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Samtidig foreslås det, at en overtrædelse af den foreslåede pligt efter § 27, stk. 3, til at udarbejde en forretningsorden skal kunne straffes med bøde. Derved sker der en delvis harmonisering med § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, der imidlertid sanktionerer overtrædelser af lov om finansiel virksomhed § 65 med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Til § 9

Til nr. 1

Det foreslås, at udenlandske filialer af institutter for kollektiv investering også bliver omfattet af hvidvaskloven. Den foreslåede ændring skyldes ordlyden i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (2005/60/EF). Ifølge artikel 3, stk. 2, litra f, i direktivet er filialer af institutter, der er omhandlet i direktivets artikel 3, stk. 3, litra a-e, omfattet af direktivets anvendelsesområde. Artikel 3, stk. 3, litra d, omfatter institutter for kollektiv investering. Det betyder, at filialer af udenlandske institutter for kollektiv investering, som etablerer sig i Danmark, skal overholde reglerne i hvidvaskloven.

Til nr. 2

Der er ved en fejl ikke indsat komma efter »lov« i forbindelse med ændringen af bestemmelsen i lov nr. 392 af 25. maj 2009. Dette foreslås rettet.

Til nr. 3

Der er ved en fejl ikke indsat komma efter »lov« i forbindelse med ændringen af bestemmelsen i lov nr. 392 af 25. maj 2009. Dette foreslås rettet.

Til nr. 4

Det foreslås, at overgangsbestemmelsen i § 39 ophæves. I henhold til denne bestemmelse gælder § 31, stk. 2 og 3, ikke for valutavekslere og udbydere af tjenesteydelser til virksomheder, hvis virksomheden var påbegyndt på tidspunktet for lovens ikrafttræden den 1. marts 2006.

Efter § 31, stk. 2, kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen nægte at registrere virksomheden, hvis medlemmer af ledelsen eller reelle ejere af virksomheden er dømt for et strafbart forhold, og det udviste forhold begrundet en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet, jf. § 78, stk. 2, i straffeloven. Efter § 31, stk. 3, skal Erhvervs- og Selskabsstyrelsen afregistrere den pågældende virksomhed, hvis ejeren eller et medlem af ledelsen eller reelle ejere ikke opfylder kravet i stk. 2. Konsekvensen af manglende registrering eller afregistrering er i henhold til § 31, stk. 1, at virksomheden ikke må udøve de nævnte aktiviteter.

Formålet med ophævelse af overgangsbestemmelsen i § 39 er at skabe klarhed og undgå fortolkningstvivel.

§ 39 blev indsat for at sikre, at det hæderlighedskrav, der blev indført den 1. marts 2006, ikke skulle gælde for de virksomheder, som allerede udøvede disse aktiviteter på ikrafttrædelsestidspunktet, for så vidt angår strafbare forhold, som var begået før dette tidspunkt.

Den nugældende ordlyd kan imidlertid læses, som om undtagelsen også gælder for strafbare forhold begået efter 1. marts 2006, hvilket ikke har været hensigten. Såfremt et medlem af ledelsen eller reelle ejere af virksomheden har begået eller begår et strafbart forhold i perioden efter 1. marts 2006, skal Erhvervs- og Selskabsstyrelsen vurdere, om dette giver grundlag for at afregistrere virksomheden som beskrevet i hvidvasklovens § 31, stk. 3. Dette gælder uanset hvornår virksomheden er registreret.

Ordlyden kan endvidere forstås således, at undtagelsen også gælder i relation til strafbare forhold begået af medlemmer af ledelsen eller reelle ejere, som er kommet til efter 28. februar 2006, når blot virksomheden blev udøvet inden 1. marts 2006. I sådanne tilfælde skal Erhvervs- og Selskabsstyrelsen også vurdere, om dette giver grundlag for at afregistrere virksomheden, jf. hvidvasklovens § 31, stk. 3, uanset hvornår virksomheden er registreret.

Det er ikke hensigten med ophævelsen af § 39, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen skal foretage en ny vurdering af alle personer og virksomheder registreret før 1. marts 2006 i relation til strafbare forhold begået før 1. marts 2006 af personer, som var medlemmer af ledelsen eller reelle ejere på ikrafttrædelsestidspunktet 1. marts 2006. I medfør af § 2 foreslås ophævelsen af § 39 at træde

i kraft 1. juni 2010. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen skal herefter alene foretage deres vurdering i medfør af § 31, stk. 2 og 3, når der registreres nye forhold, enten nye personer og virksomheder, nye ledelsesmedlemmer eller reelle ejere i eksisterende virksomheder, eller nye strafbare forhold for virksomheder og personer, der allerede er registreret. I disse tilfælde skal strafbare forhold begået før 1. marts 2006 også indgå i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens vurdering. Det vil i den forbindelse indgå i vurderingen, hvornår det strafbare forhold er begået, og om der i den mellemliggende periode er begået yderligere strafbare forhold, således at de udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 23, stk. 6)

Det foreslås at ophæve § 23, stk. 6, der omhandler krav til bestyrelsen om ansættelse af direktøren og andet ledende personale, udstedelse af retningslinjer og godkendelse af generelle forskrifter og vejledninger til medlemmerne og deres arbejdsgivere. Bestemmelsen foreslås i stedet delt i to: Kravene om udstedelse af skriftlige retningslinjer erstattes af det foreslåede stk. 8, der formuleres mere bredt, mens de øvrige dele af bestemmelsen bevares uændret men flyttes til stk. 10.

Den gældende stk. 7 om bestyrelsens pligt til at udstede en forretningsorden bevares uændret, men bliver derefter stk. 6. Da den gældende bestemmelse hører under Beskæftigelsesministeriets kompetence, jf. § 27, foreslås der på dette punkt ikke en harmonisering med lov om finansiel virksomhed. I henhold til Beskæftigelsesministeriets bekendtgørelse nr. 468 af 13. juni 2006 om vedtægter for Arbejdsmarkedets Tillægspension, overlades det til bestyrelsen at fastsætte sin forretningsorden. Der indsættes derfor ingen hjemmel for Finanstilsynet til at udstede nærmere regler om forretningsordenens indhold.

Til nr. 2 (§ 23, stk. 7-12)

Forslaget svarer med de nødvendige tilpasninger efter Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 70, stk. 1-5, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Af den gældende § 23, stk. 6, følger, at bestyrelsen har pligt til at ansætte direktøren og det øvrige ledende personale, fastsætte skriftlige retningslinjer for de væsentligste aktivitetsområder, herunder også den løbende anbringelse af fondsmidler, og godkende generelle for-

skrifter og vejledninger til medlemmerne og deres arbejdsgivere.

De foreslåede af § 23, stk. 7-10, indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion. Dette omfatter løbende stillingtagen til Arbejdsmarkedets Tillægspensions risikoprofil og politikker m.v. Samtidig indeholder bestemmelserne krav til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktøren og til direktørens rapportering til bestyrelsen om Arbejdsmarkedets Tillægspensions risici. Endelig indeholder den krav til bestyrelsens opfølgning på, om risikoprofil og politikker følges og til, at bestyrelsen træffer de fornødne forholdsregler, hvis risikoprofil og politikker ikke længere er forsvarlige.

Bestyrelsen skal desuden efter det foreslåede *stk. 7, nr. 1*, identificere og kvantificere de væsentlige risici, som Arbejdsmarkedets Tillægspension påtager sig dels ved sine aktiviteter, dels ved sin indretning. Bestyrelsen skal herunder træffe beslutning om Arbejdsmarkedets Tillægspensions risikoprofil, der er den overordnede ramme for, hvilke og hvor store risici man ønsker at påtage sig. Eksempelvis skal bestyrelsen fastlægge, hvilke og hvor store markedsrisici, Arbejdsmarkedets Tillægspension vil påtage sig.

Ud fra den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen efter det foreslåede *stk. 7, nr. 2*, fastlægge politikker m.v. for de væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici under hensyntagen til samspillet mellem disse. Med politikker menes principper for, hvordan virksomheden skal drives, for at risikoprofilen kan overholdes.

Kravet i forslaget til ændringen af lov om finansiel virksomhed § 70, stk. 1, nr. 1, om at fastlægge hvilke hovedtyper af forretningsmæssige aktiviteter den finansielle virksomhed skal udføre, indføres ikke her. Det anses ikke for at være nødvendigt, da Arbejdsmarkedets Tillægspensions opgaver er fastlagt i lovgivningen i modsætning til finansielle virksomheder, der kan til- og fravælge aktiviteter.

Det fremgår af den gældende § 23, stk. 6, at bestyrelsen fastsætter skriftlige retningslinjer for virksomhedens væsentligste aktivitetsområder, »herunder også den løbende anbringelse af fondsmidler«. Det er ikke udtryk for nogen realitetsændring, når dette eksempel ikke er nævnt i forslaget i § 23, stk. 8 og 10. Kravet er indeholdt i § 23, stk. 7, nr. 2, idet anbringelse af fondsmidler anses for at være en af Arbejdsmarkedets Tillægspensions væsentlige aktiviteter.

Efter det foreslåede *stk. 8* skal bestyrelsen udarbejde skriftlige retningslinjer til direktøren. Dette skal ske på grundlag af bestyrelsens overvejelser og beslutninger om risikoprofil og politikker. Beslutningen om retnings-

linjerne til direktøren skal blandt andet indeholde de kvantitative og kvalitative rammer, inden for hvilke direktøren kan agere. Såvel de kvantitative som de kvalitative rammer skal være kontrollerbare, sådan at det er muligt for direktøren at kontrollere og for bestyrelsen at følge op på, om rammerne overholdes. Som en integreret del af fastsættelsen af rammerne skal bestyrelsen tage stilling til, efter hvilke principper risici skal opgøres, således at der ikke er tvivl om, hvad rammerne indebærer. Samtidig skal bestyrelsen beslutte, hvilke typer af dispositioner, direktøren kan træffe på egen hånd, og hvilke dispositioner, der kræver bestyrelsens godkendelse. Dette skal sikre, at væsentlige dispositioner, der efter Arbejdsmarkedets Tillægspensions forhold er af usædvanlig art eller af stor betydning, vurderes eksplicit af bestyrelsen i forhold til Arbejdsmarkedets Tillægspensions risikoprofil og politikker.

Som et led i bestyrelsens forpligtelse til løbende at vurdere såvel Arbejdsmarkedets Tillægspensions risici som direktørens udførelse af sine opgaver skal bestyrelsen i retningslinjerne til direktøren også tage stilling til omfanget af direktørens forpligtelse til at rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal omfatte både retningslinjernes rammer og de grænser, der er fastsat i lovgivningen, for eksempel den løbende anbringelse af fondsmidler i lovens §§ 26-26 g. Reglen indebærer, at direktøren skal rapportere til bestyrelsen, hvis der er vilkår i Arbejdsmarkedets Tillægspension eller på de finansielle markeder, der indebærer, at den risikoprofil m.v., som bestyrelsen har fastlagt, ikke længere kan overholdes, også selvom direktøren følger retningslinjerne.

De foreslåede stk. 7 og 8 indebærer, at bestyrelsens skriftlige retningslinjer til direktøren ikke som i den gældende § 23, stk. 6, alene skal omfatte de væsentligste aktivitetsområder, men derimod skal omfatte alle væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici. Dette er i overensstemmelse med tilsynets generelle praksis og sikrer, at kun uvæsentlige aktiviteter kan udelades af bestyrelsens stillingtagen efter den foreslåede § 23, stk. 7-10. Medmindre der er tale om aktiviteter, som bestyrelsen ikke kan uddelegere til direktøren, afgør bestyrelsen selv, om en aktivitet uddelegeres fuldt ud til direktøren eller kun delvist.

Bestyrelsen skal løbende sikre sig, at Arbejdsmarkedets Tillægspension drives forsvarligt, hvilket fremgår af forslagets *stk. 9 og 10*. Bestyrelsen skal efter forslagets stk. 9 tage stilling til om risikoprofilen og de af bestyrelsen vedtagne politikker m.v. på passende måde er implementeret i driften. Efter forslagets stk. 10 skal bestyrelsen vurdere, om direktøren overholder de retningslinjer, som bestyrelsen har givet direktøren, idet dette er

en væsentlig forudsætning for, at Arbejdsmarkedets Tillægspension drives forsvarligt. Såfremt direktøren ikke overholder retningslinjerne, skal bestyrelsen træffe de nødvendige forholdsregler, som i praksis vil afhænge af karakteren af den manglende overholdelse.

Efter forslagets stk. 7 skal bestyrelsen desuden forholde sig til, om den valgte risikoprofil er forsvarlig og hensigtsmæssig set i lyset af blandt andet de organisatoriske forhold, de forhåndenværende ressourcer, herunder særligt kapital og likviditet, aktiviteterernes art og kompleksitet samt markedsforholdene. Denne vurdering vil i stort omfang være fremadrettet. Eksempelvis skal bestyrelsen sikre sig, at der er tilstrækkelige medarbejderressourcer og systemmæssige ressourcer til at håndtere såvel ændringer i aktivitetsomfanget som nye risici, der kan opstå.

Bestyrelsen skal ligeledes vurdere, om de fastlagte politikker er hensigtsmæssige til at sikre, at Arbejdsmarkedets Tillægspensions risici til stadighed kan holdes inden for den ønskede risikoprofil.

Hvor ofte der skal foretages revurdering af risikoprofil og politikker, afhænger af den konkrete situation. Normalt vil revurderingen skulle ske mindst en gang om året, men i perioder med større ændringer i Arbejdsmarkedets Tillægspensions forhold og/eller markedsforholdene vil revurderingen muligvis skulle foretages hyppigere.

En revurdering behøver ikke nødvendigvis føre til ændringer, men bestyrelsen skal sikre sig, at risikoprofil og politikker fortsat er betryggende. Såfremt bestyrelsen skønner, at risikoprofil og politikker ikke er hensigtsmæssige, skal bestyrelsen foretage en fornyet fastlæggelse heraf, samt om nødvendigt revurdere aktiviteterne og retningslinjerne til direktøren.

Kravene i henhold til den foreslåede § 23, stk. 7-9, indebærer ikke krav om en bestemt procedure for bestyrelsens stillingtagen til forholdene omhandlet i bestemmelserne, men indebærer krav om, at bestyrelsen løbende sikrer sig, at der er overensstemmelse mellem, hvad Arbejdsmarkedets Tillægspension vil og kan gøre.

Stk. 11 er en videreførelse af en del af den gældende § 23, stk. 6, om bestyrelsens ansættelse af direktøren og andet ledende personale og godkendelse af generelle forskrifter og vejledninger, der udsendes til medlemmerne og deres arbejdsgivere.

Som følge af Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold og Finanstilsynets afgrænsede tilsynskompetence indeholder den gældende lov – modsat lov om finansiel virksomhed – ingen hjemmel for Finanstilsynet til at udstede nærmere regler om bestyrelsens pligt efter

§ 23, stk. 6, til at udstede skriftlige retningslinjer. Dette foreslås ændret med et nyt *stk. 12*.

Finanstilsynets praksis på disse områder afspejler udviklingen i den finansielle sektor og de internationale standarder for god selskabsledelse. Der tænkes her især på standarder, der er vedtaget af de internationale samarbejdsorganisationer for finansielle tilsyn. For ligesom over for den øvrige finansielle sektor at kunne fastsætte mere detaljerede krav, og for løbende at kunne tilpasse bestemmelsens indhold til de krav, som omverden stiller til bestyrelserne i den finansielle sektor, herunder Arbejdsmarkedets Tillægspension, foreslås det i *stk. 12*, at der gives en bemyndigelse til Finanstilsynet til at kunne udstede en bekendtgørelse for Arbejdsmarkedets Tillægspension om forholdene i *stk. 7-10*.

Da Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter er fastsat i lov, og da det ikke er hensigten at ændre på den gældende kompetence- og ansvarsfordeling mellem Beskæftigelsesministeriet og Finanstilsynet, foreslås det, at reglerne efter *stk. 12* fastsættes af Finanstilsynet efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

Finanstilsynets bekendtgørelse kan bl.a. indeholde krav til fastlæggelse af risikoprofil, herunder hvilke risikotyper, der som minimum skal være taget stilling til. Det kan også fremgå på hvilke områder, der som minimum skal være politikker, og hvad disse skal indeholde. Der kan desuden være krav til retningslinjerne til direktøren og bestemmelser om forhold i forbindelse med den løbende vurdering af, om Arbejdsmarkedets Tillægspension drives forsvarligt.

En række af kravene vil svare til, hvad der i dag er udmøntet i de vejledninger, som Finanstilsynet har udarbejdet med hjemmel i lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 2.

Forslaget svarer således med de nødvendige tilpasninger efter Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 70, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Som nævnt ovenfor under nr. 1, foreslås der derimod ikke indsat en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede nærmere regler om forretningsordenens indhold svarende til § 65, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 11. Det skyldes, at § 23, stk. 7 (fremover *stk. 6*), hører under Beskæftigelsesministeriets kompetence, jf. § 27, stk. 1.

Til nr. 3 (§ 23 a)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Som hidtil skal medlemmer af Arbejdsmarkedets Tillægspensions (ATP) bestyrelse og direktøren på tidspunktet for tiltrædelse af deres hverv eller stilling, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over en direktør, som ikke længere opfylder kravene.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonerne løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens *stk. 4* (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i *stk. 2* angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnetheds- og hæderlighedsbetingelserne i *stk. 2, nr. 4*.

Et medlem af bestyrelsen og direktøren i Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse inden for den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring. Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør.

I tilsynets egnethedsvurdering af bestyrelsen i ATP vil indgå, at bestyrelsen har en særlig karakter. Der er tale om en bestyrelse, hvis medlemmer er udpeget af beskæftigelsesministeren og virksomheden er en offentlig fond. Der skal således tages hensyn til fondens formål, herunder ønsket om, at bestyrelsen foretager dispositioner af mere politisk karakter.

Vurderingen i § 23 a er knyttet til posten i ATP. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en finansiel virksomhed, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i ATP. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiel virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid

ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Kravene i dette stykke finder anvendelse på bestyrelsesmedlemmer og direktøren i ATP.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan et bestyrelsesmedlem og en direktør ikke indtræde i sin stilling eller hverv, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Finanstilsynet kan i medfør af § 27, stk. 4, påbyde ATP at afsætte direktøren, hvis vedkommende ikke selv fratræder sin stilling.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratæde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktøren efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for ATP. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter nr. 4.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at reglerne finder anvendelse, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter *nr. 3* kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af ATP eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført ATP tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage i den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden, men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, fx hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden. Der vil være tale om en konkret vurdering.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført ATP tab eller bragt ATP i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af fonden, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold, som vedrører personen selv, eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som ATP har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for ATP, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen omfatter fx situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører foreningen tab eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

I *nr. 4* foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af ATP. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der

er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af ATP sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for ordningen. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis ATPs ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet ATP, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes, om et indgreb over for et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser, vedkommende har udvist, jf. det foreslåede stk. 3.

Som noget nyt fremgår det eksplicit, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af en direktørs adfærd. Det præciseres, at i den konkrete vurdering af, om ATPs direktør bør kræves afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som for-

drer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for en direktør eller bestyrelsesformanden inden for den finansielle sektor, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 23 a, stk. 2, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af det mere skønsprægede krav i § 23 a, stk. 2, nr. 3 og 4, vil som oftest ikke være proportionale efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med den nye formulering af nr. 3 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i forhold til et konkret indgreb skal vurderes. For at opretholde tilliden til den finansielle sektor fordres det eksempelvis, at et indgreb kan ske på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforholdene samt til ATP vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at ATP inden for 2-3 år ikke vil kunne fortsætte sin drift, hvis ikke der sker meget væsentlige ændringer i fondens ledelse og drift.

Da ledessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledessvigt i ATP kunne have betydning for tilliden til den samlede branche.

I *stk. 3* foreslås det præciseret, at bestyrelsesmedlemmer og direktøren i ATP har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold. Pligten består både, når man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen i stk. 2, nr. 1.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 2 fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere

Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at vurdere om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig og i givet fald igangsætte de relevante procedurer.

Til nr. 4 (§ 23 b)

Forslaget svarer med de nødvendige tilpasninger efter Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 71 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

§ 23 b i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension foreslås ændret således, at ordene »effektive former for virksomhedsstyring« i den nuværende bestemmelses nr. 1 flyttes til bestemmelsens indledning og dermed kommer til at udgøre det overordnede krav i bestemmelsen. De efterfølgende nr. 2-8 udgør de enkelte hovedkrav til, hvad der indgår i opfyldelsen af kravet til effektive former for virksomhedsstyring.

Nummereringen konsekvensændres, således at nr. 2-5 ændres til nr. 1-4, mens nr. 6-8 fortsætter uændret.

Desuden foreslås det at indsætte en ny nr. 5, hvorefter Arbejdsmarkedets Tillægspension i lighed med finansielle virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed skal have »de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter efter denne lov, og anvende disse hensigtsmæssigt«. Med henvisningen til »aktiviteter efter denne lov« præciseres det, at forslaget ikke omfatter den virksomhed, som Arbejdsmarkedets Tillægspension udfører i henhold til anden lovgivning eller efter aftale, f.eks. administration af opkrævningsordninger eller administration af Lønmodtagernes Garantifond, Arbejdsgivernes Elevrefusion, Arbejdsmarkedets Erhvervsyggdomssikring, Feriekonto m.v.

Som følge af Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold og Finanstilsynets afgrænsede tilsynskompetence indeholder den gældende § 23 b ingen hjemmel til at udstede nærmere regler om disse forhold. På dette punkt adskiller reglerne sig fra lov om finansiel virksomhed, der i § 71 har en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede vejledninger. Finanstilsynets vurdering af Arbejdsmarkedets Tillægspensions overholdelse af kravene i bestemmelsen tager udgangspunkt i tilsynets praksis for finansielle virksomheder efter § 71 i lov om finansiel virksomhed – under hensyntagen til Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold. Dette var også forudsat i bemærkningerne til lov nr. 365 af 19. maj 2004, hvorved § 23 b blev indført.

Der foreslås imidlertid indsat et nyt stk. 2, der indeholder en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede en bekendtgørelse om forholdene i § 23 b, stk. 1. Indholdet

vil tage udgangspunkt i den gældende vejledning for forsikringsselskaber under hensyntagen til Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold.

Da Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter er fastsat i lov, og da det ikke er hensigten at ændre på den gældende kompetence- og ansvarsfordeling mellem Beskæftigelsesministeriet og Finanstilsynet, foreslås det, at reglerne efter stk. 2 fastsættes af Finanstilsynet efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

Forslaget skal ses i sammenhæng med ændringen af lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 2, der ændres fra en hjemmel til at udstede vejledninger til en hjemmel til at udstede bekendtgørelse. Når Finanstilsynet udsteder bekendtgørelsen efter lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, vil der blive taget udgangspunkt i den gældende praksis efter § 23 b sammenholdt med § 71 i lov om finansiel virksomhed og de eksisterende vejledninger til denne lov – under hensyntagen til Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold.

Til nr. 5 (§ 27, stk. 1, 1. pkt.)

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring af §§ 23 og 23 b. Finanstilsynet påser overholdelsen af § 23, stk. 7-10 og § 23 b, stk. 1.

Ligesom efter den gældende lov skal Finanstilsynet alene påse, at der er skriftlige forretningsgange på alle de væsentlige aktiviteter, der enten er omfattet af bestemmelserne nævnt i § 27, stk. 1, eller udgør en ikke uvæsentlig økonomisk risiko for Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. bemærkningerne i lov nr. 365 af 19. maj 2004 til ændringen af § 27.

Efter den gældende lov påser Finanstilsynet ikke overholdelsen af § 23, stk. 7, om krav til bestyrelsen om at udarbejde en forretningsorden. Dette foreslås ikke ændret, selvom bestemmelsen ændres til § 23, stk. 6.

Til nr. 6 (§ 27, stk. 3)

Finanstilsynets område for tilsyn har traditionelt for Arbejdsmarkedets Tillægspension omfattet tilsyn med de aktuariemæssige beregninger i kapitel 6, regnskabs- og revisionsreglerne i kapitel 7 a og investeringsreglerne i kapitel 8. Tilsynet har ikke omfattet de øvrige dele af reguleringen for Arbejdsmarkedets Tillægspension, som ligger inden for Beskæftigelsesministeriets område.

I 2004 blev tilsynet gjort mere fleksibelt, således at Finanstilsynet har tilsyn med en række af ledelsesreglerne i kapitel 7, som er typiske for de finansielle virksomheder, og som har tilknytning til de finansielle aktiviteter vedrørende Arbejdsmarkedets Tillægspensions forvaltning af sin aktiv- og passivside. For at undgå

tilsyn fra flere myndigheder var der en fælles forståelse for, at Finanstilsynets tilsyn inden for kapitel 7 ikke ændrede på kompetencedelingen mellem Finanstilsynet og Beskæftigelsesministeriet. Det blev bl.a. udtrykt ved, at Finanstilsynet ikke kunne fastsætte regler om bestyrelsens forretningsorden, ligesom denne ikke blev omfattet af tilsynet. Desuden blev der ikke dengang indført krav i § 23 b om, at Arbejdsmarkedets Tillægspension skulle have de nødvendige ressourcer.

Det foreslås at opdele Finanstilsynets sanktionsmuligheder, således at Finanstilsynet på de områder, som er omfattet af det gældende tilsyn, fortsat kan give direkte påbud til Arbejdsmarkedets Tillægspension. Finder Finanstilsynet imidlertid, at kravene i § 23 b, stk. 1, nr. 5, om nødvendige ressourcer ikke er overholdt, foreslås det, at Finanstilsynet i stedet for et direkte påbud får mulighed for efter at have hørt med Arbejdsmarkedets Tillægspension at afgive en indberetning herom til beskæftigelsesministeren.

Til nr. 7 (§ 32 a, stk. 1, 2. pkt.)

Det foreslås, at overtrædelse af § 23, stk. 7-10, strafsanktioneres på samme måde som den tilsvarende § 70 i lov om finansiel virksomhed, dvs. med bøde. Forslaget skal skabe ensartethed på tværs af den finansielle lovgivning, således at det samme forhold kan strafsanktioneres på samme måde i de finansielle love.

Den del af den gældende § 23, stk. 6, der vedrører pligten til at ansætte direktøren og det ledende personale og godkende generelle forskrifter og vejledninger, inden det udsendes til medlemmerne, er ikke strafsanktioneret i dag. Det samme er tilfældet med den gældende § 23, stk. 7, om bestyrelsens pligt til at udarbejde forretningsorden. Dette foreslås ikke ændret, selvom kravene nu fremgår af § 23, stk. 11, hhv. stk. 6.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 4 a)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om Lønmodtagernes Dyrstidsfond.

Som hidtil skal medlemmer af Lønmodtagernes Dyrstidsfonds (LD) bestyrelse og direktøren på tidspunktet for tiltrædelse af deres hverv eller stilling, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over for ledelsesmedlemmer, som ikke længere opfylder kravene.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonerne løbende skal leve op til, hvilket un-

derstøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (gengivet umiddelbart nedenfor) både, når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnetheds- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2, nr. 4.

Et medlem af bestyrelsen og direktøren i LD skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør.

I tilsynets egnethedsvurdering af bestyrelsen i LD vil indgå, at bestyrelsen har en særlig karakter. Der er tale om en bestyrelse, hvis medlemmer udpeges blandt lønmodtagerrepræsentanterne i LDs repræsentantskab og af finansministeren, og virksomheden er en offentlig fond. Der skal således tages hensyn til fondens formål, herunder ønsket om, at bestyrelsen foretager dispositioner af mere politisk karakter.

Egnetheds- og hæderlighedsvurderingen efter § 4 a er knyttet til posten i LD. Det er således muligt, at en person, på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en finansiel virksomhed, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i LD. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiel virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Kravene i dette stykke finder anvendelse på bestyrelsesmedlemmer og direktøren i LD.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan et bestyrelsesmedlem og direktøren som udgangspunkt ikke indtræde i sin stilling eller hverv, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på

det finansielle område, ligesom man som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Finanstilsynet kan i medfør af § 10, stk. 4, påbyde LD at afsætte direktøren, hvis vedkommende ikke selv fratræder sin stilling. Ligesom tilsynet kan meddele den minister, som har udnævnt et bestyrelsesmedlem, at vedkommende efter tilsynets opfattelse ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Det vil herefter være op til den pågældende minister at tage stilling til, om bestyrelsesmedlemmet kan fortsætte på sin post.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktøren efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter nr. 4.

Efter nr. 2 kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandling om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at reglerne finder anvendelse, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter nr. 3 kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af LD eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske

situation eller selskaber, som den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført LD tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage i den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden, men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, fx hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden. Der vil være tale om en konkret vurdering.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført LD tab eller bragt LD risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af fonden, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold, som vedrører personen selv, eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som LD har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for LD, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen omfatter fx situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører foreningen tab eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

I nr. 4 foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af LD. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af LD sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis LDs ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet LD, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at LD drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i LDs ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser vedkommende har udvist.

Som noget nyt fremgår det eksplicit, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af et ledelsesmedlems adfærd. Det præciseres hermed, at i den konkrete vurdering af, om LDs direktør bør kræves afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for en direktør i et pengeinstitut eller bestyrelsesformanden i et forsikringselskab, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiell virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 4 a, stk. 2, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af de mere skønsprægede krav i § 4 a, stk. 2, nr. 3 og 4, vil som oftest ikke være proportionalt efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med den nye formulering af nr. 4 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i forhold til et konkret indgreb skal vurderes. For at opretholde tilliden til den finansielle sektor fordres det eksempelvis, at et indgreb kan ske på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforholdene samt til LD vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at LD inden for 2-3 år ikke vil kunne fortsætte sin drift, hvis ikke der sker meget væsentlige ændringer i fondens ledelse og drift.

Da ledessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiell virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledessvigt i LD kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I *stk. 4* foreslås det præciseret, at bestyrelsesmedlemmer og direktøren i LD har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i *stk. 2* angivne forhold. Pligten består både, når man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt gældsanerung, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen i *stk. 2, nr. 1*.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i *stk. 2* fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Fi-

nanstilsynet at vurdere, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig og i modsat fald igangsætte de relevante procedurer.

Til nr. 2 (§ 4 b)

Forslaget svarer med de nødvendige tilpasninger til Lønmodtagernes Dyrtingsfonds særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 70, stk. 1-5, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Af den gældende § 4 b følger alene, at bestyrelsen har pligt til at udfærdige skriftlige retningslinjer for fondens væsentligste aktivitetsområder, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelsen og direktøren fastlægges.

Den foreslåede § 4 b, stk. 1-4, indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion. Dette omfatter løbende stillingtagen til Lønmodtagernes Dyrtingsfonds risikoprofil og politikker m.v. Samtidig indeholder bestemmelse krav til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktøren og til direktørens rapportering til bestyrelsen om fondens risici. Endelig indeholder de krav til bestyrelsens opfølgning på, om risikoprofil og politikker følges i fonden og til, at bestyrelsen træffer de fornødne forholdsregler, hvis risikoprofil og politikker ikke længere er forsvarlige.

Bestyrelsen skal efter det foreslåede stk. 1, nr. 1, identificere og kvantificere de væsentlige risici, som fonden påtager sig dels ved sine aktiviteter, dels ved sin indretning. Bestyrelsen skal herunder træffe beslutning om fondens risikoprofil, der er den overordnede ramme for, hvilke og hvor store risici fonden ønsker at påtage sig. Eksempelvis skal bestyrelsen bl.a. fastlægge, hvilke og hvor store markedsrisici, fonden vil påtage sig.

Ud fra den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen efter det foreslåede stk. 1, nr. 2, fastlægge politikker m.v. for de væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici under hensyntagen til samspillet mellem disse. Med politikker menes principper for, hvordan virksomheden skal drives, for at risikoprofilen kan overholdes.

Kravet i forslaget til ændringen af lov om finansiel virksomhed § 70, stk. 1, nr. 1, om at fastlægge hvilke hovedtyper af forretningsmæssige aktiviteter Lønmodtagernes Dyrtingsfond skal udføre, indføres ikke her. Det anses ikke for at være nødvendigt, da fondens opgaver er opregnet i lovgivningen.

Efter det foreslåede stk. 2 skal bestyrelsen udarbejde skriftlige retningslinjer til direktøren. Dette skal ske på grundlag af bestyrelsens overvejelser og beslutninger om risikoprofil og politikker. Beslutningen om retningslinjerne til direktøren skal blandt andet indeholde de kvantitative og kvalitative rammer, inden for hvilke direktøren kan agere. Såvel de kvantitative som de kvali-

tative rammer skal være kontrollerbare sådan, at det er muligt for direktøren at kontrollere og for bestyrelsen at følge op på, om rammerne overholdes. Som en integreret del af fastsættelsen af rammerne skal bestyrelsen tage stilling til, efter hvilke principper risici skal opgøres, således at der ikke er tvivl om, hvad rammerne indebærer. Samtidig skal bestyrelsen beslutte, hvilke typer af dispositioner, direktøren kan træffe på egen hånd, og hvilke dispositioner, der kræver bestyrelsens godkendelse. Dette skal sikre, at væsentlige dispositioner, der efter fondens forhold er af usædvanlig art eller af stor betydning, vurderes eksplicit af bestyrelsen i forhold til fondens risikoprofil og politikker.

Som et led i bestyrelsens forpligtelse til løbende at overvåge såvel Lønmodtagernes Dyrtingsfonds risici som direktørens udførelse af sine opgaver skal bestyrelsen i retningslinjerne til direktøren også tage stilling til omfanget af direktørens forpligtelser til at rapportere til bestyrelsen. Rapporteringen skal omfatte både retningslinjernes rammer og de grænser, der er fastsat i lovgivningen, for eksempel placeringsgrænserne i lovens §§ 6-6 e. Reglen indebærer, at direktøren forpligtes til at rapportere til bestyrelsen, hvis der er vilkår i Lønmodtagernes Dyrtingsfond eller på de finansielle markeder, der indebærer, at den af bestyrelsen fastlagte risikoprofil m.v. ikke længere kan overholdes, også selvom direktøren følger retningslinjerne.

De foreslåede stk. 1 og 2 indebærer, at bestyrelsens skriftlige retningslinjer til direktøren ikke som i den gældende § 4 b alene skal omfatte de væsentligste aktivitetsområder, men derimod skal omfatte alle væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici. Dette er i overensstemmelse med tilsynets generelle praksis og sikrer, at kun uvæsentlige aktiviteter kan udelades af bestyrelsens stillingtagen efter den foreslåede § 4 b, stk. 1-4. Medmindre der er tale om aktiviteter, som bestyrelsen ikke kan uddelegere til direktøren, afgør bestyrelsen dog selv, om en aktivitet uddelegeres fuldt ud til direktøren eller kun delvist.

Bestyrelsen skal løbende sikre sig, at Lønmodtagernes Dyrtingsfond drives forsvarligt, hvilket fremgår af forslagens stk. 3 og 4. Bestyrelsen skal efter forslagens stk. 3 tage stilling til, om risikoprofilen og de af bestyrelsen vedtagne politikker m.v. på passende måde er implementeret i fondens drift. Efter forslagens stk. 4 skal bestyrelsen vurdere, om direktøren overholder de retningslinjer, som bestyrelsen har givet direktøren, idet dette er en væsentlig forudsætning for, at fonden drives forsvarligt. Såfremt direktøren ikke overholder retningslinjerne, skal bestyrelsen træffe de nødvendige forholdsregler, som i praksis vil afhænge af karakteren af den manglende overholdelse.

Efter forslaget stk. 3 skal bestyrelsen desuden forholde sig til, om den valgte risikoprofil er forsvarlig set i lyset af blandt andet de organisatoriske forhold, de forhåndenværende ressourcer, herunder særligt kapital og likviditet, aktiviteternes art og kompleksitet samt markedsforholdene. Denne vurdering vil i stort omfang være fremadrettet. Eksempelvis skal bestyrelsen sikre sig, at der er tilstrækkelige medarbejderressourcer og systemmæssige ressourcer til at håndtere aktivitetsomfanget.

Bestyrelsen skal ligeledes vurdere, om de fastlagte politikker er hensigtsmæssige til at sikre, at fondens risici til stadighed kan holdes inden for den ønskede risikoprofil.

Hvor ofte, der skal foretages revurdering af risikoprofil og politikker, afhænger af den konkrete situation. Normalt vil revurderingen skulle ske mindst en gang om året, men i perioder med større ændringer i Lønmodtagernes Dyrtingsfonds forhold og/eller markedsforholdene vil revurderingen muligvis skulle foretages hyppigere.

En revurdering behøver ikke nødvendigvis føre til ændringer, men bestyrelsen skal sikre sig, at risikoprofil og politikker fortsat er betryggende. Såfremt bestyrelsen skønner, at risikoprofil og politikker ikke er hensigtsmæssige, skal bestyrelsen foretage en fornyet fastlæggelse heraf samt om nødvendigt revurdere fondens aktiviteter og retningslinjerne til direktøren.

Kravene i henhold til den foreslåede § 4 b, stk. 1-4, indebærer ikke krav om en bestemt procedure for bestyrelsens stillingtagen til de i bestemmelserne omhandlede forhold, men indebærer krav om, at bestyrelsen sikrer sig, at der er overensstemmelse mellem, hvad fonden vil og kan gøre.

Som følge af Lønmodtagernes Dyrtingsfonds særlige forhold og Finanstilsynets afgrænsede tilsynskompetence indeholder den gældende lov – modsat lov om finansiel virksomhed – ingen hjemmel for Finanstilsynet til at udstede nærmere regler om bestyrelsens pligt efter § 4 b til at udstede skriftlige retningslinjer. Dette foreslås ændret med et nyt stk. 5.

Finanstilsynets praksis på disse områder afspejler udviklingen i den finansielle sektor og de internationale standarder for god selskabsledelse. Der tænkes her især på standarder, der er vedtaget af de internationale samarbejdsorganisationer for finansielle tilsyn. For ligesom overfor den øvrige finansielle sektor at kunne fastsætte mere detaljerede krav og for løbende at kunne tilpasse bestemmelsens indhold til de krav, som omverden stiller til bestyrelserne i den finansielle sektor, herunder Lønmodtagernes Dyrtingsfond, foreslås det i stk. 5, at der gives Finanstilsynet en bemyndigelse til at kunne udstede

de en bekendtgørelse for Lønmodtagernes Dyrtingsfond om de i stk. 1-4 omhandlede forhold.

Da Lønmodtagernes Dyrtingsfonds aktiviteter er fastsat i lov, og da det ikke er hensigten at ændre på den gældende kompetence- og ansvarsfordeling mellem Beskæftigelsesministeriet og Finanstilsynet, foreslås det, at reglerne efter stk. 5 fastsættes af Finanstilsynet efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

Bekendtgørelsen kan bl.a. indeholde krav til fastlæggelse af risikoprofil, herunder hvilke risikotyper, der som minimum skal være taget stilling til. Det kan også fremgå, på hvilke områder, der som minimum skal være politikker, og hvad disse politikker skal indeholde. Der kan derudover være krav til retningslinjerne til direktøren og bestemmelser om forhold i forbindelse med den løbende vurdering af, om Lønmodtagernes Dyrtingsfond drives forsvarligt.

En række af kravene vil svare til, hvad der i dag er udmøntet i de vejledninger, som Finanstilsynet har udarbejdet med hjemmel i lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 2.

Forslaget svarer således med de nødvendige tilpasninger efter Lønmodtagernes Dyrtingsfonds særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 70, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Til nr. 3 (§ 4 c)

Forslaget svarer med de nødvendige tilpasninger efter Lønmodtagernes Dyrtingsfonds særlige forhold til, hvad der foreslås i relation til § 71, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

§ 4 c i lov om Lønmodtagernes Dyrtingsfond foreslås ændret således, at ordene »effektive former for virksomhedsstyring« i den nuværende bestemmelses nr. 1 flyttes til bestemmelsens indledning og dermed kommer til at udgøre det overordnede krav i bestemmelsen. De efterfølgende nr. 2-8 udgør de enkelte hovedkrav til, hvad der indgår i opfyldelsen af kravet til effektive former for virksomhedsstyring.

Nummereringen i stk. 1 konsekvensændres, således at nr. 2-5 ændres til nr. 1-4, mens nr. 6-8 fortsætter uændret.

Desuden foreslås det at indsætte en ny nr. 5, hvorefter Lønmodtagernes Dyrtingsfond i lighed med finansielle virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed skal have »de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af fondens virksomhed, og anvende disse hensigtsmæssigt«.

Som følge af Lønmodtagernes Dyrtingsfonds særlige forhold og Finanstilsynets afgrænsede tilsynskompetence indeholder den gældende § 4 c ingen hjemmel til at

udstede nærmere regler om disse forhold. På dette punkt adskiller reglerne sig fra lov om finansiel virksomhed, der i § 71 har en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede vejledninger. Finanstilsynets vurdering af Lønmodtagernes Dyrtdsfonds overholdelse af kravene i bestemmelsen tager udgangspunkt i tilsynets praksis for finansielle virksomheder efter § 71 i lov om finansiel virksomhed – under hensyntagen til Lønmodtagernes Dyrtdsfonds særlige forhold. Dette var også forudsat i bemærkningerne til lov nr. 365 af 19. maj 2004, hvorved § 4 c blev indført.

Der foreslås indsat et nyt stk. 2, der indeholder en hjemmel for Finanstilsynet til at udstede en bekendtgørelse om forholdene omfattet af § 4 c.

Da Lønmodtagernes Dyrtdsfonds aktiviteter er fastsat i lov, og da det ikke er hensigten at ændre på den gældende kompetence- og ansvarsfordeling mellem Beskæftigelsesministeriet og Finanstilsynet, foreslås det, at reglerne efter stk. 2 fastsættes af Finanstilsynet efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

Forslaget skal ses i sammenhæng med ændringen af lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 2, der ændres fra at være en hjemmel til at udstede vejledninger til at være en hjemmel til at udstede bekendtgørelse. Når Finanstilsynet udsteder bekendtgørelsen efter lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, vil der blive taget udgangspunkt i den gældende praksis efter § 4 c sammenholdt med § 71 i lov om finansiel virksomhed og de eksisterende vejledninger til denne lov – under hensyntagen til Lønmodtagernes Dyrtdsfonds særlige forhold.

Til nr. 4 (§ 10, stk. 3)

Finanstilsynets område for tilsyn har traditionelt for Lønmodtagernes Dyrtdsfond omfattet tilsyn med investeringsreglerne i kapitel 4 og regnskabs- og revisionsreglerne i kapitel 5. Tilsynet har ikke omfattet de øvrige dele af reguleringen for Lønmodtagernes Dyrtdsfond, som ligger inden for Beskæftigelsesministeriets område.

I 2004 blev tilsynet gjort mere fleksibelt, således at Finanstilsynet har tilsyn med en række af ledelsesreglerne i kapitel 3, som er typiske for de finansielle virksomheder, og som har tilknytning til de finansielle aktiviteter vedrørende Lønmodtagernes Dyrtdsfonds forvaltning af sin aktiv- og passivside. For at undgå tilsyn fra flere myndigheder var der endvidere en fælles forståelse for, at Finanstilsynets tilsyn inden for kapitel 3 ikke ændrede på kompetencedelingen mellem Finanstilsynet og Beskæftigelsesministeriet. Det blev bl.a. udtrykt ved, at Finanstilsynet ikke kunne fastsætte regler om bestyrelsens forretningsorden, ligesom denne ikke blev omfattet af tilsynet. Desuden blev der ikke indført

krav i § 4 c om, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond skulle have de nødvendige ressourcer.

Det foreslås at opdele Finanstilsynets sanktionsmuligheder, således at Finanstilsynet, på de områder som er omfattet af det gældende tilsyn, fortsat kan give direkte påbud til Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Finder Finanstilsynet imidlertid, at kravene i § 4 c, stk. 1, nr. 5, om nødvendige ressourcer ikke er overholdt, foreslås det, at Finanstilsynet i stedet for et direkte påbud får mulighed for efter at have hørt med Arbejdsmarkedets Tillægspension at afgive en indberetning herom til beskæftigelsesministeren.

Til nr. 5 (§ 14 a, stk. 1, 2. pkt.)

Overtrædelse af § 4 b om bestyrelsens pligt til at udstede skriftlige retningslinjer, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelsen og direktøren fastlægges, er efter den gældende lov ikke strafsanktioneret. Det samme gælder overtrædelse af kravene i § 4 c, nr. 5-8, om en række nærmere angivne procedurer og kontrolforanstaltninger. Derimod er overtrædelse af § 4 c, nr. 1-4, strafsanktioneret.

For at harmonisere § 14 a i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond med § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed foreslås det at ændre straffebestemmelsen. Det foreslås således, at overtrædelse af § 4 b, stk. 1-4, og § 4 c, stk. 1, strafsanktioneres på samme måde som de tilsvarende §§ 70-71 i lov om finansiel virksomhed, dvs. med bøde.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 62)

Bestemmelsen præciserer de eksisterende krav om egnethed og hæderlighed i lov om arbejdsskadesikring.

Som hidtil skal medlemmer af Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikrings (AES) bestyrelse og direktøren på tidspunktet for tiltrædelse af deres hverv eller stilling, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over for ledelsesmedlemmer, som ikke længere opfylder kravene.

Det er hensigten, at den nye affattelse af bestemmelsen for det første skal præcisere, at der er tale om krav, som ledelsespersonerne løbende skal leve op til, hvilket understøttes af, at det i bestemmelsens stk. 4 (se nedenfor) er præciseret, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i stk. 2 angivne forhold (genlivet umiddelbart nedenfor), både når vedkommende indtræder i sin stilling eller sit hverv, og herefter løbende.

For det andet bliver det med lovforslaget præciseret, at hensynet til den finansielle sektor skal indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende opfylder egnetheds- og hæderlighedsbetingelserne i stk. 2, nr. 4.

Et medlem af bestyrelsen og direktøren i AES skal, jf. *stk. 1*, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles som hidtil ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse inden for den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør.

I tilsynets egnethedsvurdering af AES bestyrelse vil indgå, at bestyrelsen har en særlig karakter. Der er tale om en bestyrelse, hvis medlemmer udpeges af arbejdsmarkedets parter og virksomheden er en selvejende institution. Der skal således tages hensyn til virksomhedens formål, herunder ønsket om, at bestyrelsen foretager dispositioner af mere politisk karakter.

Vurderingen efter § 62 er knyttet til posten i AES. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en finansiell virksomhed, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i AES. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en finansiell virksomhed til en anden. Hidtil har Finanstilsynet fulgt en praksis, hvor man som udgangspunkt kun blev vurderet en gang. Tilsynet har imidlertid ændret denne praksis, således at der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Kravene i dette stykke finder anvendelse på bestyrelsesmedlemmer og direktøren i AES.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan et bestyrelsesmedlem og en direktør som udgangspunkt ikke indtræde i sin stilling eller hverv, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er udnævnt. Finanstilsynet kan i medfør af § 71, stk. 4, påbyde AES at afsætte direktøren, hvis vedkommende ikke selv fratræder sin stilling. Ligesom tilsynet kan meddele den organisation, som har udpeget et bestyrelsesmedlem, at vedkommende efter tilsynets opfat-

telse ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Det vil herefter være op til den pågældende organisation at tage stilling, om bestyrelsesmedlemmet kan fortsætte på sin post.

I vurderingen af om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrundet en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktøren efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre overtrædelser af lovgivning af relevans for AES. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i skattelovgivningen.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter nr. 4.

Efter *nr. 2* kan et ledelsesmedlem ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, dersom den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at reglerne finder anvendelse, uanset på hvilket stadium i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Efter *nr. 3* kan Finanstilsynet nægte en person at indtræde i ledelsen af AES eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført AES tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage i den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden, men har et nært forhold til ejeren og indfly-

delse på virksomheden qua denne forbindelse, fx hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført AES tab eller bragt AES i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af ordningen, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som AES har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for AES, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen omfatter bl.a. situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører foreningen tab, eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

I nr. 4 foreslås det, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af AES. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, fx advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til

skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af AES sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for ordningen. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis ledelsen i AES ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet AES, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Det er hensigten med den nye affattelse af stk. 2, nr. 4, at sikre, at Finanstilsynet, hvis det i forbindelse med dets inspektioner bliver bekendt med, at en virksomhed drives på en risikopræget og ledelsesmæssig mangelfuld måde, skal tage stilling til, om medlemmerne i virksomhedens ledelse lever op til kravet i bestemmelsen. Det er ligeledes hensigten, at der fremover er mulighed for at tillægge hensynet til tilliden til den finansielle sektor, og dermed hensynet til at bevare den finansielle stabilitet, større betydning, når det skal vurderes, om et indgreb overfor et siddende ledelsesmedlem er proportionalt i forhold til de forsømmelser, vedkommende har udvist, jf. det foreslåede stk. 3.

Som noget nyt fremgår det eksplicit, at hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af et ledelsesmedlems adfærd. Det præciseres hermed, at i den konkrete vurdering af, om AES direktør bør kræves afskediget, skal hensynet til at bevare tilliden til den finansielle sektor tillægges betydning. En tillid som fordrer, at det ledelsesmæssige råderum er mere snævert for en direktør eller bestyrelsesformanden inden for den finansielle sektor, end for personer, som leder virksomheder i andre brancher.

Det har hidtil været således, at man har benyttet den samme proportionalitetsvurdering i forbindelse med indgreb efter reglerne om egnethed og hæderlighed i den finansielle lovgivning, som den, der benyttes efter straffelovens § 78, stk. 2, om personer, som udøver virksomhed, hvortil der kræves en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Benyttes denne vurdering, indebærer det imidlertid, at det i praksis er stort set umuligt at gribe ind over for ledelsesmedlemmer, som har vist sig uegnede til at stå i spidsen for en finansiel virksomhed, men som ikke kan fjernes med henvisning til de mere objektivt konstaterbare kriterier i § 62, stk. 2, nr. 1 og 2. Tilsidesættelse af det mere skønsprægede krav i § 62, stk. 2, nr. 3 og 4, vil som oftest ikke være proportionalt efter den nuværende proportionalitetsvurdering i henhold til straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse.

Med den nye formulering af nr. 4 fastslås det, at hensynet til at opretholde og sikre den fremtidige tillid til den finansielle sektor skal inddrages, når proportionaliteten i forhold til et konkret indgreb skal vurderes. For at opretholde tilliden til den finansielle sektor fordres det eksempelvis, at et indgreb kan ske på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på baggrund af sin erfaring og sit kendskab til markedsforholdene samt til AES vurderer, at der er en ikke uvæsentlig risiko for, at AES inden for 2-3 år ikke vil kunne fortsætte sin drift, hvis ikke der sker meget væsentlige ændringer af ledelse og drift i AES.

Da ledelsessvigt og økonomiske problemer i en enkelt finansiel virksomhed har en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, vil ledelsessvigt i AES kunne have betydning for tilliden til den samlede branche. Man kan således ikke, blot fordi der er tale om en virksomhed, som alene beskæftiger sig med et begrænset område, udlede, at ledelsessvigt ikke har betydning for tilliden til den samlede finansielle sektor.

I stk. 3 foreslås det præciseret, at bestyrelsesmedlemmer og direktøren i AES har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold. Pligten består både, når man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældsanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende.

Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 2 fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at vurdere, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig og i givet fald igangsætte de relevante procedurer.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 2)

Den nuværende § 2 giver mulighed for at undtage pengeoverførsler inden for Færøerne eller mellem Færøerne og Danmark i forbindelse med køb af varer og tjenesteydelser af en værdi på til og med 1.000 euro fra oplysningskravene om indbetalinger.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger afsnit 2.15.2. giver Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1781/2006 under visse betingelser medlemslandene mulighed for at behandle pengeoverførsler til jurisdiktioner, som ikke er medlemmer af Fællesskabet, herunder Færøerne (og Grønland), på samme måde som indenlandske overførsler. Det betyder, at pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland kan nøjes med at indeholde »begrænsede oplysninger« om betalinger.

Det er EU-Kommissionen, som skal træffe beslutning om, at betalinger mellem Færøerne og Danmark og Færøerne og Grønland kan betragtes som indenlandske betalinger. Forordningens artikel 17, stk. 1, angiver de forhold, som skal være opfyldt, for at EU-Kommissionen kan give sin godkendelse. Det kræves således, at

- 1) Færøerne er i valutaunion med Danmark,
- 2) betalingsformidlere på Færøerne deltager direkte eller indirekte i de danske betalings- og afviklings-systemer, og
- 3) lovgivningen for Færøerne kræver, at betalingsformidlere i Færøerne anvender samme regler, som er fastsat i forordningen.

De to første betingelser er opfyldt, mens den tredje betingelse først opfyldes, når de regler i loven, der svarer til reglerne i forordningen, sættes i kraft for Færøerne. Det følger af lovens ikrafttrædelsesbestemmelse, at økonomi- og erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden. Af lovens bemærkninger følger, at ministeren først kan sætte loven i kraft efter godkendelsen fra EU-Kommissionen.

Da loven indeholder bestemmelser, som ligestiller overførsler mellem Færøerne og Danmark med pengeoverførsler inden for Færøerne, har loven derfor ikke kunnet sættes i kraft i sin helhed, før der forelå en godkendelse fra EU-Kommissionen.

EU-Kommissionen har imidlertid den 3. december 2009 meddelt, at den ikke kan imødekomme Danmarks anmodning om et betinget samtykke til at indgå aftale med Færøerne. Det er EU-Kommissionens holdning, at lovens bestemmelser, der svarer til reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1781/2006, skal sættes i kraft, før samtykke kan gives i henhold til artikel 17.

På baggrund af EU-kommissionens tilbagemelding af 3. december 2009 ændres lovens opbygning, således at

bestemmelser om ligestilling af pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark med pengeoverførsler inden for Færøerne overføres til adskilte numre, stykker og paragraffer i loven. Da der ligeledes er fremsat et forslag til lov for Grønland om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler, som indeholder de samme regler og den samme opbygning, som lov for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler indeholder, ligestilles pengeoverførsler mellem Færøerne og Grønland samtidig med pengeoverførsler inden for Færøerne.

Som følge af ovenstående er det nødvendigt at ændre lovens ikrafttrædelsesbestemmelse i § 21, jf. lovforslagets § 13, nr. 19, hvorved loven kan sættes i kraft i to tempi, således at de regler i loven, der svarer til reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1781/2006, kan sættes i kraft for Færøerne den 15. juni 2010, mens bestemmelserne om ligestilling af pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland med pengeoverførsler inden for Færøerne kan sættes i kraft af økonomi- og erhvervsministeren, når EU-Kommissionens godkendelse foreligger.

Det foreslås derfor, at § 2 alene finder anvendelse på pengeoverførsler inden for Færøerne modsat den nuværende § 2, som også finder anvendelse på pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark. Reglerne om pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark flyttes til et stk. 2, jf. lovforslagets § 13, nr. 2.

Til nr. 2 (§ 2, stk. 2)

På baggrund af den foreslåede ændring af § 2, jf. lovforslagets § 13, nr. 1, foreslås det at indsætte et stk. 2 i § 2, som ligestiller pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark med pengeoverførsler inden for Færøerne, således at undtagelsen i § 2, stk. 1, også finder anvendelse på disse overførsler. Det foreslås endvidere at ligestille pengeoverførsler mellem Færøerne og Grønland med pengeoverførsler inden for Færøerne.

§ 2, stk. 2, kan sættes i kraft af økonomi- og erhvervsministeren, når EU-Kommissionens godkendelse foreligger, jf. lovforslagets § 13, nr. 19.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 1, nr. 2)

Den nuværende § 3, stk. 1, giver mulighed for at undtage fra oplysningskravene om indbetalere ved pengeoverførsler på til og med 150 euro til organisationer med et almennyttigt formål, hvis en række krav er opfyldt, herunder at overførslen gennemføres inden for Færøerne eller mellem Færøerne og Danmark, jf. § 3, stk. 1, nr. 2.

Som følge af at EU-Kommissionen den 3. december 2009 har meddelt, at den ikke kan imødekomme Danmarks anmodning om et betinget samtykke til at indgå aftale med Færøerne, og det heraf følgende behov for at sætte loven i kraft i to tempi, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 1, foreslås det at ændre § 3, stk. 1, nr. 2, således, at § 3, stk. 1, alene finder anvendelse på pengeoverførsler inden for Færøerne til organisationer med et almennyttigt formål, modsat det nuværende § 3, stk. 1, som også finder anvendelse på sådanne pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark, jf. § 3, stk. 1, nr. 2.

Reglerne om pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark til organisationer med et almennyttigt formål flyttes til et nyt stk. 2, jf. lovforslagets § 13, nr. 4.

Til nr. 4 (§ 3, stk. 2)

På baggrund af den foreslåede ændring af § 3, stk. 1, nr. 2, jf. forslaget § 13, nr. 3, foreslås det at indsætte et nyt stk. 2 i § 3, som ligestiller pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark til organisationer med et almennyttigt formål med sådanne pengeoverførsler inden for Færøerne, således at undtagelsen i § 3, stk. 1, også finder anvendelse på disse overførsler. Det foreslås endvidere at ligestille pengeoverførsler mellem Færøerne og Grønland til organisationer med et almennyttigt formål med sådanne pengeoverførsler inden for Færøerne.

§ 3, stk. 2, kan sættes i kraft af økonomi- og erhvervsministeren, når EU-Kommissionens godkendelse foreligger, jf. lovforslagets § 13, nr. 19.

Det nuværende stk. 2 bliver herefter stk. 3.

Til nr. 5 (§ 4, nr. 4)

Den nuværende § 4 opregner en række pengeoverførsler, der er undtaget fra loven, hvor § 4, stk. 1, nr. 4, undtager pengeoverførsler til offentlige myndigheder til betaling af skatter, bøder eller andre afgifter på Færøerne og i Danmark.

Som følge af at EU-Kommissionen den 3. december 2009 har meddelt, at den ikke kan imødekomme Danmarks anmodning om et betinget samtykke til at indgå aftale med Færøerne, og det heraf følgende behov for at sætte loven i kraft i to tempi, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 1, foreslås det at undtagelsen i § 4, nr. 4, alene finder anvendelse på pengeoverførsler til offentlige myndigheder på Færøerne, modsat den nuværende § 4, nr. 4, som også finder anvendelse på pengeoverførsler til offentlige myndigheder i Danmark.

Undtagelsen om pengeoverførsler til offentlige myndigheder i Danmark flyttes til en ny nr. 5, jf. lovforslagets § 13, nr. 6.

Til nr. 6 (§ 4, nr. 5)

På baggrund af den foreslåede ændring af § 4, nr. 4, jf. lovforslagets § 13, nr. 5, foreslås det at indsætte et nyt nr. 5 i § 4, hvorefter pengeoverførsler til offentlige myndigheder i Danmark også undtages fra lovens anvendelsesområde. Det foreslås endvidere at undtage pengeoverførsler til offentlige myndigheder i Grønland fra lovens anvendelsesområde.

§ 4, nr. 5, kan sættes i kraft af økonomi- og erhvervsministeren, når EU-Kommissionens godkendelse foreligger, jf. lovforslagets § 13, nr. 19.

Det nuværende nr. 5 bliver herefter nr. 6.

Til nr. 7 (§ 6)

Det foreslås at nyaffatte § 6 således, at der for definitionen af hvidvask henvises til § 4 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme som sat i kraft for Færøerne ved kongelig anordning nr. 626 af 27. juni 2008 om ikrafttræden for Færøerne af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.

Der tilsigtes ikke hermed nogen ændring af definitionen af hvidvask i lov for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler, da den nuværende § 6 indeholder samme definition som § 4 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Der er således alene tale om en redaktionel ændring.

Til nr. 8 (Overskrift til § 10)

Som følge af ændringen af den nuværende § 10, jf. lovforslagets § 13, nr. 9, foreslås det, at overskriften til § 10 ændres, således at den også indeholder pengeoverførsler mellem Færøerne og Grønland.

Til nr. 9 (§ 10, stk. 1)

Det følger af den nuværende § 10, at pengeoverførsler inden for Færøerne eller mellem Færøerne og Danmark alene skal ledsages af oplysninger om betalers kontonummer eller en entydig identifikator, der gør det muligt at spore transaktionen tilbage til betaleren.

Som følge af at EU-Kommissionen den 3. december 2009 har meddelt, at den ikke kan imødekomme Danmarks anmodning om et betinget samtykke til at indgå aftale med Færøerne, og det heraf følgende behov for at sætte loven i kraft i to tempi, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 1, foreslås det at ændre § 10, stk. 1, således, at bestemmelsen, alene finder anvendelse på pengeoverførsler inden for Færøerne, modsat det nuvæ-

rende § 10, stk. 1, som også finder anvendelse på pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark.

Reglerne om pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark flyttes til et nyt stk. 2, jf. lovforslagets § 13, nr. 10.

Til nr. 10 (§ 10, stk. 2)

På baggrund af den foreslåede ændring af § 10, stk. 1, jf. lovforslagets § 13, nr. 9, foreslås det at indsætte et nyt stk. 2 i § 10, som ligestiller pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark med pengeoverførsler inden for Færøerne, således at § 10, stk. 1, også finder anvendelse på disse overførsler. Det foreslås endvidere at ligestille pengeoverførsler mellem Færøerne og Grønland med pengeoverførsler inden for Færøerne.

§ 10, stk. 2, kan sættes i kraft af økonomi- og erhvervsministeren, når EU-Kommissionens godkendelse foreligger, jf. lovforslagets § 13, nr. 19.

Det nuværende stk. 2 bliver herefter stk. 3.

Til nr. 11 (§ 11, stk. 1)

Den nuværende § 11, stk. 1, stiller krav om, at pengeoverførsler skal ledsages af fuldstændige oplysninger, når modtagers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne og Danmark.

Som følge af at EU-Kommissionen den 3. december 2009 har meddelt, at den ikke kan imødekomme Danmarks anmodning om et betinget samtykke til at indgå aftale med Færøerne, og det heraf følgende behov for at sætte loven i kraft i to tempi, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 1, foreslås det at ændre § 11, stk. 1, således, at bestemmelsen alene finder anvendelse på pengeoverførsler hvor modtagers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne, modsat det nuværende § 11, stk. 1, hvorefter modtagers betalingsformidler heller ikke må befinde sig i Danmark for at være omfattet af bestemmelsen.

Reglerne om de tilfælde, hvor modtagers betalingsformidler befinder sig i Danmark, flyttes til et stk. 3, jf. lovforslagets § 13, nr. 13.

Til nr. 12 (§ 11, stk. 2)

Den nuværende § 11, stk. 2, undtager fra kravet i § 11, stk. 1, om fuldstændige oplysninger ved batchfiloverførsler hvor modtagernes betalingsformidlere befinder sig uden for Færøerne og Danmark.

Som følge af at EU-Kommissionen den 3. december 2009 har meddelt, at den ikke kan imødekomme Danmarks anmodning om et betinget samtykke til at indgå

aftale med Færøerne, og det heraf følgende behov for at sætte loven i kraft i to tempi, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 1, forslås det at ændre § 11, stk. 2, således, at bestemmelsen alene finder anvendelse på batchfiloverførsler hvor modtagernes betalingsformidlere befinder sig uden for Færøerne, modsat det nuværende § 11, stk. 2, hvorefter modtagernes betalingsformidlere heller ikke må befinde sig i Danmark for at være omfattet af bestemmelsen.

Reglerne om de tilfælde hvor modtagernes betalingsformidlere befinder sig i Danmark flyttes til et stk. 3, jf. lovforslagets § 13, nr. 13.

Til nr. 13 (§ 11, stk. 3)

På baggrund af de foreslåede ændringer af § 11, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 13, nr. 11 og 12, foreslås det at indsætte et stk. 3 i § 11, som fastlægger, at hvis modtagers betalingsformidler befinder sig i Danmark, gælder de samme regler som hvis betalingsformidleren befinder sig på Færøerne. Det foreslås endvidere at det samme gør sig gældende, hvis modtagers betalingsformidler befinder sig i Grønland.

§ 11, stk. 3, kan sættes i kraft af økonomi- og erhvervsministeren, når EU-Kommissionens godkendelse foreligger, jf. lovforslagets § 13, nr. 19.

Til nr. 14 (§ 12)

Den nuværende § 12 stiller krav om, at modtagerens betalingsformidler er forpligtet til at konstatere, om feltene vedrørende oplysninger om betaler i det meddelelses- eller betalings- og afviklings-system, der anvendes til en pengeoverførsel, er udfyldt med karakterer eller input, der er tilladt efter reglerne i det pågældende system, samt at modtagers betalingsformidler skal have effektive procedurer til at konstatere, hvorvidt der mangler en række nærmere angivne oplysninger om betaler ved pengeoverførsler afhængigt af, hvor betalers betalingsformidler befinder sig.

§ 12, nr. 1-3, svarer til artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1781/2006 og er en delvis videreførelse af den nuværende § 12. Som følge af, at EU-Kommissionen den 3. december 2009 har meddelt, at den ikke kan imødekomme Danmarks anmodning om et betinget samtykke til at indgå aftale med Færøerne, og det heraf følgende behov for at sætte loven i kraft i to tempi, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 1, forslås det at ændre § 12, nr. 1-3, således, at

- nr. 1 alene finder anvendelse på pengeoverførsler, hvor betalers betalingsformidler befinder sig på Færøerne, modsat den nuværende nr. 1, som også gæl-

der når betalers betalingsformidler befinder sig i Danmark.

- nr. 2 og 3, alene finder anvendelse når betalers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne, modsat de nuværende nr. 2 og 3, som gælder når betalers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne eller Danmark.

I sammenhæng med ændringen af § 12, nr. 1-3, foreslås det, at der indsættes et nr. 4 i § 12, som uanset nr. 2 og 3 omfatter pengeoverførsler og batchfiloverførsler, hvor betalers betalingsformidler befinder sig i Danmark. Det foreslås endvidere, at det samme gør sig gældende, hvis betalers betalingsformidler befinder sig i Grønland.

§ 12, nr. 4, kan sættes i kraft af økonomi- og erhvervsministeren, når EU-Kommissionens godkendelse foreligger, jf. lovforslagets § 13, nr. 19. Det betyder, at når § 12, nr. 4, er sat i kraft, og et tilfælde er omfattet af bestemmelsen, finder reglerne i § 12, nr. 2 og 3, ikke anvendelse på et sådant tilfælde.

Ved at betalers betalingsformidler henholdsvis befinder sig i eller uden for et bestemt land forstås, at betalingsformidleren henholdsvis er omfattet eller ikke er omfattet af det pågældende lands hvidvasklovgivning.

Til nr. 15 (§ 17, stk. 1)

Den nuværende § 17 vedrører en mellembetalingsformidlers anvendelse af betalingssystemer med tekniske begrænsninger, når betalers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne, og Danmark og mellembetalingsformidleren befinder sig på Færøerne.

Som følge af at EU-Kommissionen den 3. december 2009 har meddelt, at den ikke kan imødekomme Danmarks anmodning om et betinget samtykke til at indgå aftale med Færøerne, og det heraf følgende behov for at sætte loven i kraft i to tempi, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 1, forslås det at ændre § 17, stk. 1, således, at § 17 alene finder anvendelse, når betalers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne, og mellembetalingsformidleren befinder sig på Færøerne, modsat det nuværende § 17, stk. 1, der medfører, at § 17 ikke finder anvendelse, når betalers betalingsformidler befinder sig i Danmark.

Som følge af indsættelsen af et nyt stk. 2 i lovens § 17, jf. lovforslagets § 13, nr. 16, ændres henvisningen i § 17, stk. 1, fra stk. 2-5 til stk. 3-6. Som følge af de to ændringer nyaffattes § 17, stk. 1, af hensyn til læsevenligheden.

Reglen om, at § 17 ikke finder anvendelse, når betalers betalingsformidler befinder sig i Danmark, flyttes til et nyt stk. 2, jf. lovforslagets § 13, nr. 16.

Til nr. 16 (§ 17, stk. 2)

På baggrund af den foreslåede ændring af § 17, stk. 1, jf. lovforslagets § 13, nr. 15, foreslås det at indsætte et nyt stk. 2 i § 17 som medfører, at § 17 ikke finder anvendelse, når betalers betalingsformidler befinder sig i Danmark og mellembetalingsformidleren befinder sig på Færøerne. Det foreslås endvidere at det samme gør sig gældende, hvis betalers betalingsformidler befinder sig i Grønland. Dermed ligestilles betalers betalingsformidler i Danmark og Grønland med betalingsformidler på Færøerne.

§ 17, stk. 2, kan sættes i kraft af økonomi- og erhvervsministeren, når EU-Kommissionens godkendelse foreligger, jf. lovforslagets § 13, nr. 19.

De nuværende stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

Til nr. 17 (§ 17, stk. 5)

Som følge af indsættelsen af det nye stk. 2 i lovens § 17, jf. lovforslagets § 13, nr. 16, ændres henvisningen i § 17, stk. 5, (der bliver stk. 6 når § 17, stk. 2, sættes i kraft) fra stk. 2 og 3 til stk. 3 og 4.

Til nr. 18 (§ 20, stk. 1)

Som følge af at EU-Kommissionen den 3. december 2009 har meddelt, at den ikke kan imødekomme Danmarks anmodning om et betinget samtykke til at indgå aftale med Færøerne, det heraf følgende behov for at sætte loven i kraft i to tempi, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 1, og den foretagne opdeling af blandt andet nogle af lovens strafsanktionerede bestemmelser, jf. lovforslagets § 13, nr. 10 og 16, foreslås det, at henvisningerne i strafbestemmelsen i § 20, stk. 1, til § 10, stk. 2, og § 17, stk. 3-5, ændres til henholdsvis § 10, stk. 3 og § 17, stk. 4-6.

Til nr. 19 (§ 21)

Som følge af at EU-Kommissionen den 3. december 2009 har meddelt, at den ikke kan imødekomme Danmarks anmodning om et betinget samtykke til at indgå aftale med Færøerne, og det heraf følgende behov for at sætte loven i kraft i to tempi, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 1, foreslås det, at den nuværende lovs ikrafttrædelsesbestemmelse i § 21 ændres, således at loven som udgangspunkt træder i kraft den 15. juni 2010.

Det følger dog af stk. 2, at økonomi- og erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af de bestemmelser, som behandler pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland som overførsler inden for Færøerne. Det vedrører lovens

§ 2, stk. 2, § 3, stk. 2, § 4, nr. 5, § 10, stk. 2, § 11, stk. 3, § 12, nr. 4, og § 17, stk. 2.

Det betyder, at hoveddelen af loven, der indeholder regler der svarer til reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1781/2006, træder i kraft den 15. juni 2010, hvilket er en betingelse for, at Kommissionen kan godkende, at overførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland kan betragtes som overførsler inden for Færøerne.

De resterende bestemmelser i loven, som ligestiller pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland med overførsler inden for Færøerne, må først gennemføres efter at Kommissionen har godkendt dette, hvorfor økonomi- og erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte tidspunktet for ikrafttræden af disse bestemmelser.

Til § 14

Til nr. 1 (§ 8, nr. 10, 31 og 43, og § 11, nr. 20)

Bestemmelserne ophæves på grund af fejl i henvisningerne til selskabsloven. De nyaffattes i dette lovforslags § 1, nr. 6, 19 og 60, og § 8, nr. 7.

Til § 15

Til nr. 1 (§ 9, stk. 3)

Bestemmelsen i § 9, stk. 3, foreslås præciseret, således at det tydeligt fremgår, at Fonden udover at dække indskud af provenu af lån med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer også fuldt ud dækker indskud af provenu af lån med pant i fast ejendom finansieret ved særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer indtil 9 måneder fra indsættelsen af beløbet, ved nybyggeri dog indtil 2 år.

Til § 16

Til nr. 1 (§ 14 a)

Bestemmelsen i *stk. 1* angiver rammen for Nationalbankens statistiske arbejde og udgør sammen med stk. 2 Nationalbankens hjemmel til indsamling og bearbejdning af oplysninger til brug for offentliggørelse af statistik om finansielle forhold og anvendelse af de indhentede oplysninger, til brug for udførelsen af Nationalbankens opgaver. Nationalbankens opgaver er defineret i den gældende lovs § 1, hvoraf det fremgår at Nationalbankens formål er at opretholde et sikkert pengevæsen samt at lette og regulere pengeomsætning og kreditgivning, og udøves bl.a. gennem tilrettelæggelsen af penge- og valutapolitikken og ved den løbende over-

vågning af den finansielle stabilitet. I begge henseender har det vist sig nødvendigt, at Nationalbanken kan inddrage fortrolige oplysninger fra enkeltvirksomheder.

Det forudsættes, at anvendelsen af fortrolige statistiske oplysninger til andet end statistiske formål kun omfatter oplysninger om juridiske personer og kun sker i det omfang, det er nødvendigt for opfyldelsen af Nationalbankens formål, jf. den gældende lovs § 1. Der er således tale om en fravigelse af forvaltningslovens § 30. Dette begrundes med, at Nationalbanken nødvendigvis skal kunne opfylde dens øvrige formål som for eksempel overvågning af den finansielle stabilitet, og derved har behov for at anvende de indsamlede oplysninger til andre formål end statistikudarbejdelse.

Det er en forudsætning for denne anvendelse, at Nationalbanken udviser et forsigtighedshensyn, ligesom det er afgørende, at det er transparent, hvad oplysningerne bruges til, således at de i stk. 2 nævnte personer mv., i forbindelse med indsamlingen skal oplyses om brugen heraf. Nationalbankens statistiske arbejde skal så vidt muligt foretages i samarbejde med andre offentlige myndigheder, herunder især Danmarks Statistik og Finanstilsynet, med henblik på at få tilrettelagt indsamlingen af oplysninger på den mest rationelle måde for således at undgå at pålægge virksomhederne unødige indberetningsbyrder.

Nationalbanken har i forvejen indgået en samarbejdsaftale med Danmarks Statistik, hvori det er fastlagt, at Nationalbanken varetager opgaven med at dække den finansielle statistik, mens Danmarks Statistik har ansvar for at dække det realøkonomiske område sammen med andre statistikopgaver i øvrigt. Tilsvarende eksisterer der et samarbejde med Finanstilsynet om indsamling af data fra den finansielle sektor.

Bestemmelsen i det foreslåede *stk. 2* angiver, hvilken nærmere defineret kreds af personer mv., der skal meddele de oplysninger, som er nødvendige for, at Nationalbanken kan opfylde sine statistikforpligtelser efter *stk. 1*. Det er således en betingelse for at kræve oplysninger, at oplysningerne må antages at ligge inden for Nationalbankens kompetenceområde.

Oplysningspligten i *stk. 2* omfatter fysiske personer, enhver form for virksomhed, uanset i hvilken juridisk form den drives, samt filialer eller lignende i Danmark af udenlandske virksomheder mv., hvis der udøves den beskrevne aktivitet. Det er især finansielle institutioner, herunder institutioner, der forestår enten handel med og/eller clearing og afvikling af finansielle produkter, fysiske eller juridiske personer, som udsteder eller ejer værdipapirer, samt fysiske eller juridiske personer, der har økonomiske mellemværender, såsom fx lån ydet til eller

optaget hos udlændinge, erhvervelse af udenlandske værdipapirer mv. med udlandet, som det kan være relevant for Nationalbanken at indsamle oplysninger fra. De i *stk. 2* nævnte personer, er personer som Nationalbanken allerede i dag kan kræve oplysninger fra, jf. bekendtgørelse nr. 658 af 11. juli 1994 om valutaforhold, samt lov om Danmarks Statistik § 3, *stk. 3*. De oplysninger der indsamles vedr. de i *stk. 2* nævnte fysiske personer anvendes udelukkende til udarbejdelse af statistik.

Med bestemmelsen i *stk. 3* er det tilsigtet, at en strafbestemmelse med samme indhold som strafbestemmelsen i lov om Danmarks Statistik § 13, *stk. 1* og 2, således at de i *stk. 2* nævnte personer mv. kan straffes med bøde, såfremt de ikke rettidigt meddeler de oplysninger, som Danmarks Nationalbank anmoder om efter *stk. 1*, eller som forsætligt eller ved grov uagtsomhed afgiver urigtige oplysninger.

Det foreslås i *stk. 4*, at Nationalbanken i højere grad end i dag kan støtte ECB og de øvrige nationale centralbanker i EU med indsamling af statistisk information, der er nødvendig for at udføre ESCBs opgaver. ESCB består af ECB og de nationale centralbanker i alle EU-lande, uanset om de har indført euroen eller ej. ECB udfører i vid udstrækning sine opgaver i samarbejde med de nationale centralbanker.

Bestemmelsen vil endvidere sikre, at Nationalbanken kan videregive de oplysninger om primært større finansielle institutter, der måtte blive anmodet om i forbindelse med samarbejdet i ESRB, til ECB som sekretariat for ESRB.

Både ESCB og ESRB er underlagt tavshedspligt i relation til de omhandlede oplysninger i mindst samme omfang som Nationalbanken. ESCB er underlagt den generelle tavshedspligtbestemmelse i ESCB-statutens art. 37 kombineret med den særlige tavshedspligtbestemmelse i art. 8 i Rådets forordning 2533/98 om ECBs indsamling af statistisk information som ændret ved Rådets forordning 951/2009. ESRB vil i henhold til det foreliggende forslag blive underlagt den særlige tavshedspligtbestemmelse i art. 8 i Rådets forslag til forordningen om makro-prudentiel overvågning (løbende evaluering af det finansielle systems robusthed og sårbarhed) og etablering af ESRB.

Oplysninger, der kan videregives, er begrænset til de oplysninger, som Nationalbanken selv indhenter hos de juridiske personer, der er defineret i *stk. 2*. Oplysninger som Nationalbanken indhenter vedr. de fysiske personer, der er defineret i *stk. 2* kan udelukkende anvendes til statistiske formål. Derudover kan fortrolige oplysninger modtaget fra andre danske myndigheder efter de

almindelige videregivelsesregler, ikke kan videregives til ESCB eller ESRB.

Med det foreslåede *stk. 5* defineres, hvornår der er tale om fortrolige statistiske oplysninger i *stk. 4*, herunder statistisk information der gør det muligt at identificere de i *stk. 2* nævnte personer.

Til § 17

Til nr. 1 (§ 3, stk. 3)

Lovforslagets § 16, stk. 1, overflødiggør den bemyndigelse, som Nationalbanken har i medfør af § 3, stk. 3, i lov om Danmarks Statistik. Bemyndigelsen i lov om Danmarks Statistik foreslås derfor ophævet.

Til § 18

Til nr. 1 (§ 42, stk. 1)

Med den foreslåede ændring bliver bestemmelsen i varemærkelovens § 42, stk. 1, præciseret, således at det klart fremgår af bestemmelsens ordlyd, at bestemmelsen omfatter krænkelse af EF-varemærkerrettigheder. Der henvises til pkt. 2.20. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse omfatter varemærkerrettigheder, som er stiftet i henhold til Rådets forordning om EF-varemærker. Den gældende forordning om EF-varemærker er Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar om EF-varemærker. Denne forordning udgør en kodificeret udgave af Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker med senere ændringer.

Bestemmelserne om de civile retlige sanktioner i varemærkeloven finder anvendelse ved krænkelse af EF-varemærker i overensstemmelse EF-varemærkeforordningen, jf. EF-varemærkeforordningens art. 102.

Det er ikke fundet nødvendigt at præcisere, at bestemmelsen omfatter krænkelse af internationale varemærkerregistreringer med gyldighed i Danmark, idet dette fremgår af varemærkelovens § 51.

Til § 19

Til nr. 1 (§ 36, stk. 1)

Med den foreslåede ændring bliver bestemmelsen i designlovens § 36, stk. 1, præciseret, således at det klart fremgår af bestemmelsens ordlyd, at denne omfatter krænkelse af EF-designrettigheder. Der henvises til pkt. 2.20. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse omfatter designrettigheder, som er stiftet i henhold til Rådets forordning om EF-design. Den gældende forordning om EF-design er Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design.

Det er forudsat, at EF-designforordningens bestemmelse i art. 19, stk. 2, om retsbeskyttelse af uregistrerede design finder tilsvarende anvendelse ved afgørelse af, om der foreligger en strafbar krænkelse af et EF-design i henhold til designlovens § 36. En krænkelse af et uregistreret EF-design forudsætter således, at der foretages kopiering af det beskyttede design.

Bestemmelserne om de civile retlige sanktioner i designloven finder anvendelse ved krænkelse af EF-design i overensstemmelse med EF-designforordningen, jf. EF-designforordningens art. 89.

Det er ikke fundet nødvendigt at præcisere, at bestemmelsen omfatter krænkelse af internationale designregistreringer med gyldighed i Danmark, idet dette fremgår af designlovens § 54.

Til § 20

Til nr. 1 (§ 77, stk. 1, nr. 2)

Med den foreslåede ændring bliver bestemmelsen præciseret, således at det tydeligt fremgår af bestemmelsens ordlyd, at når et europæisk patent valideres i Danmark, skal patentkrav(ene) kun foreligge på dansk og ikke tillige på engelsk. Der henvises til pkt. 2.21. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 21

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2010, jf. dog *stk. 2-6*.

Det foreslås i *stk. 2*, at ændringerne i lov om betalingstjenester, undtagen ændringerne i reglerne om egnethed og hæderlighed, jf. § 4, og ændringerne i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. § 8, træder i kraft den 1. juni 2010. Ikrafttrædelsestidspunktet er begrundet i, at bestemmelserne om håndhævelse skal være gennemført senest den 1. juni 2010, jf. forordningens artikel 13. Der henvises til bemærkningerne til de enkelte ændringer. Endvidere foreslås det, at ændringerne i § 1, nr. 5, 26, 27, 51, 59, 61-63 og 83, træder i kraft 1. juni 2010. Ændringerne vedrører videreførelsen af overgangsordningen, hvorefter virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko, efter lovens ikrafttræden i 2010 og i 2011 skal have en basiskapital, der mindst udgør 80 pct. af 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i

overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006, samt konsekvensændringer hertil. Den tidligere ikrafttræden end den øvrige del af forslaget foreslås, for at gøre perioden, hvor overgangsordningen ikke gælder, så kort som mulig.

Med *stk. 3* foreslås det, at ændringerne i lov for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler træder i kraft den 15. juni 2010. Dette hænger sammen med den foreslåede ændring af ikrafttrædelsesbestemmelsen til denne lov, jf. lovforslagets § 4, nr. 19.

I *stk. 4* foreslås det, at ændringerne der vedrører styring og indretning af virksomheden i lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger mv., lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om Lønmodtagernes Dyrtingsfond træder i kraft den 1. november 2010. Denne senere ikrafttræden skal ses i lyset af, at virksomhederne skal have mulighed for at tilpasse interne forretningsgange mv. til de kommende regler.

Det foreslås i *stk. 5*, at ændringen i lovforslagets § 1, nr. 77, der ændrer § 360, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, træder i kraft den 1. januar 2011. Bestemmelsen træder hermed i kraft ved begyndelsen af et bevillingsår.

I *stk. 6* foreslås, at økonomi- og erhvervsministeren fastsætter ikrafttrædelsestidspunktet for § 1, nr. 6, 19 og 60, § 3, nr. 3 og 4 og § 8, nr. 7, fordi ikrafttrædelsen af de foreslåede ændringer så kan ske samtidig med ikrafttrædelsen af lov nr. 470 af 12. juni 2009 om aktie- og anpartsselskaber og følgeloven hertil, da ændringsforslagene er en følge af den nye selskabslov og følgelov. Det foreslås endvidere, at bestemmelsen i § 14 a, stk. 4, nr. 2, ikke sættes i kraft den 1. juli 2010, men først på et senere tidspunkt. Det drejer sig om bestemmelsen, der muliggør at Nationalbanken kan videregive oplysninger til European Systemic Risk Board (ESRB). Baggrunden for, at det foreslås at udsætte ikrafttrædelsen af bestemmelsen i § 14 a, stk. 4, nr. 2, er, at bestemmelsen forudsætter en endelig etableringen af ESRB.

Den foreslåede § 145, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed kan medføre visse økonomiske konsekvenser for de omfattede virksomheder. Bestemmelsen fastsætter nye regler for, hvor store engagementer virksomhederne kan have med pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltnings-selskaber. Dette krav om større spredning bør af hensyn til virksomhederne og fleksibiliteten på interbankmarkedet først træde i kraft efter udløbet af statsgarantien under bankpakken den 1. oktober 2010.

Det foreslås på den baggrund i *stk. 7* at sætte det foreslåede § 145, stk. 2, i kraft den 31. december 2010, hvor bestemmelsen også ifølge CRD II skal være sat i kraft, dvs. samtidigt med at nye regler udstedt i medfør af § 148 om opgørelse af store engagementer træder i kraft, hvorefter nedvægtning af engagementer mod andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltnings-selskaber ikke længere vil kunne ske. Med den foreslåede overgangsbestemmelse vil den gældende § 145, stk. 2, videreføres indtil 31. december 2010.

Til § 22

Bestemmelsen vedrører lovforslagets territoriale afgrænsning. Det foreslås i *stk. 1*, at loven som udgangspunkt – dog på nær §§ 2 og 13 – ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 3* og 4.

Stk. 2 indebærer for det første, at ændringerne til lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. ikke gælder for Færøerne. Dette skyldes, at realkreditområdet er et særanliggende for Færøerne, og at ændringerne derfor ikke kan sættes i kraft for Færøerne. Derimod gælder lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. direkte for Grønland, og det gør de foreslåede ændringer vedrørende loven dermed også.

Det foreslås i *stk. 3*, at lov om finansiel virksomhed, lov om et skibsfinansieringsinstitut, lov om værdipapirhandel m.v., lov om betalingstjenester, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om forsikringsformidling, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om arbejdsskadesikring, lov om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven), lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om Danmarks Nationalbank, lov om Danmarks Statistik, varemærkeloven, designloven og patentloven helt eller delvist kan sættes i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 4*, at lov om finansiel virksomhed, lov om et skibsfinansieringsinstitut, lov om værdipapirhandel m.v., lov om betalingstjenester, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Ændringer som følge af selskabsloven), lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om Danmarks Nationalbank, lov om Danmarks Statistik, vare-

mærkeloven, designloven og patentloven helt eller delvist kan sættes i kraft for Færøerne ved kongelig an-

ordning med de afvigelser, som de færøske forhold tilsiger.

Lovforslag sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 793 af 20. august 2009, som ændret ved § 2 i lov nr. 512 af 17. juni 2008, § 110 i lov nr. 385 af 25. maj 2009, § 1 i lov nr. 392 af 25. maj 2009, § 8 i lov nr. 516 af 12. juni 2009, § 2 i lov nr. 518 af 12. juni 2009 og § 1 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 (1. skadeforsikringsdirektiv), (EF-Tidende 1973 nr. L 228, s. 3), Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), (EF-Tidende 1976 nr. L 189, s. 13) dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), (EF-Tidende 1978 nr. L 222, s. 11), dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), (EF-Tidende 1983 nr. L 193, s. 1), dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), (EF-Tidende 1984 nr. L 126, s. 20), Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), (EF-Tidende 1985 nr. L 339, s. 21), dele af Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 (UCITS-direktivet), (EF-Tidende 1986 nr. L 375, s. 3), Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), (EF-Tidende 1987 nr. L 372, s. 1), Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 (2. skadeforsikringsdirektiv), (EF-Tidende 1988 nr. L 172, s. 1), Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikke-medlemslande), (EF-Tidende 1989 nr. L 44, s. 40), dele af Rådets direktiv 90/618/EØF af 8. november 1990 (ændring af 1. og 2. skadeforsikringsdirektiv), (EF-Tidende 1990 nr. L 330, s. 44), Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), (EF-Tidende 1991 nr. L 374, s. 7), Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 (3. skadeforsikringsdirektiv), (EF-Tidende 1992 nr. L 228, s. 1), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995,

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), (EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1)« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), (EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (CRD II), (EU-Tidende 2009 nr. L 302, s. 97)«.

(BCCI-direktivet), (EF-Tidende 1995 nr. L 168, s. 7), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/31/EF af 22. juni 1998 (ændring af kapitalkravsdirektivet), (EF-Tidende 1998 nr. L 204, s. 13), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/33/EF af 22. juni 1998, (EF-Tidende 1998 nr. L 204, s. 29), Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998, (EF-tidende 1998 nr. L 209, s. 46), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 (forsikringsgruppedirektivet), (EF-Tidende 1998 nr. L 330, s. 1), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), (EF-Tidende 2000 nr. L 181, s. 65), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/46/EF af 18. september 2000 (e-penge), (EF-Tidende 2000 nr. L 275, s. 39), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), (EF-Tidende 2000 nr. L 290, s. 27), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 (likvidationsdirektivet for forsikring), (EF-Tidende 2001 nr. L 110, s. 28), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), (EF-Tidende 2001 nr. L 125, s. 15), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/107/EF af 21. januar 2002 (tjenesteyderdirektivet), (EF-Tidende 2002 nr. L 41, s. 20), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens 1-direktivet), (EF-Tidende 2002 nr. L 77, s. 17) og direktiverne 79/267, 90/619, 92/96 og 2002/12, der nu er sammenskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 (livsforsikringsdirektivet), (EF-Tidende 2002 nr. L 345, s. 1), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), (EF-Tidende 2003 nr. L 35, s. 1), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), (EF-Tidende 2003 nr. L 9, s. 3), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (MiFID-direktivet), (EU-Tidende 2004 nr. L 145, s. 1), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsfor-

sikringsdirektiv), (EU-Tidende 2005 nr. L 149, s. 14), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF og 2002/83/EF (genforsikringsdirektivet), (EU-Tidende 2005 nr. L 323, s. 1), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektivet), (EU-Tidende 2006 nr. L 114, s. 60), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning) (kreditinstitutdirektivet), (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 1), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/49/EF af 14. juni 2006 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag (omarbejdning) (kapitalkravsdirektivet), (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 201), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektivet), (EU-Tidende 2007 nr. L 247, s. 1) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestenedirektivet), (EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1).

§ 1, stk. 1 ---

Stk. 2. For finansielle holdingvirksomheder finder § 43, stk. 1, kapitel 7, § 64, stk. 4, § 117, § 124, stk. 2, nr. 1, § 125, stk. 2, nr. 1, kapitel 13, §§ 344-348 og 357, § 361, stk. 1, nr. 5, og stk. 2, § 368, stk. 2, og 3, stk. 4, nr. 1, og stk. 5, og §§ 369 og 370 anvendelse.

§ 1, stk. 3-13 ---

Stk. 14. Bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf i § 5, stk. 1, nr. 7, litra b, § 76, § 77, stk. 1 og 3, § 78, stk. 1, § 90, stk. 2, § 98, § 108, stk. 2 og 3, § 115, § 144, stk. 1, § 199, stk. 9 og 10,

2. I § 1, stk. 2, ændres »§ 64, stk. 4« til: »§ 64, stk. 5«.

3. § 1, stk. 14-16, affattes således:

»*Stk. 14.* Bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf i § 5, stk. 1, nr. 7, litra b, § 76, § 77, stk. 1 og 3, § 78, stk. 1, § 90, stk. 2, § 98, § 108, stk. 2 og 3, § 115, § 144, stk. 1, § 199, stk. 9 og 10,

§§ 203, 209, 247 og 296, og § 327, stk. 3, skal i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem alene finde anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Stk. 15. Bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf samt bestemmelser om ledelsen i § 14, stk. 1, 2. pkt., §§ 64, 65, 73-75, 80, 83, 87, 94, 110 og 117, § 179, nr. 2, § 180, nr. 2, §§ 184 og 185, § 233, § 289, stk. 1, § 299, § 317, stk. 3, § 346, stk. 2 og 3, § 349, stk. 2, nr. 2, § 355, stk. 2, nr. 9, og stk. 3, og §§ 356, 373 og 374 skal i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem ud over ledelsesorganet og medlemmerne heraf, jf. § 8, stk. 1, i lov om det europæiske selskab (SE-loven), også finde anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Stk. 16. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der har tilladelse efter denne lov til at drive multilaterale handelsfaciliteter, jf. § 5, stk. 1, nr. 20, finder § 9, stk. 9, § 14, stk. 1, nr. 1, 3-6 og 8, og stk. 2-5, § 39, stk. 6, kapitel 7, §§ 70-72, kapitel 9, § 125, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, stk. 5 og 7-9, §§ 127-129, § 131, stk. 1-3 og 5, § 132, § 135, stk. 1 og 2, § 136, § 139, § 142, stk. 1, § 143, § 204, stk. 1, § 223, § 224, stk. 6, § 226, stk. 5, §§ 344-352, § 355, § 361, stk. 1, nr. 18, §§ 368-371, § 372, stk. 1, § 373 og bilag 4, afsnit A, nr. 8, anvendelse, med de afvigelser som forholdet nødvendiggør. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der driver multilaterale handelsfaciliteter fra dette land, finder § 31, stk. 11, og § 32 anvendelse. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der driver multilaterale handelsfaciliteter fra dette land, finder § 32 anvendelse.

§ 5, stk. 1, nr. 1-15 ---

16) Engagement:

Summen af de mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden.

§§ 203, 209, 247, 296 og § 327, stk. 3, skal i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem alene finde anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Stk. 15. Bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf samt bestemmelser om ledelsen i § 14, stk. 1, nr. 2, §§ 64, 65, 73-75, 80, 110 og 117, § 124, stk. 1 og 4, § 125, stk. 1 og 7, § 179, nr. 2, § 180, nr. 2, §§ 184, 185 og 233, § 289, stk. 1, § 299, § 317, stk. 3, § 346, stk. 2 og 3, § 349, stk. 2, nr. 2, § 351, § 355, stk. 2, nr. 9, og stk. 3, og §§ 356, 373 og 374 finder i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem ud over ledelsesorganet og medlemmerne heraf også anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Stk. 16. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der har tilladelse efter denne lov til at drive multilaterale handelsfaciliteter, jf. § 5, stk. 1, nr. 20, finder § 9, stk. 9, § 14, stk. 1, nr. 1, 3-6 og 8, og stk. 2-5, § 39, stk. 6, kapitel 7, §§ 70-72, kapitel 9, § 125, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, stk. 5 og 7-9, §§ 127-129, § 131, stk. 1-3 og 5, § 132, § 135, stk. 1 og 2, §§ 136 og 139, § 142, stk. 1, § 143, § 204, stk. 1, §§ 206 a og 223, § 224, stk. 6, § 226, stk. 5, §§ 344-352, § 355, § 361, stk. 1, nr. 18, §§ 368-371, § 372, stk. 1, § 373 og bilag 4, afsnit A, nr. 8, anvendelse, med de afvigelser som forholdet nødvendiggør. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, og som driver multilaterale handelsfaciliteter fra dette land, finder § 31, stk. 11, og § 32 anvendelse. For operatører af regulerede markeder hjemmehørende i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og som driver multilaterale handelsfaciliteter fra dette land, finder § 32 anvendelse.«

4. § 5, stk. 1, nr. 16, affattes således:

»16) Engagement:

Summen af alle mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der

indebærer en kreditrisiko for virksomheden, samt kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder. For så vidt angår bestemmelser om engagementer i §§ 78, 145, 148 og 182, undtages følgende mellemværender:

a) Ved valutatransaktioner: Mellemværender, som er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion i et tidsrum på 48 timer, efter at betaling har fundet sted.

b) Ved køb eller salg af værdipapirer: Mellemværender, der er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion i et tidsrum på fem arbejdsdage, efter at betaling har fundet sted, eller værdipapirerne er leveret, afhængigt af hvilken dato der ligger først.

c) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank eller tilbud om clearing, afvikling og deponering af finansielle instrumenter til kunder: Mellemværender vedrørende forsinket modtagelse af finansiering og andre mellemværender, der opstår som følge af kundeaktiviteten, og som ikke varer længere end den følgende arbejdsdag.

d) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank: Intradag-mellemværender med institutter, der yder disse tjenester.«

§ 5, stk. 2-5 ---

Stk. 6. I denne lov forstås:

- 1) Solvenskrav, minimumskapitalkrav og solvensbehov i overensstemmelse med §§ 124-126.
- 2) Kapitalkrav i overensstemmelse med § 127.
- 3) Basiskapital i overensstemmelse med § 128.
- 4) Kernekapital i overensstemmelse med §§ 129-131.
- 5) Supplerende kapital i overensstemmelse med § 135.
- 6) Hybrid kernekapital i overensstemmelse med § 132.
- 7) Ansvarlig lånekapital i overensstemmelse med § 136.
- 8) Særlige bonushensættelser i overensstemmelse med §§ 134 og 138.
- 9) Medlemskonti i overensstemmelse med § 133.

5. I § 5, stk. 6, nr. 1, ændres »124-126« til: »124, 125 og 126«.

10) Risikovægtede poster i overensstemmelse med § 142.

§ 7, stk. 1-5 ---

Stk. 6. Pengeinstitutter skal benytte henholdsvis betegnelsen »bank«, »sparekasse« eller »andelskasse« i deres navn, jf. dog stk. 7. Aktieselskabslovens § 153, stk. 2-6, finder tilsvarende anvendelse på sparekasser og andelskasser.

§ 11, stk. 1-3 ---

Stk. 4. Forsikringsselskaber har pligt til at benytte et navn, som tydeligt angiver selskabets egenskab af forsikringsselskab. Gensidige forsikringsselskaber har pligt til i deres navn at benytte betegnelsen »gensidigt selskab« eller deraf dannede forkortelser eller på anden tydelig måde angive deres egenskab af gensidigt selskab. Captivegenforsikringsselskaber har pligt til at benytte betegnelsen »captivegenforsikringsselskab«. Tværgående pensionskasser har pligt til i deres navn tydeligt at angive, at de er en pensionskasse. Aktieselskabslovens § 153, stk. 2-6, finder tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

§ 9, stk. 1-2 ---

Stk. 3. Værdipapirhandlere, Danmarks Nationalbank, Økonomistyrelsen samt udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 1, stk. 3, og §§ 30, 31 eller 33, har eneret til at udføre de i bilag 4, afsnit A, nævnte aktiviteter med de i bilag 5 nævnte instrumenter (værdipapirer) og med de i lov om værdipapirhandel m.v. § 2, nr. 12, nævnte værdipapirer på erhvervmæssigt grundlag for tredjemand, jf. dog § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1. Værdipapirhandlere samt udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er omfattet af § 1, stk. 3, og opfylder betingelserne i §§ 30, 31 eller 33, har endvidere eneret til at formidle og udføre valutaspotforretninger i investeringsøjemed med henblik på, at investorerne opnår fortjeneste ved kursændring på valuta på erhvervmæssigt grundlag for tredjemand.

§ 11, stk. 1

§ 11. Virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed, herunder genforsikringsvirksomhed, skal have tilladelse som forsikringsselskab eller capti-

6. I § 7, stk. 6, og § 11, stk. 4, ændres »Aktieselskabslovens § 153, stk. 2-6,« til: »Selskabslovens § 2, stk. 2-4, §§ 3 og 347«.

7. I § 9, stk. 3, ændres »§ 2, nr. 12« til: »§ 2, stk. 2«.

8. I § 11, stk. 1, 2. pkt., ændres »aktiviteter« til: »forsikringsklasser«.

vegenforsikringsselskab, jf. dog §§ 30 og 31. Tilladelsen skal angive de aktiviteter i bilag 7 og 8, som tilladelsen omfatter. Forsikringsselskaber må kun udøve virksomhed som nævnt i bilag 7 og 8 samt virksomhed efter §§ 24-26 og 29. Tilsvarende gælder udenlandske forsikringsselskaber, der er omfattet af § 1, stk. 3, og opfylder betingelserne i §§ 30 eller 31.

§ 43, stk. 1-2 ---

Stk. 3. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om prisoplysning for finansielle ydelser.

§ 61, stk. 1-4 ---

Stk. 5. Finanstilsynet kan forlænge afbrydelsen af vurderingsperioden som nævnt i stk. 4 med op til ti arbejdsdage, såfremt

- 1) den påtænkte erhverver er hjemmehørende eller omfattet af lovgivning uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, eller
- 2) den påtænkte erhverver er en fysisk eller juridisk person, som ikke er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 eller § 308 nævnte virksomhed eller den i § 16 i lov om værdipapirhandel m.v. nævnte virksomhed i Danmark, et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

§ 64. Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en finansiell virksomhed skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen og direktionen kan ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i en finansiell virksomhed, såfremt

- 1) den pågældende er pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning og denne overtrædelse indebærer risiko for, at hvervet eller stillingen ikke varetages på betryggende vis,
- 2) den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs

9. I § 43, stk. 3, ændres »prisoplysning« til: »pris- og risikoplysning«.

10. I § 61, stk. 5, nr. 1, ændres »lovgivning« til: »lovgivningen i et land«.

11. § 64 affattes således:

»§ 64. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiell virksomhed skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.

eller gældssanering, er i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord,

3) den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab eller

4) den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold.

Stk. 4. Stk. 1, stk. 2, nr. 1, 2 og 4, og stk. 3 gælder tilsvarende for medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiell holdingvirksomhed.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse for generalagenter, jf. § 35.

§ 65, stk. 1 ---

§ 68. Finanstilsynet udøver for finansielle virksomheder de beføjelser, der er tillagt Erhvervs- og Selskabsstyrelsen i henhold til § 92, stk. 2 og 3, i selskabsloven.

§ 70. Bestyrelsen for en finansiell virksomhed skal for den finansielle virksomheds væsentligste aktivitetsområder udfærdige skriftlige retningslinjer, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelse og direktion fastlægges.

2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.

3) På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab.

4) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en finansiell virksomhed meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.

Stk. 4. Stk. 1, stk. 2, nr. 1, 2 og 4, og stk. 3 finder tilsvarende anvendelse på medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiell holdingvirksomhed.

Stk. 5. Stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse for generalagenter, jf. § 35.«

12. I § 65 indsættes som *stk. 2:*

»*Stk. 2.* Finanstilsynet kan fastsætte regler om forretningsordenens indhold.«

13. I § 68 ændres »§ 92, stk. 2 og 3« til: »§ 93, stk. 2 og 3«.

14. § 70 affattes således:

»**§ 70.** Bestyrelsen for en finansiell virksomhed skal

1) fastlægge, hvilke hovedtyper af forretningsmæssige aktiviteter virksomheden skal udføre,

2) identificere og kvantificere virksomhedens væsentlige risici og fastlægge virksomhedens risikoprofil, herunder fastsætte hvilke og hvor store risici, virksomheden må påtage sig, samt

3) fastlægge politikker for, hvorledes virksomheden skal styre hver af virksomhedens væsentlige akti-

viteter og de risici, der er knyttet hertil under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Stk. 2. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen for den finansielle virksomhed give direktionen skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktionen må påføre den finansielle virksomhed,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner, der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktionen kan foretage som led i sin stilling, samt
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktionen skal rapportere til bestyrelsen om den finansielle virksomheds risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktionen og om overholdelsen af de grænser, der er fastsat i lovgivningen vedrørende de risici, som virksomheden må påtage sig.

Stk. 3. Bestyrelsen for den finansielle virksomhed skal løbende tage stilling til, om virksomhedens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktionen er forsvarlige i forhold til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som virksomhedens aktiviteter drives under.

Stk. 4. Bestyrelsen for den finansielle virksomhed skal løbende vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for direktionen. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for en finansiell virksomhed i medfør af stk. 1-4.«

15. § 71 affattes således:

»§ 71. En finansiell virksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,

§ 71. En finansiell virksomhed skal have

- 1) effektive former for virksomhedsstyring,
- 2) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 3) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,

- 4) skriftlige forretningsgange på alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 5) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, virksomheden er eller kan blive udsat for,
- 6) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og anvende disse hensigtsmæssigt,
- 7) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 8) fyldestgørende interne kontrolprocedurer og
- 9) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet udsteder vejledninger om de i stk. 1 nævnte områder.

§ 84. Selskabslovens § 86, § 88, stk. 1 og 3, §§ 89, 90, 92 og 93, § 95, stk. 2, § 96, stk. 3, §§ 100-102, 104, 107 og 108, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-119, §§ 121, 124-127, 131 og 134, § 135, stk. 1 og 2, §§ 136-138 og 140-143 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på sparekasser.

§ 88. Selskabslovens §§ 79, 80 og 86, § 88, stk. 1 og 3, §§ 89, 90, 92 og 93, § 95, stk. 2, § 96, stk. 3, §§ 100-102, 104, 107 og 108, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-119, §§ 121, 124-127, 131 og 134, § 135, stk. 1 og 2, §§ 136-138 og 140-143 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelse tilsvarende anvendelse på andelskasser.

§ 96. Selskabslovens §§ 79, 80 og 86, § 88, stk. 1 og 3, §§ 89, 90, 92 og 93, § 95, stk. 2, § 96, stk. 3, §§ 100-102, 104, 107 og 108, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-119, § 120, stk. 1 og 3, §§ 121, 124-127, 131 og 134, § 135, stk. 1 og 2, §§ 136-138 og 140-143 finder med de nødvendige tilpasninger

- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som virksomheden er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger en finansiel virksomhed skal foretage for at have effektiv former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1, nr. 1-8.«

16. § 84, stk. 1, affattes således:

»Selskabslovens §§ 87 og 88, § 89, stk. 1 og 3, § 90, stk. 1 og 2, §§ 91 og 93, § 94, stk. 1, § 96, stk. 2, § 97, stk. 3, §§ 101, 102, 105, 108 og 109, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-115, § 117, stk. 1, §§ 118, 119, 121, 124, 127, 131 og 134, § 135, stk. 1, 2 og 5, §§ 136-138 og 140-143 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på sparekasser.«

17. § 88, stk. 1, affattes således:

»Selskabslovens § 80, stk. 1-4, §§ 81, 87 og 88, § 89, stk. 1 og 3, § 90, stk. 1 og 2, §§ 91 og 93, § 94, stk. 1, § 96, stk. 2, § 97, stk. 3, §§ 101, 102, 105, 108 og 109, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-115, § 117, stk. 1, §§ 118, 119, 121, 124, 127, 131 og 134, § 135, stk. 1, 2 og 5, og §§ 136-138 og 140-143 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på andelskasser.«

18. § 96 affattes således:

»**§ 96.** Selskabslovens § 80, stk. 1-4, §§ 81, 87 og 88, § 89, stk. 1 og 3, § 90, stk. 1 og 2, §§ 91 og 93, § 94, stk. 1, § 96, stk. 2, § 97, stk. 3, §§ 101, 102, 105, 108 og 109, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-115, § 117, stk. 1, §§ 118 og 119, § 120, stk. 1 og 3, §§ 121, 124, 127, 131 og 134, § 135,

og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på en sammenslutning af andelskasser.

§ 112. Gensidige forsikringsselskabers vedtægter skal ud over det i aktieselskabslovens § 4 anførte indeholde bestemmelser om

- 1) medlemmers og garanters ansvar for selskabets forpligtelser samt om medlemmers og garanters indbyrdes hæftelse, jf. § 284, stk. 2,
- 2) hvorvidt selskabet skal kunne overtage genforsikring uden gensidigt ansvar, og
- 3) hvorvidt garantikapitalen skal forrentes, og i givet fald efter hvilke regler.

§ 114. Selskabslovens §§ 86 og 87, § 88, stk. 1 og 3, §§ 92 og 93, 95, 100-102 og 104, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-122, 124-127, 128, 131, 133-141, 143 og 357 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber.

§ 114, stk. 1-2 ---

Stk. 3. § 76, stk. 5, § 79, stk. 1-4, § 80, § 89, stk. 1 og 2, § 90, § 97, § 100, § 101, stk. 1 og 2, §§ 107, 108, 125 og 126 i lov om aktie- og anpartsselskaber finder ligeledes med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber.

§ 118, stk. 1-3 ---

Stk. 4. Den, som modtager oplysninger efter stk. 1-3, er omfattet af den i § 117, stk. 1, nævnte tavshedspligt.

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger der er sædvanlige kundeplysninger i henhold til stk. 1.

stk. 1, 2 og 5, og §§ 136-138 og 140-143 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på en sammenslutning af andelskasser.«

19. I § 112 ændres »aktieselskabslovens § 4« til: »§§ 28 og 29 i selskabsloven«.

20. § 114, stk. 1, affattes således:

»Selskabslovens §§ 77 og 86-88, § 89, stk. 1 og 3, §§ 92 og 93, § 94, stk. 1, § 95, § 96, stk. 1, § 100, § 101, stk. 1-4 og 8, § 102, stk. 1-3, § 104, stk. 2, § 105, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-115, § 117, stk. 1, §§ 118-122, 124-128, 131, 133 og 134, § 135, stk. 1-3 og 5, og §§ 136-141 og 143 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber.«

21. § 114, stk. 3, affattes således:

»*Stk. 3.* Selskabslovens § 76, stk. 2, 3 og 5, § 80, stk. 1-4, § 81, § 90, stk. 1 og 2, §§ 91, 98 og 99, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 1-3, og §§ 108, 109, 125 og 126 finder ligeledes med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber.«

22. I § 118 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Oplysninger om en kapital- eller ratepension, der er oprettet i et pengeinstitut som en del af en arbejdsmarkedspensionsordning, kan, til brug for rådgivning om ordningen, videregives fra pengeinstituttet til et forsikringsadministrationsfællesskab, der er koncernforbundet med pengeinstituttet.«

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.

§ 121. Oplysninger om en privatkunde må ikke videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden har givet samtykke hertil, jf. dog § 118, stk. 3.

§ 125, stk. 1-6 ---

Stk. 7. Fondsmæglerselskabers og investeringsforvaltningsselskabers bestyrelse og direktion skal på baggrund af vurderingen i henhold til stk. 1 opgøre selskabets individuelle solvensbehov. Solvensbehovet skal udtrykkes som basiskapitalen i procent af de risikovægtede poster. Solvensbehovet kan ikke være mindre end solvenskravet i stk. 2, nr. 1, minimumskapitalkravet i stk. 2, nr. 2-4, og stk. 3 eller kravet til basiskapitalen i stk. 5.

§ 127. Kapitalkravet er det største af solvenskravet og minimumskapitalkravet i §§ 124-126 til den finansielle virksomhed samt for fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber tillige kravet til basiskapitalen i § 125, stk. 5.

§ 129, stk. 1, nr. 1-4 ---

23. I § 118, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »stk. 1-3« til: »stk. 1-4«.

24. I § 121, stk. 1, ændres »stk. 3« til: »stk. 3 og 4«.

25. I § 125, stk. 7, 2. pkt., ændres »basiskapitalen« til: »den tilstrækkelige basiskapital«.

26. Efter § 125 indsættes:

»§ 125 a. Uanset § 124, stk. 2, og § 125, stk. 2-6, skal en virksomhed, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, i 2010 og 2011 have en basiskapital, der mindst udgør 6,4 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006, eller i regler fastsat i medfør af stk. 2.

Stk. 2. Ved opgørelse af kravet i medfør af stk. 1, kan Finanstilsynet tillade, at virksomheden anvender en enklere metode end den, der fremgår af de regler, der var gældende den 31. december 2006, hvis virksomheden kan godtgøre, at de derved beregnede risikovægtede poster ikke vil være mindre end de risikovægtede poster opgjort efter reglerne, der var gældende den 31. december 2006.«

27. I § 127 ændres »124-126« til: »124, 125 og 126«, og efter »stk. 5« indsættes: », og i 2010 og 2011 for virksomheder, der anvender en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, stk. 3, tillige mindstekravet til basiskapitalen i § 125 a«.

28. I § 129, stk. 1, nr. 5, ændres »stk. 3« til: »stk. 8«.

5) årets løbende overskud fratrukket enhver form for skat, forventet udbytte og andre forudsigelige udgifter, såfremt beløbet er bekræftet af virksomhedens eksterne revisorer, jf. stk. 3,

Stk. 2. Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag, jf. dog stk. 5, hvis aftalen om hybrid kernekapital

- 1) gør det muligt at konvertere hybrid kernekapital til aktie-, garanti- eller andelskapital, såfremt pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmægler-selskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke opfylder solvenskravet i §§ 124 eller 125, eller hvordan på Finanstilsynets initiativ kan konverteres til aktie-, garanti- eller andelskapital, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor, og
- 2) ikke indeholder vilkår om en rentestigning, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, som ikke opfylder kravet i stk. 2, nr. 1, kan maksimalt udgøre 35 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag, jf. dog stk. 5, hvis aftalen i forbindelse med gældsstiftelsen ikke indeholder vilkår om en rentestigning, jf. dog stk. 6.

Stk. 4. Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, kan maksimalt udgøre 15 pct. af kernekapitalen efter de i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, nævnte fradrag, jf. dog stk. 5, hvis aftalen i forbindelse med gældsstiftelsen indeholder bestemmelser om en rentestigning.

§ 129, stk. 5 ---

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 2 og 3, hvorefter aftaler ved gældsstiftelse ikke må indeholde vilkår om en rentestigning, omfatter ikke hybrid kernekapital udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, hvor aftaler i forbindelse med

29. § 129, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Hybrid kernekapital efter stk. 1, nr. 8, kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen efter fradragene nævnt i § 131, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, 4 og 5, jf. dog stk. 5, hvis aftalen i forbindelse med gældsstiftelse af hybrid kernekapital

- 1) indebærer, at den hybride kernekapital skal konverteres til aktie-, garanti- eller andelskapital, såfremt pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmægler-selskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke opfylder kapitalkravet i § 127, eller på anden måde er nødlidende,
- 2) indebærer, at den hybride kernekapital på Finanstilsynets initiativ kan konverteres til aktie-, garanti- eller andelskapital, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko for, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmægler-selskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke overholder kapitalkravet i § 127,
- 3) ikke indeholder incitament til indfrielse, og
- 4) ikke indeholder vilkår om, at gælden forfalder på et forud fastsat tidspunkt.«

30. I § 129, stk. 3, ændres »i forbindelse med gældsstiftelsen ikke indeholder vilkår om en rentestigning, jf. dog stk. 6« til: »ikke indeholder incitament til indfrielse eller vilkår om, at gælden forfalder på et forud fastsat tidspunkt«.

31. I § 129, stk. 4, ændres »i forbindelse med gældsstiftelsen indeholder bestemmelser om en rentestigning« til: »indeholder moderate incitament til indfrielse eller indeholder vilkår om, at gælden forfalder på et forud fastsat tidspunkt«.

32. I § 129, stk. 6, ændres »vilkår om en rentestigning« til: »incitament til indfrielse«, og efter »udbytteudbetalinger« indsættes: », og vilkår om stigninger i indfrielsesprisen, forudsat at sådanne stigninger ikke udgør mere end 5 pct. fra det sjette år og 10 pct. fra det syvende år«

gældsstiftelse indeholder vilkår om rentestigninger, forudsat at sådanne rentestigninger udelukkende gøres betinget af udviklingen i udbytteudbetalinger.

§ 129, stk. 7-9 ---

Stk. 10. En virksomhed, der har foretaget en securitisation, må ikke i de i stk. 1, nr. 3, 4 og 6, nævnte poster medtage nettofortjenester fra kapitalisering af fremtidige indtægter fra de engagementer, som indgår i transaktionen, og som medfører en kreditforbedring af virksomhedens mellemværender med den pågældende securitisation. Ved securitisation forstås i dette kapitel en transaktion, hvorved kreditrisikoen ved et engagement eller en pulje af engagementer opdeles i segmenter, hvor betalinger i tilknytning til transaktionen afhænger af udviklingen i engagementet eller puljen af engagementer, og hvor segmenternes indbyrdes stilling bestemmer fordelingen af tabene i transaktionens løbetid.

§ 131. Kernekapitalen reduceres med

- 1) foreslået udbytte,
- 2) immaterielle aktiver og
- 3) skatteaktiver, jf. dog § 130, stk. 1, nr. 4.

§ 131, stk. 1 ---

Stk. 2. For pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber fradrages ud over de i stk. 1 nævnte fradrag

- 1) årets løbende underskud,
- 2) halvdelen af fradragene efter § 139, stk. 1, nr. 1-3,
- 3) halvdelen af fradragene efter § 139, stk. 1, nr. 4-6,
- 4) den akkumulerede værdiændring af sikringsinstrumenter ved sikring af betalingsstrømme og
- 5) den akkumulerede værdiændring af forpligtelser til dagsværdi som følge af ændring i egen risiko fratrukket eventuelle tilsvarende akkumulerede værdiændringer af aktiver til dagsværdi som følge af samme ændringer i egen risiko.

33. I § 129, stk. 10, 1. pkt., ændres to steder »securitisation« til: »securitisering« og i 2. pkt. ændres »securitisation« til: »en securitisering«.

34. § 131, stk. 1, affattes således:

- »Kernekapitalen reduceres med
- 1) foreslået udbytte,
 - 2) immaterielle aktiver,
 - 3) skatteaktiver, jf. dog § 130, stk. 1, nr. 4, og
 - 4) et beløb, der svarer til de dele af pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets og investeringsforvaltningsselskabets engagementer, der i medfør af § 145, stk. 11, ikke omfattes af bestemmelserne i medfør af § 145, stk. 1-3.«

35. § 131, stk. 2, nr. 2 og 3, affattes således:

- »2) den anden halvdel af de fradrag, der er nævnt i § 139, stk. 1, nr. 1-3,
- 3) den anden halvdel af de fradrag, der er nævnt i § 139, stk. 1, nr. 4-7,«

36. § 132 affattes således:

§ 132. Hybrid kernekapital medregnes i basiskapitalen for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

1) Beløbet skal være indbetalt til pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet.

2) Gælden må ikke forfalde på et forud aftalt tidspunkt.

3) Gælden må kun forfalde, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet træder i likvidation eller erklæres konkurs.

4) Gælden må kun tilbagebetales på pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets initiativ, med Finanstilsynets tilladelse og tidligst 5 år efter indbetalingen, jf. dog stk. 4 og 5.

5) Långiverens krav mod pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet skal være efterstillet al anden ikkeefterstillet gæld samt den i § 136 nævnte kapital.

6) Långiverens krav mod pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet må ikke være dækket af sikkerhed stillet af pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet eller de i § 181, stk. 1, nævnte virksomheder eller på anden måde være sikret en fortrinsret i forhold til pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets øvrige kreditorer.

7) Forrentning af gælden bortfalder, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke har frie reserver i forhold til seneste årsrapport.

8) Renten må ikke ændres på grundlag af kreditors vurdering af pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet.

9) Betalinger af renter kan udskydes eller erstattes af indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital, hvis basiskapitalen på forfaldstidspunktet ikke overstiger kapitalkravet.

10) Ikkebetalte renter, der er udskudt i medfør af nr. 9, må kun forfalde til betaling, hvis kapitalkravet på ny overholdes.

»§ 132. Hybrid kernekapital medregnes i basiskapitalen for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, jf. dog § 135, stk. 3, såfremt aftalen opfylder følgende betingelser:

1) Den hybride kernekapital skal være indbetalt til pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet.

2) Et eventuelt på forhånd fastsat tidspunkt for den hybride kernekapitals forfald må tidligst indtræde 30 år efter indbetalingen og må ikke kombineres med incitamentet til indfrielse af den.

3) Bortset fra ved et eventuelt på forhånd aftalt tidspunkt for den hybride kernekapital forfald må den kun forfalde, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet træder i likvidation eller erklæres konkurs.

4) Den hybride kernekapital må kun indfries på pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets initiativ, med Finanstilsynets tilladelse, og tidligst 5 år efter indbetalingen.

5) Eventuelle aftalte incitamentet til indfrielse skal være moderate og må tidligst indtræde 10 år efter indbetalingen.

6) Långiverens krav mod pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet skal være efterstillet al anden ikkeefterstillet gæld samt kapitalen nævnt i § 136.

7) Långiverens krav mod pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet må ikke være dækket af sikkerhed stillet af pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet eller virksomhederne nævnt i § 181, stk. 1, eller på anden måde være sikret en fortrinsret i forhold til pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets øvrige kreditorer.

8) Forrentning af gælden skal ifølge aftalen bortfalde, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke opfylder kapitalkravet i § 127.

9) Pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet og investeringsforvaltningsselskabet skal ifølge aftalen kunne beslutte, at forrentning af

11) Virksomhedens øverste myndighed skal kunne nedskrive den hybride kernekapital og ikkebetalte renter, hvis egenkapitalen er tabt og aktie-, garanti- eller andelskapitalen er nedskrevet til nul, eller hvis egenkapitalen i seriereservefonde i realkreditinstituttet er tabt.

12) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse må ikke indeholde bestemmelse om en stigning i renten, jf. dog stk. 5, på mere end det højeste af:

a) 100 basispunkter fratrukket swapspændet, jf. stk. 2, og

b) 50 pct. af kreditspændet, jf. stk. 3, fratrukket swapspændet.

13) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse må kun indeholde bestemmelse om én stigning i renten, jf. dog stk. 5. Rentestigningen må tidligst indtræde 10 år efter udstedelsen.

Stk. 2. Swapspændet i stk. 1, nr. 12, litra a, fastsættes på udstedelsesdagen som forskellen mellem renteforhøjelsens rentegrundlag og udstedelsens oprindelige rentegrundlag.

Stk. 3. Kreditspændet i stk. 1, nr. 12, litra b, fastsættes på udstedelsesdagen som forskellen mellem udstedelsens oprindelige rente og det oprindelige rentegrundlag.

Stk. 4. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, og som i henhold til aftaler i forbindelse med gældsstiftelse kan indfries med Finanstilsynets tilladelse tidligst 3 år efter indbetalingen, medregnes i basiskapitalen, såfremt gælden erstattes af indbetalt kernekapital af mindst samme kvalitet, eller såfremt kernekapitalen efter indfrielsen udgør mindst 12 pct.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 12 og 13, omfatter ikke hybrid kernekapital udstedt i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, hvor aftaler i forbindelse med gældsstiftelse indeholder vilkår om rentestigninger, forudsat at sådanne rentestigninger udelukkende gøres betinget af udviklingen i udbytteudbetalinger.

Stk. 6. Indeholder aftaler i forbindelse med gældsstiftelse bestemmelser om en rentestigning i henhold til stk. 1, nr. 12 og 13, må gælden kun tilbagebetales på pengeinstituttets, realkreditinsti-

gælden bortfalder, hvis det skønnes nødvendigt for at bevare virksomhedens finansielle sundhed.

10) Renten må ikke ændres på grundlag af kreditors vurdering af pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet.

11) Pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet og investeringsforvaltningsselskabets øverste myndighed skal kunne nedskrive den hybride kernekapital og ikke-betalte renter, hvis aktie-, garanti- eller andelskapitalen nedsættes, eller hvis egenkapitalen i seriereservefonde i realkreditinstituttet er tabt.

Stk. 2. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital med Finanstilsynets tilladelse indfries tidligere end 5 år efter indbetalingen i tilfælde af en ændring i den skattemæssige eller solvensmæssige behandling af det pågældende instrument.

Stk. 3. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital med Finanstilsynets tilladelse indfries tidligere end 5 år efter indbetalingen, såfremt det erstattes af indbetalt kernekapital af mindst samme kvalitet.

Stk. 4. Uanset stk. 1, nr. 11, kan aftalen indeholde bestemmelser om, at nedskrivning af kapitalen kun kan ske, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet efterfølgende enten tilføres ny kapital, således at kapitalkravet opfyldes, eller ophører uden tab for de ikke-efterstillede kreditorer. Den hybride kernekapital og ikke-betalte renter kan kun nedskrives med et beløb, som forud er godkendt af de eksterne revisorer og Finanstilsynet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet til enhver tid kan erhverve egen hybrid kernekapital til eje på op til 3 pct. af den samlede udstedte kapital, såfremt erhvervelsen sker med henblik på videresalg. Egen hybrid kernekapital efter 1. pkt. må dog maksimalt udgøre 10 pct. af en enkelt udstedelse.

Stk. 6. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital, der udstedes i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i kreditinstitutter, og som i henhold til aftaler i forbindelse med gældsstiftelse kan indfries

tuttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets initiativ, med Finanstilsynets tilladelse og tidligst 10 år efter indbetalingen, dog således at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan tillade indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen.

Stk. 7. Erhvervelse af egen hybrid kernekapital til eje på mere end 2 pct. af den udstedte kapital skal godkendes af Finanstilsynet efter stk. 1, nr. 4. Beholdningen af egen hybrid kernekapital samt egen hybrid kernekapital, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet, kan ikke medregnes ved opgørelsen af basiskapitalen.

Stk. 8. Nedskrivning efter stk. 1, nr. 11, kan kun ske, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet efterfølgende enten tilføres ny kapital, således at kapitalkravet opfyldes, eller ophører uden tab for de ikkeefterstillede kreditorer. Den hybride kernekapital og ikkebetalte renter kan kun nedskrives med et beløb, som forud er godkendt af de eksterne revisorer og Finanstilsynet.

Stk. 9. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra grænsen i stk. 1, nr. 12, litra a.

med Finanstilsynets tilladelse tidligst 3 år efter indbetalingen, medregnes i basiskapitalen, såfremt kernekapitalen efter indfrielsen udgør mindst 12 pct.

Stk. 7. Finanstilsynet kan kræve, at forrentning af gælden bortfalder, såfremt det vurderes nødvendigt af hensyn til pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets eller investeringsforvaltningsselskabets finansielle situation og solvens.

Stk. 8. Finanstilsynet kan tillade, at rentebetalinger, der ellers ville bortfalde i medfør af stk. 1, nr. 8 og 9, erstattes af aktie-, garanti- eller andelskapital.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om

Stk. 2. Uanset stk. 1, nr. 4, kan hybrid kernekapital med Finanstilsynets tilladelse indfries tidligere end 5 år efter indbetalingen i tilfælde af en ændring i den skattemæssige eller solvensmæssige behandling af det pågældende instrument.

- 1) indfrielse af gælden i medfør af stk. 1, nr. 4,
- 2) moderate incitamentter til indfrielse i medfør af stk. 1, nr. 5, og
- 3) nedskrivning af den hybride kernekapital i medfør af stk. 1, nr. 11.«

37. Efter § 132 indsættes:

»§ 132 a. Hybrid kernekapital, der kunne medregnes i kernekapitalen før den 1. juli 2010, men som ikke opfylder alle kravene i henhold til § 132, kan frem til den 31. december 2040 sidestilles med hybrid kernekapital, der opfylder kravene i § 132, dog med følgende begrænsninger:

- 1) I perioden fra den 1. januar 2020 til den 31. december 2029 må sådan kapital højst udgøre 20 pct. af kernekapitalen reduceret med værdien af egne

aktier, immaterielle aktiver og årets løbende underskud.

2) I perioden fra den 1. januar 2030 til den 31. december 2039 må sådan kapital højst udgøre 10 pct. af kernekapitalen reduceret med værdien af egne aktier, immaterielle aktiver og årets løbende underskud.

Stk. 2. Hybrid kernekapital, der kunne medregnes med op til 50 pct. af kernekapitalen inklusive hybrid kernekapital før den 1. juli 2010, men som ikke opfylder kravene i henhold til § 129, stk. 2, nr. 1, sidestilles med hybrid kernekapital, der opfylder kravene i § 129, stk. 2, nr. 1, frem til den 31. december 2040 med samme begrænsninger, som angivet i stk. 1, nr. 1 og 2.

Stk. 3. Hybrid kernekapital, der kunne medregnes med op til 35 pct. af kernekapitalen inklusive hybrid kernekapital før den 1. juli 2010, men som ikke opfylder kravene i henhold til § 129, stk. 2, nr. 2, sidestilles med hybrid kernekapital, der opfylder kravene i § 129, stk. 2, nr. 2, frem til den 31. december 2040 med samme begrænsninger, som angivet i stk. 1, nr. 1 og 2.«

§ 135, stk. 1, nr. 1-3 ---

4) et positivt beløb, som fremkommer, ved at der fra de regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser på aktiver og forpligtelser uden for handelsbeholdningen bortset fra kapitalandele, aktiver omfattet af en securitisation, securitisationpositioner og materielle aktiver uden modparter fratrækkes opgørelsen af forventede tab på de pågældende aktiver og forpligtelser, jf. § 143, stk. 1, nr. 7,

§ 135, stk. 1 ---

Stk. 2. Supplerende kapital efter stk. 1, nr. 4, medtages kun for aktiver og forpligtelser, hvor de risikovægtede poster uden for handelsbeholdningen opgøres ved anvendelse af en intern metode, jf. § 143, stk. 3, og må maksimalt udgøre 0,6 pct. af de risikovægtede poster for aktiver og forpligtelser, som er omfattet af den interne metode.

§ 136. Ansvarlig lånekapital medregnes i basiskapitalen, hvis følgende betingelser er opfyldt:

§ 136, stk. 2-3 ---

Stk. 4. Den ansvarlige lånekapital reduceres med

38. I § 135, stk. 1, nr. 4, ændres »securitisation, securitisationpositioner« til: »securitisering, securitiseringspositioner«.

39. I § 135, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Ved opgørelsen af denne pct. skal securitiseringspositioner med en risikovægt på 1.250 pct. ikke medregnes.«

40. I § 136, stk. 1, indsættes efter »opfyldt«: », jf. dog § 135, stk. 3«.

41. I § 136, stk. 4, indsættes efter »lånekapital«: », der medregnes ved opgørelsen af basiskapitalen,«.

Stk. 5. Rentestigninger på ansvarlig lånekapital må tidligst finde sted 3 år efter udstedelsen. Hvis der er aftalt en eller flere stigninger i renten, anses den ansvarlige lånekapital for at forfalde på tidspunktet for rentestigningen, hvis summen af rentestigninger overstiger 150 basispunkter fratrukket swapspændet, jf. § 132, stk. 2.

Stk. 6. Finanstilsynet skal godkende erhvervelse af egen ansvarlig lånekapital på mere end 2 pct. af den udstedte kapital.

§ 139. Ved opgørelse af basiskapitalen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber fradrages halvdelen af følgende beløb:

1) Den andel af kapitalkravet i et datterforsikringsselskab eller et associeret forsikringsselskab, som svarer til den direkte eller indirekte ejede andel af forsikringsselskabets aktie- og garantikapital. Har forsikringsselskabet ikke vedtægtsmæssigt hjemsted i Danmark, anvendes ved beregningen det kapitalkrav, der fremkommer efter hjemlandets regler, dog mindst det kapitalkrav, der ville være fremkommet, hvis forsikringsselskabet havde vedtægtsmæssigt hjemsted i Danmark. Fradraget efter 1. pkt. reduceres med et beløb svarende til forskellen mellem

a) et beløb svarende til den andel af et datterforsikringsselskabs eller en associeret forsikringsvirksomheds basiskapital, som svarer til den ejede andel af selskabskapitalen, og

b) den værdi, den pågældende ejerandel indgår med i balancen med tillæg af værdien af ansvarlig lånekapital, herunder ansvarlig lånekapital fra andre koncernvirksomheder, til datterforsikringsselskabet eller den associerede forsikringsvirksomhed, når ansvarlig lånekapital medregnes i datterforsikringsselskabets eller den associerede forsikringsvirksomheds basiskapital efter § 135, stk. 1, nr. 1.

2) Kapitalandele i andre kredit- og finansieringsinstitutter, der udgør mere end 10 pct. af disses aktie-, garanti- eller andelskapital, som ikke er omfattet af

42. I § 136, stk. 5, ændres », jf. § 132, stk. 2« til: »på udstedelsesdagen. Ved swapspændet forstås forskellen mellem renteforhøjelsens rentegrundlag og udstedelsens oprindelige rentegrundlag«.

43. § 136, stk. 6, affattes således:

»*Stk. 6.* Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet til enhver tid kan erhverve egen ansvarlig lånekapital til eje eller sikkerhed på op til 3 pct. af den samlede udstedte kapital, dog maksimalt 10 pct. af en enkelt udstedelse.«

44. I § 139, stk. 1, nr. 2, ændres »nævnte institutter« til: »nævnte virksomheder, som ikke er omfattet af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4«.

stk. 2, nr. 1, jf. dog stk. 7 og 8. Endvidere fradrages pengeinstituttets, realkreditinstituttets, fondsmæglerselskabets og investeringsforvaltningsselskabets efterstillede kapitalindskud i de nævnte institutter.

3) Det beløb, der svarer til summen af kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i andre kredit- og finansieringsinstitutter, som ikke er omfattet af nr. 2 eller stk. 2, nr. 1, og som overstiger 10 pct. af basiskapitalen, jf. § 128, stk. 1, uden de i nr. 1 og 2 samt § 131, stk. 2, nr. 2-5, nævnte fradrag, jf. dog stk. 7 og 8.

4) Et negativt beløb, som fremkommer, ved at der fra de regnskabsmæssige værdireguleringer og hensættelser på aktiver og forpligtelser uden for handelsbeholdningen bortset fra kapitalandele, aktiver omfattet af en securitisation, securitisationpositioner og materielle aktiver uden modparter fratrækkes opgørelsen af forventede tab på de pågældende aktiver og forpligtelser, jf. § 143, stk. 1, nr. 7.

5) Et beløb, der svarer til det forventede tab på kapitalandele uden for handelsbeholdningen, når opgørelsen af de risikovægtede poster for kapitalandele uden for handelsbeholdningen opgøres på basis af enkle risikovægte eller efter den mere avancerede metode baseret på beregning af risikoparametre (PD/LGD-metoden), jf. § 143, stk. 1, nr. 7.

6) Det beløb, der svarer til værdien af overførte betalinger, værdipapirer, valuta og råvarer i tilfælde af handler med leveringsrisiko og tillæg for eventuel positiv værdi af kontrakten, når modpartens levering eller betaling ikke har fundet sted 5 dage efter forfald.

45. I § 139, stk. 1, nr. 3, ændres »eller stk. 2, nr. 1« til: », stk. 2, nr. 1, eller af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4«.

46. I § 139, stk. 1, nr. 4, ændres »securitisation, securitisationpositioner« til: »securitisering, securitiseringspositioner«.

47. I § 139, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »forfald«: », bortset fra beløb, der er fradraget i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4«.

48. I § 139, stk. 1, indsættes som nr. 7:
»7) Et beløb, der svarer til værdien af securitiseringspositioner, der efter reglerne udstedt i medfør af § 143, stk. 1, nr. 1, tildeles en risikovægt på 1250

§ 139 stk. 1 ---

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte fradrag, fradrages følgende:

1) Direkte og indirekte ejede kapitalandele i dattervirksomheder og associerede virksomheder, der er kreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og finansieringsinstitutter, jf. dog 2. pkt. og stk. 7 og 8. Kapitalandele i finansieringsinstitutter, hvis hovedvirksomhed er at erhverve kapitalandele eller omsættelige pantebreve eller at udføre forretninger for egen regning med et eller flere af de i bilag 5 nævnte instrumenter, skal ikke fradrages. Indirekte ejede kapitalandele, som er fradraget af et datterforsikringselskab, kreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab eller et associeret forsikringselskab, kreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab efter stk. 1, nr. 2, eller § 131, stk. 4, nr. 2, og indirekte ejede kapitalandele, som er fradraget eller undtaget af et datterforsikringselskab eller et associeret forsikringselskab efter § 131, stk. 7, skal ikke fradrages.

§ 139, stk. 3-9 ---

§ 144. I et pengeinstitut, der ikke opfylder solvenskravet i § 124, stk. 2, nr. 1, og stk. 5, og hvor Finanstilsynet har fastsat en frist efter § 225, stk. 1 og 3, kan bestyrelsen efter anmodning fra en aktionær, der ejer 70 pct. eller mere af aktierne i pengeinstituttet, træffe beslutning med almindelig stemmeflerhed om at indløse de øvrige aktionærers aktier i pengeinstituttet. Det samme gælder tilfælde, hvor anmodningen fremsættes af en aktionær, som efter en kapitaltilførsel, der er led i en rekonstruktionsplan, kommer til at eje 70 pct. eller mere af aktierne i pengeinstituttet, selv om pengeinstituttet som følge af kapitaltilførslen atter opfylder solvenskravet i § 124, stk. 2, nr. 1, og stk. 5. Bestyrelsens beslutning om tvangsindløsning af aktier skal god-

pct., medmindre beløbet indgår i opgørelsen af de risikovægtede poster eller medmindre securitiseringspositionen indgår i engagementer, der fradrages i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4.«

49. I § 139, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., indsættes efter »finansieringsinstitutter«: », som ikke er omfattet af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4.«

50. I § 139 indsættes som stk. 10:

»*Stk. 10.* Ved opgørelsen af beløbene i stk. 2, nr. 2 og 3, indgår ikke beløb omfattet af fradrag i medfør af § 145, stk. 11, jf. § 131, stk. 1, nr. 4.«

51. I § 144, stk. 1, 1. og 2. pkt., ændres »solvenskravet i § 124, stk. 2, nr. 1, og stk. 5« til: »kapitalkravet i § 127«.

kendes af Finanstilsynet. Indløsning af aktier skal foretages senest 30 dage efter anmodningen efter 1. pkt.

§ 144, stk. 2-3 ---

Stk. 4. Købesummen skal være erlagt eller deponeret senest 3 dage efter, at indløsningen er gjort gældende over for aktionærerne. Dette gælder også for købesummen for aktier, der indkaldes i henhold til Statstidende, jf. aktieselskabslovens bestemmelser herom.

§ 145. Et engagement, jf. § 5, stk. 1, nr. 16, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må efter fradrag for særlig sikre krav ikke overstige 25 pct. af basiskapitalen, jf. § 128. Basiskapitalen opgøres uden tillæg i medfør af § 135, stk. 1, nr. 4, og fradrag i medfør af § 139, stk. 1, nr. 4 og 5.

Stk. 2. Summen af de engagementer, der efter fradrag for særlig sikre krav udgør 10 pct. eller mere af basiskapitalen, må ikke samlet overstige 800 pct. af basiskapitalen.

Stk. 3. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af basiskapitalen, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal.

Stk. 4. Overstiger engagementerne de grænser, der er fastsat i stk. 1 eller 2, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder tillade, at grænsen i stk. 1 midlertidigt overskrides.

52. I § 144, stk. 4, ændres »i henhold til Statstidende, jf. aktieselskabslovens bestemmelser herom« til: »via Erhvervs- og Selskabsstyrelsens it-system, jf. bestemmelserne herom i selskabsloven«.

53. § 145 affattes således:

»§ 145. Et engagement, jf. § 5, stk. 1, nr. 16, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må efter fradrag for henholdsvis særlig sikre dele og modtagne sikkerheder, garantier m.v. ikke overstige 25 pct. af basiskapitalen, jf. § 128. Basiskapitalen opgøres uden tillæg i medfør af § 135, stk. 1, nr. 4, og af fradrag i medfør af § 131, stk. 2, nr. 3, og § 139, stk. 1, nr. 4 og 5.

Stk. 2. Er kunden et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab, må engagementet efter fradrag for henholdsvis særlig sikre dele og modtagne sikkerheder, garantier m.v., uanset stk. 1, udgøre op til 1 mia. kr., forudsat

1) at virksomhedens indbyrdes forbundne kunders engagementer, der ikke er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber eller investeringsforvaltningsselskaber, tilsammen ikke overstiger grænsen i stk. 1, og

2) at engagementet ikke overstiger en rimelig grænse i forhold til basiskapitalen.

Stk. 3. Grænsen i stk. 2, nr. 2, fastsættes af virksomheden og må ikke overstige 100 pct. af basiskapitalen, opgjort uden tillæg i medfør af § 135, stk. 1, nr. 4, og af fradrag i medfør af § 131, stk. 2, nr. 3, og § 139, stk. 1, nr. 4 og 5. Finanstilsynet kan i individuelle tilfælde tillade en grænse, der overstiger 100 pct. af basiskapitalen.

Stk. 4. Engagementer, der før fradrag for henholdsvis særlig sikre dele og modtagne sikkerheder, garantier m.v. udgør 10 pct. eller mere af basiskapitalen, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Ved opgørelsen skal de dele af engagementet, der består af genkøbstransaktioner, udlån eller indlån i værdipapirer eller råvarer, dog medregnes

Stk. 5. De i stk. 1 og 2 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen.

Stk. 6. Beløb, der er fradraget i basiskapitalen efter § 139, stk. 1, nr. 1, medregnes ikke i engagementer med datterselskaber eller associerede selskaber, der driver forsikringsvirksomhed.

Stk. 7. Beløb, der er fradraget basiskapitalen efter § 139, stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 1 og 2, medregnes ikke i engagementet med udstederen af kapitalandelene.

§ 148. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for

- 1) opgørelse af et engagement,
- 2) opgørelse af engagementer på modparter, hvor der er stillet hel eller delvis garanti,
- 3) indberetning af engagementer, der overstiger 10 pct. af basiskapitalen,
- 4) fradrag i engagementer for særlig sikre krav og
- 5) opgørelse, indberetning og grænser for de samlede valuta- og andre markedsrisici.

efter fradrag for modtagne sikkerheder, garantier m.v.

Stk. 5. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltnings-selskaber, der har tilladelse til at anvende en intern metode til opgørelse af risikovægtede poster for kreditrisiko efter reglerne udstedt i medfør af § 143, skal hvert kvartal indberette de 20 største engagementer opgjort efter fradrag for særlig sikre dele.

Stk. 6. Overstiger engagementerne de grænser, der er fastsat i stk. 1 og 2, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan, hvis omstændighederne taler for det, fastsætte en frist til at overholde grænserne i stk. 1 og 2.

Stk. 7. Finanstilsynet kan tillade, at engagementer i handelsbeholdningen overskrider grænserne i stk. 1 og 2. Finanstilsynet kan fastsætte vilkår for tilladelsen. Overskrides betingelserne i tilladelsen, skal Finanstilsynet straks underrettes.

Stk. 8. Grænserne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen, jf. kapitel 12.

Stk. 9. Beløb, der er fradraget i basiskapitalen efter § 131, stk. 2, nr. 2, og § 139, stk. 1, nr. 1, medregnes ikke i engagementer med datterselskaber eller associerede selskaber, der driver forsikringsvirksomhed.

Stk. 10. Beløb, der er fradraget basiskapitalen efter § 131, stk. 2, nr. 2, § 139, stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 1 og 2, medregnes ikke i engagementet med udstederen af kapitalandelene.

Stk. 11. Finanstilsynet kan tillade, at engagementer eller dele af engagementer undtages fra bestemmelserne i stk. 1-4, såfremt beløbet fratrækkes i kernekapitalen i medfør af § 131, stk. 1, nr. 3.«

54. § 148 affattes således:

»§ 148. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for

- 1) opgørelse af et engagement med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder,
- 2) indberetning af engagementer i henhold til § 145, stk. 4 og 5,
- 3) fradrag i engagementer for særlig sikre dele,
- 4) fradrag i engagementer for modtagne sikkerheder, garantier m.v.,
- 5) opgørelse, indberetning og grænser for de samlede valutarisici og andre markedsrisici, og

§ 150. Lån til tegning af aktie-, andels- eller garantikapital i et pengeinstitut ud over 5 pct. af den samlede aktie-, andels- eller garantikapital kan kun gives, hvis der er stillet sikkerhed for det overskydende beløb. Sikkerheden skal mindst være af samme karakter som særlig sikre krav.

§ 152, stk. 1-3 ---

§ 152 g, stk. 1 ---

Stk. 2. Finansielle instrumenter må alene indgå i et register over aktiver, hvis de anvendes til at afdække risici mellem aktiver i registeret på den ene side og de udstedte særligt dækkede obligationer på den anden side, og hvor det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at pengeinstitutets betalingsstandsning, konkurs eller manglende overholdelse af pligten til at stille supplerende sikkerhed efter § 152 a, stk. 2, ikke er misligholdelsesgrund.

Stk. 3. Aktiver, herunder finansielle instrumenter, i et register tjener til fyldestgørelse af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og de modparter, med hvem de finansielle instrumenter er indgået, samt herefter til fyldestgørelse af lån optaget efter § 152 b, stk. 1.

Stk. 4. Pengeinstitutet indberetter til Finanstilsynet, hvilke aktiver m.v. der indgår i registeret. Finanstilsynet eller den, Finanstilsynet bemyndiger hertil, kontrollerer tilstedeværelsen af disse aktiver.

6) krav for at opnå tilladelse i henhold til § 145, stk. 7.«

55. I § 150, 2. pkt., ændres »særlig sikre krav« til: »særlig sikre dele, jf. § 148, stk. 1, nr. 3«.

56. I § 152 indsættes som stk. 4:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1-3 nævnte forhold.«

57. § 152 g, stk. 2-4, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* For lån omfattet af § 152 e, stk. 1, der skal indlægges i et register, gælder, at lånegrænsen skal være overholdt på det tidspunkt, hvor lånet skal indlægges i registret eller på det tidspunkt, hvor lånet er blevet udbetalt. Hvis lånegrænsen har været overholdt på lånets udbetalingstidspunkt og er overskredet på indlæggelsestidspunktet, skal der ved indlæggelse stilles sikkerhed i forhold til lånegrænsen for det pågældende lån. Sikkerheden kan ikke stilles i form af andre udlån, hvor lånegrænsen er overskredet.

Stk. 3. Supplerende sikkerhed skal registreres særskilt og individualiseret i forhold til de øvrige aktiver, som tjener til sikkerhed for de udstedte særligt dækkede obligationer.

Stk. 4. Finansielle instrumenter må alene indgå i et register over aktiver, hvis de anvendes til at afdække risici mellem aktiver i registeret på den ene side og de udstedte særligt dækkede obligationer på den anden side, og hvor det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at pengeinstitutets betalingsstandsning, konkurs eller manglende overholdelse af pligten til at stille supplerende sikkerhed efter § 152 a, stk. 2, ikke er misligholdelsesgrund.

Stk. 5. Aktiver, herunder finansielle instrumenter, i et register tjener til fyldestgørelse af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og de modparter, med hvem de finansielle instrumenter er indgået, samt herefter til fyldestgørelse af lån optaget efter § 152 b, stk. 1.

Stk. 6. Pengeinstitutet indberetter til Finanstilsynet, hvilke aktiver m.v. der indgår i registret. Fi-

nanstilsynet eller den, Finanstilsynet bemyndiger hertil, kontrollerer tilstedeværelsen af disse aktiver.

Stk. 7. Sikkerhedsstillelse over for et register, der tilhører et pengeinstitut, der har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, og som er stillet af en finansiel modpart til dækning af finansielle instrumenter, tilkommer registeret. Det samme gælder sikkerhedsstillelse, der er stillet af en anden del af pengeinstituttet som modpart over for registeret, selvom registeret på sikkerhedsstillelsens tidspunkt er en del af det pågældende pengeinstituts virksomhed. Sikkerhedsstillelse efter 1. og 2. pkt. kan ikke anvendes af registeret som grundlag for udstedelse af særligt dækkede obligationer.«

§ 152 h, nr. 1-4---

5) pengeinstitutters ydelse af lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer med pant i fast ejendom i tilfælde, hvor der ikke foreligger et endeligt tinglyst pantebrev, samt i hvilket omfang der skal stilles alternativ sikkerhed, og hvis sikkerheden stilles i form af en garanti fra et pengeinstitut, i hvilket omfang denne ikke skal medregnes i 15-procents-grænsen, jf. § 152 c, stk. 1, nr. 6 og 7, og 6) begrænsning af risici i forbindelse med udstedelse af særligt dækkede obligationer, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici.

§ 170. I koncerner, hvor modervirksomheden er en finansiel holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, finder reglerne for pengeinstitutter i § 124, stk. 2, nr. 1, anvendelse på den finansielle holdingvirksomhed og koncernen, jf. dog stk. 2-4. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

Stk. 2. I koncerner, hvor modervirksomheden er en realkreditholdingvirksomhed eller et realkreditinstitut, finder reglerne for realkreditinstitutter i § 124, stk. 2, nr. 1, anvendelse på holdingvirksomheden og koncernen. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørel-

58. § 152 h, nr. 5 og 6, ophæves, og i stedet indsættes:

»5) pengeinstitutters ydelse af lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer med pant i fast ejendom i tilfælde, hvor der ikke foreligger et endeligt tinglyst pantebrev, samt i hvilket omfang der skal stilles alternativ sikkerhed, og hvis sikkerheden stilles i form af en garanti fra et pengeinstitut, i hvilket omfang denne ikke skal medregnes i 15-procents-grænsen, jf. § 152 c, stk. 1, nr. 6 og 7,

6) begrænsning af risici i forbindelse med udstedelse af særligt dækkede obligationer, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici, og

7) indberetning af supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer.«

59. I § 170, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 1. pkt. og stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »nr. 1,«: »og § 125 a«.

sen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

Stk. 3. I koncerner, hvor modervirksomheden er en fondsmæglerholdingvirksomhed eller et fondsmæglerselskab, finder reglerne for fondsmæglerselskaber i § 125, stk. 2, nr. 1, anvendelse for holdingvirksomheden og koncernen. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

Stk. 4. I koncerner, hvor modervirksomheden er en investeringsforvaltningsholdingvirksomhed eller et investeringsforvaltningsselskab, finder reglerne for investeringsforvaltningsselskaber i § 125, stk. 2, nr. 1, anvendelse for holdingvirksomheden og koncernen. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

§ 204, stk. 1-9 ---

Stk. 10. Fusionsplaner og vurderingsmændenes erklæring efter aktieselskabslovens § 134 c, stk. 4, skal for forsikringsselskaber senest 4 uger efter underskrivelsen indsendes til Finanstilsynet, som offentliggør fusionsplanen og vurderingsmændenes erklæring.

§ 225. Opfylder et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab ikke kapitalkravene i § 124, stk. 2, 3, 5, 7 og 8, og § 125, stk. 2-5 og 8, og har det ikke tilvejebragt den foreskrevne kapital inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, skal Finanstilsynet inddrage tilladelsen.

§ 244. Økonomi- og erhvervsministeren skal oprette et værdiansættelsesnævn, jf. § 245, som i forbindelse med en skattefri fusion eller tilførsel af aktiver mellem pengeinstitutter som følge af, at et pengeinstitut ikke længere opfylder solvenskravet i § 124 eller er i nærliggende risiko herfor, kan fastsætte den skattemæssige værdi på fusionsdatoen af

60. § 204, stk. 10, affattes således:

»Stk. 10. Fusionsplaner, spaltningplaner og vurderingsmændenes erklæring efter § 242 i selskabsloven skal for forsikringsselskaber senest 4 uger efter underskrivelsen sendes til Finanstilsynet, som offentliggøre modtagelsen af fusionsplanen, spaltningplanen og vurderingsmændenes erklæring.«

61. I § 225, stk. 1, ændres »og § 125, stk. 2-5 og 8« til: »§ 125, stk. 2-5 og 8, og § 125 a«.

62. I § 244, 1. pkt., ændres »solvenskravet i § 124« til: »kapitalkravet i § 127«.

udlånene og garantierne m.v. i det nødlidende pengeinstitut. Tilsvarende kan nævnet i forbindelse med en skattepligtig overdragelse træffe afgørelse om den skattemæssige værdi af udlån og garantier m.v. på overdragelsestidspunktet, hvor overdragelse sker som led i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut. Nævnet kan kun træffe afgørelse efter anmodning fra et af de involverede pengeinstitutter.

§ 246. Opfylder et pengeinstitut ikke kapitalkravet i § 124, stk. 2, 3, 5, 7 og 8, og er der fastsat en frist af Finanstilsynet til retablering af kapitalen, jf.

§ 225, stk. 1, kan bestyrelsen indkalde pengeinstituttets øverste myndighed med 3 dages varsel til beslutning af nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af lovens krav i henhold til § 124, stk. 2, 3, 5, 7 og 8. For pengeinstitutter, der er aktieselskaber, og hvis aktier er optaget til handel på et reguleret marked, skal indkaldelsen dog uanset vedtægternes bestemmelser herom ske med et varsel på mindst 3 uger.

Stk. 2. Pengeinstituttets bestyrelse kan i den i stk. 1 nævnte situation overdrage pengeinstituttets virksomhed helt eller delvis til et andet pengeinstitut, jf. dog § 204, stk. 1, om økonomi- og erhvervsministerens godkendelse. Aftalen om overdragelsen skal være betinget af denne godkendelse. Bestyrelsen skal samtidig indkalde pengeinstituttets øverste myndighed, jf. stk. 1. Bestyrelsen skal på generalforsamlingen eller i sparekasser i repræsentantskabet gøre rede for pengeinstituttets situation samt den indgåede aftale. Såfremt der på generalforsamlingen eller i sparekasser i repræsentantskabet træffes beslutning om andre foranstaltninger, der indebærer, at pengeinstituttet opfylder kapitalkravet i § 124, stk. 2, 3, 5, 7 og 8, eller om likvidation på vilkår, som Finanstilsynet kan godkende, annulleres den i 2. pkt. nævnte aftale om overdragelse.

§ 246, stk. 3-4 ---

Stk. 5. Beslutning om foranstaltninger i henhold til stk. 1 kan uanset §§ 105 og 106 i selskabsloven altid træffes med to tredjedele af den repræsenterede kapital. Såfremt halvdelen af aktiekapitalen er repræsenteret på generalforsamlingen, kan beslutning om foranstaltninger træffes med simpelt flertal. I sparekasser og andelskasser kan beslutning om foranstaltninger i henhold til stk. 1 altid træffes med

63. I § 246, *stk. 1*, indsættes to steder og i § 246, *stk. 2*, indsættes efter »og 8«: », og § 125 a«.

64. I § 246, *stk. 5*, ændres »§§ 105 og 106« til: »§§ 106 og 107«.

to tredjedele af de fremmødte, i sparekasser repræsentantskabsmedlemmer og i andelskasser andels-havere.

§ 247 a, stk. 1-2 ---

Stk. 3. Administrator kan udpege en eller flere medadministratorer med indsigt i forhold, som er relevante for administrationen.

Stk. 4. Honorar til administratorerne og andre udgifter i forbindelse med administrationen udredes af administrationsboet. Honorarstørrelsen fastsættes efter forhandling med Finanstilsynet.

Stk. 5. Administrationsboet er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

65. I § 247 a indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»*Stk. 3.* Administrationsboet er en selvstændig juridisk person.

Stk. 4. Administrator skal opfylde habilitetskrav svarende til krav til kurator mv. i konkurslovens § 238, stk. 1 og 2. Administrator og eventuelle medadministratorer må ikke være en og samme person som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet. Administrator og eventuelle medadministratorer må ikke være ansat i samme virksomhed som kurator.«

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 5-7.

66. I § 247 a, stk. 5, der bliver *stk. 7*, indsættes som *2. pkt.:*

»Bestemmelserne vedrørende pengeinstitutter i henholdsvis bekendtgørelse om obligationsudstedelse, balanceprincip og risikostyring og bekendtgørelse om registrering af aktiver m.v. til dækning af særligt dækkede obligationer finder anvendelse på administrationsboet.«

67. Efter § 247 a, stk. 5, der bliver *stk. 7*, indsættes som nye stykker:

»*Stk. 8.* Bestemmelserne i denne lov om økonomi- og erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser og finansielle virksomheders pligter over for økonomi- og erhvervsministeren og Finanstilsynet finder med de fornødne tilpasninger anvendelse for administrationsboet.

Stk. 9. Har administrator og eventuelle medadministratorer ikke i forvejen en ansvarsforsikring, der må anses for tilstrækkelig til at dække administrationsboets ansvar for fejl og forsømmelser under administrationen af boet, skal administrator straks efter udpegningen tegne en sådan forsikring.

Stk. 10. Administrator skal straks efter udpegningen ved tegning af sædvanlig kaufionsforsikring eller på anden lignende måde sikre boet mod tab. Sikkerhedens størrelse skal til enhver tid svare til 1 pct. af aktivernes værdi, dog maksimum 100 mio. kr. I perioden, indtil der er foretaget en vurdering af de registrerede aktivers værdi efter § 247 b, stk. 3, skal sikkerheden beregnes ud fra en af administrator

§ 247 b, stk. 1-3 ---

Stk. 4. Administrationsboet kan ikke afsluttes, før samtlige de obligationer, som aktiverne i registeret ligger til sikkerhed for, er indfriet og de finansielle instrumenter er forfaldet.

Stk. 5. Erklæres et pengeinstitut konkurs, efter at administrationen er begyndt, får konkursen ingen virkning for administrationsboet.

Stk. 6. Administrator skal forvalte de aktiver, der er modtaget fra pengeinstituttet, og kan hos pengeinstituttet, eventuelt ved fogedens hjælp, kræve alt til administrationen nødvendigt materiale udleveret.

anslået værdi. Udgiften til kautionsforsikring afholdes som boudgift.«

68. § 247 b, stk. 4, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 4.* Pengeinstituttet hæfter fortsat for, at der er de fornødne aktiver i registeret, uagtet dette er sat under administration. Konstateres det ved vurderingen efter stk. 3, at de registrerede aktivers værdi ikke svarer til værdien af de obligationer, finansielle instrumenter og lån efter § 152 b, stk. 1, som aktiverne ligger til sikkerhed for, skal administrator rejse krav mod pengeinstituttet om opfyldning af registeret, således at aktivernes værdi svarer til værdien af obligationer, finansielle instrumenter og lån. Tilsvarende skal administrator rejse krav mod pengeinstituttet om opfyldning af registeret, hvis det på et tidspunkt under administrationen konstateres, at der er underdækning i registeret. Overdrager administrator hele eller dele af registeret, vil køber ikke kunne rejse nye krav mod pengeinstituttet, hvis der opstår yderligere underdækning efter overdragelsen. Hvis kun dele af registeret overdrages, hæfter pengeinstituttet fortsat for eventuel underdækning i den tilbageblevne del af registeret. Er pengeinstituttet erklæret konkurs, finder bestemmelserne i § 247 d anvendelse.

Stk. 5. Konstateres det ved vurderingen af de registrerede aktiver, at administrationsboet er insolvent, skal administrator indgive konkursbegæring. Administrator skal ligeledes indgive konkursbegæring, hvis administrator efterfølgende konstaterer, at administrationsboet er insolvent. Administrationsboet er insolvent, hvis det ikke kan opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, medmindre betalingsudygtigheden må antages blot at være forbigående.

Stk. 6. Administrationsboet kan ikke afsluttes, før boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af § 247 b er overdraget, jf. § 247 g, der er indgivet konkursbegæring og konkursbehandlingen er afsluttet, eller samtlige de obligationer, som aktiverne i registeret ligger til sikkerhed for, er indfriet, og de finansielle instrumenter er afviklet. Er der overskydende midler i boet ved afslutningen, skal disse tilbageføres til pengeinstituttet eller pengeinstituttet under konkurs, jf. § 247 d, stk. 4.«

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 7 og 8.

§ 247 f ---

69. Efter § 247 f indsættes:

»§ 247 g. Administrator skal, efter at de registrerede aktiver er vurderet, jf. § 247 b, stk. 3, arbejde for, at boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af § 247 b overdrages til et kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, og som har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, som defineret i bilag VI, del 1, punkt 68-71, i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

Stk. 2. Kan administrator ikke overdrage boets forpligtelser i henhold til § 247 a og de registrerede aktiver omfattet af § 247 b, skal administrator drive administrationsboet videre i overensstemmelse med vilkårene i § 247 h, medmindre betingelserne for at indgive konkursbegæring er til stede, jf. § 247 b, stk. 5. Administrator skal dog fortsat arbejde for overdragelse efter stk. 1.

Stk. 3. Overdragelse af hele eller dele af boets forpligtelser i henhold til § 247 a og registrerede aktiver omfattet af § 247 b til et andet kreditinstitut, jf. stk. 1, skal godkendes af økonomi- og erhvervsministeren. Dette gælder dog ikke, hvis der alene afhændes enkelte aktiver efter § 247 h, stk. 3.

Stk. 4. Medmindre økonomi- og erhvervsministeren på det foreliggende grundlag finder, at overdragelsen ikke bør godkendes, skal Finanstilsynet offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i landsdækkende dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til de berørte obligationsejere til inden en af Finanstilsynet fastsat frist, der ikke må være kortere end 1 måned, skriftligt meddele Finanstilsynet, at de har indsigelser mod overdragelsen. Administrator skal samtidig sende meddelelse om den påtænkte overdragelse og redegørelsen til de obligationsejere, som administrator kender adressen på.

Stk. 5. Efter udløbet af fristen i stk. 4 træffer økonomi- og erhvervsministeren under hensyntagen til de fremsatte indsigelser beslutning om, hvorvidt registeret kan overdrages i overensstemmelse med det fremsatte forslag.

Stk. 6. Overdragelsen kan ikke af ejerne af de særligt dækkede obligationer påberåbes som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser.

§ 247 h. Administrator kan udstede obligationer til refinansiering af særligt dækkede obligationer, der udløber. Obligationerne benævnes refinansieringsobligationer og må ikke benævnes særligt dækkede obligationer. Refinansieringsobligationerne får, på samme vis som de særligt dækkede obligationer, de erstatter, sikkerhed i aktivmassen i administrationsboet. Administrator må ikke udstede refinansieringsobligationer, hvis der ikke efter udstedelsen kan forventes at være tilstrækkelige midler i boet til betaling af renter og afdrag til indehavere af særligt dækkede obligationer, eventuelle refinansieringsobligationer og modparter på finansielle instrumenter. Administrator kan tillige indgå aftaler om finansielle instrumenter til risikoafdækningsformål.

Stk. 2. Administrator kan optage kortvarige lån til dækning af midlertidige likviditetsunderskud i administrationsboet opstået på grund af manglende tidsmæssigt sammenfald mellem indbetalinger til boet fra låntagere og udbetalinger fra boet til obligationsejere. Provenuet fra sådanne lån må alene anvendes til betaling af renter og afdrag til ejerne af de særligt dækkede obligationer og eventuelle refinansieringsobligationer.

Stk. 3. Administrator kan sælge aktiver fra boet til brug for dækning af midlertidige likviditetsunderskud i administrationsboet opstået på grund af manglende tidsmæssigt sammenfald mellem indbetalinger til boet fra låntagere og udbetalinger fra boet til obligationsejere. Salg af aktiver kan kun ske i begrænset omfang og til en minimumspris fastsat på forhånd.

§ 247 i. Tages administrationsboet under konkursbehandling, behandles boet i overensstemmelse med konkurslovens regler, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Aktiverne i administrationsboet, herunder finansielle instrumenter, opgjort efter fradrag af udgifter til administrator, anvendes i lige forhold til betaling af krav fra indehaverne af de særligt dækkede obligationer, modparter på de finansielle instrumenter, som de registrerede aktiver og aftaler ligger til grund for, indehavere af eventuelle refi-

§ 258. Kan forsikringsbestanden ikke overdrages i henhold til § 257, skal administrator foretage den endelige fastsættelse af forsikringsbeløbene i henhold til den foretagne opgørelse samt eventuelle ændringer af forsikringsvilkårene, herunder af bonusreglerne, og sammenkalde en generalforsamling af forsikringstagerne til stiftelse af et gensidigt selskab med administrationsboet som stifter, jf. § 23 og §§ 21 og 22 i selskabsloven. Til denne generalforsamling gives 2 måneders varsel. Indkaldelsen samt en redegørelse for stiftelsesdokumentets indhold og den af administrator beregnede fastsættelse af forsikringsbeløbene bekendtgøres på den i § 257, stk. 2, angivne måde.

§ 333a, stk.1 ---

Stk. 2. Panelet udpeges efter følgende indstilling:

- 1) 1 medlem indstilles af Finansrådet og Børsmæglerforeningen i Danmark.
- 2) 1 medlem indstilles af Forsikring & Pension.
- 3) 1 medlem indstilles af Realkreditrådet og Realkreditforeningen i forening eller hver for sig.
- 4) 1 medlem indstilles af InvesteringsForeningsRådet.
- 5) 1 medlem indstilles af Landsorganisationen i Danmark, Akademikernes Centralorganisation og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd.
- 6) 1 medlem indstilles af Dansk Aktionærforening.
- 7) 2 medlemmer indstilles af Forbrugerrådet.

§ 344, stk. 1-4 ---

Stk. 5. Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed således, at den tilsynsmæssige indsats står i forhold til risikoen for eller skadevirkningerne af overtrædelser af den finansielle lovgivning. Finanstilsynet gennemgår hvert år solvensbehovet hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr. Finanstilsynets direktion har ansvaret for tilsynsvirksomhedens tilrettelæggelse.

nansieringsobligationer udstedt af administrator i medfør af § 247 h, stk. 1, og dækning af lån, som administrationsboet har optaget i medfør af § 247 h, stk. 2. Overskydende midler indgår i konkursmassen, jf. § 32 i konkursloven.«

70. I § 258, *stk. 1*, ændres »§§ 21 og 22« til: »§§ 24 og 25«.

71. I § 333 a, *stk. 2, nr. 5*, indsættes efter »Fællesråd«: »i forening eller hver for sig«.

72. § 344, *stk. 5, 1. pkt.*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. Finanstilsynet skal i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. Tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden skal ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger.«

§ 345, stk. 1 ---

Stk. 2. Det Finansielle Virksomhedsråd

- 1) træffer bortset fra § 43 og bortset fra sager vedrørende overholdelsen af §§ 183.193 og regler udstedt i medfør af § 196 for finansielle virksomheder, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, afgørelser i tilsynssager af principiel karakter samt i tilsynssager, der har videregående betydelige følger for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder,
- 2) rådgiver Finanstilsynet i forbindelse med dets udstedelse af regler og i forbindelse med principielle sager om redelig forretningsskik og god praksis og prisoplysning samt i tilsynssager om redelig forretningsskik og god praksis og prisoplysning, der har videregående betydelige følger for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder i henhold til § 43 samt
- 3) bistår Finanstilsynet med dets informationsvirksomhed.

§ 347 a ---

73. I § 345, *stk. 2*, indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) træffer afgørelse i sager om påbud efter § 347 b, *stk. 1*,«.

Nr. 2 og 3 bliver herefter nr. 3 og 4.

74. Efter § 347 a indsættes:

»§ 347 b. Finanstilsynet kan påbyde en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed at afholde udgifterne til, at der bliver foretaget en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Stk. 2. Den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer. Finanstilsynet anmoder den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed om at indstille en eller flere sagkyndige personer til at forestå den uvildige undersøgelse. Såfremt de indstillede sagkyndige ikke vurderes egnede og uvildige, kan Finanstilsynet udpege andre sagkyndige personer. Udgifterne til den eller de sagkyndige personer kan foreløbigt udredes af Finanstilsynet, men afholdes endeligt af den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed. Finanstilsynet kan kræve forudgående eller løbende betaling eller sikkerhedsstillelse.

§ 350. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis

1) virksomhedens økonomiske stilling er således forringet, at indskydernes, de forsikredes, obligati- onsejernes, investeringsforeningernes, specialfor- eningernes, godkendte fåmandsforeningers, hedge- foreningers, andre kollektive investeringsordnin- gers eller øvrige investorers interesser er udsat for fare, eller

2) der er en betydelig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling udvikler sig således, at insti- tuttet vil miste sin tilladelse.

§ 352 a. Når en finansiel virksomhed er erklæret konkurs og staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed, udarbejder Finanstilsynet en redegø- relse for forløbet op til konkursen. Redegørelsen skal blandt andet beskrive Finanstilsynets rolle un- der dette forløb.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre den i stk. 1 nævnte redegørelse. I forbindelse med offentliggø- relsen finder § 354 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kundeforhold eller tredje- mand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde den pågældende finansielle virksomhed.

Stk. 3. Den finansielle virksomhed eller den fi- nansielle holdingvirksomhed skal give de sagkyn- dige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Stk. 4. Den uvildige undersøgelses resultater skal afgives i en skriftlig rapport til Finanstilsynet sam- tidig med at en kopi af rapporten sendes til den finansielle virksomhed eller den finansielle hol- dingvirksomhed.

Stk. 5. De sagkyndige personer skal straks give Finanstilsynet oplysninger om forhold, de bliver opmærksomme på i forbindelse med den uvildige undersøgelse, såfremt der er en ikke uvæsentlig ri- siko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.«

75. § 350, stk. 1, nr. 2, affattes således:

»2) der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksom- hedens økonomiske stilling på grund af indre eller ydre forhold udvikler sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.«

76. § 352 a affattes således:

»**§ 352 a.** I tilfælde hvor en finansiel virksomhed er gået konkurs, størstedelen af den finansielle virk- somheds drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis et af neden- nævnte forhold er indtruffet i forbindelse med eller i en kortere periode forud for virksomhedens kon- kurs m.v.:

1) Finansiell Stabilitet A/S har medvirket ved over- dragelsen af virksomheden, jf. lov om finansiel stabilitet §§ 7 eller 8, eller staten har lidt tab på en individuel statsgaranti i medfør af lov om finansiel stabilitet § 16 a.

2) Staten har lidt tab på kapital indskudt i virksom- heden i medfør af lov om statsligt kapitalindskud i

§ 360. Finanstilsynets bevilling fratrukket salg af varer og tjenesteydelser samt renteindtægter dækkes af afgifter fra de virksomheder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, jf. §§ 361-370.

§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1-6, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1-4, § 11, stk. 1-4, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 2. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31, stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, §§ 36 og 38, § 39, stk. 1, 3, 4 og 6, §§ 40 og 44-46, § 49, stk. 1 og 2, §§ 52 og 53, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, §§ 65-67, § 74, stk. 1 og 3, §§ 75, 76 og 78, § 92, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 2 og 3, §§ 103-106 og 117, § 118, stk. 4, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1-4, 7 og 8, § 125, stk. 1-3, 5 og 7, § 126, stk. 1, 2 og 8, § 129, stk. 9, § 134, nr. 7, § 138, nr. 8, § 145, stk. 1-3 og stk. 4, 1. pkt., § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150-152, § 153, stk. 1, §§ 154 og 170-175, § 182, stk. 1 og 2, § 194, § 195, stk. 1-3, §§ 200-203, § 204, stk. 1, § 217, § 218, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 226, stk. 1, 2 og 5, § 227, § 308, stk. 1, 2 og 7, §§ 309 og 310, § 317, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 320, stk. 1, § 321, § 322, stk. 2, §§ 329, 331 og 334, § 343 a, stk. 1, § 343 f, stk. 3, § 343 j, §§ 377, 379 og 381, § 404, stk. 1, 2, 4 og 5, samt artikel 14 og artikel 24, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets for-

kreditinstitutter eller på ejerbeviser, som staten har erhvervet som led i konverteringen af sådan kapital.
3) Staten i øvrigt har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for virksomheden, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af virksomheden.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre redegørelsen i stk. 1. I forbindelse med offentliggørelsen finder § 354 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde den pågældende finansielle virksomhed.

Stk. 3. Redegørelsen efter stk. 1 skal beskrive Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen m.v.

Stk. 4. Finanstilsynets pligt til at udarbejde en redegørelse efter stk. 1 omfatter også de finansielle virksomheder, som opfyldte bestemmelsens krav efter den 1. marts 2009.«

77. I § 360, *stk. 1*, ændres »bevilling fratrukket salg af varer og tjenesteydelser samt renteindtægter dækkes af afgifter« til: »indtægter i Finansloven bortset fra salg af varer og tjenesteydelser opkræves som afgift«.

78. I § 373, *stk. 1*, ændres » §§ 65-67« til: »§ 65, stk. 1, §§ 66 og 67«, »§ 118, stk. 4« ændres til: »§ 118, stk. 5«, efter »§ 125, stk. 1-3, 5 og 7,« indsættes: »§ 125 a,«, efter » § 129, stk. 9,« indsættes: »§ 132, stk. 1, nr. 4,«, »§ 145, stk. 1-3 og stk. 4, 1. pkt.« ændres til: »§ 145, stk. 1-3, stk. 4, 1. pkt., stk. 5 og stk. 6, 1. pkt.«, og »150-152« ændres til: »150 og 151, § 152, stk. 1-3«.

ordning om kreditvurderingsbureauer, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

§ 373, stk. 2

Stk. 2. Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3, § 46 a, § 50, stk. 1, § 54, stk. 2, § 57, stk. 1, § 57 a, stk. 1, § 70, § 71, stk. 1, § 72, stk. 1 og 2 og stk. 3, 3. pkt., § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, §§ 77, 77 a og 77 b, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 108, stk. 1-6, § 121, stk. 1, §§ 122 og 123, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 c, stk. 2, § 152 d, stk. 1 og 2, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., og stk. 2 og 4, §§ 158, 159 og 167, § 183, stk. 1, 1. pkt., § 183, stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189-191, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 5, artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer, dog ikke artikel 14 og artikel 24, stk. 1, litra b, straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.

§ 373, stk. 3

Stk. 3. Med bøde straffes en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 348, stk. 2, 1. pkt., eller § 350, stk. 1, og overtrædelser af § 112, stk. 1, i selskabsloven. Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 351, stk. 2 og stk. 3, 3. pkt.

§ 373, stk. 3-5 ---

Stk. 6. Undlader et medlem af en finansiel virksomheds eller en finansiel holdingvirksomheds bestyrelse eller direktion at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, straffes vedkommende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Tilsvarende gælder et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en sparevirksomhed eller i en udsteder af elektroniske penge.

Stk. 7. Personer, der er knyttet til en finansiel virksomhed, og som giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden

79. I § 373, stk. 2, ændres »§ 70« til: »§ 70, stk. 1-4«, efter »§ 199, stk. 2 og 5,« indsættes: »§ 247 a, stk. 9 og 10, § 347 b, stk. 3,«, og »litra b.« ændres til: »litra b,«.

80. I § 373, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »i medfør af«: »§ 347 b, stk. 1, 1. pkt.,«.

81. I § 373, stk. 6 og 7, indsættes efter »udsteder af elektroniske penge«: »eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a«.

til offentlige myndigheder, til offentligheden, til noget selskabsorgan eller til indskydere, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, eller som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for virksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er foreskylt efter den øvrige lovgivning. Tilsvarende gælder personer knyttet til en sparevirksomhed eller en udsteder af elektroniske penge.

§ 407. Kapital udstedt i medfør af bank- og sparekasselovens § 22, stk. 1 og 2, realkreditlovens § 53 i, stk. 1 og 2, og fondsmæglerlovens § 18, stk. 1 og 2, inden den 1. januar 2004 kan uanset § 132, stk. 1, nr. 12 og 13, og § 136, stk. 1, 3 og 5, indgå i basiskapitalen.

§ 407, stk. 2

Stk. 2. For pengeinstitutter, der har udstedt kapital i medfør af bank- og sparekasselovens § 22, stk. 2, inden den 1. januar 2004, kan Finanstilsynet, såfremt pengeinstituttet ikke opfylder solvenskravet i § 124, stk. 1, nr. 1, bestemme, at bestyrelsen inden for en nærmere angivet frist uanset vedtægternes bestemmelse herom skal indkalde den efter vedtægterne øverste myndighed og redegøre for pengeinstituttets økonomiske forhold.

§ 31. Konkursmassen anvendes til betaling af krav i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens kapitel 10. Krav fra indehavere af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer og andre værdipapirer samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer betales dog i lige forhold efter de i konkurslovens § 96 nævnte

82. I § 407, *stk. 1*, ændres »12 og 13« til: »5«.

83. I § 407, *stk. 2*, ændres »stk. 1, nr. 1« til: »stk. 2, nr. 1, og kapitalkravet i § 125 a«.

§ 2

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 898 af 4. september 2008, som ændret ved § 8 i lov nr. 392 af 25. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 31 affattes således:

»**§ 31.** Konkursmassen anvendes til betaling af krav i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens kapitel 10. Krav fra indehaverne af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer, refinansieringsobligationer og andre værdipapirer samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer betales dog i lige forhold efter

krav, men før de i konkurslovens § 97 nævnte fordringer.

§ 32. I tilfælde af betalingsstandsning skal realkreditinstituttet i videst muligt omfang fortsat opfylde sine betalingsforpligtelser i henhold til krav fra indehavere af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer og andre værdipapirer ved forfaldstid, medmindre det beskikkede tilsyn bestemmer andet. Med det beskikkede tilsyns samtykke kan realkreditinstituttet indgå aftaler om finansielle instrumenter, optage lån til de i 1. pkt. nævnte betalinger og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra realkreditpantebreve tilhørende den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted.

§ 32, stk. 2

Stk. 2. I tilfælde af konkurs skal kurator i videst muligt omfang fortsætte eller genoptage honoreringen af realkreditinstituttets forpligtelser i form af renter og afdrag over for indehavere af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer og andre værdipapirer. I det omfang der ikke er tilstrækkelige midler, betales renter, før udtrækninger foretages. Kurator kan indgå aftaler om finansielle instrumenter, optage lån til betalinger til indehavere af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer og andre værdipapirer og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra realkreditpantebreve tilhørende den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted.

kravene i konkurslovens § 96, men før fordringerne i konkurslovens § 97.«

2. § 32, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

»Med det beskikkede tilsyns samtykke kan realkreditinstitutter indgå aftaler om finansielle instrumenter, optage lån til betalingerne i 1. pkt. og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra realkreditpantebreve, der ligger til sikkerhed for obligationer, tilhørende den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted. Til dækning af indfrielse af obligationer, der udløber, kan det beskikkede tilsyn endvidere udstede refinansieringsobligationer i den pågældende serie.«

3. § 32, stk. 2, 3. pkt., affattes således:

»Kurator kan indgå aftaler om finansielle instrumenter, optage lån til betalingerne i 1. pkt. og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra realkreditpantebreve, der ligger til sikkerhed for obligationer, tilhørende den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted. Til dækning af indfrielse af obligationer, der udløber, kan kurator endvidere udstede refinansieringsobligationer til erstatning af udløbne obligationer i den pågældende serie.«

4. I § 32 indsættes som *stk. 3-5*:

»*Stk. 3.* Refinansieringsobligationer får tilsvarende sikkerhed som de realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller eventuelle refinansieringsobligationer, som refinansieringsobligationerne erstatter, jf. §§ 27, 27 a og 27 b.

Stk. 4. Det beskikkede tilsyn eller kurator må ikke udstede refinansieringsobligationer, hvis der ikke

efter udstedelsen kan forventes at være tilstrækkeligt med midler til betaling af krav fra kreditorerne i serien eller grupperne med seriereservefonden.

Stk. 5. Optager det beskikkede tilsyn eller kurator lån bortset fra refinansieringsobligationer til brug for at opfylde sine betalingsforpligtigelser i henhold til krav fra indehavere af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer eller refinansieringsobligationer udstedt i serier eller grupper af serier med seriereservefond, kan det beskikkede tilsyn eller kurator, som grundlag for låneoptagelsen, uanset stk. 1 og 2, stille sikkerhed i den førstkommende terminsindbetaling fra låntagerne på realkreditpan-
tebrevene.«

5. Efter § 32 indsættes:

»§ 32 a. Der kan ikke ske overførsel af midler mellem serier med seriereservefond og realkreditinstituttet i øvrigt efter anmeldelse af betalingsstandsning eller afsigelse af konkursdekret.«

6. § 33 affattes således:

§ 33. Der kan ikke ske overførsel af midler mellem serier med seriereservefond og realkreditinstituttet i øvrigt efter anmeldelse af betalingsstandsning eller afsigelse af konkursdekret.

»§ 33. Kurator eller realkreditinstituttet kan med det beskikkede tilsyns samtykke indgå aftale om samlet overdragelse af en serie eller grupper af serier med seriereservefond til et andet realkreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, og som har tilladelse til at udstede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.

Stk. 2. Overdragelse af en serie eller grupper af serier med seriereservefond forudsætter, at økonomi- og erhvervsministeren meddeler tilladelse her-
til. Ansøgning om overdragelse skal ledsages af aftalegrundlaget mellem realkreditinstituttet, der er i betalingsstandsning eller under konkursbehandling og det selskab, der ønsker at erhverve serien eller serierne med seriereservefond. Udover selve aftalegrundlaget skal økonomi- og erhvervsministeren foretage en vurdering af selskabet, der skal overtage serien eller grupper af serier med seriereservefond, herunder særligt hvorvidt selskabet overholder den finansielle regulering.

Stk. 3. Medmindre økonomi- og erhvervsministeren på det foreliggende grundlag finder, at overdragelsen ikke bør godkendes, skal Finanstilsynet offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i landsdækkende dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til de berørte obligationsejere til inden en frist, fastsat af Finanstilsynet, der ikke må være kortere end 1 måned, skriftligt at meddele Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen.

Stk. 4. Efter udløbet af den i stk. 3 nævnte frist træffer økonomi- og erhvervsministeren under hensyntagen til de fremsatte indsigelser beslutning om, hvorvidt serien eller grupper af serier med seriereservefond kan overdrages i overensstemmelse med det fremsatte forslag.

Stk. 5. Overdragelsen kan ikke påberåbes af indehavere af obligationer, som er udstedt af det afgivende realkreditinstitut, som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser. Overdragelsen fratager endvidere ikke de overdragede låntageres ret til at foretage hel eller delvis indfrielse af realkreditlån i overensstemmelse med de særlige indfrielsesvilkår, der gælder for lånet.«

§ 33, stk. 1 ---

Stk. 2. Hvis realkreditinstituttet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 1, 1. pkt., mister alle obligationer udstedt i den pågældende serie med seriereservefond betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Obligationer, der mister betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer, kan betegnes realkreditobligationer, hvis de opfylder lovgivningens krav til realkreditobligationer.

Stk. 3. Hvis obligationerne efterfølgende på ny opfylder kravene til særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, kan Finanstilsynet tillade, at obligationerne på ny betegnes særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

Stk. 4. Sikkerhed stillet i henhold til stk. 1 kan ikke omstødes efter konkurslovens § 70 eller § 72. Omstødelse kan dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis sikkerhedsstillelsen konkret ikke fremstod som ordinær.

7. § 33 d, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Hvis realkreditinstituttet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 1, 1. pkt., mister alle obligationer udstedt i den pågældende serie med seriereservefond betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Obligationer, der mister betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, kan betegnes realkreditobligationer, hvis de på tidspunktet for tilbud om lån opfylder lovgivningens krav til realkreditobligationer.

Stk. 3. Finanstilsynet kan dispensere fra stk. 2, 2. pkt., uanset at obligationerne ikke opfylder lovgivningens krav til realkreditobligationer. Serier med seriereservefonde, der overgår til betegnelsen realkreditobligationer efter 1. pkt., skal holdes adskilt fra øvrige midler i realkreditinstituttet. Allerede stillet supplerende sikkerhed, jf. stk. 1, 1. pkt., tilhører den serie med seriereservefond, som er blevet reklassificeret i medfør af stk. 2.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

§ 33 e. Realkreditinstitutter, der har fået tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan optage lån til brug for at opfylde krav om at stille supplerende sikkerhed.

§ 33 f. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om

- 1) værdiansættelse af de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og den løbende opgørelse af aktivernes værdi i forhold til de særligt dækkede realkreditobligationer eller de særligt dækkede obligationer og
- 2) værdiansættelse af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

§ 2 i, stk. 1 ---

Stk. 2. Hvis instituttet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 1, 1. pkt., mister alle obligationer udstedt i det pågældende kapitalcenter betegnelsen særligt dækkede obligationer.

Stk. 3. Hvis obligationerne efterfølgende på ny opfylder kravene til særligt dækkede obligationer, kan Finanstilsynet tillade, at obligationerne på ny betegnes særligt dækkede obligationer.

Stk. 4. Sikkerhed stillet i henhold til stk. 1 kan ikke omstødes efter § 70 eller § 72 i konkursloven. Omstødelse kan dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis sikkerhedsstillelsen konkret ikke fremstod som ordinær.

8. I § 33 e, stk. 1, indsættes efter »særligt dækkede obligationer«: »eller særligt dækkede realkreditobligationer«.

9. § 33 f affattes således:

»§ 33 f. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om

- 1) værdiansættelse af de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og den løbende opgørelse af aktivernes værdi i forhold til de særligt dækkede realkreditobligationer eller de særligt dækkede obligationer,
- 2) værdiansættelse af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, og
- 3) indberetning af supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.«

§ 3

I lov om et skibsfinansieringsinstitut, jf. lovbeholdning nr. 1376 af 10. december 2007, som ændret ved § 12 i lov nr. 516 af 12. juni 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 2 i, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Hvis instituttet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 1, 1. pkt., mister alle obligationer udstedt i det pågældende kapitalcenter betegnelsen særligt dækkede obligationer. Obligationer, der mister betegnelsen særligt dækkede obligationer, kan betegnes skibskreditobligationer, hvis de på tidspunktet for tilbud om lån opfylder lovgivningens krav til skibskreditobligationer.

Stk. 3. Finanstilsynet kan dispensere fra stk. 2, 2. pkt., uanset obligationerne ikke opfylder lovgivningens krav til skibskreditobligationer. Kapitalcentre, der overgår til betegnelsen skibskreditobligationer efter 1. pkt., skal holdes adskilt fra øvrige midler i instituttet. Allerede stillet supplerende sikkerhed jf. stk. 1, 1. pkt., tilhører det kapitalcenter, som er blevet reklassificeret i medfør af stk. 2.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

§ 5, stk. 1-4, nr. 1-4

- 5) under hvilke betingelser der kan ydes byggelån til ny- eller ombygning af skibe, jf. § 152 c, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, og
- 6) begrænsning af risici i forbindelse med obligati-
onsudstedelse, herunder renterisici, valutarisici og
optionsrisici.

§ 9. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen kan ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, hvis den pågældende

- 1) er pålagt strafansvar eller er dømt for overtrædelse af straffeloven eller lov om værdipapirhandel m.v. og denne overtrædelse indebærer risiko for, at hvervet eller stillingen ikke varetages på betryggende vis,
- 2) har anmeldt betalingsstandsning, indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, er i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord eller
- 3) har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold.

2. § 5, stk. 4, nr. 5 og 6 ophæves, og i stedet indsættes:

- »5) under hvilke betingelser der kan ydes byggelån til ny- eller ombygning af skibe, jf. § 152 c, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed,
- 6) begrænsning af risici i forbindelse med obligati-
onsudstedelse, herunder renterisici, valutarisici og
optionsrisici, og
- 7) indberetning af supplerende sikkerhed for særligt dækkede obligationer.«

§ 4

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 795 af 20. august 2009, som ændret ved § 9 i lov nr. 516 af 12. juni 2009 og § 2 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 9 affattes således:

»§ 9. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed omfattet af § 7, stk. 1, meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2

Stk. 4. Den eller de personer, der faktisk leder en allerede godkendt operatør af et reguleret markeds forretninger i overensstemmelse med reglerne i direktiv om markeder for finansielle instrumenter (MiFID-direktivet), anses for at opfylde kravene i stk. 1 i forbindelse med ansøgning om tilladelse til at drive et reguleret marked.

§ 10, stk. 1-4 ---

Stk. 5. Finanstilsynet kan forlænge afbrydelsen af vurderingsperioden som nævnt i stk. 4 med op til ti arbejdsdage, såfremt

1) den påtænkte erhverver er hjemmehørende eller omfattet af lovgivning uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, eller

§ 28 a, stk. 1-4, nr. 1-3 ---

4) Juridiske personer, såfremt

a) en fysisk person omfattet af stk. 2 eller af nr. 1-3 har det ledelsesmæssige ansvar i den juridiske person,

b) fysiske personer omfattet af stk. 2 eller af nr. 1-3 alene eller tilsammen udøver en indflydelse som nævnt i § 31, stk. 1, nr. 1-5, over den juridiske person,

c) den juridiske person er etableret med henblik på at tilgodese økonomiske interesser hos en fysisk person omfattet af stk. 2 eller af nr. 1-3 eller

d) den juridiske person i øvrigt har økonomiske interesser, der er væsentligt sammenfaldende med de økonomiske interesser hos en fysisk person omfattet af stk. 2 eller af nr. 1-3.

§ 31, stk. 1-2 ---

Stk. 3. Bestemmende indflydelse foreligger desuden, når en erhverver, der ikke ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i et selskab, har

1) beføjelse til at udpege eller afsætte flertallet af medlemmerne i bestyrelsen eller tilsvarende ledelsesorgan og denne bestyrelse eller dette organ besidder den bestemmende indflydelse over selskabet,

2) beføjelse til at styre de økonomiske og driftsmæssige forhold i et selskab i henhold til en vedtægt eller aftale,

i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.

Stk. 4. Den eller de personer, der faktisk leder en allerede godkendt operatør af et reguleret markeds forretninger i overensstemmelse med reglerne i direktiv om markeder for finansielle instrumenter (MiFID-direktivet), anses for at opfylde kravene i stk. 1 i forbindelse med ansøgning om tilladelse til at drive et reguleret marked.«

2. I § 10, stk. 5, nr. 1, ændres »lovgivning« til: »lovgivningen i et land«.

3. I § 28 a, stk. 4, nr. 4, litra b, ændres »stk. 1, nr. 1-5« til: »stk. 2 og 3«.

4. § 31, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Bestemmende indflydelse foreligger desuden, når en erhverver, der ikke ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i et selskab, har

1) råderet over mere end halvdelen af stemmerettighederne i kraft af en aftale med andre investorer,

2) beføjelse til at styre de finansielle og driftsmæssige forhold i et selskab i henhold til en vedtægt eller aftale,

3) beføjelse til at udpege eller afsætte flertallet af medlemmerne i det øverste ledelsesorgan, og dette

- 3) råderet over mere end halvdelen af stemmerettighederne i kraft af en aftale med andre investorer eller
- 4) besiddelse over mere end en tredjedel af stemmerettighederne i selskabet samt det faktiske flertal af stemmerne på generalforsamlingen eller i et andet ledelsesorgan og derved besidder den reelle faktiske bestemmende indflydelse over selskabet.

§ 84 f. Når et aktieselskab omfattes af § 7, stk. 1, eller andre omfattes af denne lov er erklæret konkurs og staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for forløbet op til konkursen. Redegørelsen skal blandt andet beskrive Finanstilsynets rolle under dette forløb.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre den i stk. 1 nævnte redegørelse. I forbindelse med offentliggørelsen finder § 84 a ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde det pågældende selskab, eller andre omfattet af denne lov.

§ 93. Overtrædelse af § 8, stk. 1, § 8 a, stk. 2, § 10, stk. 1, §§ 10 b og 10 c, § 11, § 12 a, § 12 b, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 3-6 og 10, § 12 c, § 12 d, stk. 1, § 14, stk. 1, 1. pkt., § 15, stk. 3, § 16, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, § 18, § 18 a, stk. 1 og 2, § 18 b, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. og 3. pkt., § 19, § 20, stk. 4, 2. pkt., stk. 5 og stk. 6, 1. pkt., § 21, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., § 23, stk. 1 og 3, § 24, stk. 1, § 25, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 27, stk. 1, stk. 2, 1. og 2. pkt., og stk. 7 og 8, § 27 a, stk. 1-3, § 27 b, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 28, § 28 a, stk. 1, stk. 3, 4. pkt., stk. 5, 1. pkt., og stk. 7, § 28 b, stk. 1, § 29, stk. 1 og 2, § 31, stk. 1, § 32, stk. 1-3, § 33, stk. 2 og 4, § 33 a, stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., § 33 b, stk. 1 og 2, § 37, stk. 1-5, stk. 6, 1. pkt., stk. 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9, § 40, § 41, stk. 1, 2. pkt., § 42, stk. 1 og stk. 2, 2. og 3. pkt., § 42 a, § 42 b, stk. 1, § 42 c, § 42 d, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 42 e, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt.,

organ besidder den bestemmende indflydelse over selskabet, eller

4) besiddelse over mere end en tredjedel af stemmerettighederne i selskabet samt det faktiske flertal af stemmerne på generalforsamlingen eller et tilsvarende organ, og derved besidder den faktiske bestemmende indflydelse over selskabet.«

5 § 84 f affattes således:

»**§ 84 f.** I tilfælde hvor et aktieselskab omfattes af § 7, stk. 1, eller andre tilsynsbelagt virksomheder omfattes af denne lov er gået konkurs eller størstedelen af selskabets drift er ophørt eller overdraget, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis staten i forbindelse med eller i en kortere periode forud for dette har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for selskabet, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af selskabet.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre redegørelsen i stk. 1. I forbindelse med offentliggørelsen finder § 354 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde det pågældende selskab.

Stk. 3. Redegørelsen efter stk. 1 skal beskrive Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen m.v.«

6 I § 93, stk. 1, indsættes efter »§ 8 a, stk. 2,«: »§ 9, stk. 3,«.

§ 44, stk. 1 og 3, § 45, stk. 1, § 46, stk. 1, § 51, § 52, stk. 1, 2. pkt., § 60, stk. 1, 2. pkt., § 75, stk. 2, 2. pkt., og § 76, stk. 2, straffes med bøde. På samme måde straffes grov eller gentagen overtrædelse af § 23, stk. 6, § 52, stk. 1, 1. pkt., og § 60, stk. 1, 1. pkt., samt godkendte udenlandske clearingcentre, der groft eller gentagne gange overtræder vilkår fastsat i godkendelser meddelt efter § 8 a, stk. 3 eller 4.

§ 5, stk. 1 ---

Stk. 2. Kapitel 5, §§ 55, 62, 64-66, 68, 73, 74 og 85 samt kapitel 10 kan fraviges ved aftale mellem udbyderen og brugere af betalingstjenester, der ikke er forbrugere. Parterne kan endvidere aftale en anden indsigelsesfrist end nævnt i § 63.

§ 18. Et medlem af bestyrelsen og direktionen i et betalingsinstitut og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen og direktionen og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed kan ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i et betalingsinstitut eller ledelsesansvarlig for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, hvis

- 1) den pågældende er pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning og denne overtrædelse indebærer risiko for, at hvervet eller stillingen ikke varetages på betryggende vis,
- 2) den pågældende har anmeldt betalingsstandsning eller indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering eller er i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord,

§ 5

I lov nr. 385 af 25. maj 2009 om betalingstjenester, som ændret ved § 4 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, *stk. 2*, ændres »§§ 55,« til: »§ 55, § 57, *stk. 3*, og §§«.

2. § 18 affattes således:

»**§ 18.** Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et betalingsinstitut, og hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen, og hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført

3) den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab eller

4) den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de forhold, der er angivet i stk. 2.

§ 86. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og de regler, der er udstedt i medfør heraf, jf. dog §§ 97 og 98.

§ 86, stk. 2

Stk. 2. Det Finansielle Virksomhedsråd indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som rådet er tillagt i medfør af § 345, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, for så vidt angår tilsynet med bestemmelserne i kapitel 2-4, og med den kompetence, som rådet er tillagt i medfør af § 345, stk. 2, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, for så vidt angår tilsynet med bestemmelserne i kapitel 5-8.

§ 345, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse, når Det Finansielle Virksomhedsråd behandler sager efter kapitel 5-8. For sager vedrørende tilsynet med bestemmelserne i kapitel 2-4 finder § 345, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed tilsvarende anvendelse. § 345, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse på sager omfattet af denne lov.

§ 89. Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse eller ændring af forhold, der er i strid med denne lovs bestemmelser.

eller påføre den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab.

4) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et betalingsinstitut, og hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

3. I § 86, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Tilsvarende gælder for artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.«

4. I § 86, *stk. 2*, indsættes to steder efter »kapitel 5-8«: »samt artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

5. I § 89 indsættes efter »bestemmelser«: »samt artikel 3, stk. 1 og 2, artikel 4, stk. 1, 3 og 4 og artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

6. Efter § 89 indsættes:

»§ 89 a. Finanstilsynet kan påbyde et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at afsætte en direktør i instituttet eller virksomheden inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis denne efter § 18, stk. 2, ikke kan bestride stillingen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis vedkommende efter § 18, stk. 2, ikke kan bestride hvervet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 18, stk. 2, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i et betalingsinstitut eller en virksomhed med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 4. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 18, stk. 2, nr. 2, 3 eller 4, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 5. Påbud meddelt i henhold til stk. 1-3 kan af betalingsinstituttet eller virksomheden med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester og af den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer inden 4 uger sagen for domstolene. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 6. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2 og stk. 3, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning

om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 7. Har betalingsinstituttet eller virksomheden med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 90. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 90, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2 og 3.«

7. I § 94, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

§ 94. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i denne lov bortset fra kapitel 2-4.

§ 98. Konkurrencestyrelsen fører tilsyn med overholdelsen af §§ 40 og 77-81 og kan i den forbindelse udstede de fornødne påbud, herunder påbud om, 1) at vilkår for adgang til betalingssystemer for udbydere af betalingstjenester skal ændres, 2) at angivne priser og avancer ikke må overskrides, og 3) at der ved beregningen af priser og avancer skal anvendes bestemte kalkulationsregler.

Stk. 2. Konkurrencestyrelsen kan kræve alle oplysninger, herunder regnskaber, regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for styrelsens virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold er omfattet af §§ 40 og 77-81.

§ 107, stk. 1 ---

Stk. 2. Overtrædelse af § 18, stk. 3, § 21, stk. 2, nr. 1 og 2, § 23, stk. 1, § 24, 3. pkt., § 25, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 26, § 27, 1. pkt., § 28, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 30, stk. 1, § 31, stk. 1, stk. 3, 2. pkt., og stk. 4, § 32, stk. 1, stk. 3, 2. pkt., og stk. 4, § 40, stk. 1, § 42, stk. 1, § 43, § 44, stk. 1 og 2, §§ 45-47, § 48,

»1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på sager vedrørende artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.«

8. I § 98, stk. 1 og 2, indsættes efter »77-81«: »samt artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

9. I § 107, stk. 2, ændres »§ 105« til: »§ 105 samt artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7 samt artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001«.

stk. 1, § 49, § 51, stk. 3, § 52, stk. 1, § 53, stk. 1 og 3, § 54, stk. 1, §§ 55 og 56, § 60, stk. 2, § 72, stk. 1, § 78, stk. 2, § 80, stk. 2 og 4-7, §§ 81-83, § 85, stk. 2-4, og § 105 straffes med bøde.

Stk. 3. Undlader en udbyder at efterkomme påbud udstedt efter § 89, § 97, stk. 3, 1. pkt., eller § 98, stk. 1, 2. pkt., eller at meddele oplysninger efter § 87, stk. 1, § 97, stk. 2, eller § 98, stk. 2, straffes vedkommende med bøde.

Bilag 2, metode C

Metode C

Beregningsgrundlag: Instituttets nettoindtægter.

Betalingsinstituttets basiskapital skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k , som er defineret i punkt 2:

- a) 10 pct. af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. euro plus
- b) 8 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. euro indtil 5 mio. euro plus
- c) 6 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. euro indtil 25 mio. euro plus
- d) 3 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. euro indtil 50 mio. euro plus
- e) 1,5 pct. af den pågældende del af den relevante indikator over 50 mio. euro.

Den relevante indikator udgøres af summen af nettoindtægter, modtagne provisioner og gebyrer og andre driftsindtægter. Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn.

Foreligger der ikke reviderede tal, anvendes som grundlag for beregningen de nettoindtægter, der fremgår af virksomhedens estimater for det kommende år.

10. I § 107, stk. 3, indsættes efter »§ 89,«: »§ 89 a, stk. 2, og stk. 3, 2. pkt.,«

11. Bilag 2, Metode C, affattes således:

»Metode C

Beregningsgrundlag: Instituttets nettoindtægter.

Betalingsinstituttets basiskapital skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor, som er defineret i punkt 2:

- a) 10 pct. af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. euro plus
- b) 8 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. euro indtil 5 mio. euro plus
- c) 6 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. euro indtil 25 mio. euro plus
- d) 3 pct. af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. euro indtil 50 mio. euro plus
- e) 1,5 pct. af den pågældende del af den relevante indikator over 50 mio. euro.

Den relevante indikator udgøres af summen af renteindtægter, renteudgifter, modtagne provisioner og gebyrer samt andre driftsindtægter. Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn. Indtægter fra henholdsvis ekstraordinære og usædvanlige poster medregnes ikke. Udgifter til outsourcing af tjenester, der leveres af tredjepart, kan medregnes, hvis disse udgifter er opkrævet af en virksomhed med hjemsted i et land inden for Den Europæiske union eller i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Den relevante indikator beregnes over det foregående år. Har betalingsinstituttet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, anvendes som grundlag for beregningen de nettoindtægter, der fremgår af instituttets estimater for det kommende år.

Basiskapitalen skal dog mindst udgøre et beløb, der beregnes i overensstemmelse med denne meto-

de, hvor den relevante indikator udgør 80 pct. af gennemsnittet for de forudgående to år, hvis instituttet har gennemført 2 års drift eller mere, og for de foregående tre år, hvis selskabet har gennemført 3 års drift eller mere.«

§ 6

I lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 807 af 21. august 2009, som ændret ved § 10 i lov nr. 516 af 12. juni 2009 og § 5 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

§ 21 a. § 92 i selskabsloven om afholdelse af elektronisk generalforsamling finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse på investeringsforeninger og specialforeninger.

§ 26, stk. 1-5 ---

Stk. 6. Bestyrelsen skal sørge for en forsvarlig organisation af foreningens virksomhed, der skal udøves i overensstemmelse med loven og foreningens vedtægter. Bestyrelsen skal tage stilling til, om foreningens formueforhold til enhver tid er forsvarlige i forhold til foreningens drift. Bestyrelsen skal påse, at bogføring og formueforvaltning kontrolleres på en efter foreningens forhold tilfredsstillende måde.

Stk. 7. Bestyrelsen skal ved en forretningsorden træffe nærmere bestemmelse om udøvelsen af sit hverv.

Stk. 8. Bestyrelsen skal udfærdige skriftlige retningslinjer for foreningens væsentligste aktivitetsområder, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelse og direktion fastlægges.

§ 31. Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en forening skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen og direktionen kan ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i en forening, hvis

1) den pågældende er pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning og denne overtrædelse skønnes at indebære

1. I § 21 a ændres »§ 92« til: »§ 77«.

2. § 26, stk. 6-8, ophæves.

3. § 31 affattes således:

»§ 31. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forening skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende forening.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen må ikke:

1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtræ-

risiko for, at hvervet eller stillingen ikke varetages på betryggende vis,

2) den pågældende har anmeldt betalingsstandsning eller indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, er i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord,

3) den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, den pågældende ejer, har påført foreningen tab eller risiko for tab, eller

4) den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold.

§ 36 ---

delsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.

2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.

3) På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre foreningen tab eller risiko for tab.

4) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en forening meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 både i forbindelse med deres indtræden i foreningens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

4. Efter § 36 indsættes:

»§ 36 a. Bestyrelsen skal sørge for en forsvarlig organisation af foreningens virksomhed, der skal være i overensstemmelse med loven og foreningens vedtægter. Bestyrelsen skal tage stilling til, om foreningens formueforhold til enhver tid er forsvarlige i forhold til foreningens drift. Bestyrelsen skal påse, at bogføring og formueforvaltning kontrolleres på en måde, der efter foreningens forhold er tilfredsstillende.

Stk. 2. Bestyrelsen skal ved en forretningsorden fastsætte nærmere bestemmelser om udførelsen af sit hverv.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om forretningsordenens indhold.

§ 36 b. Bestyrelsen skal

1) fastlægge den overordnede politik for foreningens virksomhed,

2) fastlægge foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers risikoprofil og udmøntne den investeringspolitik, der er fastlagt i vedtægterne,

3) identificere og kvantificere foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers væsentlige risici, samt

4) identificere og forholde sig til interessekonflikter mellem foreningen og andre foreninger, mellem afdelinger og andelsklasser samt mellem foreningen og dens aftalepartnere.

Stk. 2. På grundlag af lovens og vedtægternes rammer samt den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen give direktionen skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktionen må påføre foreningen eller afdelingerne og eventuelle andelsklasser,

2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,

3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktionen kan foretage som led i sin stilling, samt

4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktionen skal rapportere til bestyrelsen om foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i loven og i retningslinjerne for direktionen og om overholdelsen af de grænser, der er fastsat i loven vedrørende de risici, som foreningen må påtage sig og i vedtægterne.

Stk. 3. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om foreningens vedtægter og foreningens eller afdelingernes og eventuelle andelsklassers risikoprofil samt retningslinjerne for direktionen er forsvarlige i forhold til foreningens organisation og ressourcer, investeringernes likviditet og kompleksitet samt de markedsforhold, som foreningen er underlagt.

Stk. 4. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i overensstemmelse med foreningens vedtægter og den for foreningen eller afdelingerne og eventuelle andelsklasser fastlagte risikoprofil samt retningslinjerne for direktionen. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for en forening i medfør af stk. 1-4.«

5. § 37, stk. 1-3, affattes således:

§ 37. En forening skal have

- 1) effektive former for virksomhedsstyring,
- 2) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 3) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 4) skriftlige forretningsgange på alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 5) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, foreningen er eller kan blive udsat for,
- 6) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og anvende disse hensigtsmæssigt,
- 7) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 8) fyldestgørende interne kontrolprocedurer og
- 9) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. En forening skal opbygge og organisere sin virksomhed på en sådan måde, at risikoen for interessekonflikter mellem afdelingerne begrænses mest muligt. Ledes foreningen sammen med andre foreninger, skal interessekonflikterne mellem disse begrænses mest muligt.

Stk. 3. Finanstilsynet udsteder vejledninger om de i stk. 1 nævnte områder.

§ 110 m. § 3, § 9 a, stk. 1, 2, 4-6, § 10, stk. 1, §§ 20-25, § 26, stk. 1, 6, 7 og 8, §§ 28-32, §§ 36-42, kapitel 8 og 9, § 55, § 56, stk. 1 og stk. 2, 1. og 2. pkt., §§ 57-65, § 67, stk. 4, §§ 71-73, § 86 a, stk. 1-3 og 5, §§ 123 a, 123 b og 124-129 og kapitel 19 og 20 finder tilsvarende anvendelse for registrerede professionelle foreninger.

§ 122 a. Når en forening eller afdeling er erklæret konkurs og staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for forløbet op til konkursen. Redegørelsen skal blandt andet beskrive Finanstilsynets rolle under dette forløb.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre den i stk. 1 nævnte redegørelse. I forbindelse med offentliggø-

»En forening skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som foreningen er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. En forening skal opbygge og organisere sin virksomhed på en sådan måde, at risikoen for interessekonflikter begrænses mest muligt.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, en forening skal foretage for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1, nr. 1-8.«

6. I § 110 m, stk. 1, ændres »§ 26, stk. 1, 6, 7 og 8,« til: »§ 26, stk. 1,« og efter »§ 67, stk. 4, §§« indsættes: »68 og«.

7. § 122 a affattes således:

»§ 122 a. I tilfælde hvor en forening eller afdeling er gået konkurs eller størstedelen af en forenings eller afdelingens drift er ophørt eller overdraget, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis staten i forbindelse med eller i en kortere periode forud for dette har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for en foreningen eller af-

relsen finder § 123 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører medlemsforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde den pågældende forening eller afdeling.

§ 132. Overtrædelse af bestemmelserne i § 4, stk. 1, 4-6 og 8, § 5, stk. 1, 4-6 og 8, § 6, stk. 1, § 9 a, stk. 3-5, §§ 17, 19 og 24, § 26, stk. 1 og 6-8, § 27, § 28, stk. 1 og 3, §§ 29 og 30, § 31, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, § 36, §§ 39-42, § 43, stk. 1, §§ 44 og 45, § 48, stk. 1, 2 og 6, § 49, § 55, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 56, stk. 1, § 57, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1. pkt., §§ 58 og 59, § 60, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 61-63, § 64, 1. pkt., § 65, 1. pkt., § 66, § 67, stk. 1 og 2, § 70, stk. 1, 1. pkt., § 71, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 4, § 72, § 74, stk. 1, 3 og 4, § 77, stk. 1, § 77 a, § 86 a, stk. 2 og 4, §§ 87 og 88, § 89, stk. 1 og 2, § 90, § 91, stk. 1 og 2, §§ 92-94, § 95, stk. 1, 4 og 5, §§ 96-98, §§ 100-104, § 105, stk. 2, § 106, § 107, stk. 1 og 2, § 108, stk. 2, § 109, stk. 2, stk. 3, 2. pkt., stk. 4, stk. 5, 2. pkt., og stk. 7, § 109 a, 2. pkt., § 110, stk. 2, § 110 a, stk. 1, 3, 4 og 5, § 110 b, stk. 1 og 5, § 110 c, § 110 e, stk. 1-3, § 110 f, stk. 1 og 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, § 110 g, stk. 2 og 3, § 110 h, stk. 1 og 3, § 110 k, § 111, stk. 6 og 7, § 112, stk. 2, § 114, stk. 2 og 3, § 114 a, stk. 1, 4, 5 og 7, § 114 b, 1. pkt., § 114 d, stk. 1-4, § 114 e, stk. 1 og 2, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4, og § 115, stk. 2-4 og 7, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Overtrædelse af bestemmelserne i §§ 12, 14 og 15, § 16, stk. 1, 2. pkt., § 25, § 33, 1. pkt., § 34, § 35, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 4 og 6, § 37, stk. 1, nr. 1-9, og § 50 straffes med bøde.

delingen, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af foreningen eller afdelingen.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre redegørelsen i stk. 1. I forbindelse med offentliggørelsen finder § 354 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde den pågældende forening eller afdeling.

Stk. 3. Redegørelsen efter stk. 1 skal beskrive Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen m.v.«

8. I § 132, stk. 1, ændres »§ 26, stk. 1 og 6-8« til: »§ 26, stk. 1«, og efter »§ 36« indsættes: », § 36 a, stk. 1 og 2, og § 36 b, stk. 1-4«.

§ 7

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 930 af 18. september 2008, som ændret ved § 9 i lov nr. 392 af 25. maj 2009, foretages følgende ændringer:

§ 8. Medlemmer af ansøgers bestyrelse og direktion skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i virksomheden.

Stk. 2. Den af §§ 5-7 omfattede personkreds kan ikke bestride hvervet eller stillingen i en forsikringsmæglervirksomhed, hvis

- 1) den pågældende er pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning og denne overtrædelse indebærer risiko for, at hvervet eller stillingen ikke varetages på betryggende vis,
- 2) den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering eller er i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord, eller
- 3) den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Den af stk. 2 omfattede personkreds har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 1 og 2 nævnte forhold.

§ 54. Overtrædelse af bestemmelserne i § 4, § 11, stk. 1 og 2, § 13, § 14, § 14 a, stk. 1, 5. pkt., stk. 2 og stk. 4, 2. pkt., § 15, § 17, § 18, § 20, stk. 1-3, § 21, stk. 1 og 2, § 27, stk. 2 og 5, § 28, stk. 1, 2 og 4, § 29, stk. 2, 1. pkt., § 33, § 34, § 36, § 37, stk. 1, 2, 4 og 5, § 40 og § 41 straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Med bøde straffes

- 1) den, som ikke efterkommer et påbud efter § 22 a, stk. 1 og 2,
- 2) en forsikringsmæglervirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 44, stk. 3,
- 3) et forsikringsselskab eller en filial, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 44, stk. 4.

1. § 8 affattes således:

»**§ 8.** Et medlem af bestyrelsen eller direktionen skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Personer omfattet af §§ 5-7 må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om personer omfattet af §§ 5-7 udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Personer omfattet af §§ 5-7 meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres indtræden i virksomheden, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

2. I § 54, stk. 1, indsættes efter »§ 4,«: »§ 8, stk. 3,«.

§ 14. Selskabslovens §§ 21-24 finder med de nødvendige tilpasninger tilsvarende anvendelse på pensionskasser. Hvis der afholdes konstituerende generalforsamling, indkaldes de stemmeberettigede ifølge vedtægtsudkastet.

§ 21 a. En pensionskasse skal have

- 1) effektive former for virksomhedsstyring,
- 2) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 3) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 4) skriftlige forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder,
- 5) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, pensionskassen er eller kan blive udsat for,
- 6) de ressourcer, der er nødvendige for den rette udøvelse af dens virksomhed, og skal anvende disse hensigtsmæssigt,
- 7) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 8) fyldestgørende interne kontrolprocedurer og
- 9) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet kan udstede vejledninger om de i stk. 1 nævnte områder.

§ 23 a. Bestyrelsesmedlemmer og direktører skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i virksomheden.

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lov-bekendtgørelse nr. 1561 af 19. december 2007, som ændret ved § 3 i lov nr. 515 af 17. juni 2008, § 4 i lov nr. 517 af 17. juni 2008, § 5 i lov nr. 133 af 24. februar 2009, § 10 i lov nr. 392 af 25. maj 2009, § 11 i lov nr. 516 af 12. juni 2009 og § 6 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 14, stk. 1, ændres »§§ 21-24« til: »§§ 24-27«.

2. § 21 a affattes således:

»§ 21 a. En pensionskasse skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som pensionskassen er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og pensionskassen skal anvende disse hensigtsmæssigt,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger en pensionskasse skal foretage for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1, nr. 1-8.«

3. § 23 a affattes således:

»§ 23 a. Bestyrelsesmedlemmer eller direktører skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i pensionskassen.

Stk. 2. Kravet i stk. 1 kan fraviges, hvis pensionskassen dokumenterer at have ansat en rådgiver med tilstrækkelige faglige kvalifikationer og erfaringer.

Stk. 3. Bestyrelsesmedlemmer og direktører kan ikke bestride hvervet eller stillingen i en firmapensionskasse, hvis

- 1) den pågældende er pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning og denne overtrædelse indebærer risiko for, at hvervet eller stillingen ikke varetages på betryggende vis,
- 2) den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkurs eller har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller
- 3) den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 4. Den af stk. 3 omfattede personkreds har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 3 nævnte forhold.

§ 24 ---

Stk. 2. Kravet i stk. 1 kan fraviges, hvis pensionskassen dokumenterer at have ansat en rådgiver med tilstrækkelige faglige kvalifikationer og erfaringer.

Stk. 3. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 4. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en pensionskasse meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 3 i forbindelse med deres indtræden i pensionskassens ledelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

4. Efter § 24 indsættes:

»§ 24 a. Bestyrelsen for en pensionskasse skal

- 1) fastlægge, hvilke hovedtyper af aktiviteter pensionskassen skal udføre,
- 2) identificere og kvantificere pensionskassens væsentlige risici og fastlægge dens risikoprofil, herunder fastsætte, hvilke og hvor store risici pensionskassen må påtage sig, samt
- 3) fastlægge politikker for hvorledes virksomheden skal styre hver af pensionskassens væsentlige aktiviteter samt de risici, der er knyttet hertil under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Stk. 2. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen give direktøren skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktøren må påføre pensionskassen,

- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktøren kan foretage som led i sin stilling, samt
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktøren skal rapportere til bestyrelsen om pensionskassens risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktøren og om overholdelsen af de grænser, der er fastsat i lovgivningen vedrørende de risici, som pensionskassen må påtage sig.

Stk. 3. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om pensionskassens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktøren er forsvarlige i forhold til pensionskassens aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som pensionskassens aktiviteter drives under.

Stk. 4. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktøren varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for direktøren. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for en pensionskasse i medfør af stk. 1-4.«

§ 27, stk. 1-2---

Stk. 3. Bestyrelsen kan ved en forretningsorden træffe nærmere bestemmelser om udførelsen af sit hverv.

§ 57, stk. 1-4 ---

Stk. 5. I øvrigt finder lovens regler om regnskabsaflæggelse, revision, generalforsamlinger og om indsendelse af årsrapport til Finanstilsynet samt §§ 123 og 124 i lov om aktieselskaber tilsvarende anvendelse i pensionskasser under likvidation. Finanstilsynet kan dispensere fra bestemmelserne.

§ 66 d. Når en pensionskasse er erklæret konkurs og staten har ydet garanti eller stillet midler til rå-

5. I § 27, *stk. 3*, ændres »kan« til: »skal«.

6. I § 27 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om forretningsordenens indhold.«

7. I § 57, *stk. 5*, ændres »§§ 123 og 124 i lov om aktieselskaber« til: »§§ 221, 223 og 224 i selskabsloven«.

8. § 66 d affattes således:

»§ 66 d. I tilfælde hvor en pensionskasse er gået konkurs, størstedelen af pensionskassens drift er

dighed, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for forløbet op til konkursen. Redegørelsen skal blandt andet beskrive Finanstilsynets rolle under dette forløb.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre den i stk. 1 nævnte redegørelse. I forbindelse med offentliggørelsen finder § 66 a ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører medlemsforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde den pågældende pensionskasse.

§ 71. Overtrædelse af bestemmelserne i § 1, stk. 1, § 4, § 9 a, § 10, stk. 1, § 15, § 16, stk. 1, § 20, § 21 a, stk. 1, § 23 a, stk. 4, jf. stk. 3, nr. 1 og 2, § 24, § 26, § 29, § 32, stk. 1, 2. pkt., § 37, stk. 1, 1. pkt., § 38, stk. 1, § 39, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1. pkt., § 40, § 41, § 42, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., § 43, § 44, § 44 a, stk. 1 og 3, § 44 b, 1. pkt., § 44 c, 1. pkt., § 44 d, § 44 e, stk. 1 og 3, § 45, § 45 a, § 46, § 46 a, § 49, stk. 4, 1. pkt., og stk. 6, § 54, stk. 1 og 2, § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, § 57 a, 1. og 3. pkt., og § 58, stk. 1, 2. pkt., straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Endvidere straffes overtrædelse af de i § 52, stk. 1, nævnte bestemmelser, i det omfang en sådan overtrædelse kan straffes efter § 373 i lov om finansiel virksomhed.

§ 1, stk. 1, nr. 1-8 ---

9) Udenlandske virksomheders filialer her i landet, der udøver virksomhed efter nr. 1-8, 11 og 12.

§ 32. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen påser, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr.

ophørt eller overdraget, eller hvor pensionskassens bestand af pensionstilsagn er taget under administration, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis staten i forbindelse med eller i en kortere periode forud for dette har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for pensionskassen, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af pensionskassen.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre redegørelsen i stk. 1. I forbindelse med offentliggørelsen finder § 354 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde den pågældende pensionskasse.

Stk. 3. Redegørelsen efter stk. 1 skal beskrive Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen m.v.«

9. I § 71, *stk. 1*, indsættes efter »§ 24,«: »§ 24 a, stk. 1-4,« og efter »§ 26,« indsættes: »§ 27, stk. 3,«.

§ 9

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 806 af 6. august 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, *stk. 1, nr. 9*, ændres »nr. 1-8, 11 og 12« til: »nr. 1-8 og 10-12«.

2. I § 32, *stk. 1*, indsættes efter »overholder denne lov«: »,«.

11 og 15-18, overholder denne lov, de regler, der er udstedt i medfør heraf, og forordninger udstedt af Europa-Parlamentets og Rådet indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen påser endvidere, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 11, overholder Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oplysninger, der skal medsendes om betalinger ved pengeoverførsler.

Stk. 5. De i stk. 1 nævnte virksomheder og personer skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige til brug for tilsynet med overholdelsen af denne lov, de regler, der er udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oplysninger, der skal medsendes om betalinger ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder og organer.

§ 39. Bestemmelserne i § 31, stk. 2 og 3, gælder ikke for virksomheder og personer, der udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 11 og 18, på tidspunktet for lovens ikrafttræden.

§ 23, stk. 1-5 ---

Stk. 6. Bestyrelsen ansætter direktøren og andet ledende personale og fastsætter skriftlige retningslinjer for virksomhedens væsentligste aktivitetsområder, herunder også den løbende anbringelse af fondsmidler. Generelle forskrifter og vejledninger, der udsendes til medlemmerne og deres arbejdsgivere, skal godkendes af bestyrelsen.

Stk. 7. Bestyrelsen skal ved en forretningsorden træffe nærmere bestemmelser om udførelsen af sit hverv.

3. I § 34, *stk. 5*, indsættes efter »overholdelsen af denne lov«: »,«.

4. § 39 ophæves.

§ 10

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 942 af 2. oktober 2009, som ændret ved § 1 i lov nr. 117 af 17. februar 2009 og § 1 i lov nr. 1263 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 23, *stk. 6*, ophæves.

Stk. 7 bliver herefter *stk. 6*.

2. I § 23 indsættes som *stk. 7-12*:

»*Stk. 7.* Bestyrelsen skal

- 1) identificere og kvantificere de væsentlige risici og fastlægge en risikoprofil, herunder fastsætte hvilke og hvor store risici Arbejdsmarkedets Tillægspension må påtage sig, samt
- 2) fastlægge politikker for hvorledes Arbejdsmarkedets Tillægspension skal styre hver af Arbejdsmarkedets Tillægspensions væsentlige aktiviteter samt de risici, der er knyttet hertil under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Stk. 8. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen give direktøren skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktøren må påføre Arbejdsmarkedets Tillægspension,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktøren kan foretage som led i sin stilling, samt
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktøren skal rapportere til bestyrelsen om Arbejdsmarkedets Tillægspensions risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktøren og om overholdelse af de grænser, der er fastsat i lovgivningen vedrørende de risici, som Arbejdsmarkedets Tillægspension må påtage sig.

Stk. 9. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktøren er forsvarlige i forhold til Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som aktiviteterne drives under.

Stk. 10. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktøren varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for direktøren. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 11. Bestyrelsen ansætter direktøren og andet ledende personale. Generelle forskrifter og vejledninger, der udsendes til medlemmerne og deres arbejdsgivere, skal godkendes af bestyrelsen.

Stk. 12. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for Ar-

bejdsmarkedets Tillægspension i medfør af stk. 7-10.«

3. § 23 a affattes således:

§ 23 a. Et medlem af bestyrelsen og direktøren i Arbejdsmarkedets Tillægspension skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen og direktøren kan ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i Arbejdsmarkedets Tillægspension, såfremt

- 1) den pågældende er pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension eller den finansielle lovgivning og denne overtrædelse indebærer risiko for, at hvervet eller stillingen ikke varetages på betryggende vis,
- 2) den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering, er i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord,
- 3) den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført Arbejdsmarkedets Tillægspension tab eller risiko for tab eller
- 4) den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen og direktøren har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold.

§ 23 b. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal have

- 1) effektive former for virksomhedsstyring,
- 2) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,

»**§ 23 a.** Et medlem af bestyrelsen eller direktøren i Arbejdsmarkedets Tillægspension skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af denne lov, straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre Arbejdsmarkedets Tillægspension tab eller risiko for tab.
- 4) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktøren meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres tiltrædelse, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

4. § 23 b affattes således:

»**§ 23 b.** Arbejdsmarkedets Tillægspension skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,

- 3) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 4) skriftlige forretningsgange på alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 5) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, virksomheden er eller kan blive udsat for,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

§ 27. Finanstilsynet påser overholdelsen af § 23, stk. 6, §§ 23 b, 23 c og 24 a, § 24 b, stk. 3-9, §§ 24 c og 24 d samt kapitlerne 6, 7 a og 8.

§ 27, stk. 2 ---

Stk. 3. Finanstilsynet kan give Arbejdsmarkedets Tillægspension påbud om inden for en fastsat frist at foretage de foranstaltninger, som Finanstilsynet skønner nødvendige med henblik på at sikre overholdelsen af de i stk. 1 nævnte kapitler og bestemmelser i denne lov.

§ 32 a. Overtrædelse af § 23, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, § 25 l og § 25 r straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Overtrædelse af bestemmelserne i § 23 b, stk. 1, nr. 1-8, §§ 24 b og 24 c, § 24 d, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 7 og 8, § 25 a, stk. 1, 1. pkt., § 25 c, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., §§ 25 d og 25 e, § 25 f, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 25 g, 25 h, 25 i og 25 j, § 25 k, 1. pkt., § 25 o, og § 25 p, stk. 2 og 5, straffes med bøde. Med bøde straffes Arbejdsmarkedets Tillægspension, hvis Arbejdsmarkedets Tillægspension ik-

- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som Arbejdsmarkedets Tillægspension er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af Arbejdsmarkedets Tillægspensions aktiviteter efter denne lov, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om de foranstaltninger, Arbejdsmarkedets Tillægspension skal foretage for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1, nr. 1-8.«

5. I § 27, *stk. 1*, ændres »§ 23, stk. 6« til: »§ 23, stk. 7-10« og »§§ 23 b,« ændres til: »§ 23 b, stk. 1, §§«.

6. I § 27, *stk. 3*, indsættes efter »bestemmelser i denne lov«: »bortset fra § 23 b, stk. 1, nr. 5. Hvis Finanstilsynet finder, at kravet i § 23 b, stk. 1, nr. 5, ikke er overholdt, indberetter Finanstilsynet, efter høring af Arbejdsmarkedets Tillægspension, dette til beskæftigelsesministeren«.

7. I § 32 a, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »Overtrædelse af bestemmelserne i«: »§ 23, stk. 7-10,«.

ke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 27, stk. 3, 4 og 5.

§ 11

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1156 af 3. oktober 2007, som ænd- ret ved § 8 i lov nr. 515 af 17. juni 2008, § 8 i lov nr. 517 af 17. juni 2008, § 12 i lov nr. 392 af 25. maj 2009 og § 2 i lov nr. 1263 af 16. december 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 4 a affattes således:

§ 4 a. Et medlem af bestyrelsen og direktøren i Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal have fyldestgø- rende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen og direktøren kan ikke bestride hvervet eller stillingen som henholds- vis bestyrelsesmedlem og direktør i Lønmodtager- nes Dyrtidsfond, såfremt

- 1) den pågældende er pålagt strafansvar for over- trædelse af straffeloven, lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond eller den finansielle lovgivning og den- ne overtrædelse indebærer risiko for, at hvervet eller stillingen ikke varetages på betryggende vis,
- 2) den pågældende har anmeldt betalingsstands- ning, indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering eller er i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord,
- 3) den pågældendes økonomiske situation eller sel- skaber, den pågældende ejer, eller hvori den pågæl- dende deltager i driften, har påført Lønmodtagernes Dyrtidsfond tab eller risiko for tab eller
- 4) den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen og direktøren har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold.

»§ 4 a. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren i Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal have fyldest- gørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i fonden.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af denne lov, straffeloven, den finan- sielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkom- mende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssa- nering eller være i betalingsstandsning, under kon- kursbehandling, gældssanering, eller tvangsakkord.
- 3) På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre Lønmodtagernes Dyrtidsfond tab eller risiko for tab.
- 4) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil vare- tage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at op- retholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktøren meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres tiltræden, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

§ 4 b. Bestyrelsen for Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal for fondens væsentligste aktivitetsområder udfærdige skriftlige retningslinjer, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelsen og direktøren fastlægges.

2. § 4 b affattes således:

»**§ 4 b.** Bestyrelsen for Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal

1) identificere og kvantificere fondens væsentlige risici og fastlægge fondens risikoprofil, herunder fastsætte hvilke og hvor store risici, fonden må påtage sig, samt

2) fastlægge politikker for hvorledes Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal styre hver af fondens væsentlige aktiviteter samt de risici, der er knyttet hertil under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Stk. 2. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen give direktøren skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktøren må påføre fonden,

2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,

3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner, direktøren kan foretage som led i sin stilling, samt

4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktøren skal rapportere til bestyrelsen om fondens risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktøren og om overholdelse af de grænser, der er fastsat i lovgivningen, vedrørende de risici, som Lønmodtagernes Dyrtidsfond må påtage sig.

Stk. 3. Bestyrelsen skal løbende tage stilling til, om fondens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktøren er forsvarlige i forhold til fondens aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som fondens aktiviteter drives under.

Stk. 4. Bestyrelsen skal løbende vurdere, om direktøren varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker samt retningslinjerne for direktøren. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen i Lønmodtagernes Dyrtidsfond i medfør af stk. 1-4.«

3. § 4 c affattes således:

§ 4 c. Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal have

- 1) effektive former for virksomhedsstyring,
- 2) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 3) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 4) skriftlige forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder,
- 5) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, virksomheden er eller kan blive udsat for,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

§ 10, stk. 1-2 ---

Stk. 3. Finanstilsynet kan give Lønmodtagernes Dyrtidsfond påbud om inden for en fastsat frist at foretage de foranstaltninger, som Finanstilsynet skønner nødvendige med henblik på at sikre overholdelsen af de i stk. 1 nævnte kapitler og bestemmelser i denne lov.

§ 14 a. Overtrædelse af § 4 a, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, og §§ 8 k og 9 b straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Overtrædelse af bestemmelserne i § 4 c, stk. 1, nr. 1-4, §§ 5 a og 5 b, § 5 c, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 7 og 8, § 8, stk. 1, 1. pkt., § 8 b, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1. pkt., §§ 8 c og 8 d, § 8 e, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 8 f, 8 g, 8 h og 8 i, § 8 j, 1. pkt., § 8 n, og § 9, stk. 2 og 5, straffes med bøde. Med bøde straffes Lønmodtagernes Dyrtidsfond, hvis Lønmodtagernes Dyrtidsfond ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 10, stk. 3. Med bøde straffes

»§ 4 c. Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal have

- effektive former for virksomhedsstyring, herunder
- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling,
 - 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
 - 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
 - 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som fonden er eller kan blive udsat for,
 - 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af fondens aktiviteter, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
 - 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
 - 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
 - 8) betryggende kontrol og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren nærmere regler om de foranstaltninger, Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal foretage for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1, nr. 1-8.«

4. I § 10, stk. 3, indsættes efter »bestemmelser i denne lov«: »bortset fra § 4 c, stk. 1, nr. 5. Hvis Finanstilsynet finder, at kravet i § 4 c, stk. 1, nr. 5, ikke er overholdt, indberetter Finanstilsynet, efter høring af Lønmodtagernes Dyrtidsfond, dette til beskæftigelsesministeren«.

5. I § 14 a, stk. 1, 2. pkt., ændres: »§ 4 c, stk. 1, nr. 1-4« til: »§ 4 b, stk. 1-4, § 4 c, stk. 1«.

endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 10, stk. 4 og 5.

§ 12

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 848 af 7. september 2009, som ændret ved § 3 i lov nr. 1272 af 16. december 2009, foretages følgende ændring:

1. § 62 affattes således:

»§ 62. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren i Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktøren må ikke:

- 1) Være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af denne lov, straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Have anmeldt betalingsstandsning, have indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering eller være i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord.
- 3) På grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring tab eller risiko for tab.
- 4) Have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen udviser eller har udvist en uforsvarlig adfærd, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktøren meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres tiltræden, samt hvis forholdene efterfølgende ændres.«

§ 13

§ 62. Et medlem af bestyrelsen og direktøren i Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen og direktøren kan ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring, såfremt

- 1) den pågældende er pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, lov om arbejdsskadesikring eller den finansielle lovgivning og denne overtrædelse indebærer risiko for, at hvervet eller stillingen ikke varetages på betryggende vis,
- 2) den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, indgivet begæring om tvangsakkord, konkurs eller gældssanering eller er i betalingsstandsning, under konkursbehandling, gældssanering eller tvangsakkord,
- 3) den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring tab eller risiko for tab, eller
- 4) den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen og direktøren har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold.

§ 2. Denne lov finder ikke anvendelse på pengeoverførsler inden for Færøerne eller mellem Færøerne og Danmark i forbindelse med køb af varer og tjenesteydelser, hvis

- 1) beløbet ikke overstiger 1.000 euro,
- 2) modtagerens betalingsformidler er omfattet af lovgivningen om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme og
- 3) modtagerens betalingsformidler ved hjælp af et entydigt referencenummer gennem modtageren kan spore pengeoverførsler fra den juridiske eller fysiske person, som modtageren har indgået en aftale med om levering af varer eller tjenesteydelser.

§ 3, stk. 1 ---

Stk. 2. Undtagelsen efter stk. 1 er betinget af, at organisationen lader sig registrere hos Finanstilsynet og dokumenterer, at kravet om regnskabsaflægelse og ekstern revision eller offentligt tilsyn er opfyldt. Organisationen skal desuden give oplysning om de fysiske personer, der udgør organisationens øverste ledelse eller i øvrigt udøver kontrol over selskabet. Ændringer i de forhold, der er nævnt i 1. og 2. pkt., skal indberettes til Finanstilsynet.

§ 4, nr. 1-3 ---

4) til offentlige myndigheder til betaling af skatter, bøder eller andre afgifter på Færøerne og i Danmark, eller

§ 4, nr. 5

I lov nr. 467 af 17. juni 2008 for Færøerne om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 ændres »inden for Færøerne eller mellem Færøerne og Danmark« til: »inden for Færøerne«.

2. I § 2 indsættes som stk. 2:

»*Stk. 2.* Undtagelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland.«

3. I § 3, *stk. 1, nr. 2*, ændres »inden for Færøerne eller mellem Færøerne og Danmark« til: »inden for Færøerne«.

4. I § 3 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Undtagelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på pengeoverførsler mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

5. I § 4, *nr. 4*, ændres »på Færøerne og i Danmark, eller« til: »på Færøerne,«.

6. I § 4 indsættes efter nr. 4 som nyt nummer:

5) hvis betaler og modtager er betalingsformidlere, der handler for egen regning.

§ 6. Ved hvidvask skal i denne lov forstås

1) uberettiget at modtage eller skaffe sig eller andre del i økonomisk udbytte, der er opnået ved en strafbar lovovertrædelse,

2) uberettiget at skjule, opbevare, transportere, hjælpe til afhændelse eller på anden måde efterfølgende virke til at sikre det økonomiske udbytte fra en strafbar lovovertrædelse eller

3) forsøg på eller medvirken til sådanne dispositioner.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 omfatter også dispositioner foretaget af den, der har begået den strafbare lovovertrædelse, som udbyttet hidrører fra.

Overskriften til § 10

Pengeoverførsler inden for Færøerne samt mellem Færøerne og Danmark

§ 10. § 9, stk. 1, gælder ikke, når både betalers og modtagers betalingsformidler befinder sig på Færøerne eller i Danmark og pengeoverførslen ledsages af betalerens kontonummer eller en entydig identifikator, der gør det muligt at spore transaktionen tilbage til betaleren.

§ 10, stk. 2

Stk. 2. Hvis modtagers betalingsformidler anmoder herom, skal betalers betalingsformidler dog stille de fuldstændige oplysninger om betaler til rådighed for modtagers betalingsformidler, inden for 3 arbejdsdage efter at anmodningen er modtaget.

§ 11. Pengeoverførsler, hvor modtagers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne og Danmark, skal ledsages af fuldstændige oplysninger om betaleren.

§ 11, stk. 2

Stk. 2. Ved batchfiloverførsler fra en enkelt betaler, hvor modtagernes betalingsformidlere befinder

»5) til offentlige myndigheder til betaling af skatter, bøder eller andre afgifter i Danmark eller i Grønland, eller«.

Nr. 5 bliver herefter nr. 6.

7. § 6 affattes således:

»§ 6. Ved hvidvask skal i denne lov forstås hvidvask som defineret i § 4 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.«

8. Overskriften før § 10 affattes således:

»Pengeoverførsler inden for Færøerne, mellem Færøerne og Danmark og mellem Færøerne og Grønland«

9. I § 10, stk. 1, ændres »på Færøerne eller i Danmark« til: »på Færøerne«.

10. I § 10 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Undtagelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, når både betalers og modtagers betalingsformidler befinder sig på Færøerne, i Danmark eller i Grønland.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

11. I § 11, stk. 1, ændres »uden for Færøerne og Danmark« til: »uden for Færøerne«.

12. I § 11, stk. 2, ændres »uden for Færøerne og Danmark« til: »uden for Færøerne«.

sig uden for Færøerne og Danmark, finder stk. 1 ikke anvendelse på de enkelte overførsler, der er samlet heri, hvis batchfilen indeholder disse oplysninger og de enkelte overførsler indeholder betalers kontonummer eller en entydig identifikator.

§ 12. Modtagers betalingsformidler er forpligtet til at konstatere, om felterne vedrørende oplysninger om betaler i det meddelelses- eller betalings- og afviklingssystem, der anvendes til en pengeoverførsel, er udfyldt med karakterer eller input, der er tilladt efter reglerne i det pågældende system. Modtagers betalingsformidler skal have effektive procedurer til at konstatere, hvorvidt der mangler følgende oplysninger om betaler:

- 1) Ved pengeoverførsler, hvor betalers betalingsformidler befinder sig på Færøerne eller i Danmark, de oplysninger, der kræves efter § 10.
- 2) Ved pengeoverførsler, hvor betalers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne og Danmark, de fuldstændige oplysninger om betaler efter § 8 eller, hvis det er relevant, de oplysninger, der kræves efter § 17.
- 3) Ved batchfiloverførsler, hvor betalers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne og Danmark, de fuldstændige oplysninger om betaler efter § 8, dog kun i batchfiloverførslen og ikke de enkelte overførsler, der er samlet heri.

§ 17. Stk. 2-5 finder anvendelse, når betalers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne og Danmark og mellembetalingsformidleren befinder sig på Færøerne.

13. I § 11 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Befinder modtagers betalingsformidler sig i Danmark eller i Grønland gælder samme regler, som hvis betalingsformidleren befandt sig på Færøerne.«

14. § 12 affattes således:

»**§ 12.** Modtagers betalingsformidler er forpligtet til at konstatere, om felterne vedrørende oplysninger om betaler i det meddelelses- eller betalings- og afviklingssystem, der anvendes til en pengeoverførsel, er udfyldt med karakterer eller input, der er tilladt efter reglerne i det pågældende system. Modtagers betalingsformidler skal have effektive procedurer til at konstatere, hvorvidt der mangler følgende oplysninger om betaler:

- 1) Ved pengeoverførsler, hvor betalers betalingsformidler befinder sig på Færøerne, de oplysninger, der kræves efter § 10.
- 2) Ved pengeoverførsler, hvor betalers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne, de fuldstændige oplysninger om betaler efter § 8 eller, hvis det er relevant, de oplysninger, der kræves efter § 17.
- 3) Ved batchfiloverførsler, hvor betalers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne, de fuldstændige oplysninger om betaler efter § 8, dog kun i batchfiloverførslen og ikke de enkelte overførsler, der er samlet heri.
- 4) Uanset nr. 2 og 3 ved pengeoverførsler og batchfiloverførsler, hvor betalers betalingsformidler befinder sig i Danmark eller i Grønland, alene de oplysninger, der kræves efter § 10.«

15. § 17, *stk. 1*, affattes således:

»Stk. 3-6 finder anvendelse, når betalers betalingsformidler befinder sig uden for Færøerne og mellembetalingsformidleren befinder sig på Færøerne.«

16. I § 17 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

Stk. 2. Mellembetalingsformidleren kan anvende et betalingssystem med tekniske begrænsninger til at sende pengeoverførsler til modtagers betalingsformidler, uanset at de tekniske begrænsninger ikke gør det muligt, at oplysningerne om betaler kan følge med en pengeoverførsel, medmindre mellembetalingsformidleren ved modtagelsen af en pengeoverførsel bliver bekendt med, at de oplysninger om betaler, der kræves efter denne lov, mangler eller er ufuldstændige.

Stk. 3. Bliver mellembetalingsformidleren ved modtagelsen af en pengeoverførsel bekendt med, at de oplysninger om betaler, der kræves efter denne lov, mangler eller er ufuldstændige, må mellembetalingsformidleren kun anvende et betalingssystem med tekniske begrænsninger, hvis det er muligt at underrette modtagers betalingsformidler om, at oplysningerne om betaler er mangelfulde eller ufuldstændige. Underretningen skal ske ved brug af et betalings- eller meddelelsessystem, som gør det muligt at formidle denne oplysning, eller ved brug af en anden procedure, der er accepteret eller aftalt mellem de to betalingsformidlere.

Stk. 4. Hvis mellembetalingsformidleren anvender et betalingssystem med tekniske begrænsninger, skal mellembetalingsformidleren efter anmodning fra modtagers betalingsformidler inden for tre arbejdsdage efter modtagelsen af anmodningen stille alle modtagne oplysninger om betaler til rådighed for modtagers betalingsformidler, uanset om disse oplysninger er fuldstændige eller ej.

Stk. 5. I de tilfælde, der er nævnt i stk. 2 og 3, skal mellembetalingsformidleren i 5 år opbevare registre, der indeholder alle modtagne oplysninger.

§ 20. Forsætlig eller groft uagtsom overtrædelse af § 9, stk. 1, 2, 4 og 6, § 10, stk. 2, § 11, stk. 1, §§ 12, 13, 15 og 16 samt § 17, stk. 3-5, straffes med bøde. Under særlig skærpende omstændigheder kan straffen stige til fængsel i indtil 6 måneder.

§ 21. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.

»*Stk. 2.* Stk. 3-6 finder dog ikke anvendelse, når betalers betalingsformidler befinder sig i Danmark eller i Grønland og mellembetalingsformidleren befinder sig på Færøerne.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

17. I § 17, *stk. 5*, der bliver *stk. 6*, ændres »*stk. 2* og *3*« til: »*stk. 3* og *4*«.

18. I § 20, *stk. 1*, ændres »§ 10, *stk. 2*,« til: »§ 10, *stk. 3*,« og »§ 17, *stk. 3-5*,« til: »§ 17, *stk. 4-6*,«.

19. § 21 affattes således:

»**§ 21.** Loven træder i kraft den 15. juni 2010, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2, stk. 2, § 3, stk. 2, § 4, nr. 5, § 10, stk. 2, § 11, stk. 3, § 12, nr. 4, og § 17, stk. 2.«

§ 14

I lov nr. 516 af 12. juni 2009 om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love, som ændret ved § 3 i lov nr. 1273 af 16. december 2009 og § 15 i lov nr. 1278 af 16. december 2009, foretages følgende ændring:

1. § 8, nr. 10, 31 og 43, og § 11, nr. 20, ophæves.

§ 8, nr. 1-9 ---

10. I § 7, stk. 6, og § 11, stk. 4, ændres »Aktieselskabslovens § 153, stk. 2-6,« til: »Selskabsloven § 27, stk. 2, §§ 28-30 og § 347«.

§ 8, nr. 11-30 ---

31. I § 112 ændres »aktieselskabslovens § 4« til: »§§ 25 og 26 i selskabsloven«.

§ 8, nr. 32-42 ---

43. § 204, stk. 9, der bliver stk. 10, affattes således: »Stk. 10. Fusionsplaner, spaltlingsplaner og vurderingsmændenes erklæring efter §§ 242 og 243 i selskabsloven skal for forsikringsselskaber senest 4 uger efter underskrivelsen sendes til Finanstilsynet, som offentliggør modtagelsen af fusionsplanen, spaltlingsplanen og vurderingsmændenes erklæring.«

§ 11, nr. 1-19 ---

20. I § 57, stk. 5, ændres »§§ 123 og 124 i lov om aktieselskaber« til: »§§ 222, 224 og 225 i selskabsloven«.

§ 15

I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 794 af 20. august 2009, som ændret ved § 1 i lov nr. 338 af 1. maj 2009 og § 8 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, foretages følgende ændring:

1. § 9, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Fonden dækker fuldt ud indskud af købesum for fast ejendom, der indtil 9 måneder fra indsættelsen er deponeret i henhold til forudgående købsaftale, og indskud af provenu af lån med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer,

§ 9, stk. 1-2 ---

Stk. 3. Fonden dækker fuldt ud indskud af købesum for fast ejendom, der indtil 9 måneder fra indsættelsen er deponeret i henhold til forudgående købsaftale, og indskud af provenu af realkreditlån i forbindelse med belåning af fast ejendom indtil 9

måneder fra indsættelsen af beløbet, ved nybyggeri dog indtil 2 år. Fondens dækning sker dog med fradrag af forpligtelser, der har relation til realkreditlånesagen eller ejendomshandelen, og eventuelle forpligtelser, der ikke er modregnet over for det pågældende institut i henhold til stk. 1. Det er en forudsætning, at den faste ejendom har været anvendt hovedsagelig ikkeerhvervsmæssigt eller er bestemt til hovedsagelig ikkeerhvervsmæssig anvendelse af køberen eller sælgeren af ejendommen henholdsvis den, der har optaget realkreditlånet.

særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer indtil 9 måneder fra indsættelsen af beløbet, ved nybyggeri dog indtil 2 år. Fondens dækning sker dog med fradrag af forpligtelser, der har relation til lånesagen eller ejendomshandelen, og eventuelle forpligtelser, der ikke er modregnet over for det pågældende institut i henhold til stk. 1. Det er en forudsætning, at den faste ejendom har været anvendt hovedsageligt ikkeerhvervsmæssigt eller er bestemt til hovedsageligt ikkeerhvervsmæssig anvendelse af køberen eller sælgeren af ejendommen henholdsvis den, der har optaget lånet med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.«

§ 16

I lov nr. 116 af 7. april 1936 om Danmarks Nationalbank, som ændret ved § 1 i lov nr. 166 af 13. april 1938, § 44 i lov nr. 88 af 15. marts 1939, § 1 i lov nr. 67 af 15. marts 1967 samt § 90 i lov nr. 174 af 30. april 1969, foretages følgende ændring:

1. Efter § 14 indsættes:

»§ 14 a. Banken indsamler, bearbejder og offentliggør statistiske oplysninger inden for dens kompetenceområde og kan anvende disse oplysninger, når det er nødvendigt for udførelsen af dens opgaver, jf. § 1.

Stk. 2. Banken kan anmode følgende juridiske og fysiske personer om, inden for en frist at meddele de nærmere angivne oplysninger, som vedkommende er i besiddelse af, og som er nødvendige for Bankens udførelse af de i stk. 1 nævnte opgaver:

- 1) Juridiske og fysiske personer, som har hjemsted i Danmark, og som udøver finansiel virksomhed i henhold til lov om finansiel virksomhed eller anden finansiel lovgivning.
- 2) Juridiske og fysiske personer med hjemsted i Danmark, som har økonomisk mellemværender med udlandet.
- 3) Juridiske og fysiske personer med hjemsted i Danmark, som har udstedt eller ejer værdipapirer, eller forestår handel med eller clearing og afvikling af finansielle produkter.

§ 14 ---

4) Filialer eller lignende mv. i Danmark, der ikke betragtes som juridiske eller fysiske personer, men som i øvrigt lever op til definitionerne i nr. 1-3.

Stk. 3. Med bøde straffes de personer m.v., som er nævnt i stk. 2, der undlader rettidigt at meddele de oplysninger, Banken anmoder om, eller som forsætligt eller ved grov uagtsomhed afgiver urigtige oplysninger. Der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5.

Stk. 4. Banken kan videregive fortrolige statistiske oplysninger i det omfang og med den detaljeringsgrad, det er nødvendigt for udførelsen af pågældendes opgaver til følgende:

- 1) Det Europæiske System af Centralbanker.
- 2) European Systemic Risk Board.

Stk. 5. Oplysninger, der kan videregives efter stk. 4, er oplysninger på individniveau, der gør det muligt direkte eller indirekte at identificere de i stk. 2 nævnte personer mv.«

§ 17

I lov om Danmarks Statistik, jf. lovbekendtgørelse nr. 599 af 22. juni 2000, som ændret ved § 81 i lov nr. 431 af 6. juni 2005, § 155 i lov nr. 1336 af 19. december 2008 og § 1 i lov nr. 1272 af 16. december 2009, foretages følgende ændring:

1. § 3, *stk. 3*, ophæves.

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 3-6.

§ 18

I varemærkeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 90 af 28. januar 2009, foretages følgende ændring:

1. § 42, *stk. 1*, affattes således:

»Med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt krænker en varemærkeret, der er stiftet

§ 3, stk. 1-2 --

Stk. 3. Styrelsen kan efter aftale med Danmarks Nationalbank i nærmere bestemt omfang overlade til Danmarks Nationalbank at indsamle, bearbejde og offentliggøre statistiske oplysninger inden for det finansielle område. Ligeledes kan styrelsen pålægge de finansielle virksomheder at afgive de i § 8, stk. 1, nr. 3 anførte oplysninger til Danmarks Nationalbank efter dennes anmodning.

§ 42. Med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt krænker en varemærkeret, der er stiftet ved registrering eller brug.

ved registrering, ved brug eller i henhold til Rådets forordning om EF-varemærker.«

§ 19

I designloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 89 af 28. januar 2009, foretages følgende ændring:

1. § 36, *stk. 1*, affattes således:

§ 36. Med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt gør indgreb i en designret (designindgreb).

»Med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt gør indgreb i en designret (designindgreb). Dette gælder også indgreb i designrettigheder, som er stiftet i henhold til Rådets forordning om EF-design.«

§ 20

I patentloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 91 af 28. januar 2009, foretages følgende ændring:

1. § 77, *stk. 1, nr. 2*, affattes således:

§ 77, *stk. 1, nr. 1* --
2) på engelsk eller oversat til engelsk samt en oversættelse af patentkravene til dansk.

»2) på engelsk eller oversat til engelsk, dog skal patentkravene alene indleveres oversat til dansk.«

Bilag 2

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/111/EF af 16. september 2009 om ændring af direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF for så vidt angår banker tilsluttet centralorganer, visse komponenter i egenkapitalen, store engagementer, tilsynsordninger og krisestyring (EØS-relevant tekst) EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank²⁾ efter høring af Regionsudvalget, efter proceduren i traktatens artikel 251³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Overensstemmelse med Det Europæiske Råds og Økofins konklusioner og de internationale initiativer, såsom G 20-mødet den 2. april 2009, udgør denne foranstaltning det første vigtige skridt hen imod en afhjælpning af de mangler, der har vist sig under finanskrisen, forud for de initiativer, som Kommissionen har meddelt, at den vil tage, og som fremgår af Kommissionens meddelelse af 4 marts 2009 med titlen »Fremdrift i den europæiske genopretning«.

(2) I artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut⁴⁾ åbnes der mulighed for, at medlemsstaterne kan indføre særlige forsigtighedsbestemmelser for kreditinstitutter, der har været varigt tilsluttet et centralorgan siden den 15. december 1977, forudsat at den nationale lovgivning indeholdt disse bestemmelser senest den 15. december 1979. Disse tidsgrænser forhindrer medlemsstater, navnlig dem, der er tiltrådt siden 1980, i at indføre og opretholde sådanne særlige forsigtighedsbestemmelser for tilsvarende tilsluttede kreditinstitutter, der er blevet oprettet på deres område. Det er derfor hensigtsmæssigt at fjerne de tidsbegrænsninger, der er fastsat i artikel 3 i dette direktiv, for at sikre lige konkurrencevilkår mellem kreditinstitutter i medlemsstaterne. Det Europæiske Banktilsynsudvalg bør udforme retningslinjer for at skabe større ensartethed i tilsynspraksis i denne forbindelse.

(3) Hybride kapitalinstrumenter spiller en vigtig rolle i kreditinstitutternes løbende kapitalforvaltning. Disse instrumenter tillader kreditinstitutterne at opnå en diversificeret kapitalstruktur og få adgang til en lang række finansielle investorer. Den 28. oktober 1998 vedtog Baselkomitéen for Banktilsyn en aftale om såvel kriterier for anerkendelse som grænser for medtagelse af visse typer hybride kapitalinstrumenter i kreditinstitutternes kerneegenkapital.

(4) Det er derfor vigtigt at fastlægge kriterier for, hvornår disse kapitalinstrumenter kan anerkendes som kreditinstitutternes kerneegenkapital, og at tilpasse bestemmelserne i direktiv 2006/48/EF til denne aftale. Ændringerne til bilag XII til direktiv 2006/48/EF er et direkte resultat af fastsættelsen af disse kriterier. Kerneegenkapital som omhandlet i artikel 57, litra a), i direktiv 2006/48/EF bør omfatte alle instrumenter, der efter national lovgivning betragtes som egenkapital, rangerer på lige fod med ordinære aktier ved likvidation og på going concern-basis fuldt ud dækker tab på lige fod med ordinære aktier. Det bør være muligt for disse instrumenter at omfatte instrumenter, der giver præferencerettigheder i forbindelse med udbyttebetaling på et ikke-kumulativt grundlag, forudsat at de er omfattet af artikel 22 i Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber⁵⁾, rangerer på lige fod med ordinære aktier ved likvidation og på going concern-basis fuldt ud dækker tab på lige fod med ordinære aktier. Kerneegenkapital som omhandlet i artikel 57, litra a), i direktiv 2006/48/EF bør ligeledes omfatte ethvert andet instrument i henhold til et kreditinstituts lovbestemte betingelser under hensyntagen til den specifikke oprettelse af gensidige sammenslutninger, andelselskaber og tilsvarende institutioner, som anses for at være sidestillet med ordinære aktier, hvad angår

kvaliteten af deres kapital, navnlig med hensyn til tabsdækning. Instrumenter, der ikke rangerer på lige fod med ordinære aktier ved likvidation, eller som ikke på going concern-basis dækker tab på lige fod med ordinære aktier, bør være omfattet af kategorien hybridinstrumenter, jf. artikel 57, litra ca), i direktiv 2006/48/EF.

(5) For at undgå forstyrrelse af markedet og for at sikre kontinuitet i egenkapitalens generelle niveau er det hensigtsmæssigt at indføre specifikke overgangsordninger for den nye ordning om kapitalinstrumenter. Når opsvinget er blevet en realitet, bør kvaliteten af kerneegenkapital forbedres yderligere. I den forbindelse forelægger Kommissionen en rapport for Parlamentet og Rådet sammen med relevante forslag senest den 31. december 2011.

(6) For at styrke Fællesskabets rammer for krisestyring er det vigtigt, at de kompetente myndigheder effektivt samordner deres indsats med andre kompetente myndigheder og, hvor det er hensigtsmæssigt, med centralbankerne, bl.a. med henblik på at reducere de systemiske risici. For at styrke effektiviteten af forsigtighedstilsynet med en bankkoncern på et konsolideret grundlag bør tilsynsaktiviteterne koordineres mere effektivt. Derfor bør der oprettes kollegier af tilsynsførende. Oprettelsen af kollegier af tilsynsførende bør ikke berøre de kompetente myndigheders rettigheder og ansvar i henhold til direktiv 2006/48/EF. Deres oprettelse bør bidrage til et instrument for større samarbejde, hvorved de kompetente myndigheder når til enighed om centrale tilsynsopgaver. Kollegierne af tilsynsførende bør lette gennemførelsen af løbende tilsyn og håndteringen af nødsituationer. Den konsoliderende tilsynsmyndighed bør i samarbejde med de øvrige medlemmer af kollegiet have mulighed for at beslutte at afholde møder eller aktiviteter, som ikke er af generel interesse, og afpasse tilstedeværelsen herefter.

(7) De kompetente myndigheders mandater bør på passende vis omfatte fællesskabsdimensionen. De kompetente myndigheder bør derfor behørigt overveje den virkning, som deres beslutninger vil få på stabiliteten af det finansielle system i alle andre berørte medlemsstater. Afhængigt af den nationale lovgivning bør dette princip opfattes som et bredt mål for fremme af finansiell stabilitet i hele Den Europæiske Union og bør ikke juridisk forpligte de kompetente myndigheder til at nå et bestemt resultat.

(8) De kompetente myndigheder skal kunne deltage i kollegier oprettet med henblik på tilsyn med kreditinstitutter, hvis moderinstitut er beliggende i et tredjeland. Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS) skal, hvor det er nødvendigt, fastsætte retningslinjer og henstillinger for at forbedre konvergenen mellem tilsynspraksis i henhold til direktiv 2006/48/EF. Med henblik på at undgå de uoverensstemmelser og den regularbitrage, der kan opstå, hvis de forskellige kollegier ikke følger samme fremgangsmåde og bestemmelser, og hvis medlemsstaterne foretager nationale skøn, bør CEBS udarbejde retningslinjer for fastsættelsen af procedurer og bestemmelser vedrørende kollegier.

(9) Artikel 129, stk. 3, i direktiv 2006/48/EF, bør ikke ændre ved ansvarsfordelingen mellem de kompetente tilsynsmyndigheder på et konsolideret, delkonsolideret og individuelt grundlag.

(10) Informationsunderskud mellem de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtslandet kan vise sig at være skadeligt for den finansielle stabilitet i værtslandet. Den ret til information, som de tilsynsførende i værtslandet har, navnlig i forbindelse med en krise omfattende væsentlige filialer, bør derfor styrkes. Med henblik herpå bør begrebet væsentlige filialer defineres. De kompetente myndigheder bør fremsende information, der er vigtig for udøvelsen af centralbankernes og finansministeriernes opgaver i forbindelse med finansielle kriser og reducere systemiske risici.

(11) Den nuværende tilsynsordning bør videreudvikles. Kollegier af tilsynsførende er et vigtigt skridt hen imod strømlining af den Europæiske Unions tilsynssamarbejde og -konvergens.

(12) Samarbejde mellem myndigheder, der fører tilsyn med koncerner og selskaber og deres datterselskaber og filialer, ved hjælp af kollegier er en del af udviklingen hen imod yderligere tilsynsmæssig konvergens og integration. Det er af afgørende betydning, at der er tillid mellem de tilsynsførende og respekt for deres respektive ansvarsområder. I tilfælde af en konflikt mellem medlemmerne af et kollegium vedrørende disse

forskellige ansvarsområder er neutral og uafhængig rådgivning, mægling og konfliktløsningsmekanismer på fællesskabsplan af afgørende betydning.

(13) Krisen på de internationale finansmarkeder har vist, at det er hensigtsmæssigt at undersøge behovet for reform af den regulerings- og tilsynsmodel, som anvendes i den Europæiske Unions finansielle sektor.

(14) Kommissionen bekendtgjorde i sin meddelelse af 29. oktober 2008 med titlen »Overvindelse af den finansielle krise: et europæisk handlingsgrundlag«, at den havde oprettet en ekspertgruppe under ledelse af Jacques de Larosière (Larosièregruppen) med henblik på etablering af europæiske finansinstitutioner for at sikre en sund tilsynsmæssig praksis, velfungerende markeder og stærkere europæisk samarbejde om overvågning af den finansielle stabilitet, varslingsmekanismer og krisestyring, herunder håndtering af grænseoverskridende og tværsektorielle risici, og for at granske samarbejdet mellem Den Europæiske Union og andre store jurisdiktioner med henblik på at sikre finansiell stabilitet på globalt plan.

(15) For at opnå den nødvendige tilsynskonvergens og det nødvendige tilsynssamarbejde i EU og fremme stabiliteten i det finansielle system er det yderst vigtigt, at Kommissionen hurtigst muligt forelægger flere omfattende reformer af regulerings- og tilsynspraksisserne i Den Europæiske Unions finansielle sektor under behørig hensyntagen til de konklusioner, der blev fremlagt af Larosièregruppen den 25. februar 2009.

(16) Kommissionen bør senest den 31. december 2009 forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport og de lovforslag, som er nødvendige for at løse de problemer, der er konstateret for så vidt angår yderligere tilsynsmæssig integration under hensyntagen til, at Den Europæiske Unions tilsynsordning inden den 31. december 2011 bør have fået en større rolle.

(17) Koncentreres et kreditinstituts engagementer i alt for høj grad på en enkelt kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, kan der opstå en uacceptabel risiko for tab. En sådan situation kan anses for at være til skade for et kreditinstituts solvens. Overvågning af og kontrol med et kreditinstituts store engagementer bør derfor indgå som et integreret led i tilsynet med instituttet.

(18) Den nuværende ordning for store engagementer stammer tilbage fra 1992. Derfor bør de eksisterende krav til store engagementer fastlagt i direktiv 2006/48/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/49/EF af 14. juni 2006 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag⁶⁾ revideres.

(19) Da kreditinstitutterne i det indre marked konkurrerer direkte med hinanden, bør de vigtigste bestemmelser for overvågningen og kontrollen af kreditinstitutternes store engagementer harmoniseres yderligere. For at nedbringe den administrative byrde på kreditinstitutterne bør antallet af valgmuligheder for medlemsstaterne med hensyn til store engagementer nedbringes.

(20) Når det afgøres, om der findes en gruppe af indbyrdes forbundne kunder og dermed engagementer, der udgør en enkelt risiko, er det vigtigt også at tage hensyn til de risici, der opstår fra en fælles kilde til væsentlig finansiering, som kreditinstituttet eller investeringsselskabet selv, dets finansielle gruppe eller dets forbundne parter stiller til rådighed.

(21) Selv om det ville være ønskeligt at basere beregningen af engagementets værdi på den værdi, der anvendes i forbindelse med minimumskravene til egenkapital, bør der vedtages regler for overvågning af store engagementer uden anvendelse af risikovægte eller grader af risiko. Derudover blev de teknikker til kreditrisikoreduktion, der blev anvendt i solvensordningen, fastlagt ud fra den antagelse, at kreditrisikoen var diversificeret godt. Med hensyn til store engagementer er kreditrisikoen ikke diversificeret godt, når der er tale om koncentrationsrisikoen i forbindelse med enkeltkunder. Virkningerne af disse teknikker bør derfor underlægges forsigtighedskontrol. I denne forbindelse er det nødvendigt at fastsætte bestemmelser for en effektiv genskabelse af kreditbeskyttelsen med hensyn til store engagementer.

(22) Da et tab fra et engagement med et kreditinstitut eller et investeringsselskab kan være lige så alvorligt som et tab fra ethvert andet engagement, bør sådanne engagementer behandles og indberettes på samme måde som alle andre engagementer. Der er dog indført en alternativ kvantitativ grænse for at mindske den

uforholdsmæssigt store virkning af en sådan fremgangsmåde på mindre institutter. Endvidere er meget kortsigtede engagementer vedrørende betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearings-, afviklings- og deponeringstjenester for kunder undtaget for at sikre, at de finansielle markeder og den tilhørende infrastruktur er velfungerende. Disse tjenester dækker f.eks. likviditetsudligning og afregning og lignende aktiviteter, der sigter mod at lette afregning. De tilknyttede engagementer omfatter engagementer, der kan være uforudsigelige, og som et kreditinstitut derfor ikke har fuld kontrol over, herunder saldi på interbankkonti, der skyldes kundebetalinger, herunder krediterede eller debiterede gebyrer og renter, og andre betalinger for kundetjenester samt sikkerhedsstillelse.

(23) Bestemmelserne vedrørende eksterne kreditvurderingsinstitutter (ECAI) i direktiv 2006/48/EF bør være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1007/2009 af 16. september 2009 om kreditvurderingsbureauer⁷⁾. Navnlig bør CEBS ændre sine retningslinjer for anerkendelse af ECAI'er for at undgå dobbeltarbejde og begrænse byrden ved den anerkendelsesproces, hvorved en ECAI registreres som kreditvurderingsbureau på fællesskabsplan.

(24) Det er vigtigt at misforholdet mellem interesserne hos selskaber, som omgrupperer lån til omsættelige værdipapirer og andre finansielle instrumenter (ordregivere eller organiserende kreditinstitutter), og hos selskaber, som investerer i disse værdipapirer eller instrumenter (investorer) fjernes. Det er også vigtigt at det organiserende eller engagementsleverende kreditinstituts interesser samstemmes med investorenes interesser. For at opnå dette tilbageholder det organiserende eller engagementsleverende kreditinstitut en væsentlig interesse i de underliggende aktiver. Det er derfor vigtigt for ordregiverne eller de organiserede kreditinstitutter, at de bibeholder eksponeringen for risikoen i forbindelse med de pågældende lån. Generelt set bør securitisationstransaktioner ikke struktureres således, at man undgår anvendelse af tilbageholdelseskravene, navnlig gennem en gebyr- eller præmieordning eller begge dele. En sådan tilbageholdelse bør gælde i alle situationer, hvor det økonomiske indhold af en securitisation ifølge definitionen i direktiv 2006/48/EF finder anvendelse, uanset hvilke retlige strukturer eller instrumenter der anvendes til at opnå dette økonomiske indhold. Navnlig når kreditrisikoen overføres ved securitisation, bør investorerne først træffe deres beslutninger efter at have udvist rettidig omhu, med henblik på hvilken de har behov for tilstrækkelige oplysninger om securitisationerne.

(25) Foranstaltningerne til håndtering af de mulige misforhold i disse strukturer skal være konsekvente og sammenhængende i alle relevante bestemmelser vedrørende den finansielle sektor. Kommissionen bør forelægge hensigtsmæssige lovgivningsforslag for at sikre denne konsekvens. Tilbageholdelseskravene må ikke bringes i anvendelse flere gange. For alle securitisationer er det tilstrækkeligt, at enten det engagementsleverende kreditinstitut, det organiserende kreditinstitut eller den oprindelige långiver er underlagt kravet. Når securitisationstransaktioner omfatter andre securitisationer, der er underliggende engagementer, bør tilbageholdelseskravet ligeledes kun finde anvendelse på den securitisation, der ligger til grund for investeringen. Erhvervede fordringer bør ikke være underlagt tilbageholdelseskravet, hvis de opstår i forbindelse med selskabsretlige aktiviteter, hvormed de overføres eller sælges med nedslag for at finansiere en sådan aktivitet. De kompetente myndigheder bør anvende risikovægten i tilfælde af manglende overholdelse af securitisationskrav vedrørende rettidig omhu og risikostyring, hvad angår ikke-uvæsentlige overtrædelser af politikker og procedurer, der er relevante for analysen af de underliggende risici.

(26) I deres erklæring om styrkelse af det finansielle system af 2. april 2009 anmodede G20-lederne Baselkomitéen for Banktilsyn og myndighederne om at tage kravene om rettidig omhu og kvantitativ tilbageholdelse ved securitisation op inden 2010. I betragtning af disse internationale udviklinger og for at reducere systemiske risici hidrørende fra securitisationsmarkeder mest muligt bør Kommissionen inden udgangen af 2009 og efter høring af CEBS beslutte, om der skal foreslå en forhøjelse af tilbageholdelseskravene, og om metoden til beregning af tilbageholdelseskravene opfylder målet om en bedre afbalancering af det organiserende eller det engagementsleverende kreditinstituts og investorenes interesser.

(27) Der bør udvises rettidig omhu for på behørig vis at kunne vurdere risici hidrørende fra securitisations-engagementer både inden for og uden for handelsbeholdningen. Endvidere bør kravene om rettidig omhu være hensigtsmæssige. De procedurer, der garanterer, at der udvises rettidig omhu, bør bidrage til at skabe større tillid mellem de engagementsleverende og organiserende kreditinstitutter og investorerne. Det er derfor ønskeligt, at de relevante informationer vedrørende de procedurer, der skal garantere rettidig omhu, offentliggøres på behørig vis.

(28) Medlemsstaterne bør sikre, at de kompetente myndigheder har tilstrækkeligt med personale og ressourcer til at varetage deres tilsynsmæssige forpligtelser i henhold til direktiv 2006/48/EF, og at de ansatte, der er involveret i tilsynet med kreditinstitutterne, i overensstemmelse med dette direktiv er i besiddelse af den nødvendige viden og erfaring til de tildelte opgaver.

(29) Bilag III til direktiv 2006/48/EF bør tilpasses for at tydeliggøre visse bestemmelser med henblik på at forbedre konvergensen mellem tilsynspraksis.

(30) Den seneste markedsudvikling har understreget, at likviditetsrisikostyringen er et afgørende element i kreditinstitutternes og deres filialers sundhed. De kriterier, der er fastsat i bilag V og XI til direktiv 2006/48/EF, bør styrkes for at tilpasse disse bestemmelser til det arbejde, som CEBS og Baselkomitéen om Banktilsyn har udført.

(31) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/48/EF bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁸⁾.

(32) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelser til at ændre bilag III til direktiv 2006/48/EF for at tage hensyn til udviklingen på finansmarkederne eller i regnskabsstandarder eller -krav, der tager hensyn til fællesskabslovgivningen, eller med hensyn til konvergensen af tilsynspraksis. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i direktiv 2006/48/EF, skal foranstaltningerne vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.

(33) Finanskrisen har vist, at der er behov for bedre analyse og håndtering af makroprudentielle problemer – problemer, der ligger i forbindelsen mellem den makroøkonomiske politik og reguleringen af det finansielle system. Dette omfatter et behov for at undersøge: foranstaltninger, der reducerer konjunkturbevægelserne, herunder behovet for, at kreditinstitutter i opgangstider opbygger konjunkturudlignende stødpuder, der kan udnyttes under en afmatning, der kan omfatte muligheden for at opbygge supplerende reserver, træffe »dynamiske foranstaltninger« og muligheden for at begrænse størrelsen af kapitalstødpuder i vanskelige tider og således sikre en passende tilgang til kapital i løbet af konjunkturforløbet; grundlaget for beregning af kapitalkravene i direktiv 2006/48/EF; supplerende foranstaltninger til risikobaserede krav, der kan hjælpe kreditinstitutter med at begrænse opbygningen af gearing i banksystemet.

(34) Senest 31. december 2009 bør Kommissionen derfor revidere direktiv 2006/48/EF som helhed for at tage hensyn til disse problemer og forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport samt de nødvendige forslag.

(35) For at sikre finansiell stabilitet bør Kommissionen undersøge og aflægge rapport om foranstaltninger, der kan øge gennemsigtigheden på markeder for noterede værdipapirer for at mindske modpartsrisiciene og generelt set for at begrænse de overordnede risici, f.eks. ved at gennemføre credit default swaps gennem en udvekslingscentral. Etablering og udvikling af europæiske udviklingscentraler, der er underlagt høje drifts- og forsigtighedsstandarder og effektivt tilsyn, bør fremmes. Kommissionen bør forelægge sin rapport for Europa-Parlamentet og Rådet sammen med eventuelle passende forslag under hensyntagen til eventuelle parallelle initiativer på globalt plan.

(36) Kommissionen undersøger og aflægger rapport om anvendelsen af artikel 113, stk. 4, i direktiv 2006/48/EF herunder, hvorvidt undtagelserne bør underlægges de nationale skønsbeføjelser. Kommissionen fremsender denne rapport til Europa-Parlamentet og Rådet sammen med eventuelle forslag. Undtagelserne og

valgmulighederne bør afskaffes, når der ikke kan påvises noget behov for at de bevares med henblik på at opnå en række fælles ensartede bestemmelser i fællesskabet.

(37) I risikovurderingen bør der tages hensyn til de specifikke egenskaber ved mikrokredit, og udviklingen af mikrokredit bør fremmes. Endvidere bør udviklingen af hensigtsmæssige klassificeringssystemer, herunder udviklingen af standardklassificeringssystemer, der er afpasset efter risiciene ved mikrokreditaktiviteter, fremmes i betragtning af den begrænsede udvikling af mikrokredit. Medlemsstaterne bør bestræbe sig på at sikre, at den tilsynsmæssige regulering og overvågning af mikrokreditaktiviteter på nationalt plan er hensigtsmæssig.

(38) Målene for dette direktiv, nemlig indførelsen af regler vedrørende optagelse og udøvelse af virksomhed som kreditinstitut og forsigtighedstilsyn med disse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, fordi det kræver en harmonisering af en lang række forskellige regler i de forskellige medlemsstaters retssystemer og kan derfor bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(39) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning⁹⁾ bør medlemsstaterne tilskyndes til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem direktivet og gennemførelsesforanstaltningerne.

(40) Direktiv 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2007/64/EF¹⁰⁾ bør derfor ændres i overensstemmelse hermed –
UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2006/48/EF

I direktiv 2006/48/EF foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 3, stk. 1, ændres således:
 - a) indledningen i første afsnit affattes således:

»1. Et eller flere kreditinstitutter, der er beliggende i samme medlemsstat, og som er varigt tilsluttet et centralorgan, der kontrollerer dem, og som er etableret i samme medlemsstat, kan undtages fra kravene i artikel 7 og artikel 11, stk. 1, forudsat at den nationale lovgivning indeholder følgende bestemmelser:«
 - b) andet og tredje afsnit udgår.
- 2) Artikel 4 ændres således:
 - a) nr. 6) affattes således:

»6) »institut« med henblik på afsnit V, kapitel 2, afdeling 2, 3 og 5: institutter som defineret i artikel 3, stk. 1, litra c), i direktiv 2006/49/EF«
 - b) nr. 45), litra b), affattes således:

»b) to eller flere fysiske eller juridiske personer, hvoraf ingen udøver kontrol med den anden eller de andre som nævnt i litra a), men som må anses for at udgøre en enkelt risiko, fordi der består sådanne indbyrdes forbindelser mellem dem, at der er sandsynlighed for, at hvis den ene kommer i økonomiske vanskeligheder, navnlig finansierings- eller tilbagebetalingsvanskeligheder, vil den anden eller de andre også få vanskeligheder med finansieringen eller tilbagebetalingen«
 - c) følgende nummer tilføjes:

»48) »konsoliderende tilsynsmyndighed«: den kompetente myndighed med ansvar for gennemførelse af tilsyn på et konsolideret grundlag af moderkreditinstitutter i EU og kreditinstitutter kontrolleret af et finansielt moderholdingselskab i EU.«

3) I artikel 40 tilføjes følgende stykke:

»3. De kompetente myndigheder i en medlemsstat tager ved udførelsen af deres generelle opgaver behørigt hensyn til de potentielle virkninger, som deres beslutninger kan have på stabiliteten af det finansielle system i alle andre berørte medlemsstater, og navnlig i nødsituationer, på grundlag af de oplysninger, der er til rådighed på det relevante tidspunkt.«

4) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 42a

1. De kompetente myndigheder i et værtsland kan fremsætte en anmodning til den konsoliderende tilsynsmyndighed, i de tilfælde, hvor artikel 129, stk. 1, finder anvendelse, eller til de kompetente myndigheder i hjemlandet om, at en filial af et kreditinstitut anses for at være væsentlig.

Anmodningen skal indeholde begrundelserne for, at filialen skal anses for at være væsentlig, navnlig med hensyn til følgende:

- a) et kreditinstituts filial har en markedsandel i form af indskud på over 2 % i værtslandet
- b) den betydning, som kreditinstitutets suspension eller lukning af dets virksomhed sandsynligvis vil få på markedslivviditeten og betalings-, clearings- og afviklingssystemerne i værtslandet og
- c) filialens størrelse og betydning med hensyn til antal kunder inden for værtslandets banksystem eller finansielle system.

De kompetente myndigheder i hjemlandet og i værtslandet og den konsoliderende myndighed, hvor artikel 129, stk. 1, finder anvendelse, skal gøre alt, hvad der står i deres magt for at nå frem til en fælles beslutning om udpegningen af en filial som værende væsentlig.

Er man ikke nået frem til en fælles beslutning inden for to måneder efter modtagelsen af den i første afsnit omhandlede anmodning, træffer de kompetente myndigheder i værtslandet deres egen beslutning om, hvorvidt filialen er væsentlig, inden for en periode på yderligere to måneder. I forbindelse med beslutningstagningen tager de kompetente myndigheder i værtslandet hensyn til eventuelle synspunkter og forbehold fremsat af de konsoliderende tilsynsmyndigheder eller de kompetente myndigheder i hjemlandet.

De i tredje og fjerde afsnit omhandlede beslutninger skal anføres i et dokument, der indeholder den fulde begrundelse og skal sendes til de berørte kompetente myndigheder, og skal anses for at være afgørende og anvendes af de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater.

Udpegningen af en filial som værende væsentlig berører ikke de kompetente myndigheders rettigheder og ansvar i henhold til dette direktiv.

2. De kompetente myndigheder i hjemlandet meddeler de kompetente myndigheder i et værtsland, hvor en væsentlig filial er etableret, de i artikel 132, stk. 1, litra c) og d), omhandlede oplysninger og udfører de i artikel 129, stk. 1, litra c), omhandlede opgaver i samarbejde med de kompetente myndigheder i værtslandet.

Bliver en kompetent myndighed i et hjemland bekendt med en nødsituation i et kreditinstitut, jf. artikel 130, stk. 1, advarer den, så snart det er praktisk muligt, de i artikel 49, stk. 4, og artikel 50 omhandlede myndigheder.

3. Når artikel 131a ikke finder anvendelse, opretter og leder de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med et kreditinstitut med væsentlige filialer i andre medlemsstater, et kollegium af tilsynsførende, som skal lette samarbejdet i henhold til denne artikels stk. 2 og artikel 42. Oprettelsen af et kollegium og dets drift baseres på skriftlige bestemmelser, der efter høring af de berørte kompetente myndigheder fastlægges af den kompetente myndighed i hjemlandet. Den kompetente myndighed i hjemlandet afgør, hvilke kompetente myndigheder der deltager i et møde eller en aktivitet i kollegiet.

Den beslutning, som hjemlandets kompetente myndighed træffer, skal tage hensyn til relevansen af den tilsynsaktivitet, der skal planlægges eller koordineres, for disse myndigheder, navnlig den mulige indvirkning på det finansielle systems stabilitet i de berørte medlemsstater, jf. artikel 40, stk. 3, og de forpligtelser, der er omhandlet i stk. 2 i denne artikel.

Hjemlandets kompetente myndighed skal på forhånd holde alle medlemmer af kollegiet fuldt underrettet om afholdelsen af sådanne møder, de vigtigste emner, der skal drøftes, og de aktiviteter, der skal overvejes. Hjemlandets kompetente myndighed skal også rettidigt holde alle medlemmer af kollegiet fuldt underrettet om de aktioner, der vedtages på disse møder, eller de foranstaltninger, der gennemføres.

Artikel 42b

1. De kompetente myndigheder tager under udøvelsen af deres opgaver hensyn til konvergens i forbindelse med tilsynsredskaber og tilsynspraksis i anvendelsen af love og administrative bestemmelser vedtaget i henhold til dette direktiv. Med henblik herpå sikrer medlemsstaterne, at:

- a) de kompetente myndigheder deltager i arbejdet i Det Europæiske Banktilsynsudvalg
- b) de kompetente myndigheder følger de retningslinjer, anbefalinger, standarder og andre foranstaltninger, som Det Europæiske Banktilsynsudvalg har fastsat, og giver en begrundelse, hvis de ikke gør det
- c) de nationale mandater, der er tildelt de kompetente myndigheder, ikke forhindrer dem i at udføre deres opgaver som medlemmer af Det Europæiske Banktilsynsudvalg eller i medfør af dette direktiv.

2. Det Europæiske Banktilsynsudvalg aflægger hvert år med start den 1. januar 2011 beretning til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om de fremskridt, der gøres i retning af konvergens i tilsynet.«

5) Artikel 49 ændres således:

a) i stk. 1 affattes litra a) således:

»a) centralbanker i Det Europæiske System af Centralbanker og andre organer med tilsvarende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder, når disse oplysninger er relevante for udøvelsen af deres respektive lovbestemte opgaver, herunder gennemførelse af pengepolitikken og dermed forbundne likviditetsforanstaltninger, overvågning af betalinger og clearing- og afviklingssystemer samt opretholdelse af stabilitet i det finansielle system«

b) følgende stykke tilføjes:

»I en nødsituation som omhandlet i artikel 130, stk. 1, tillader medlemsstaterne de kompetente myndigheder at meddele centralbankerne i Det Europæiske System af Centralbanker oplysninger, når disse oplysninger er relevante for udøvelsen af deres lovbestemte opgaver, herunder gennemførelse af pengepolitikken og dermed forbundne likviditetsforanstaltninger, overvågning af betalinger og clearing- og afviklingssystemer samt opretholdelse af stabilitet i det finansielle system.«

6) I artikel 50 tilføjes følgende stykke:

»I en nødsituation som omhandlet i artikel 130, stk. 1, tillader medlemsstaterne de kompetente myndigheder at videregive relevante oplysninger til de i denne artikels stk. 1 nævnte afdelinger i alle berørte medlemsstater.«

7) Artikel 57 ændres således:

a) litra a) affattes således:

»a) kapital i betydningen i artikel 22 i direktiv 86/635/EØF, for så vidt den er indbetalt plus den tilknyttede del af overkursen ved emission, den dækker tab i going concern-situationer fuldstændigt, og den rangerer efter alle andre krav ved konkurs og likvidation«

- b) følgende litra indsættes:
 »ca) andre instrumenter end de i litra a) omhandlede, som opfylder kravene i artikel 63, stk. 2, litra a), c), d) og e), og i artikel 63a«
- c) stk. 3 affattes således:
 »Med henblik på litra b) tillader medlemsstaterne kun, at der tages hensyn til foreløbige overskud eller overskud ved årets udgang, inden der er truffet formel beslutning herom, hvis disse overskud er blevet revideret af personer, der er beskæftiget med revision, og de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at beløbet er blevet vurderet i overensstemmelse med principperne i direktiv 86/635/EØF, og at det ikke omfatter forudselige udgifter og hensættelse til udbytte.«
- 8) Artikel 61, stk. 1, affattes således:
 »Egenkapitalbegrebet som defineret i artikel 57, litra a)-h), omfatter et maksimalt antal komponenter og beløb. Medlemsstaterne træffer beslutning om anvendelsen af disse komponenter og om fradrag af andre komponenter end de i artikel 57, litra i)-r), omhandlede.«
- 9) I artikel 63, stk. 2, tilføjes følgende afsnit:
 »De i artikel 57, litra ca), omhandlede instrumenter skal opfylde de i litra a), c), d) og e), i denne artikel opstillede krav.«
- 10) Følgende artikel indsættes:
 »Artikel 63a
1. De i artikel 57, litra ca), omhandlede instrumenter skal opfylde kravene i stk. 2-5 i denne artikel.
2. Instrumenterne skal være udaterede eller have en oprindelig løbetid på mindst 30 år. Instrumenterne kan omfatte en eller flere call options udelukkende efter udstederens valg, men de må ikke indløses før fem år efter udstedelsesdatoen. Indebærer bestemmelserne om udaterede instrumenter et moderat incitament for kreditinstituttet til at foretage indløsning som bestemt af de kompetente myndigheder, bør et sådant incitament ikke optræde inden for ti år efter udstedelsesdatoen. Bestemmelserne vedrørende daterede instrumenter tillader ikke incitament til indløsning på en anden dato end forfaldsdatoen.
- Daterede og udaterede instrumenter kan kun købes eller indløses med de kompetente myndigheds forudgående samtykke. De kompetente myndigheder kan give samtykke, hvis anmodningen fremsættes på initiativ af et kreditinstitut, og hverken kreditinstituttets finansielle vilkår eller dets solvens berøres i urimelig grad. De kompetente myndigheder kan kræve, at institutterne erstatter instrumentet med komponenter af samme eller bedre kvalitet, jf. artikel 57, litra a) eller ca).
- De kompetente myndigheder kræver, at indløsningen af daterede instrumenter suspenderes, hvis kreditinstituttet ikke opfylder de i artikel 75 fastsatte kapitalkrav, og kan kræve en sådan suspension på andre tidspunkter på grundlag af kreditinstitutternes finansielle situation og solvenssituation.
- De kompetente myndigheder kan på ethvert tidspunkt give tilladelse til tidlig indløsning af daterede eller udaterede instrumenter, såfremt der sker en ændring i skattebehandlingen eller den forskriftsmæssige klassificering af sådanne instrumenter, som ikke var forudset på tidspunktet for udstedelsen.
3. Bestemmelserne vedrørende instrumentet skal give kreditinstituttet mulighed for, når det er nødvendigt, at annullere udbetalingen af renter eller udbytte i en tidsbegrænset periode på et ikke-kumulativt grundlag.
- Kreditinstituttet annullerer dog sådanne udbetalinger, hvis det ikke opfylder kapitalkravene i artikel 75.
- De kompetente myndigheder kan kræve annullering af sådanne udbetalinger baseret på kreditinstituttets finansielle situation og solvens. En sådan annullering går ikke ud over kreditinstituttets ret til at erstatte udbetalingen af renter eller udbytte med betaling i form af de i artikel 57, litra a), omhandlede instrumenter, forudsat at enhver sådan mekanisme gør det muligt for kreditinstituttet at

bevare sine finansielle ressourcer. En annullering kan være underlagt særlige vilkår fastsat af de kompetente myndigheder.

4. Det skal fremgå af bestemmelserne vedrørende instrumentet, at hovedstol, ubetalte renter eller udbytte skal være af en sådan karakter, at de dækker tab og ikke hindrer kreditinstituttets forhøjelse af aktiekapitalen ved overførsel fra reserver ved hjælp af passende mekanismer, som er udarbejdet af Det Europæiske Banktilsynsudvalg i henhold til stk. 6.

5. I tilfælde af kreditinstituttets konkurs eller likvidation skal instrumenterne rangere efter de i artikel 63, stk. 2, omhandlede komponenter.

6. Det Europæiske Banktilsynsudvalg udarbejder retningslinjer med henblik på at skabe større ensartethed i tilsynspraksis hvad angår de instrumenter, der er omhandlet i stk. 1 i denne artikel, og i artikel 57, litra a), og overvåger anvendelsen af dem. Senest den 31. december 2011 tager Kommissionen anvendelsen af denne artikel op til fornyet overvejelse og aflægger rapport for Parlamentet og Rådet sammen med relevante forslag til sikring af egenkapitalens kvalitet.«

11) Artikel 65, stk. 1, litra a), affattes således:

»a) minoritetsinteresser i henhold til artikel 21 i direktiv 83/349/EØF, hvis metoden med global integration anvendes. De i artikel 57, litra ca), omhandlede instrumenter, der måtte give anledning til minoritetsinteresser, skal opfylde kravene i artikel 63, stk. 2, litra a), c), d) og e), artikel 63a og artikel 66«

12) Artikel 66 ændres således:

a) stk. 1 og 2 affattes således:

»1. For de i artikel 57, litra d)-h), omhandlede komponenter gælder følgende begrænsninger:

- a) summen af de i artikel 57, litra d)-h), anførte komponenter må ikke overstige et maksimumsbeløb på 100 % af de i litra a)-ca) nævnte komponenter med fradrag af de i litra i), j) og k) nævnte komponenter, og
- b) summen af de i artikel 57, litra g)-h), anførte komponenter må ikke overstige et maksimumsbeløb på 50 % af de i litra a)-ca) med fradrag af de i litra i), j) og k) nævnte komponenter.

1a. Uanset denne artikels stk. 1 gælder følgende begrænsninger for samtlige komponenter i artikel 57, litra ca):

- a) instrumenter, der i nødsituationer skal konverteres, og som på et hvilket som helst tidspunkt kan konverteres på initiativ af den kompetente myndighed på grundlag af emittentens finansielle forhold og solvenssituation til de i artikel 57, litra a), nævnte komponenter inden for en forud fastsat margin, må samlet set ikke overstige et maksimumsbeløb på 50 % af komponenterne i artikel 57, litra a)-ca), med fradrag af komponenterne i litra i), j) og k) i artikel 57
- b) inden for de i litra a) nævnte grænser må alle andre instrumenter ikke overstige et maksimumsbeløb på 35 % af komponenterne i artikel 57, litra a)-ca), med fradrag af komponenterne i artikel 57, litra i), j) og k)
- c) inden for de i dette stykkes litra a) og b) nævnte grænser må daterede instrumenter og instrumenter med bestemmelser, der indebærer et incitament for kreditinstituttet til at foretage indløsning, ikke overstige et maksimumsbeløb på 15 % af komponenterne i artikel 57, litra a)-ca), med fradrag af de i artikel 57, litra i), j) og k), nævnte komponenter
- d) beløbet for de komponenter, der overskrider de i litra a), b) og c) nævnte grænser, er omfattet af den i denne artikels stk. 1 fastsatte grænse.

2. Summen af komponenterne i artikel 57, litra l)-r), skal for halvdelens vedkommende fratrækkes summen af komponenterne i artikel 57, litra a)-ca) med fradrag af komponenterne i litra i)-k), og for halvdelens vedkommende summen af komponenterne i artikel 57, litra d)-h), efter anvendelse af grænserne i stk. 1 i nærværende artikel. Såfremt halvdelens af summen af kompo-

nensterne i artikel 57, litra l)-r), overstiger summen af komponenterne i artikel 57, litra d)-h), fratrækkes det overskydende beløb i summen af komponenterne i artikel 57, litra a)-ca), med fradrag af komponenterne i litra i)-k) i artikel 57. Komponenterne i artikel 57, litra r), fratrækkes ikke, hvis de er medtaget i beregningen af de risikovægtede engagementer med henblik på artikel 75, jf. bilag IX, del 4.«

- b) stk. 4 affattes således:
- »4. De kompetente myndigheder kan give kreditinstitutterne tilladelse til midlertidigt i nødsituationer at overskride de i stk. 1 og 1a fastsatte grænser.«
- 13) Overskriften i afsnit V, kapitel 2, afdeling 2, underafdeling 2 »Beregning af krav«, ændres til »Beregning og indberetning af krav«
- 14) I artikel 74, stk. 2, indsættes følgende afsnit efter første afsnit:
- »For kreditinstitutternes meddelelse af disse beregninger skal de kompetente myndigheder fra den 31. december 2012 anvende ensartede formater, hyppigheder og datoer for indberetning. For at lette dette udarbejder Det Europæiske Banktilsynsudvalg retningslinjer med henblik på indførelse i Fællesskabet af et ensartet indberetningsformat inden den 1. januar 2012. Indberetningsformaterne skal være rimelige i forhold til arten, omfanget og kompleksitetsgraden af kreditinstituttets aktiviteter.«
- 15) Artikel 81, stk. 2, affattes således:
- »2. De kompetente myndigheder skal kun anerkende et ECAI med henblik på artikel 80, hvis de finder det godtgjort, at dets vurderingsmetodologi opfylder kravene om objektivitet, uafhængighed, løbende kontrol og gennemsigtighed, og at de resulterende kreditvurderinger opfylder kravene om troværdighed og gennemsigtighed. Til dette formål skal de kompetente myndigheder tage hensyn til de tekniske kriterier, der er fastsat i bilag VI, del 2. Når en ECAI registreres som kreditvurderingsbureau i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 af 16. september 2009 om kreditvurderingsbureauer (), overvejer de kompetente myndigheder om kravene om objektivitet, uafhængighed, løbende kontrol og gennemsigtighed er overholdt, hvad angår vurderingsmetodologien.
- 16) Artikel 87 ændres således:
- a) stk. 11 affattes således:
- »11. Opfylder engagementer i form af et institut for kollektive investering i værdipapirer (collective investment undertaking (CIU)) (investeringsinstitut) kriterierne i bilag VI, del 1, punkt 77 og 78, og er kreditinstituttet bekendt med alle de underliggende engagementer i investeringsinstituttet, skal kreditinstituttet medregne disse underliggende engagementer ved beregningen af de risikovægtede værdier af engagementer og de forventede tab i overensstemmelse med de metoder, der er fastsat i denne underafdeling. Stk. 12 finder anvendelse på den del af de underliggende engagementer i investeringsinstituttet, som det ikke er bekendt med eller ikke med rimelighed kunne være bekendt med. Stk. 12 finder navnlig anvendelse, hvis det ville medføre uforholdsmæssigt store byrder for kreditinstituttet at gennemgå de underliggende engagementer med henblik på at beregne de risikovægtede værdier af engagementer og forventede tab efter de metoder, der er omhandlet i denne underafdeling.
- Når kreditinstituttet ikke opfylder betingelserne for anvendelse af de metoder, der er fastlagt i denne underafdeling for alle eller dele af de underliggende engagementer i investeringsinstituttet, skal risikovægtede engagementer og forventede tab beregnes i henhold til følgende fremgangsmåder:
- a) for engagementer tilhørende den i artikel 86, stk. 1, litra e), anførte engagementsklasse anvendes fremgangsmåden i bilag VII, del 1, punkt 19-21
- b) for alle andre underliggende engagementer anvendes metoden i artikel 78-83 med følgende ændringer:

- i) for engagementer, der er underlagt en specifik risikovægt for ikke-ratede engagementer, eller som er omfattet af det kreditkvalitetstrin, der giver den højeste risikovægt for en bestemt engagementsklasse, skal risikovægten ganges med en faktor på to, men den må ikke være højere end 1250 %
- ii) for alle andre engagementer skal risikovægten ganges med en faktor på 1,1 og er omfattet af et minimum på 5 %.

Kan kreditinstituttet med henblik på litra a) ikke sondre mellem noterede aktier, børsnoterede aktier og andre aktier, skal det behandle de pågældende engagementer som andre aktier. Når disse engagementer sammen med kreditinstituttets direkte engagementer i denne engagementsklasse ikke er væsentlige i betydningen i artikel 89, stk. 2, kan stk. 1 i denne artikel anvendes, såfremt de kompetente myndigheder godkender dette, jf. dog artikel 154, stk. 6.«

- b) stk. 12, andet afsnit, affattes således:

»Som et alternativ til den i første afsnit beskrevne metode kan kreditinstitutter selv beregne eller gøre brug af en tredjemand til at beregne og indberette de gennemsnitlige risikovægtede værdier af engagementer baseret på investeringsinstitutternes underliggende engagementer i overensstemmelse med de i stk. 11, litra a) og b), nævnte metoder, forudsat at beregningens og indberetningens nøjagtighed er tilstrækkelig sikret.«

- 17) I artikel 89, stk. 1, litra d), affattes indledningen således:

»d) engagementer med centralregeringer i medlemsstaterne og deres regionale regeringer, lokale myndigheder og administrative organer, forudsat at:«

- 18) Artikel 97, stk. 2, affattes således:

»2. De kompetente myndigheder må kun anerkende et ECAI med henblik på formålene i denne artikels stk. 1, hvis de anser det for godtgjort, at det opfylder kravene i artikel 81 under hensyntagen til de tekniske kriterier i bilag VI, del 2, og at det har demonstreret ekspertise inden for securitisation, hvilket kan godtgøres ved en stærk markedsaccept. Når en ECAI registreres som kreditvurderingsbureau i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1060/2009, overvejer de kompetente myndigheder om kravene om objektivitet, uafhængighed, løbende kontrol og gennemsigtighed er overholdt, hvad angår vurderingsmetodologien.«

- 19) Artikel 106 ændres således:

- a) stk. 2 affattes således:

»2. Engagementerne omfatter ikke:

- a) ved valutatransaktioner: engagementer, som er indgået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion i et tidsrum på to arbejdsdage, efter at betaling har fundet sted
- b) ved køb eller salg af værdipapirer: engagementer, der er indgået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion i et tidsrum på fem arbejdsdage, efter at betaling har fundet sted, eller værdipapirerne er leveret alt efter, hvilken dato der ligger først
- c) ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank eller tilbud om clearing, afvikling og deponering af finansielle instrumenter til kunder: forsinket modtagelse af finansiering og andre engagementer, der opstår som følge af kundeaktiviteten, og som ikke varer længere end til den følgende hverdag, eller
- d) ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank: intradagsengagementer til institutter, der yder disse tjenester.

Det Europæiske Banktilsynsudvalg bør udforme retningslinjer for at skabe større ensartethed i tilsynspraksis ved anvendelse af undtagelserne i litra c) og d).«

- b) følgende stykke tilføjes:

»3. For at fastslå, om der er tale om en gruppe af indbyrdes forbundne kunder i forbindelse med de i artikel 79, stk. 1, litra m), o) og p), nævnte engagementer, hvor der er et engagement med underliggende aktiver, skal et kreditinstitut vurdere ordningen, dens underliggende engagementer eller begge dele. Med henblik herpå skal et kreditinstitut vurdere den økonomiske substans og de risici, der er forbundet med transaktionsstrukturen.«

20) Artikel 107 affattes således:

»Artikel 107

Med henblik på beregning af værdien af engagementer i henhold til denne afdeling forstås ved »kreditinstitut« også ethvert offentligt eller privat foretagende, herunder også et sådant foretagendes filialer, der opfylder definitionen på et »kreditinstitut« og er godkendt i et tredjeland.«

21) Artikel 110 affattes således:

»Artikel 110

1. Kreditinstitutter indberetter følgende oplysninger om alle store engagementer til de kompetente myndigheder, herunder store engagementer, der ikke er omfattet af artikel 111, stk. 1:

- a) identifikation af den kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder, som et kreditinstitut har et stort engagement med
- b) engagementets værdi, i givet fald inden der tages hensyn til virkningen af kreditrisikoreduktion
- c) typen af finansieret eller ufinansieret kreditrisikoafdækning, hvor det anvendes
- d) engagementets værdi efter hensyntagen til virkningen af kreditrisikoreduktion beregnet med henblik på artikel 111, stk. 1.

Er et kreditinstitut underlagt artikel 84-89, skal dets 20 største engagementer på et konsolideret grundlag, eksklusive de engagementer, der ikke er omfattet af artikel 111, stk. 1, oplyses til de kompetente myndigheder.

2. Medlemsstaterne vedtager bestemmelser om, at indberetning skal finde sted mindst to gange om året. De kompetente myndigheder anvender fra den 31. december 2012 ensartede formater, hyppigheder og datoer for indberetning. For at lette dette udarbejder Det Europæiske Banktilsynsudvalg retningslinjer med henblik på indførelse i Fællesskabet af et ensartet indberetningsformat inden den 1. januar 2012. Indberetningsformaterne skal være rimelige i forhold til arten, omfanget og kompleksitetsgraden af kreditinstitutts aktiviteter.

3. Medlemsstaterne kræver, at kreditinstitutterne så vidt muligt analyserer deres engagementer med udstedere af en sikkerhedsstilling, leverandører af ufinansieret kreditrisikoafdækning og underliggende aktiver i henhold til artikel 106, stk. 3, for at fastslå eventuelle koncentrerede engagementer, og at de i relevant omfang træffer foranstaltninger og underretter de kompetente myndigheder om markante resultater af analysen.«

22) Artikel 111 ændres således:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Et kreditinstitut må ikke efter hensyntagen til virkningen af kreditrisikoreduktion i overensstemmelse med artikel 112-117 påtage sig et engagement med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, hvis værdi overstiger 25 % af dets egenkapital.

Er kunden et institut, eller omfatter gruppen af indbyrdes forbundne kunder et eller flere institutter, må denne værdi ikke overstige 25 % af kreditinstitutts egenkapital eller 150 mio. EUR, idet det er den højeste værdi, der gælder, forudsat at summen af engagementsværdierne efter hensyntagen til virkningen af kreditrisikoreduktion i overensstemmelse med artikel 112-117 med alle de indbyrdes forbundne kunder, som ikke er institutter, ikke overstiger 25 % af kreditinstitutts egenkapital.

Overstiger beløbet på 150 mio. EUR 25 % af kreditinstitutts egenkapital, må værdien af engagementet, efter at der er taget hensyn til virkningen af kreditrisikoreduktion i overensstemmelse med artikel 112-117, ikke overstige en rimelig grænse i forhold til kreditinstitutts

egenkapital. Denne grænse fastsættes af kreditinstitutterne i overensstemmelse med de politikker og procedurer, der er omhandlet i bilag V, punkt 7, for håndtering og kontrol af koncentrationsrisici, og må ikke overstige 100 % af kreditinstituttets egenkapital.

Medlemsstaterne kan fastsætte en lavere grænse end 150 mio. EUR og skal i så fald underrette Kommissionen.«

b) stk. 2 og 3 udgår.

c) stk. 4 affattes således:

»4. Et kreditinstitut skal til enhver tid overholde den relevante grænse, der er fastsat i stk. 1. Hvis engagementerne i undtagelsestilfælde alligevel overstiger denne grænse, skal der omgående gives underretning herom til de kompetente myndigheder, der, hvis omstændighederne taler for det, kan indrømme kreditinstituttet en bestemt tidsfrist til at overholde grænsen.

Hvis det beløb på 150 mio. EUR, der er omhandlet i stk. 1, finder anvendelse, kan de kompetente myndigheder i individuelle tilfælde tillade, at grænsen på 100 % af kreditinstituttets egenkapital overskrides.«

23) Artikel 112 ændres således:

a) stk. 2 affattes således:

»2. Med forbehold af denne artikels stk. 3, hvor anerkendelse af finansieret eller ufinansieret kreditrisikoafdækning kan tillades efter artikel 113-117, skal dette ske på betingelse af, at anerkendelseskravene og andre minimumskrav, der er fastsat i artikel 90-93, overholdes.«

b) følgende stykke tilføjes:

»4. Med henblik på denne afdeling tager et kreditinstitut ikke hensyn til den i bilag VIII, del 1, punkt 20-22, omhandlede sikkerhedsstillelse, medmindre det er tilladt i henhold til artikel 115.«

24) Artikel 113 ændres således:

a) stk. 1 og 2 udgår.

b) stk. 3 ændres således:

i) indledningen affattes således:

»3. Følgende engagementer er undtaget fra bestemmelserne i artikel 111, stk. 1:«

ii) litra e) og litra f) affattes således:

»e) aktivposter, der repræsenterer fordringer på medlemsstaternes regionale regeringer eller lokale myndigheder, hvor disse fordringer ville blive tillagt en 0 % risikovægt efter artikel 78-83, og andre engagementer med eller garanteret af regionale regeringer eller lokale myndigheder, hvor fordringer på disse ville blive tillagt en 0 % risikovægt efter artikel 78-83.

f) engagementer med de i artikel 80, stk. 7 eller 8, nævnte modparter, hvis de ville blive tillagt en 0 % risikovægt efter artikel 78-83; engagementer, der ikke opfylder disse kriterier, behandles, uanset om de er undtaget fra bestemmelserne i artikel 111, stk. 1, eller ej, som engagementer med en tredjepart.«

iii) litra i) affattes således:

»i) engagementer, der opstår som følge af uudnyttede kreditfaciliteter, klassificeres som ikke-balanceførte poster med lav risiko i bilag II, og såfremt der er indgået en aftale med kunden eller gruppen af indbyrdes forbundne kunder, i henhold til hvilken faciliteten kun kan udnyttes, hvis det er godtgjort, at det ikke vil resultere i, at den i artikel 111, stk. 1, fastsatte grænse overskrides.«

iv) litra j)-t) udgår.

v) tredje, fjerde og femte afsnit udgår.

c) følgende stykke tilføjes:

»4. Medlemsstaterne kan helt eller delvis fravige artikel 111, stk. 1, for følgende engagementer:

a) dækkede obligationer som defineret i bilag VI, del 1, punkt 68-70

- b) aktivposter, der repræsenterer fordringer på medlemsstaternes regionale regeringer eller lokale myndigheder, hvor disse fordringer ville blive tillagt en 20 % risikovægt efter artikel 78-83, og andre engagementer med eller garanteret af regionale regeringer eller lokale myndigheder, hvor fordringer på disse ville blive tillagt en 20 % risikovægt efter artikel 78-83
 - c) uanset stk. 3, litra f), i nærværende artikel engagementer, herunder kapitalinteresser eller andre interesser, som et kreditinstitut har indgået med sit moderselskab, moderselskabets øvrige datterselskaber eller med sine egne datterselskaber, for så vidt disse selskaber falder ind under det tilsyn på et konsolideret grundlag, som kreditinstituttet selv er underlagt i overensstemmelse med nærværende direktiv eller med tilsvarende regler i et tredjeland; engagementer, der ikke opfylder disse kriterier, behandles, uanset om de er undtaget fra artikel 111, stk. 1, eller ej, som engagementer med en tredjepart
 - d) aktivposter, der repræsenterer fordringer på og andre engagementer, herunder kapitalinteresser eller andre interesser, med regionale eller centrale kreditinstitutter, som kreditinstituttet i henhold til lovbestemte eller aftalemæssige bestemmelser er tilsluttet i et netværk, og som i henhold til disse bestemmelser er ansvarlige for likviditetsudligning inden for netværket
 - e) aktivposter, der består i fordringer på og andre engagementer med kreditinstitutter indgået af kreditinstitutter, der opererer på et ikke-konkurrencemæssigt grundlag og yder lån under lovgivningsprogrammer eller i henhold til deres vedtægter til fremme af bestemte erhvervssektorer, og som indebærer en eller anden form for statslig kontrol og restriktioner i brugen af lånene, forudsat at de pågældende engagementer stammer fra sådanne lån, der videregives til de begunstigede via andre kreditinstitutter
 - f) aktivposter, der består i fordringer på og andre engagementer med institutter, forudsat at disse engagementer ikke udgør sådanne institutters egenkapital, ikke har længere varighed end til den følgende handelsdag og ikke er denomineret i en større handelsvaluta
 - g) aktivposter, der repræsenterer fordringer på centralbanker i form af krævede minimumsreserver i disse centralbanker, og som er angivet i deres nationale valutaer
 - h) aktivposter, der repræsenterer fordringer på centralregeringer i form af lovbestemte likviditetskrav, som placeres i statsobligationer, og som er angivet og finansieret i deres nationale valutaer, på betingelse af at disse centralregeringers kreditvurdering, som er foretaget af et udpeget ECAI, efter de kompetente myndigheders skøn er »investment grade«
 - i) 50 % af ikke-balanceførte rembursere med mellemliggende/lav risiko og ikke-balanceførte uudnyttede kreditfaciliteter med mellemliggende/lav risiko, jf. bilag II, og, under forudsætning af de kompetente myndigheders tilsagn, 80 % af andre garantier end kreditgarantier, som er baseret på en lov eller andre retsfor skrifter, og som gensidige garantifonde, der har status som kreditinstitutter, yder sine medlemmer
 - j) garantier, der foreligger et lovmæssigt krav om, anvendes, når realkreditlån, der er finansieret ved at udstede realkreditobligationer, udbetales til låntageren inden den endelige registrering af lånet i tingbogen, hvis garantien ikke anvendes til at begrænse risikoen i forbindelse med beregningen af de risikovægtede aktiver.«
- 25) Artikel 114 ændres således:
- a) stk. 1 affattes således:
 - »1. Med forbehold af denne artikels stk. 3 kan et kreditinstitut med henblik på beregning af værdien af engagementer med henblik på artikel 111, stk. 1, benytte den »fuldt justerede værdi af engagementer«, der er beregnet efter artikel 90-93, under hensyntagen til kreditrisikoreduktionen, volatilitetsjusteringer og eventuelt manglende løbetidsmatch (E*).«

- b) stk. 2 ændres således:
- i) første afsnit affattes således:

»Med forbehold af denne artikels stk. 3 kan et kreditinstitut, der har tilladelse til at benytte egne estimater af tab i tilfælde af misligholdelse og omregningsfaktorer for en engagementsklasse efter artikel 84-89, få tilladelse til – hvis det til de kompetente myndigheders tilfredshed er i stand til at foretage estimater af virkningerne af den finansielle sikkerhedsstillelse på deres engagementer, der kan holdes adskilt fra andre aspekter af relevans for tab i tilfælde af misligholdelse – at anerkende sådanne virkninger ved beregningen af værdien af engagementer med henblik på artikel 111, stk. 1.«
 - ii) fjerde afsnit affattes således:

»Kreditinstitutter, der har tilladelse til at benytte egne estimater af tab i tilfælde af misligholdelse og omregningsfaktorer for en engagementsklasse efter artikel 84-89, og som ikke beregner værdien af deres engagementer ved hjælp af den metode, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, kan benytte den udbyggede metode for finansiell sikkerhedsstillelse eller metoden i artikel 117, stk. 1, litra b), til beregning af værdien af engagementer.«
- c) stk. 3 ændres således:
- i) første afsnit affattes således:

»Et kreditinstitut, som anvender den udbyggede metode for finansiell sikkerhedsstillelse eller den i stk. 2 i denne artikel beskrevne metode til beregning af værdien af engagementer med henblik på artikel 111, stk. 1, skal regelmæssigt gennemføre stresstest af deres kreditrisikokoncentrationer, herunder også i relation til salgsværdien af en accepteret sikkerhedsstillelse.«
 - ii) fjerde afsnit affattes således:

»Viser en sådan stresstest, at salgsværdien af den accepterede sikkerhedsstillelse er lavere, end hvad der ville blive tilladt efter henholdsvis den udbyggede metode for finansiell sikkerhedsstillelse eller metoden i stk. 2 i denne artikel, skal værdien af den sikkerhedsstillelse, der kan tillades anerkendt ved beregningen af værdien af engagementer med henblik på artikel 111, stk. 1, reduceres tilsvarende.«
 - iii) i femte afsnit affattes litra b) således:

»b) politik og procedurer for det tilfælde, at en stresstest viser, at salgsværdien af sikkerhedsstillelsen er lavere, end hvad der er taget i betragtning ved anvendelsen af den udbyggede metode for finansiell sikkerhedsstillelse eller metoden i stk. 2, og«
- d) stk. 4 udgår.
- 26) Artikel 115 affattes således:
- »Artikel 115
1. Med henblik på denne afdeling kan et kreditinstitut nedsætte engagementsværdien med op til 50 % af værdien af den pågældende faste ejendom til beboelse, hvis en af nedenstående betingelser er opfyldt:
- a) engagementet er sikret ved pant i fast ejendom til beboelse eller ved andele i finske boligselskaber, der drives i henhold til den finske lov om boligselskaber af 1991 eller senere tilsvarende lovgivning
 - b) engagementet vedrører en leasingtransaktion, hvor udlejeren beholder den fulde ejendomsret til den udlejede bolig, så længe lejereren ikke har benyttet sin købsoption.
- Værdien af den faste ejendom skal til de kompetente myndigheders tilfredshed beregnes på grundlag af forsigtige værdiansættelsesnormer, der er fastlagt i love eller administrative bestemmelser. Værdiansættelsen foretages mindst en gang hver tredje år for fast ejendom til beboelse.

Kravene i bilag VIII, del 2, punkt 8, og i bilag VII, del 3, punkt 62-65, finder anvendelse med henblik på dette stk.

»Fast ejendom til beboelse« defineres som beboelse, der er eller vil blive beboet eller udlejet af ejeren. 2. Med henblik på denne afdeling kan et kreditinstitut kun reducere engagementsværdien med op til 50 % af værdien af den pågældende erhvervsejendom, hvis de pågældende kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor erhvervsejendommen er beliggende, tillader, at følgende engagementer bliver tillagt en 50 % risikovægt i overensstemmelse med artikel 78-83:

- a) engagementer, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af pant i kontor- eller forretningsejendomme eller i form af aktier i finske boligselskaber, der drives i henhold til den finske lov om boligselskaber af 1991 eller senere tilsvarende lovgivning, og som vedrører kontor- eller forretningsejendomme, eller
- b) engagementer, der vedrører ejendomsleasingtransaktioner vedrørende kontor- eller forretnings-ejendomme.

Værdien af den faste ejendom skal til de kompetente myndigheders tilfredshed beregnes på grundlag af forsigtige værdiansættelsesnormer, der er fastlagt i love eller administrative bestemmelser.

Erhvervsejendom skal opføres fuldstændigt, leases og give anledning til en passende lejeindtægt.«

27) Artikel 116 udgår.

28) Artikel 117 ændres således:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Er der stillet sikkerhed for et engagement indgået med en kunde af tredjemand, eller er det sikret ved sikkerhedsstillelse udstedt af tredjemand, kan et kreditinstitut:

- a) behandle den del af engagementet, der er stillet sikkerhed for, som værende indgået af garantistilleren frem for af kunden, forudsat at det usikrede engagement med garantistilleren ville blive tildelt en risikovægt svarende til eller lavere end risikovægten af det usikrede engagement med kunden efter artikel 78-83
- b) behandle den del af engagementet, hvor sikkerhedsstillelsen er dækket af markedsværdien af den anerkendte sikkerhedsstillelse, som værende indgået af tredjeparten frem for af kunden, hvis engagementet garanteres ved sikkerhedsstillelse, og hvis den del af engagementet, for hvilken der er stillet sikkerhed, ville blive tildelt en risikovægt svarende til eller lavere end risikovægten af det usikrede engagement med kunden efter artikel 78-83.

Et kreditinstitut anvender ikke metoden i første afsnit, litra b), når der er manglende match mellem engagementets løbetid og beskyttelsens løbetid.

Med henblik på denne afdeling kan et kreditinstitut kun anvende både den udbyggede metode for finansiel sikkerhedsstillelse og behandlingen i første afsnit, litra b), når det er tilladt at anvende både den udbyggede metode for finansiel sikkerhedsstillelse og den enkle metode for finansiel sikkerhedsstillelse med henblik på artikel 75, litra a).«

b) indledningen i stk. 2 affattes således:

»2. Anvender et kreditinstitut den behandling, der er fastsat i stk. 1, litra a):«

29) Artikel 119 udgår.

30) Følgende afdeling tilføjes i kapitel 2:

»Afdeling 7

Engagementer i overført kreditrisiko

Artikel 122a

1. Andre kreditinstitutter end engagementsleverende eller organiserende kreditinstitutter eller oprindelige långivere må kun eksponeres for kreditrisikoen ved en securitisationsposition i eller uden for sin handelsbeholdning, hvis det engagementsleverende kreditinstitut, det organiserende kreditinstitut eller den oprindelig långiver har givet et udtrykkeligt tilsagn til kreditinstituttet om, at det på løbende

basis vil bibeholde en væsentlig nettokapitalandel, som under ingen omstændigheder må være på mindre end 5 %.

I denne artikel forstås ved tilbageholdelse af en væsentlig nettokapitalandel:

- a) tilbageholdelse af mindst 5 % af den nominelle værdi af hver af de trancher, der er solgt eller overført til investorerne,
- b) i tilfælde af securitisationer i forbindelse med revolverende engagementer, tilbageholdelse af det engagementsleverende kreditinstituts andel på mindst 5 % af de securitiserede engagementers nominelle værdi
- c) tilbageholdelse af tilfældigt udvalgte engagementer svarende til mindst 5 % af det nominelle beløb af securitiserede engagementer, når sådanne engagementer ellers ville være blevet securitiseret i securitisationen, forudsat at antallet af potentielt securitiserede engagementer er på mindst 100 ved engagementets indgåelse, eller
- d) tilbageholdelse af first loss-tranchen og om nødvendigt andre trancher med samme eller en strengere risikoprofil end de trancher, der er overført eller solgt til investorer, og som ikke forfalder tidligere end de trancher, der er overført eller solgt til investorer, således at tilbageholdelsen i alt svarer til mindst 5 % af de securitiserede engagementers nominelle værdi.

Nettokapitalandelen måles ved engagementets indgåelse og opretholdes på løbende basis. Den er ikke omfattet af nogen kreditrisikoreduktion, korte positioner eller andre former for afdækning. Nettokapitalandelen bestemmes af de ikke-balanceførte posters nominelle værdi.

I denne artikel forstås ved »løbende basis«, at tilbageholdte positioner, kapitalandele eller engagementer ikke afdækkes eller sælges.

Kravene om selvbehold/selvrisiko må ikke bringes i anvendelse flere gange.

2. Hvis et moderkreditinstitut i EU eller et finansielt holdingselskab i EU eller et af dets datterselskaber som engagementsleverende eller organiserende kreditinstitut securitiserer engagementer fra flere kreditinstitutter, investeringsselskaber eller andre finansieringsinstitutter, der er omfattet af tilsynet på et konsolideret grundlag, kan kravet i stk. 1 opfyldes på grundlag af det tilknyttede moderkreditinstitut i EU's eller det finansielle holdingselskab i EU's konsoliderede situation. Dette stykke finder kun anvendelse, hvis de kreditinstitutter, investeringsselskaber eller finansieringsinstitutter, der har oprettet de securitiserede engagementer, har forpligtet sig til at opfylde kravene i stk. 6 og rettidigt meddele det engagementsleverende eller organiserende kreditinstitut og moderkreditinstituttet i EU eller det finansielle holdingselskab i EU de oplysninger, der er nødvendige for at opfylde kravene i stk. 7.

3. Stk. 1 finder ikke anvendelse, når de securitiserede engagementer er fordringer eller eventualfordringer på eller fuldt ud, betingelsesløst og uigenkaldeligt garanteret af:

- a) centralregeringer eller centralbanker
- b) regionale regeringer, lokale myndigheder og offentlige virksomheder i medlemsstaterne
- c) institutter, der er tillagt en risikovægt på mindst 50 % i henhold til artikel 78-83, eller
- d) multilaterale udviklingsbanker.

Stk. 1 gælder ikke for:

- a) transaktioner baseret på et klart, gennemsigtigt og tilgængeligt indeks, hvor de underliggende referenceenheder er identiske med dem, der udgør et indeks over enheder, der handles bredt, eller som er andre omsættelige værdipapirer end securitisationspositioner, eller
- b) syndikerede lån, erhvervede fordringer eller credit default swaps, når disse instrumenter benyttes til at gruppere og/eller afdække en securitisation, der er omfattet af stk. 1.

4. Inden kreditinstitutter investerer og derefter, når det er hensigtsmæssigt, skal de kunne demonstrere over for de kompetente myndigheder, at de har en bred og indgående forståelse af og har gennemført formelle politikker og procedurer, der er relevante for deres positioner i og uden for handelsbehold-

ningen og som står i rimeligt forhold til risikoprofilen af deres investeringer i securitiserede positioner, til analyse og registrering af:

- a) oplysninger, der er offentliggjort i henhold til stk. 1 af engagementsleverende eller organiserende kreditinstitutter for at angive den nettokapitalandel, de opretholder på løbende basis i securitisationen
- b) risikokarakteristikken ved den individuelle securitisationsposition
- c) risikokarakteristikken ved de underliggende engagementer i securitisationspositionen
- d) omdømmet og tabserfaringerne ved tidligere securitisationer hos engagementsleverende eller organiserende kreditinstitutter i de relevante underliggende engagementsklasser i securitisationspositionen
- e) de engagementsleverende eller organiserende kreditinstitutters eller deres agents eller rådgivers erklæringer og offentliggørelser om den rettidige omhu, de har udvist med hensyn til de securitiserede engagementer, og i givet fald kvaliteten af sikkerhedsstillelsen til støtte for de securitiserede engagementer
- f) i givet fald de metodologier og det begrebsapparat, som vurderingen af sikkerhedsstillelsen til støtte for de securitiserede engagementer er baseret på, og de politikker, det engagementsleverende eller organiserende kreditinstitut har indført for at sikre vurderingsmandens uafhængighed, og
- g) alle de strukturelle karakteristika ved securitisationen, som væsentlig vil kunne påvirke ydeevnen i kreditinstitutets securitisationsposition.

Kreditinstitutter gennemfører regelmæssigt egne stresstest, som passer til deres securitisationspositioner. Med henblik herpå kan kreditinstitutter basere sig på finansielle modeller, der er udviklet af en ECAI, forudsat at kreditinstitutterne på anmodning kan demonstrere, at de har udvist rettidig omhu, inden de foretog investeringer, for at validere de relevante forudsætninger for og struktureringer af modellerne og for at forstå metodologien, forudsætningerne og resultaterne.

5. Andre kreditinstitutter end engagementsleverende eller organiserende kreditinstitutter eller oprindelige långivere skal indføre formelle procedurer, som passer til deres positioner i og uden for handelsbeholdningen, og som står i et rimeligt forhold til risikoprofilen af deres investeringer i securitiserede positioner, for på løbende basis og rettidigt at overvåge ydeevneoplysninger om de underliggende engagementer i deres securitisationspositioner. Hvor dette er relevant, skal dette omfatte engagementstypen, procentdelen af lån, der er forfalden med mere end 30, 60 og 90 dage, misligholdelsessatser, forudbetalingssatser, overtagne lån, sikkerhedsstillelsestype og besiddelsen heraf, frekvensfordelingen af kreditvurderinger og andre målinger af kreditværdigheden for de underliggende engagementer, den erhvervs-mæssige og geografiske diversificering og frekvensfordelingen af belåningsprocenten med udsvingsbånd, der fremmer en hensigtsmæssig følsomhedsanalyse. Udgøres de underliggende engagementer selv af securitisationspositioner, skal kreditinstitutterne ikke kun modtage de i dette afsnit omhandlede oplysninger om de underliggende securitisationstrancher, såsom emittentens navn og kreditkvaliteten, men også om de særlige karakteristika ved og ydeevnen i de puljer, der ligger til grund for disse securitisationstrancher.

Kreditinstitutterne skal have en indgående forståelse af alle strukturelle træk ved en securitisationstransaktion, som i væsentlig grad ville indvirke på ydeevnen af deres engagementer i transaktionen, såsom det aftalemæssige »vandfald« og udløsningstærskler i relation til »vandfald«, forbedringer af kreditværdigheden, forbedringer af likviditeten, markedsværdiudløsningstærskler og handelsspecifik definition af default.

I tilfælde, hvor kravene i stk. 4, 7 og i dette stykke ikke i det væsentlige er opfyldt på grund af kreditinstitutets uagtsomhed eller undladelse, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder pålægger det pågældende kreditinstitut en hensigtsmæssig supplerende risikovægtning på mindst 250 % af risikovægten (og højst 1250 %), som, hvis dette stykke ikke fandtes, ville gælde for de relevante

securitisationspositioner i henhold til bilag IX, del 4, og forhøjer gradvist risikovægtningen for hver af de efterfølgende overtrædelser af bestemmelsen om rettidig omhu. De kompetente myndigheder tager hensyn til undtagelserne for visse af de i stk. 3 omhandlede securitisationer ved at begrænse den risikovægtning, den ellers ville pålægge i henhold til denne artikel, hvad angår securitisationer, for hvilke stk. 3 finder anvendelse.

6. Organiserende og engagementsleverende kreditinstitutter skal anvende de samme sunde og veldefinerede kriterier for kreditgivning i overensstemmelse med kravene i bilag V, punkt 3, på engagementer, som skal securitiseres, som de anvender på engagementer, som skal holdes uden for deres handelsbeholdning. Med henblik herpå skal de samme processer for godkendelse og, hvor dette er relevant, for ændring, fornyelse og refinansiering af kreditter anvendes af de engagementsleverende og organiserende kreditinstitutter. Kreditinstitutterne skal også anvende de samme analysestandarder på andele eller tegninger i securitisationsemmissioner, der købes fra tredjemand, uanset om sådanne andele eller tegninger skal besiddes inden for eller uden for deres egen handelsbeholdning.

I tilfælde, hvor kravene i dette stykkes første afsnit ikke er opfyldt, skal artikel 95, stk. 1, ikke anvendes af et engagementsleverende kreditinstitut, og dette engagementsleverende kreditinstitut har ikke ret til at udelukke de securitiserede engagementer ved beregningen af deres kapitalkrav i henhold til dette direktiv.

7. Organiserende og engagementsleverende kreditinstitutter skal oplyse investorer om omfanget af deres tilsagn i henhold til stk. 1 om at bibeholde en nettokapitalandel i securitisationen. Organiserende og engagementsleverende kreditinstitutter skal sikre, at potentielle investorer har umiddelbar adgang til alle væsentlige og relevante data om kreditkvaliteten og ydeevnen i de enkelte underliggende engagementer, likviditetsstrømme og sikkerhedsstilling til støtte for et securitisationengagement samt til alle oplysninger, der er nødvendige for at gennemføre omfattende og informerede stresstest på likviditetsstrømmene og sikkerhedsstillingsværdierne til støtte for de underliggende engagementer. Med henblik herpå defineres »væsentlige og relevante data« ved securitisationengagementets indgåelse og om nødvendigt derefter alt efter securitisationens karakter.

8. Stk. 1-7 finder anvendelse på nye securitisationer, der udstedes fra og med den 1. januar 2011. Stk. 1-7 finder efter den 31. december 2014 anvendelse på eksisterende securitisationer, hvor nye underliggende engagementer er tilføjet eller erstattet efter denne dato. De kompetente myndigheder kan beslutte at suspendere kravene i stk. 1 og 2 midlertidigt i perioder med generel markedslivlidtetsstress.

9. De kompetente myndigheder skal offentliggøre følgende oplysninger:

- a) senest 31. december 2010, de generelle kriterier og metodologier, de har indført for at kontrollere overholdelsen af stk. 1-7
- b) med forbehold af bestemmelserne i kapitel 1, afdeling 2, en kortfattet beskrivelse af resultatet af den tilsynsmæssige kontrol og en beskrivelse af de foranstaltninger, der træffes i tilfælde af manglende overholdelse af stk. 1-7, de har konstateret på årsbasis fra december 2011.

Kravet i dette stykke er underlagt bestemmelserne i andet afsnit af artikel 144.

10. Det Europæiske Banktilsynsudvalg skal én gang om året aflægge rapport for Kommissionen om de kompetente myndigheders overholdelse af denne artikel. Det Europæiske Banktilsynsudvalg udarbejder retningslinjer for harmoniseringen af tilsynspraksis med hensyn til denne artikel, herunder de foranstaltninger, der er truffet i tilfælde af overtrædelser af forpligtelserne, hvad angår rettidig omhu og risikostyring.«

31) Artikel 129 ændres således:

- a) stk. 1, litra b), affattes således:
 - »b) planlægning og koordinering af tilsynsvirksomheden i »going-concern«-situationer, herunder i relation til aktiviteterne i artikel 123, 124, 136, kapitel 5 og bilag V i samarbejde med de implicerede kompetente myndigheder

- c) planlægning og koordinering af tilsynsvirksomheden i samarbejde med de implicerede kompetente myndigheder, og om nødvendigt med centralbankerne, som forberedelse til og under nødsituationer, herunder en negativ udvikling i kreditinstitutter eller på finansmarkederne, eventuelt under anvendelse af eksisterende kommunikationskanaler til letelse af krisestyring.

Planlægning og koordinering af tilsynsvirksomheden i litra c) omfatter de i artikel 132, stk. 3, litra b), omhandlede ekstraordinære foranstaltninger, gennemførelsen af beredskabsplaner og kommunikation til offentligheden.«

- b) følgende stykke tilføjes:

»3. Den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder i en medlemsstat med ansvar for tilsyn med datterselskaber af et moderkreditinstitut i EU eller af et finansielt moderholdingselskab i EU skal gøre alt, hvad der står i deres magt for at nå frem til en fælles beslutning om anvendelse af artikel 123 og 124 til at bestemme, om størrelsen af gruppens konsoliderede egenkapital svarer til dens finansielle situation og risikoprofil og den krævede egenkapitals størrelse med henblik på anvendelse af artikel 136, stk. 2, på hver enhed i bankkoncernen og på et konsolideret grundlag.

Den fælles beslutning skal nås inden for fire måneder efter den konsoliderende tilsynsmyndigheds fremlæggelse af en rapport om risikovurderingen for koncernen i overensstemmelse med artikel 123 og 124 for de andre berørte kompetente myndigheder. Der skal også i den fælles beslutning tages behørigt hensyn til de risikovurderinger af datterselskaber, der foretages af de relevante kompetente myndigheder i henhold til artikel 123 og 124.

Den fælles beslutning skal fremgå af et dokument, der indeholder den fulde begrundelse, som af den konsoliderende tilsynsmyndighed skal sendes til moderkreditinstituttet i EU. I tilfælde af uoverensstemmelse hører den konsoliderende tilsynsmyndighed på anmodning fra en af de andre relevante kompetente myndigheder Det Europæiske Banktilsynsudvalg. Den konsoliderende tilsynsmyndighed kan høre Det Europæiske Banktilsynsudvalg på eget initiativ.

Når de kompetente myndigheder ikke frem til en sådan fælles beslutning inden for fire måneder, træffer den konsoliderende tilsynsmyndighed beslutningen om anvendelsen af artikel 123, artikel 124 og artikel 136, stk. 2, på et konsolideret grundlag efter behørig hensyntagen til de risikovurderinger af datterselskaber, der foretages af de relevante kompetente myndigheder.

Beslutningen om anvendelsen af artikel 123, artikel 124 og artikel 136, stk. 2, træffes af de respektive kompetente myndigheder, der har ansvaret for tilsyn med datterselskaber af et moderkreditinstitut i EU eller et finansielt moderholdingselskab i EU, på individuelt eller delkonsolideret grundlag, efter behørig hensyntagen til de synspunkter og forbehold, som den konsoliderende tilsynsmyndighed har givet udtryk for.

Beslutningerne skal fremgå af et dokument, der indeholder den fulde begrundelse, og skal tage hensyn til risikovurderingen, synspunkter og forbehold, som andre kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af firemånedersperioden. Den konsoliderende tilsynsmyndighed sender dokumentet til alle de berørte kompetente myndigheder og til moderkreditinstituttet i EU.

Når Det Europæiske Banktilsynsudvalg er blevet hørt, skal alle kompetente myndigheder tage hensyn til dets råd og redegøre for enhver betydende afvigelse derfra.

Den i første afsnit nævnte fælles beslutning og de beslutninger, der træffes af de kompetente myndigheder i mangel af en fælles beslutning, anses for at være afgørende og anvendes af de kompetente myndigheder i den berørte medlemsstat.

Den i første afsnit nævnte fælles beslutning og enhver beslutning, der træffes i mangel af en fælles beslutning i overensstemmelse med fjerde og femte afsnit, ajourføres en gang om året eller under særlige omstændigheder, hvis en kompetent myndighed med ansvar for tilsyn med datterselskaber til et moderkreditinstitut i EU eller et finansielt moderholdingselskab i EU ind-

giver en skriftlig og fuldt begrundet anmodning til den konsoliderende tilsynsmyndighed om ajourføring af beslutningen om anvendelsen af artikel 136, stk. 2. I sidstnævnte tilfælde kan ajourføringen tages op på bilateralt grundlag mellem den konsoliderende tilsynsmyndighed og den kompetente myndighed, der fremsætter anmodningen.

Det Europæiske Banktilsynsudvalg udarbejder retningslinjer for harmoniseringen af tilsynspraksis med hensyn til den i dette stykke nævnte fælles beslutningsproces og med hensyn til anvendelsen af artikel 123, artikel 124 og artikel 136, stk. 2, med henblik på at lette de fælles beslutninger.«

32) Artikel 130, stk. 1, affattes således:

»1. Opstår der en nødsituation, herunder en negativ udvikling på finansmarkederne, som potentielt kan bringe markedslivviditeten og stabiliteten i det finansielle system i fare i en af de medlemsstater, hvor enheder i en koncern har fået meddelt tilladelse, og hvor væsentlige filialer som nævnt i artikel 42a er etableret, skal den konsoliderende tilsynsmyndighed, så hurtigt som praktisk muligt, jf. kapitel 1, afdeling 2, underrette de i artikel 49, stk. 4, og artikel 50 omhandlede myndigheder og meddele dem alle de oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver. Disse forpligtelser finder anvendelse på alle kompetente myndigheder i artikel 125 og 126 og på den kompetente myndighed i artikel 129, stk. 1.

Hvis den i artikel 49, stk. 4, omhandlede myndighed bliver bekendt med en situation som den, der er beskrevet i første afsnit, underretter den så hurtigt som praktisk muligt de kompetente myndigheder nævnt i artikel 125 og 126.

Hvor det er muligt, skal den kompetente myndighed og den myndighed, der er nævnt i artikel 49, stk. 4, anvende eksisterende kommunikationskanaler.«

33) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 131a

1. Den konsoliderende tilsynsmyndighed skal etablere kollegier af tilsynsførende for at lette udøvelsen af de opgaver, der er nævnt i artikel 129 og artikel 130, stk. 1, med forbehold af fortrolighedskravene i denne artikels stk. 2 og i overensstemmelse med fællesskabsretten om nødvendigt sikre hensigtsmæssig koordinering og samarbejde med relevante tredjelandes kompetente myndigheder.

Kollegier af tilsynsførende skal fastsætte rammer for den konsoliderende tilsynsmyndigheds og de andre kompetente myndigheders udførelse af følgende opgaver:

- a) udveksling af information
- b) opnåelse af enighed om frivillige mandater og frivillig uddelegering af ansvar, når det er relevant
- c) fastlæggelse af tilsynsprogrammer baseret på en risikovurdering af koncernen i overensstemmelse med artikel 124
- d) forøgelse af effektiviteten af tilsynet ved at fjerne unødvendigt dobbeltarbejde i forbindelse med tilsynskravene, herunder i tilknytning til de i artikel 130, stk. 2, og artikel 132, stk. 2, nævnte informationskrav
- e) konsekvent anvendelse af forsigtighedskravene i dette direktiv på alle enheder i en bankkoncern, med forbehold af de i fællesskabslovgivningen disponible valgmuligheder og skøn
- f) anvendelse af artikel 129, stk. 1, litra c), under hensyntagen til det arbejde, der udføres i andre fora, der eventuelt er etableret på dette område.

De kompetente myndigheder, der deltager i kollegier af tilsynsførende, skal arbejde tæt sammen.

Fortrolighedskravene i kapitel 1, afdeling 2, må ikke forhindre de kompetente myndigheder i at udveksle fortrolig information i kollegierne af tilsynsførende. Oprettelsen af kollegier af tilsynsførende og dets funktion må ikke berøre de kompetente myndigheders rettigheder og ansvar i henhold til dette direktiv.

2. Etableringen af kollegier og deres funktion skal baseres på de skriftlige retningslinjer i artikel 131, som fastlægges efter den konsoliderende tilsynsmyndigheds høring af de relevante kompetente myndigheder.

Det Europæiske Banktilsynsudvalg fastlægger retningslinjer for kollegiernes operationelle drift, herunder i relation til artikel 42a, stk. 3.

De kompetente myndigheder med ansvar for tilsyn med datterselskaber til et moderkreditinstitut eller et moderfinansieringsselskab i EU og de kompetente myndigheder i et værtsland, hvor væsentlige filialer som omhandlet i artikel 42a er etableret, eventuelt centralbanker og tredjelandes kompetente myndigheder, når det er relevant og med forbehold af fortrolighedskrav, som efter alle de kompetente myndigheders opfattelse svarer til kravene i kapitel 1, afdeling 2, kan deltage i kollegier af tilsynsførende.

Den konsoliderende tilsynsmyndighed er formand for møderne i kollegiet og træffer beslutning om, hvilke kompetente myndigheder der skal deltage i et møde eller en aktivitet i kollegiet. Den konsoliderende tilsynsmyndighed skal på forhånd holde alle medlemmerne af kollegiet fuldt underrettet om afholdelsen af sådanne møder, de vigtigste emner, der skal drøftes, og de aktiviteter, der skal overvejes. Den konsoliderende tilsynsmyndighed skal også rettidigt holde alle medlemmer af kollegiet fuldt underrettet om de aktioner, der vedtages på disse møder, eller de foranstaltninger, der gennemføres. Den konsoliderende tilsynsmyndigheds beslutning skal tage hensyn til relevansen for de pågældende myndigheder af den tilsynsaktivitet, der skal planlægges eller koordineres, navnlig den mulige indvirkning på det finansielle systems stabilitet i de berørte medlemsstater, jf. artikel 40, stk. 3, og de forpligtelser, der er omhandlet i artikel 42a, stk. 2.

Den konsoliderende tilsynsmyndighed skal under hensyntagen til fortrolighedskravene i kapitel 1, afdeling 2, underrette Det Europæiske Banktilsynsudvalg om kollegiet af tilsynsførendes aktiviteter, herunder i nødsituationer, og meddele dette udvalg alle oplysninger, der er af særlig relevans med hensyn til tilsynskonvergens.«

34) Artikel 132 ændres således:

- a) I stk. 1, litra d), erstattes henvisningen til artikel 136 med en henvisning til artikel 136, stk. 1.
- b) I stk. 3, litra b), erstattes henvisningen til artikel 136 med en henvisning til artikel 136, stk. 1.

35) Artikel 150 ændres således:

- a) stk. 1, litra k) og l), affattes således:
 - »k) listen over og klassificeringen af ikke-balanceførte poster i bilag II og IV
 - l) tilpasning af bestemmelserne i bilag III og V-XII for at tage hensyn til udviklingen på finansmarkederne, navnlig nye finansielle produkter, eller inden for regnskabsstandarder eller krav, der tager højde for fællesskabslovgivningen, eller med henblik på konvergens i tilsynspraksis,«
- b) stk. 2, litra c), affattes således:
 - »c) tydeliggørelse af undtagelsesbestemmelserne i artikel 113«

36) Artikel 153, stk. 3, affattes således:

»Ved beregningen af størrelsen af risikovægtede engagementer i henhold til bilag VI, del 1, punkt 4 indtil den 31. december 2015 skal samme risikovægtning tillægges engagementer med medlemsstaternes centralregeringer eller centralbanker, som er denomineret og finansieret i en hvilken som helst medlemsstats valuta, som ved engagementer, som er denomineret og finansieret i den nationale valuta.«

37) I artikel 154 tilføjes følgende stykker:

»8. Kreditinstitutter, der ikke senest den 31. december 2010 overholder de grænser, der er fastsat i artikel 66, stk. 1a, udvikler strategier og processer om de nødvendige foranstaltninger til at løse denne situation inden de i denne artikels stk. 9 fastsatte datoer.

Disse foranstaltninger revideres i henhold til artikel 124.

9. Instrumenter, der senest den 31. december 2010 i henhold til national lovgivning anses for at svare til de komponenter, der er nævnt i artikel 57, litra a), b) og c), men som ikke henhører under artikel 57, litra a), eller som ikke opfylder de i artikel 63a fastsatte kriterier, anses for at falde ind under artikel 57, litra ca), indtil den 31. december 2040, med følgende begrænsninger:

- a) op til 20 % af summen af litra a)-ca) i artikel 57 med fradrag af summen af litra i), j) og k) i artikel 57 mellem 10 og 20 år efter den 31. december 2010
- b) op til 10 % af summen af litra a)-ca) i artikel 57 med fradrag af summen af litra i), j) og k) i artikel 57 mellem 20 og 30 år efter den 31. december 2010.

Det Europæiske Banktilsynsudvalg overvåger indtil den 31. december 2010 udstedelsen af disse instrumenter.

10. Med henblik på afdeling 5 kan aktivposter, der består i fordringer på og andre engagementer med institutter, som er indgået inden den 31. december 2009, fortsætte med samme vægtning, som finder anvendelse i henhold til artikel 115, stk. 2, og artikel 116, som disse var udformet inden 7. decemberr 2009, dog ikke senere end den 31. december 2012.

11. Indtil den 31. december 2012 er den tidsfrist, der er omhandlet i artikel 129, stk. 3, seks måneder.«

38) Artikel 156 affattes således:

»Artikel 156

Kommissionen skal i samarbejde med medlemsstaterne og under hensyntagen til bidrag fra Den Europæiske Centralbank periodisk overvåge, om dette direktiv set under ét sammen med direktiv 2006/49/EF har væsentlige virkninger for den økonomiske konjunktur og i lyset af denne undersøgelse overveje, om der er behov for korrigerende foranstaltninger.

På grundlag af denne analyse og under hensyntagen til bidrag fra Den Europæiske Centralbank udarbejder Kommissionen hvert andet år en rapport, som den forelægger for Europa-Parlamentet og Rådet sammen med eventuelle passende forslag. Ved udarbejdelsen af rapporten tages der fyldestgørende hensyn til bidrag fra låntagere og långivere.

Senest den 31. december 2009 reviderer Kommissionen dette direktiv som helhed for at vurdere behovet for bedre analyse og håndtering af makroprudentielle problemer, herunder undersøgelse af:

- a) foranstaltninger, der begrænser konjunkturbevægelserne, herunder behovet for, at kreditinstitutter i opgangstider opbygger konjunkturudlignende stødpuder, der kan udnyttes under en afmatning
- b) grundlaget for beregning af kapitalkravene i dette direktiv; og
- c) supplerende foranstaltninger til risikobaserede krav, der kan hjælpe kreditinstitutter med at begrænse opbygningen af gearing i banksystemet.

Kommissionen forelægger en rapport om ovenstående for Europa-Parlamentet og Rådet med de nødvendige forslag.

Kommissionen forelægger hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest den 31. december 2009 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om behovet for yderligere reform af tilsynsordningen, herunder de relevante artikler i dette direktiv samt relevante lovgivningsforslag i overensstemmelse med de gældende procedurer i traktaten.

Senest den 1. januar 2011 gennemgår Kommissionen de fremskridt, som Det Europæiske Banktilsynsudvalg har gjort i retning af ensartede formater, hyppigheder og datoer for indberetning, jf. artikel 74, stk. 2. På grundlag af denne gennemgang aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet.

Senest den 31. december 2011 undersøger Kommissionen og aflægger rapport om anvendelsen af dette direktiv med særligt henblik på alle aspekter i artikel 68-73, artikel 80, stk. 7, artikel 80, stk. 8, og anvendelsen på mikrokreditfinansiering og fremsender denne rapport til Europa-Parlamentet og Rådet sammen med eventuelle forslag.

Senest den 31. december 2011 undersøger Kommissionen og aflægger rapport om anvendelsen af artikel 113, stk. 4, bl.a. om hvorvidt undtagelserne bør underlægges de nationale skønsbeføjelser og fremsender denne rapport til Europa-Parlamentet og Rådet sammen med eventuelle forslag. Hvad angår den eventuelle ophævelse af muligheden for nationale skøn i artikel 113, stk. 4, litra c), og den mulige anvendelse på EU-plan tages der i vurderingen navnlig hensyn til effektiviteten af en koncerns risikostyring, og det sikres, at der er tilstrækkelige beskyttelsesforanstaltninger til at sikre finansiell stabilitet i alle de medlemsstater, hvor enheder i en koncern er registreret.

Senest den 31. december 2009 undersøger Kommissionen og aflægger rapport om foranstaltninger, der kan øge gennemsigtigheden på markeder for unoterede værdipapirer, herunder markeder for credit default swaps, f.eks. gennemførelse af credit default swaps gennem en udvekslingscentral, og fremsender denne rapport til Europa-Parlamentet og Rådet sammen med eventuelle forslag.

Senest den 31. december 2009 aflægger Kommissionen rapport om den forventede betydning af artikel 122a og fremsender denne rapport til Europa-Parlamentet og Rådet sammen med eventuelle forslag. Kommissionen udarbejder rapporten efter høring af Det Europæiske Banktilsynsudvalg. I rapporten undersøges det navnlig, om minimumtilbageholdelseskravet i artikel 122a, stk. 1, opfylder målet om bedre afbalancering af det organiserende eller det engagementsleverende kreditinstituts og investorerens interesser og styrkelse af den finansielle stabilitet, og om en forhøjelse af minimumtilbageholdelsesniveauet vil være hensigtsmæssig under hensyntagen til den internationale udvikling.

Senest den 1. januar 2012 forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen og effektiviteten af artikel 122a set i lyset af den internationale markedsudvikling.«

39) Bilag III ændres således:

a) i del 1, punkt 5, tilføjes følgende sætning:

»I henhold til den metode, der er fastsat i del 6 i dette bilag, kan alle nettinggrupper med en enkelt modpart behandles som en enkelt nettinggruppe, hvis de individuelle nettinggruppers negative simulerede markedsværdier er sat til 0 i skønnet over det forventede engagement.«

b) del 2, punkt 3, affattes således:

»3. Når et kreditinstitut køber et kreditderivat til sikring af et engagement uden for handelsbeholdningen eller en modpartsrisiko, kan det beregne sit kapitalkrav for det afdækkede aktiv i overensstemmelse med bilag VIII, del 3, punkt 83-92, eller – med forbehold af de kompetente myndigheders godkendelse – i overensstemmelse med bilag VII, del 1, punkt 4, eller bilag VII, del 4, punkt 96-104.

I disse tilfælde, og hvor valgmuligheden i punkt 11, andet punktum, i bilag II til direktiv 2006/49/EF ikke anvendes, sættes engagementsværdien for modpartsrisikoen for disse kreditderivater til nul.

Et institut kan imidlertid vælge konsekvent at indregne alle kreditderivater uden for handelsbeholdningen og indkøbt til sikring af et engagement uden for handelsbeholdningen eller en modpartsrisiko i beregningen af kapitalkravene til modpartsrisikoen, hvor kreditafdækning anerkendes i dette direktiv.«

c) del 5, punkt 15, affattes således:

»15. Der etableres en risikoafdækningsgruppe for hver udsteder af et referencegældsinstrument, som ligger til grund for en »credit default«-swap. »Nth to default« basket credit default swap behandles således:

a) størrelsen af en risikoposition i et referencegældsinstrument i en kurv, der ligger til grund for en »nth to default«-credit default swap, er referencegældsinstrumentets faktiske fiktive værdi ganget med den ændrede varighed af »nth to default«-derivatet med hensyn til en ændring i referencegældsinstrumentets kreditspredning

b) der er en risikoafdækningsgruppe for hvert referencegældsinstrument i en kurv, der ligger til grund for en given »nth to default«-credit default swap; risikopositi-

- oner fra forskellige »nth to default«-credit default swaps kan ikke indgå i den samme risikoafdækningsgruppe
- c) den CCR-multiplikator, der finder anvendelse på hver risikoafdækningsgruppe etableret for et af referencegældsinstrumenterne i et »nth to default«-derivat, er 0,3 % for referencegældsinstrumenter, der har en kreditvurdering fra et anerkendt ECAI svarende til kvalitetstrin 1-3 og 0,6 % for andre gældsinstrumenter.«
- 40) Bilag V ændres således:
- a) punkt 8 affattes således:
- »8. Risici hidrørende fra securitisationstransaktioner, hvor kreditinstituttet er investor eller organiserende eller engagementsleverende, herunder omdømmemæssige risici, der kan opstå i forbindelse med komplekse strukturer eller produkter, vurderes og reduceres ved hjælp af passende politikker og procedurer for navnlig at sikre, at transaktionens økonomiske indhold afspejles fuldt ud i risikovurderingen og de ledelsesmæssige beslutninger.«
- b) punkt 14 affattes således:
- »14. Der skal fastlægges solide strategier, politikker, processer og systemer til identifikation, måling, forvaltning og overvågning af likviditetsrisikoen inden for en passende tidshorisont, herunder intradag-kredit, for at sikre, at kreditinstitutterne opretholder tilstrækkelige likviditetsbuffer. Disse strategier, politikker, processer og systemer skal skræddersys til forretningsområder, valutaer og enheder og skal omfatte passende mekanismer til fordeling af likviditetsomkostninger, fordele og risici.«
- c) følgende punkt indsættes:
- »14a. De strategier, politikker, processer og systemer, der er nævnt i punkt 14, skal stå i forhold til kreditinstituttets kompleksitet, risikoprofil og arbejdsområde samt den risikotolerance, som ledelsesorganet har fastsat, og afspejle kreditinstituttets betydning i hver enkelt medlemsstat, hvor det udfører aktiviteter. Kreditinstitutterne oplyser alle relevante forretningsområder om risikotolerancen.«
- d) punkt 15 affattes således:
- »15. Kreditinstitutterne skal udvikle metoder til identifikation, måling, ledelse og overvågning af nettofinansieringen. Disse metoder skal omfatte de nuværende og forventede væsentlige likviditetsstrømme inden for og fra aktiver, passiver, ikke-balanceførte poster, herunder eventualforpligtelser og de mulige virkninger af omdømmemæssig risiko.
16. Kreditinstitutter skal skelne mellem pantsatte aktiver og ubehæftede aktiver, der er tilgængelige til enhver tid, navnlig i nødsituationer. De skal også tage hensyn til den retlige enhed, hvori aktiverne befinder sig, det land, hvor aktiverne som fastsat i loven er noteret enten i et register eller på en konto, samt til muligheden for anerkendelse, og skal overvåge, hvordan aktiverne kan mobiliseres rettidigt.
17. Kreditinstitutterne skal også tage hensyn til de eksisterende lovgivningsmæssige, administrative og operationelle begrænsninger af potentielle overførsler af likviditet og ubehæftede aktiver mellem enheder både i og uden for EØS.
18. Et kreditinstitut skal anvende forskellige redskaber til likviditetsrisikoforbødning, herunder et system med grænser og likviditetsbuffer, så det kan modstå en række forskellige stresspåvirkninger, og en tilstrækkeligt diversificeret finansieringsstruktur og adgang til finansieringskilder. Disse ordninger skal regelmæssigt tages op til revision.
19. Alternative scenarier vedrørende likviditetspositioner og risikoforbødningsinstrumenter skal tages i betragtning og de antagelser, der ligger til grund for finansieringspositionen, skal regelmæssigt tages op til revision. Med henblik herpå skal alternative scenarier navnlig omhandle ikke-balanceførte poster og andre eventualforpligtelser, herunder securitisationsenheder med særligt formål (SSPE) eller andre enheder med et særligt formål,

- over for hvilke kreditinstituttet fungerer som organiserende kreditinstitut eller yder materiel likviditetsstøtte.
20. Kreditinstitutterne skal tage hensyn til de potentielle virkninger af institutspecifikke, markedsomfattende og kombinerede alternative scenarier. Forskellige tidshorisonter og forskellige grader af stressede vilkår skal tages i betragtning.
 21. Kreditinstitutterne skal tilpasse deres strategier, interne politikker og grænser for likviditetsrisiko og udvikle effektive beredskabsplaner under hensyntagen til resultatet af de alternative scenarier nævnt i punkt 19.
 22. For at kunne håndtere likviditetskriser skal kreditinstitutterne have beredskabsplaner indeholdende passende strategier og egentlige gennemførelsesforanstaltninger, så de kan håndtere eventuelle likviditetsmangler. Disse planer skal regelmæssigt afprøves, ajourføres på grundlag af resultatet af de alternative scenarier nævnt i punkt 19, indberettes til og godkendes af den øverste ledelse, så interne politikker og processer kan tilpasses i overensstemmelse hermed.«
- 41) I bilag IX, del 3, afdeling 2, tilføjes følgende punkt:
- »7a. De kompetente myndigheder træffer desuden de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at ECAI'et, for så vidt angår kreditvurderinger i forbindelse med strukturerede finansieringsinstrumenter, er forpligtet til at offentliggøre en redegørelse for, hvordan ydeevnen af puljeaktiver indvirker på dets kreditvurderinger.«
- 42) Bilag XI ændres således:
- a) punkt 1, litra e), affattes således:
 - »e) kreditinstitutternes eksponering for, måling og forvaltning af koncentrationsrisiko, herunder udvikling af analyser af alternative scenarier, forvaltning af risikoafbødningsinstrumenter (navnlig likviditetsbufferens niveau, sammensætning og kvalitet) og effektive beredskabsplaner.«
 - b) følgende nummer indsættes:
 - »1a. Med henblik på punkt 1, litra e), skal de kompetente myndigheder regelmæssigt foretage en omfattende vurdering af kreditinstitutternes overordnede forvaltning af likviditetsrisikoen og fremme udviklingen af sunde interne metoder. I forbindelse med gennemførelsen af disse analyser skal de kompetente myndigheder tage hensyn til den rolle, som kreditinstitutterne spiller på finansmarkederne. De kompetente myndigheder i en medlemsstat tager også behørigt hensyn til de potentielle virkninger, som deres beslutninger kan have på stabiliteten af det finansielle system i alle andre berørte medlemsstater.«
- 43) Bilag XII, del 2, punkt 3, litra a) og b), affattes således:
- »a) en oversigt over bestemmelser og betingelser vedrørende de væsentligste karakteristika for alle poster i egenkapitalen og de underliggende komponenter, herunder de instrumenter, der er nævnt i artikel 57, litra ca), hvis bestemmelser indebærer et incitament for kreditinstituttet til at indløse dem, og instrumenter omfattet af artikel 154, stk. 8 og 9
 - b) størrelsen af kerneegenkapitalen med separate oplysninger om alle positive poster og fradrag; det overordnede beløb for de instrumenter, der er nævnt i artikel 57, litra ca), og instrumenter, hvis bestemmelser indebærer et incitament for kreditinstituttet til at indløse dem, offentliggøres også separat; ved hver af disse offentliggørelser skal der gøres rede for instrumenter, der er omfattet af artikel 154, stk. 8 og 9.«

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2006/49/EF

I direktiv 2006/49/EF foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 12, stk. 1, affattes således:
»Ved »kerneegenkapital« forstås summen af litra a)-ca) med fradrag af summen af litra i), j) og k) i artikel 57 i direktiv 2006/48/EF.«
- 2) Artikel 28 ændres således:
 - a) stk. 1 affattes således:
»1. Institutter, undtagen investeringsselskaber, der opfylder kriterierne i artikel 20, stk. 2 eller 3, i dette direktiv, overvåger og kontrollerer deres store engagementer i overensstemmelse med artikel 106-118 i direktiv 2006/48/EF.«
 - b) stk. 3 udgår.
- 3) Artikel 30, stk. 4, affattes således:
»4. Som en fravigelse af stk. 3 kan de kompetente myndigheder tillade, at aktivposter, der repræsenterer fordringer på og andre engagementer indgået med anerkendte investeringsselskaber fra tredjelande og anerkendte clearinginstitutter samt børser behandles på den måde, der er fastlagt i henholdsvis artikel 111, stk. 1, i direktiv 2006/48/EF og artikel 106, stk. 2, litra c), i samme direktiv.«
- 4) Artikel 31 ændres således:
 - a) i stk. 1 affattes litra a) og b) således:
 - »a) ikke-handelsbeholdningsrelaterede engagementer over for kunden eller gruppen af kunder overstiger ikke den grænse, der er fastsat i artikel 111, stk. 1, i direktiv 2006/48/EF, der beregnes med reference til egenkapitalen som defineret i samme direktiv, således at overskridelsen alene vedrører handelsbeholdningen
 - b) instituttet opfylder et supplerende kapitalkrav med hensyn til overskridelsen af grænserne i artikel 111, stk. 1, i direktiv 2006/48/EF beregnet i overensstemmelse med bilag VI til samme direktiv«
 - b) stk. 1, litra e), affattes således:
»e) institutter indberetter hver tredje måned alle de tilfælde, hvor grænserne i artikel 111, stk. 1, i direktiv 2006/48/EF er blevet overskredet i de seneste tre måneder, til de kompetente myndigheder.«
 - c) stk. 2 affattes således:
»I relation til litra e) indberettes overskridelsens omfang og navnet på den pågældende kunde for hvert tilfælde, hvor grænsen er blevet overskredet.«
- 5) Artikel 32, stk. 1, første afsnit, affattes således:
»1. De kompetente myndigheder indfører procedurer for at forhindre, at institutterne bevidst undgår de supplerende kapitalkrav, som de ellers skulle opfylde for engagementer, der overstiger grænserne i artikel 111, stk. 1, i direktiv 2006/48/EF, når disse overskridelser har varet i mere end ti dage, ved midlertidigt at overføre de pågældende engagementer til et andet selskab, inden for samme koncern eller ej, og/eller ved at foretage kunstige transaktioner for at ophæve engagementet i tidagesperioden og indgå et nyt engagement.«
- 6) I artikel 35 tilføjes følgende stykke:
»6. Investeringsselskaber er omfattet af de ensartede formater, hyppigheder og datoer for indberetning, der er nævnt i artikel 74, stk. 2, i direktiv 2006/48/EF.«
- 7) I artikel 38 tilføjes følgende stykke:
»3. Artikel 42a i direktiv 2006/48/EF med undtagelse af stk. 1, litra a), finder tilsvarende anvendelse på tilsyn med investeringsselskaber, medmindre investeringsselskaberne opfylder kriterierne i artikel 20, stk. 2, artikel 20, stk. 3, eller artikel 46, stk. 1, i dette direktiv.«
- 8) I artikel 45, stk. 1, erstattes datoen «31. december 2010» med datoen «31. december 2014».

- 9) I artikel 47 erstattes datoen «31. december 2009» med datoen «31. december 2010» og henvisningen til punkt 4 og 8 i bilag V i direktiv 93/6/EØF erstattes med en henvisning til punkt 4 og 8 i bilag VIII.
- 10) I artikel 48, stk. 1, erstattes datoen «31. december 2010» med datoen «31. december 2014».

Artikel 3

Ændring af direktiv 2007/64/EF

Artikel 1, stk. 1, litra a), i direktiv 2007/64/EF affattes således:

- »a) kreditinstitutter i den i direktiv 2006/48/EF, artikel 4, stk. 1, litra a), fastsatte betydning, herunder filialer i den i samme direktivs artikel 4, stk. 3, fastsatte betydning, som er beliggende i Fællesskabet, til kreditinstitutter, der har hovedsæde inden for eller, i henhold til artikel 38 i samme direktiv, uden for Fællesskabet«.

Artikel 4

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager senest den 31. oktober 2010 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 31. december 2010.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv, eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de vedtager på det område, der er omfattet af nærværende direktiv.

Artikel 5

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 6

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 16. september 2009.

På Europa-Parlamentets vegne

J. Buzek

Formand

På Rådets vegne

C. Malmström

Formand

- 1) Udtalelse af 24.3.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
- 2) EUT C 93 af 22.4.2009, s. 3.
- 3) Europa-Parlamentets udtalelse af 6.5.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 27.7.2009.
- 4) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.
- 5) EFT L 372 af 31.12.1986, s. 1.
- 6) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 201.
- 7) Se side 1 i denne EUT.
- 8) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
- 9) EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.
- 10) EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1.